

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Best *fake* Fiancé

A
LOVELESS
BROTHERS
NOVEL

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
ROXIE NOIR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

EN İYİ SAHTE NİŞANLI

BİR AŞKSIZ KARDEŞLER ROMANI

OceanofPDF.com

ROXIE NOIR

OceanofPDF.com

Copyright © 2019 by Roxie Noir

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak: Kapak
Editörü: Sennah Tate

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Sonsöz](#)

[Reign Birinci](#)

[Bölüm Roxie](#)

[Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

BİRİNCİ BÖLÜM

DANIEL

GÖREVLİ, bir eli kemerinde, beni ileriye doğru yönlendiriyor ve ben tekrar metal kemerden geçiyorum.

Ayağım diğer taraftaki zemine çarpmadan önce bip sesi geliyor. Ceplerimi tekrar karıştırıyorum, sinirlerim zaten gergin, arkamda oluşan insan kuyruğunu kararlılıkla görmezden geliyorum.

"Anahtarlar, cep telefonu, cüzdan, çağrı cihazları, saat, mücevher, kemer, adliye binasında silah yok," dedi güvenlik görevlisi. "Yapay vücut parçalarınız var mı?"

"Hayır," diyorum o sabah ikinci kez.

Ceplerimin dibini kazıyorum. Hiçbir şey yok. Arka ceplerimi yokluyorum ama orada da bir şey yok; takım elbise ceketimin ceplerinde de bir şey yok.

Sırada arkamdaki biri yüksek sesle iç çekiyor. Onları görmezden geliyorum.

"Ayakkabılarınız olabilir," diye öneriyor gardiyan, hâlâ monoton bir ses tonuyla konuşarak. "Çelik burunlu olanlar mı?"

Dün gece bir saat boyunca parlattığım kanat uçlarıma bakıyorum.

"Hayır," diyorum ona. "Yapmıyorlar bile - bekle."

Takım elbisemin göğüs cebini yokluyorum ve sorunun ne olduğunu anlıyorum. "Buldum," dedim ve metal dedektöründen geçerek geri döndüm. Bu

Tekrar bip sesi geliyor ve cebimden bir bilezik çıkarıyorum. Başka bir gardiyan küçük bir plastik kase uzatıyor, bileziği içine atıyorum ve o da makineden geçiriyor.

Sonunda sorunsuzca geçip diğer taraftaki eşyalarımı topluyorum: cüzdan, telefon, kemer, anahtarlar, evrak çantası. Sonunda tılsımlı bileklik küçük plastik kasesinde tek başına geliyor. Vücut ısımdan dolayı hala sıcak ve onu alıp güvenli bir şekilde göğüs cebime geri sokuyorum.

Asansörlere doğru ilerlerken küçük, ağırlığını hissediyorum. Kısa boyundaki her tılsımı ezbere biliyorum: bir kitap, bir bale ayakkabısı, bir müzik notası, bir ağaç, bir kalp, küçük bir Eyfel Kulesi, parlak bir güneş. Annesi ona Eyfel Kulesi'ni vermişti. Ben de ona güneşi verdim.

Rusty bu sabah neredeyse okul servisini kaçıyordu çünkü mahkemeye götürmem için bana vermeyi neredeyse unutuyordu. Koşarak içeri girdiğinde çoktan kapıdan çıkmış ve araba yolunun yarısına gelmişti, sırt çantası merdivenlerden yukarı zıplıyordu, nefes nefese onu göğüs cebime sokarken *baba neredeyse unutuyordum* diyordu! otobüs tam yanaşırken araba yoluna geri koşmadan önce.

Asansörle ikinci kata çıkıyorum, cilalı mermer zemin boyunca Mahkeme Salonu 220'ye yürüyorum. Yirmi dakika erken geldim, bu yüzden dışarıdaki ahşap banklardan birine oturup bekliyorum.

Bir dakika sonra telefonum çaldı.

Bacağını kır.

: Mahkemeye gidiyorum, oyunda değilim.

O zaman bacağını kırma.

Yargıcın sempatisini kazanacağını düşünmüyorsan tabii. O zaman belki denemeye değer?

Ben: Ya da kırık bir bacağa sahip olmamın beni uygun olmayan bir ebeveyn yaptığına karar verir ve velayeti elimden alır.

Charlie: Bunun bir ziyaret duruşması olduğunu sanıyordum, velayet değil, bunu bile yapabilir mi?

Ben: Eğer havasındaysa, muhtemelen.

Sadece iyi şanslar dememe ne dersin?

Ben: Teşekkürler :)

Çok seçici.

Kendi kendime gülümseyerek telefonu cebime geri koydum. Charlie - Charlotte'un kısaltılmışı - tarihlerle arası çok kötüdür ama her duruşmamı hatırlar. Kendisine milyonlarca hatırlatıcı yazıyor olmalı. Bu düşünce beni her zaman biraz daha iyi hissettirir.

İnsanlar yürüyor, salonun her yerinde küçük düğümler halinde toplanıyor. Çoğu takım elbise giyiyor. Bazıları ise sahip oldukları en güzel kıyafetleri giymişler - hakiler ve polo tişörtler, bazen de düğmeli bir gömlek.

Bir de zahmet edip kot pantolon, tişört, eşofman altı, kapüşonlu sweatshirt giyen az sayıda insan var.

Adım atıyorum. Kıpırdamadan oturmamın imkânı yok. Burada, bu adliyede, aynı nedenle en az yirmi kez bulunmuş olmam önemli değil. Hâlâ tedirginim. Hâlâ ileri geri hareket etmem, oturmaktan başka *bir şey* yapmam gerekiyor.

Bu sadece ziyaret, kendime hatırlatıyorum. Crystal bir şeylerden yakınacak, hepiniz yeni bir program üzerinde anlaşacaksınız ve gelecek ay yine çocuğunu neden göremediği konusunda bahaneler uyduracak.

Tam o sırada kot şort ve parmak arası terlik giyen bir adam yanımdan geçip gidiyor ve ben de arkasından bakakalıyorum.

Dikkatimi çeken şey kıyafeti değil. Baldırındaki dev dövme.

Başımı çeviriyorum, pervasızca arkasından bakıyorum, gördüğümü sandığım şeyi görüp görmediğimi iki üç kez kontrol ediyorum.

Sonra telefonumu aldım, çünkü bunu Charlie'ye anlatmalıydım.

Ben: Bu adliyede birinin, dinozor Barney'nin tek boynuzlu bir atı götten siktiği kocaman bir dövmesi var.

Lütfen bana avukat olduğunu söyle.

Ben: O cutoffs giyiyor. Olası değil.

Ben: Ayrıca, sevilen bir çocuk karakterinin tek boynuzlu at ile anal seks yaptığı bir dövmesi var, bu yüzden hukuk fakültesinden mezun olmayabilir.

Sanki avukatlar sapık olamazmış gibi konuşuyorsun. **Charlie:**

Ayrıca, anal olduğunu nasıl anlıyorsun? Bu kadar detaylı mı?

Ben: Bilmiyorum. Şimdi gitti.

Barney'nin yüzünde gerçekten pis bir ifade vardı.

Charlie: Bu konuda çok fazla sorum var.

Ben: Cevabım yok.

Charlie: İyi bir dövme miydi?

Ben: Neyle ilgilendiğine bağlı.

"Zamanında geldiğiniz için teşekkürler," diyor arkamdan bir ses ve dönüyorum.

Avukatım Lucinda, "Her zaman vaktinde geldiğini biliyorum," diye devam etti. "Ama son zamanlarda müvekkillerimi iyi alışkanlıklar edinmeye teşvik etmeye çalışıyorum. İyi görünüyorsun. Half-Windsor?"

Kravatımdaki düğüme dokunuyorum.

Lucinda'yı severim. Altı yıl önce ofisine ilk girdiğim andan beri ondan hoşlanıyorum ve o zamandan beri bir ekibiz. Biraz tuhaf bir çiftiz - orta yaşlı siyah bir kadın ve yirmili yaşlarının sonlarında beyaz bir adam - ama Lucinda bana göre bir nimet.

"Öyle," diyorum.

"Bu iyi bir seçim," diyor ve sonunda gülümsüyor. "Nasılsın, Daniel?"

"İyiym Lucinda," diyorum bir elimle ceketimin önünü düzelterek. "Kendinde misin?"

"O da iyi," diyor, sonra iç geçiriyor ve duvar kenarındaki bir bankı işaret ediyor. "Oturmalıyız."

Avuçlarım aniden terlemeye başlıyor, kalp atışlarım hızlanıyor. Lucinda iyi haberler için oturmamı hiç söylemiyor ama ben yine de oturuyorum, tahta bank serin.

"Holden Hughes bu davanın yargıcı olacak," diyor açıkça, ses tonu bunun kötü bir haber olduğunu açıkça ortaya koyuyor. "Eminim karşı tarafın avukatı bunu bir şekilde halletmiştir ve bu hoşuma gitmiyor ama bunu değiştiremeyiz."

Sadece başımı sallıyorum, omurgam tamamen dik, ellerimi önümde kavuşturuyorum ve daha fazlasını bekliyorum.

"Yargıç Hughes'un belli bir şöhreti var," diyor kesin bir ifadeyle. "Eski kafalı, muhafazakâr ve açıkçası hâlâ Eisenhower yönetimi olmasını diliyor, bu yüzden benden pek hoşlanmıyor," diye devam ediyor Lucinda.

Sanki derinlerde bir yerde, bu durumdan gurur duyuyormuş gibi, kaşlarında ufak tefek oynamalar seziyorum.

"Şu anki konumuzla ilgili olarak, babalar yerine annelerin tarafını tutma konusunda uzun bir geçmişi var" diye devam ediyor ve bunu söylerken gözlerimin içine bakıyor.

Sertçe başımı sallıyorum. Lucinda hiçbir şeyi şekerle kaplamaz ve bu yüzden onu seviyorum. "Geleneksel aile yapısına inandığı herkes tarafından biliniyor."

diyor elini sallayarak. "Her zamanki gibi, evli ebeveynler, baba ofiste çalışmaya gider, anne çocuklarla evde kalır, baba golf oynarken anne temizlik yapar, vesaire. Ve duyduğum kadarıyla görüşlerini güncellemeye de pek hevesli değil."

Ağzının köşesi seğiriyor. Gözlerinde keskin bir bakış var.

Kahretsin, Lucinda Yargıç Holden'dan *nefret ediyor*.

Göğsümdeki uğultulu endişe takırdamaya başlıyor, sanki biri kalbimi almış ve onu sallıyormuş gibi. Sanki bir delik açacakmış gibi hissediyorum.

Ellerimi tekrar tekrar birbirine sürterek bu duyguyu yatıştırmaya çalıştığımı fark ediyorum.

"Ne yapacağız?" Sesimin ne kadar sakın çıktığına şaşırarak soruyorum.

"Tam olarak yapacağımız şeyi yapıyoruz," diyor sert bir sesle. "Ziyaret kayıtlarını, son anda ne kadar sık iptal ettiğini, onunla yarı yoldan daha fazla buluşmaya ne kadar istekli olduğunuzu gösteriyoruz."

Başımı salladım, kalbim hâlâ çarpıyordu.

"Mahkemeye kızınızın , okul kayıtlarını, öğretmenlerinin ve dans eğitimcinin ifadelerini gösteriyoruz. Şu anki durumunda başarılı olduğunu kanıtlayacağız. Ve Daniel," diyor hafifçe koluma dokunarak. "Bu duruşmanın sadece mevcut ziyaret düzenlemesini değiştirmek için bir dilekçe olduğunu unutmayalım."

Başımı sallıyorum, yutkunuyorum. ellerimi ovuşturuyorum. Duramıyorum.

"Elbette," diyorum. Hiç de öyle olmadığım halde sesim hâlâ son derece soğukkanlı, sakın ve aklı başında çıkıyor.

Mahkemeye gitmek beni başka hiçbir şey gibi sarsmaz. Her zaman da öyle olmuştur. Ne zaman takım elbisemi giyip bu kapıdan içeri girsem, anında ve kaçınılmaz olarak iki şeyin farkına varıyorum:

Birincisi, takım elbise giyip kravat takarak, borsacı gibi görünerek buraya ait değilim. Bu sahip olduğum tek takım elbise. Bu kravatı düzeltmek en az yirmi dakikamı aldı. Öyle görünüyor olabilirim ama aslında sahtekârın tekiyim. Kravat bağlamayı çok iyi bilmiyorum ve şimdiye kadar yapacağımı düşünmeme rağmen nasıl daha iyi ebeveyn olunacağını da bilmiyorum. Ama bilmiyorum. Okul aile birliği toplantılarında herkesin bir planı varmış gibi görünse de ben her gün bir şeyler uyduruyorum.

İki, onu .

İşte bu kadar. Bu başıma gelebilecek en kötü şey ve on dakika sonra burada gerçekleşebilir ve bunu yapacak olan da Lucinda'nın nefret ettiği yargıç olabilir. Kendime bunun olası olmadığına dair milyonlarca neden sayabilirim ama bu, bunun bir olasılık olduğu gerçeğini değiştirmez.

O mahkeme salonuna Rusty'nin tam fiziksel ve yasal velayetiyle girebilirdim ve hiçbir şey almadan çıkabilirdim.

Pek olası değil. Bunu biliyorum. Ama bu mümkün olduğu sürece, buraya gelmekten nefret edeceğim.

"Merak etmeyin," diyor hafifçe. "Bu tamamen rutin bir şey."

ON BEŞTE, saat on birdeki duruşmamız için bizi mahkeme salonuna aldılar. *İçeri girmeden* önce Charlie'ye son bir kez mesaj atıyorum: *içeri giriyorum*. O da bir dizi emoji, kalpler, gülen yüzler ve çarpı işaretleri içeren bir mesaj atıyor ve ben de telefonumu kapatıyorum.

Karşı tarafın avukatı henüz gelmedi, bu yüzden duruşma öncesi ritüelimle kendimi rahatlatıyorum, tüm notlarımı, ifadelerimi, belgelerimi, lehime topladığım her şeyi alıyorum ve önümdeki geniş ahşap masanın üzerine düzgünce diziyorum. Kanıtların ağırlığının orada, kolayca ulaşılabilir bir yerde olması beni her zaman rahatlatır.

Son olarak, çizimi çıkarıyorum.

Her seferinde farklı bir çizim, çünkü Rusty sürekli yenilerini yapıyor, ama ben her zaman bir tane getiriyorum. Bu seferinde ikimiz çubuk figürler halindeyiz - o küçük, uzun saçlı, parlak yeşil bir etek giyiyor, ben onun iki katı boyundayım ve nedense sadece ayakkabı giyiyorum - birkaç ağaç ve dün gece bana vombat olduğunu söylediği ayakları olan küçük bir leke ile birlikte.

Rusty şu sıralar vombatlara bayılıyor. Geçen hafta ona evcil hayvan olarak bir tane alamayacağını söyledim ve o zamandan beri, onları *mükemmel* evcil hayvanlar yapan çeşitli vombat özelliklerinden bahsediyor. Örneğin, kakaları kare şeklindedir, bu yüzden istiflenebilir.

Bu haber beni etkilemediğinde buna inanmadı.

"Köpek mi aldın?" Lucinda çizime bir göz atarak soruyor. Yıllar boyunca Rusty'nin pek çok resmini görmüştü ama Crystal'la araları son zamanlarda nispeten daha sakin olduğu için yaklaşık on sekiz aydır ilk kez görüşüyorlardı.

"Bu bir vombat," diye açıklıyorum.

"Bir vombat aldın mı?" diye soruyor sertçe.

"Henüz değil," diyorum. "Gerçi Rusty'nin olursa..."

Kıkırdıyor. Bir kapı açılıyor.

İcra memuru Pete Bresley içeri girdi. Beni görüyor ve hızlıca başını sallıyor, sonra her zamanki yerine geçip ellerini önünde kavuşturuyor.

"Saygıdeğer Yargıç Hughes için herkes ayağa kalksın," dedi.

Ayağa kalkıyoruz. Stenograf ayağa kalkar. Bir kenarda oturan görevliler ayağa kalkar.

Davacı henüz burada değil ve bu konuda azımsanmayacak bir memnuniyet hissettiğimi itiraf etmeliyim.

Ben daha sevinemedim Yargıç Hughes odaya girdi. Ziyaret duruşması için her yargıç cübbe giymez, ama bu giyiyor.

Yargıç Hughes kısa boylu, tıknaz biri ama eski bir asker olduğuna bahse girerim. Gümüş saçlı, beyaz tenli, yüzü çizgilerle kaplı ama yine de sert.

Otururken, "Oturun," diye emrediyor ve sonra nihayet odadaki herkese bakıyor. Lucinda ve beni süzerken yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyor ama bakışları solumuzdaki boş masaya takılıyor.

Parmaklarını birleştiriyor.

"Davacı henüz gelmedi mi?" diye soruyor, dikkatle arka duvardaki saate bakarak.

Mübaşir Pete, "Hayır, Sayın Yargıç," diye cevap verir. Yargıç hâlâ gözlerini saate dikmiş bakıyor.

"Bugün zamanında gelmeyi başaran herkese teşekkür ederim" dedi, sesinde sinirlilikten daha fazlası vardı. "Eğer davacı beşe kadar gelmezse, o zaman bu konuyu masaya yatırmak ve yeniden toplanmak zorunda kalacağız."
_"

Kapı açıldı ve hepimiz döndük.

Tanımadığım bir adam. Koyu gri bir takım elbise giymiş ve lacivert kravat takmış. Evrak çantası siyah ve parlak. Ayakkabıları siyah ve parlak. Beyaz, uzun boylu, muhtemelen ellili yaşlarında ve Yargıç Hughes'a kolayca gülümsüyor.

Yargıcın yüzü yumuşar.

"Özür dilerim, sayın yargıç," diyor adam. "Bugünlerde yollardaki tüm inşaatların nasıl olduğunu biliyorsunuz."

Bir an için Crystal'ın avukatını gönderdiğini ve kendisinin gelmediğini düşündüm. Aslında iyimserleşmeme izin verdim.

Sonra kapı tekrar açılır ve o içeri girer. Önce göbekten.

Çenem neredeyse yere çarpacaktı. Onu başka bir adamın takip ettiğini fark etmiyorum bile, bu daha genç ama avukat kadar iyi giyimli.

Crystal hamile.

Crystal'ın hamile olduğu o kadar belli ki, iki elini de şiş karnının üzerine koymuş olması dikkat çekiyor.

Bu ne zaman oldu? Düşünüyorum. Kalbim yine göğsümün içinde, öncekinden daha hızlı ve çaresiz bir şekilde çarpıyor.

Onu sadece altı hafta önce, Rusty'i birkaç saatliğine bıraktığımda gördüm. O zaman hamileydi de ben mi fark etmedim?

Öyle olmalı.

Tek şey göbek değil.

Beni en çok endişelendiren şey bu bile değil.

Crystal takım elbise giyiyor. Tam bir ince çizgili pantolon takımı, topuklu ayakkabılar, hoş görünümlü bir çanta ve bir dizi inciyle tamamlanmış.

Bir zamanlar altı aylık Rusty'yi beşiğinde yalnız bırakıp dışarı çıkan ve arkadaşlarıyla kafayı bulan kadının şimdi yepyeni bir avukatı var ve Stepford karısı gibi görünüyor. En son bir buçuk yıl önce mahkemeye geldiğimizde avukatı çok daha pejmürdeydi ve yırtık kot pantolon giyiyordu.

Avuçlarım terlemeye başladı. Kendime nefes almayı hatırlatmam gerekiyor. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum. Bir şeyler oluyor ve ben ne olduğunu bilmiyorum.

"Duruşma saat on birde başladı, Bay Winchester," diyor Yargıç Hughes, ama sesinde az önceki sertlik yok. "Herkes hazır mı?"

Crystal, avukatı ve diğer adam oturur. Yargıç bazı kağıtların yerini değiştiriyor.

"Evet, Sayın ," dedi avukatı sonunda.

"Pekâlâ," diyor yargıç ve bir kâğıt parçası alıp okuma gözlüğüyle bakıyor. "Partlow vs. Loveless, Virginia dava numarasını oturuma çağırıyorum..."

Bir süre daha formalitelere devam etti ve Lucinda sonunda gözüme takıldı, her iki kaşını da küçük bir kaldırarak, *biliyor* muydunuz anlamına geldiğinden emin olduğum bir ifade takındı.

Başımı hafifçe sallıyorum. Dikkatini tekrar öne çeviriyor. "...Bayan Partlow'un avukatı lütfen başlayabilir mi?"

"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç," diyor diğer avukat. Ayağa kalkar. Ceketinin düğmelerini yumuşak ve pratik bir hareketle ilikledikten sonra kürsünün arkasında, iki masanın arasında durur. "Öncelikle, Bayan Partlow artık Bayan Thornhill olarak bilindiğine göre, bunu kayda geçirmemizi öneriyorum."

Dimdik oturuyorum, başım odanın öbür ucundaki Crystal'a doğru dönüyor. Bana bakıyor, yüzünde kendini beğenmiş, memnun bir ifade var.

Aşağıya baktım. Parmağında kocaman bir elmas yüzük var, yanında oturan adam elini rahatlatıcı bir şekilde okşuyor.

Mahkeme salonu eğiliyor gibi hissediyorum. Şimdi her yerim terliyor, sadece avuçlarım değil. Crystal'ın hamile kalması başka bir şey. Eğer hamile kaldıysa

Yine kazara, ben - onu kazara hamile bırakan ilk kişi - tam olarak şaşırmazdım.

Ama evlenmek farklı bir şey. Bu en azından bir miktar niyet ve öngörü gerektirir ki Crystal'ın bunu yapabileceğinden emin değildim.

Crystal'ın evli olması umurumda değil. Onun adına sevindim. Ama ben bilmiyorsam, o da Rusty'ye söylememiş demektir.

Kendi kızına yeni bir üvey babası olduğunu söylemedi.

Kızına yeni bir kardeşi olacağını söylemedi. Omurgamda soğuk dikenler dolaşıyor.

"Ayrıca," diye devam ediyor avukatı. "Dilekçede bir değışiklik yapmak istiyorum."

"Değışiklik nedir?" diye sorar yargıç.

Avukat, "Bunu bir ziyaret duruşmasından velayet duruşmasına çevirmek istiyorum," diyor.

Sanki yer kayıyormuş gibi hissediyorum. Lucinda çoktan ayağa kalkmıştı.

"Sayın Yargıç," diyor ama yargıç bir elini kaldırıyor.

"Bu son derece olağandışı, hangi gerekçeyle?" Hughes, sanki mahkeme salonunda bir bomba patlamamış gibi devam ediyor.

Avukat şöyle devam ediyor: "Bay Thornhill Denver'dan gelen bir iş teklifini kabul etti ve 'ler bu durum ışığında velayeti değıştirmek istiyorlar."

Ne olduğunu anlamadan sandalyemden

kalktım. "Hayır!" "Hayır!" dedim.

Lucinda kolumu çelik gibi kavıyor ama .

"Onu *Denver*'a götüremezsin," diyorum, sesim çoktan yükselmişti. "O burada yaşıyor. Hayatı burada, ailesi, arkadaşları, okulu.

."

"Bayan Washington, *lütfe*n müvekkilinizi kontrol edin," diye gürlüyor yargıç . "Daniel," diyor Lucinda, eli kolumda daha da sıkı.

Sözlerimin ortasında ağzımı kapatıyorum ama Crystal'ın avukatıyla göz temasını kesmiyorum, kalbim kontrolden çıkmışçasına deli gibi çarpıyor.

Denver. İki saat dilimi uzakta. Bin mil. Bin beş yüz mü? "*Daniel*," diyor

Lucinda tekrar ve ben zor yutkunuyorum. "Hadi ama."

Yavaşça oturuyorum. Ellerimin titrememesine .

"Devam edebilir miyim?" diye soruyor avukat, içimde şiddet uygulama isteğİ uyandıran bir ses tonuyla. "Tam velayet talep ediyoruz, Bay Loveless yılda doksan gece standart ziyaret hakkına sahip olacak."

Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum. Bir elimi ağzıma götürüyorum çünkü kusabileceğimi düşünüyorum, mahkeme salonu etrafımı sarıyor ama hiçbir şey söylemiyorum. Şimdiden patlamamla kendimi mahvettiğinden korkuyorum.

"Sayın Yargıç," diyor Lucinda, hâlâ ayakta. "Bu son derece sıra dışı bir durum. Bay Loveless yaklaşık altı yıldır tek yasal ve fiziksel vasi ve bu büyüklükte bir değişiklik inanılmaz olurdu-"

"Teşekkür ederim Bayan Washington," der yargıç ve Lucinda dudaklarını birbirine bastırır, gözleri alev alev yanar. Dikkatini kürsünün arkasındaki serseriye yönlendirir.

"Bu konuda karşı tarafın avukatıyla aynı fikirdeyim, Bay Winchester," diyor. "Bu hiçbir uyarı yapılmadan yapılmış sıra dışı bir talep. Eminim mahkemenin bu duruşmada bir karar vermeye hiçbir şekilde hazır olmadığıнын farkındasınızdır?"

"Elbette Sayın Yargıç," diyor her zamanki gibi yumuşak bir sesle.

Denver. Doksan gece. Bu üç ay demek; bu da okul yılı boyunca onu yanlarında tutacakları ve belki tatillerde ve yaz aylarında onu uçuracağım anlamına geliyor.

Bunu hayal bile edemiyorum. Onu her sabah yataktan kaldırıp okul servisine bindirmedığım bir hayatı, mutfak masasında ödevlerine yardım etmediğim bir hayatı, banyodan sonra saçlarını çözmeye çalışırken şikayet etmediği bir hayatı hayal edemiyorum.

Avukat, "Koşullardaki değişikliği kısaca gözden geçirebilir miyim?" diye sorar.

Crystal'a gizlice bir kez daha bakıyorum. Sanki kristal bir küreymiş gibi karnını ovuşturuyor, sanki dikkat çekmeye çalışıyor.

"Devam edin" dedi yargıç.

Avukat boğazını temizliyor. Atletim nemli, terden üzerime yapışıyor.

Avukat, "Hayatımda birkaç önemli değişiklik var," diye söze başlıyor. "İlk olarak, müvekkilim bir ay önce Prometheus Madencilik'te yönetici olan Bay Thornhill ile evlendi. Şu anda Holmes Creek'te ikamet ediyorlar ve burada bir evleri var."

Lucinda'ya bakıyorum. Not alıyor ve *Holmes Creek*'in etrafında dönüyor. Midem bulanıyor. Oradaki evler altı yüz binden başlıyor ve ne kadar yükseğe çıktıkları hakkında hiçbir fikrim yok.

"Ayrıca Bayan Thornhill şu anda ikinci çocuğuna birkaç aylık hamile ve her iki çocuğuna da evde anne olmayı planlıyor."

Diğer masada, Crystal dindarca başını sallıyor. Hâlâ karnını ovuyor.

Sanki bir el kalbimi tutuyor ve kıskançlıktan iki büküm oluyor. Benim için değil, Rusty için. Crystal'ın ilk kez hamileyken karnını böyle ovuşturduğunu hayal bile edemiyorum. Crystal'ın ilk kızı için tek bir düzenleme yaptığını hayal bile edemiyorum.

Rusty'ye hamileliği boyunca içki ve esrar içtiğini *itiraf etti*. Neyi itiraf etmediğini sadece Tanrı bilir.

"Denver'da Bay Thornhill Prometheus'un Başkan Yardımcısı olacak ve şimdiden seçkin bir semtte bir ev seçtiler. Rustilina, eyaletin en iyileri tarafından eğitileceği en iyi özel okulların bekleme listesinde yer alıyor."

Yargıç bir elini kaldırır.

"Bana okulların reklamını yapmanıza gerek yok," diyor. "Hayatında başka değişiklikler var mı?"

"Bay Thornhill'in Denver'da bir erkek kardeşi var, yani iki kız da kuzenleriyle birlikte büyüyecek," diye bitiriyor. "Tekrar söylüyorum, aile çok-

"Önemli, evet," diyor yargıç. "Teşekkür , Bay Winchester."

Diğer avukat belgelerini toplar ve ayrılır.

"Bayan Washington, müvekkiliniz adına birkaç soruya cevap verebilir misiniz?"

Akıllı adımlarla kürsüye doğru ilerliyor. Parmaklarımı önümdeki masanın üzerinde birbirine geçiriyorum, biri içime bir yıkım topu almış gibi hissetsem de soğukkanlı, sakın ve kendimden emin görünmeyi umuyorum.

Yargıç elindeki kâğıtlara bakarak, "İzin verirsiniz birkaç bilgiyi gözden geçireyim," dedi. "Bay Loveless hâlâ kızıyla birlikte annesine ait evde mi yaşıyor?"

Lucinda boğazını temizler.

"Evet, Sayın Yargıç," diyor. "Bayan Loveless'ın güçlü bir varlığı var-"

"Teşekkür ," diye sözünü kesti. "Ve Burnley County'de

Devlet Okulları

mi?" "Evet."

"Bay Loveless hala içki işinde mi?"

"Kardeşiyle birlikte bir bira fabrikası işletiyor, Sayın Yargıç. Aslında, Mr. Loveless dört-

"Teşekkür ederim," diye tekrar sözünü keser. Lucinda'nın dudakları inceler, ama sabırla, saygıyla orada durur. "Peki Bay Loveless herhangi bir hayat tecrübesi yaşadı mı?"

Bu belgelerde belirtilmeyen değişiklikler? O da evli ve hamile değil, değil mi?"

Yarı gülümsüyor, sanki bu bir şakaymış gibi. Sanki kızımı benden alma ihtimali *komik* bir şeymiş gibi.

"Hayır, sen-"

"Ben nişanlıyım," diyorum aniden ayağa kalkarak.

Düşünemeden söylüyorum, yalan ağızımdan çıkıyor ve geri alamadan mahkeme salonuna giriyor.

Bunu tam bir sessizlik izliyor. Kalbim duracakmış gibi hissediyorum.

"Tebrikler," dedi yargıç, yüzüme bile bakmadan. "Görünüşe göre Bayan Washington'a haber vermemişsiniz?"

Lucinda tek kaşını kaldırmış bana bakarken, zihnim saniyede on bin mil hızla ilerlerken ellerime bir iş vermek için spor ceketimin düğmelerini ilikliyorum.

Anında, çuvalladığımı anladım. Berbat ettim ve bunu geri alamam, çünkü kızımı benden almayı düşünen bir yargıca yalan söyledim.

Derin bir nefes alıyorum ve çukurumu daha derine kazıyorum.

"Ben bunun bir ziyaret duruşması olduğunu anlamıştım," diyorum. "Sayın Yargıç." "Müvekkilim bunun bu konuyla bir ilgisi olduğunu fark etmemişti."

Lucinda yumuşak bir şekilde söylüyor.

"Hanımefendinin adını öğrenebilir miyim?" diye soruyor yargıç, kalemi hazır. Tereddüt ediyorum, ama sadece yarım saniye.

Söyleyebileceğim tek bir isim var.

"Charlotte McManus," diyorum.

Göz ucuyla Crystal'ın başını çevirip bana baktığını gördüm.

Be

n. *Panik yapmayın.*

Bir yargıca en iyi arkadaşınızla nişanlı olduğunuzu söylemiş olsanız bile Arkadaş.

"Peki Bayan McManus'un mesleği nedir?"

"Marangozluk," diye cevap verdim.

"Birlikte mi yaşıyorsunuz?"

"Değiliz," diyorum, ayağa kalktığımdan beri ağızımdan çıkan ilk doğru söz.

"Birlikte yaşamak için evlenene kadar beklemeye inanıyoruz."

Bu kısım sadece kendimi daha iyi göstermek için. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Hiç kimseyle birlikte yaşayacak bir konumda olmadım.

kesinlikle Charlie ile değil.

Charlie, beni öldürecek olan.

"Düğün tarihiniz belli mi?" diye soruyor.

"Önümüzdeki yaz düşünüyoruz."

Yargıç sadece başını sallayıp yazıyor.

"Hepsi *bu kadar* mı, Bay Loveless? Bayan

Washington?" "Evet," dedim.

"Evet, Sayın Yargıç," diye ekliyor Lucinda hemen.

Yargıç Hughes, "Pekala o zaman," dedi. "Bu durumda, davacının yeni bir dilekçe yazmasını ve geç..."

Masaya, Rusty'nin bir vombatla birlikte çizdiği resme bakıyorum.

Sadece sıçıp batırdım.

Panikledim. Asla paniklemem, ancak şu anda Rusty'yi seçkin mahallelere ve özel okullara, aniden olmadığını bildiğim biri olduğunu iddia eden bir anneye, eğer isterse muhtemelen bir vombat satın alıp barındırabilecek bir üvey babaya kaybetmekle karşı karşıya kaldım.

Annemle birlikte yaşayan ve alkole dayalı bir işi olan ben, bir hakime yalan söyledim.

Çocuğumu devlet okullarına gönderen ve sadece devlet okullarına parası yetecek olan ben, bir hakime yalan söyledim.

Sikeyim. Sikeyim, sikeyim, sikeyim, sikeyim.

Midem bulanıyor. Atletim terden sırılsıklam, çünkü kızımın burada mı kalacağına yoksa ülkenin öbür ucuna mı taşınacağına karar verecek olan adama az önce düpedüz yalan söyledim.

İnanılmaz derecede aptalca.

Yargıcın şu anda ne söylediğini, bundan sonraki adımların neler olduğunu dinlemeye çalışıyorum ama kulaklarımdaki kan sesini zar zor duyabiliyorum. Elime bir kalem alıp şuraya buraya bir kelime, bir cümle yazıyorum ama zar zor dinleyebiliyorum.

Belki iyi olur.

Büyük bir olmasına gerek yok. Bu mahkeme salonu dışında kimse bilmiyor ve Crystal artık şehirde yaşamıyor bile.

Charlie'ye sahte bir yüzük al, bir sonraki duruşmaya seninle gelmesi için onu ikna et ve her şey yoluna girsin.

Hiç sorun

değil.

Önemli bir

şey değil.

Yargıç "Dağılabilirsiniz" dedi ve herkes ayağa kalktı. Bir dakika sonra ben ayağa kalkıyorum ve yargıç arka kapıdan odayı terk ediyor.

Lucinda hemen bana dönüyor, dudakları hâlâ ince bir çizgi halinde. "Tebrikler," diyor.

"Teşekkür ederim," diyorum otomatik olarak.

Diğer masada Crystal, yeni kocası ve avukatı ayağa kalktı. Teker teker dışarı çıkıyorlar, Crystal bana bakıyor, yargıç gittiğine göre elleri artık karnında değil.

Göz göze geldik. Onunkiler soğuk, boş, okunmaz. "Daniel," diyor Lucinda, sesi ciddi.

Midemdeki düğümler o kadar geriliyor ki, kırılacaklarını düşünüyorum. Kendimi okulda azarlanmak üzere olan bir çocuk gibi hissediyorum ama bunu hak ettiğimi de biliyorum.

Boğazımı
temizliyorum.

"Evet?"

"Velayet duruşması sırasında bir hakime yalan söylemenin sizi bekar bir baba olmaktan çok daha kötü biliyorsunuz, değil mi?" diyor.

Sertçe yutkunuyorum. Bir elimi saçlarımın arasına sokuyorum, sinirlerim yeniden geriliyor.

Sikeyim. Siktir!

"Panikledim," diye itiraf ediyorum, gözlerimi kapatarak. "Öyle demek istemedim. Ama kız kardeşiyle bağ kurmasına izin vermekten, gerçek bir aileye sahip olmaktan, onu özel okullara göndermekten, buz pateni dersleri vermekten, ona midilli almaktan ve-"

"-tüm bunlar sadece davacının söylemleri, bu iddiaları destekleyecek hiçbir şeyleri yok-"

"-ve panikledim," diye bitiriyorum. "Hepsi bu kadar. Panikledim ve aptalca bir şey söyledim ve - oh, koştuğuma lanet olsun, bunu söylediğime inanamıyorum."

Lucinda iç çekiyor.

Sonra bir elini koluma koydu.

"Charlotte en azından gerçek bir insan mı?" Sessizce başımı sallıyorum.

"Sence yüzük takıp duruşmaya gelmeye razı olur mu?" Derin bir nefes alıyorum.

"Sanırım onu ikna edebilirim," diyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

CHARLIE

DOKSAN DAKIKA OLDU. Hala mesaj yok.

Gözlüklerimi yüzüme geri takıyorum, saçlarımın düzgün bir şekilde sabitlendiğinden emin oluyorum ve tornayı tekrar açıyorum, düşük uğultu etrafımdaki havayı dolduruyor. Keskiyi dönen ahşabı ısırana kadar indiriyorum, bir boşluk genişliyor.

Keskiyi bırakıyorum, başka bir noktada tekrar yapıyorum, dönerken ahşabın uzunluğundan aşağı kaydırıyorum, kare parçayı yuvarlak kesiyorum. Bu bugün çevirdiğim dokuzuncu korkuluk, yani artık otomatik pilotta yapıyorum.

Hâlâ mahkemede olması mümkün değil. Bir buçuk saat oldu.

Ahşap şekillenirken kaşlarımı çatıyorum: burada bir yumru, ortada uzun bir yumru, yukarı ve aşağıya doğru inceliyor. Başka bir yumru. Bir çizgi.

Genelde bu tür şeylerden zevk alırım. Bir tahta parçasını sanata dönüştürmeyi, yoktan bir biçim çıkarmayı seviyorum. Ellerimi kullanmayı ve tutabileceğim, dokunabileceğim, hissedebileceğim bir şey yaratmayı seviyorum. İşimi bu yüzden seviyorum.

Ama bugün hayatımı kurtarmak için ona odaklanamıyorum. Sinirlerim tepemde, aklım önümden başka her yerde.

Telefonunu açmayı unuttu, diyorum kendi kendime. Yirmi dakika içinde oradan çıkmıştı, her şey yolunda, sadece unutmuştu.

Çok sert bastırmamaya dikkat ederek bir uçtaki koniği daraltıyorum. Bugün bunlardan birini hurdaya çıkarmak zorunda kaldım bile.

Doğru. Daniel en son ne zaman bir şey unuttu?

Bunu düşünemiyorum bile. Mükemmel olmadığını biliyorum. Her zaman bir şeyler unutuyor olmalı, ama benimle karşılaştırıldığında - rutin olarak unutulmuş bir fincan kahveyi ısıtmaya giden, ancak *dünün* unutulmuş kahvesini zaten mikrodalgada keşfeden biri - bir makine gibi görünüyor.

Elimdeki göreve odaklanmak için başımı sallıyorum, özellikle de keskin nesneler, tehlikeli makineler ve pahalı şeyler içerdiği için.

Tırabzanlar yatlardaki merdivenler içindir; tırabzanlar tırabzanı tutan mil gibi şeylerdir, bu terimi marangozluk programımın ikinci yılına kadar . Bazı yatlarda merdiven olduğunu geçen Cuma günü, bir yatın parçalarını elle yapacağımı keşfettiğimde öğrendim.

Kimin yatı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sprucevale, Blue Ridge Dağları'nın ortasında, birkaç saat içeride olduğundan ve nehrin bu kadar büyük bir tekne için yeterince derin olduğundan kesinlikle şüphelendiğimden, bu yatın nerede olduğu hakkında bile hiçbir fikrim yok. Etrafta bazı göller var ama yat gölü gibi görünmüyorlar.

Daha çok bir motoryattan balık tutmaya ve strafor soğutucuda bir kasa bira içmeye benziyorlar ama ben göl uzmanı değilim.

Korkuluğu dikkatle inceliyorum, sonra tornayı kapatıyorum. Sesi kesiliyor ve tahtayı çıkarıp ilk yaptığım sekiz tanenin yanına koyuyorum.

Sonra kaşlarımı çattım.

"Kahretsin," diye yüksek sesle tıslıyorum, sadece kendi kendime. Torna, büyük, açık planlı ve sürekli gürültülü olan Mountain Woodworks binasının bir köşesinde, çünkü birileri her zaman elektrikli testere çalıştırıyor.

Bunlar uyuşmuyor. Berbat ettim. Büyük parça yanlış yöne doğru sivriliyor, çünkü Daniel'in hala mahkemede olup olmadığı konusunda endişeleniyordum ve dikkatimi vermiyordum. Aynı şeyden sekiz tane yaptıktan sonra, çuvallamadan bir saniye bile başka bir şey düşünebileceğimi sanırsınız, ama görünüşe göre öyle değil.

Kötü tırabzanı alıp çalışma tezgahına koyuyorum ve başka bir kare kırmızı sedir alıyorum. Üzerine işaretler koyuyorum - buradan, buradan, buradan ve buradan kes - sonra tornaya yüklüyorum ve kendime kızarak düğmeye basıyorum.

Daha ilk dilimden öteye gidememiştim ki görüş alanımın bir köşesinde telefonumun ışığı yandı. Hemen elime alıyorum, keskiyi masanın üzerine koyuyorum, gözlüklerimi kafama geçiriyorum.

Seninle konuşmam gerek.

Ben: Ne oldu?

Geliyorum.

Ben: Neredeyse öğle yemeği vakti, bir yerde buluşabilir miyiz?

Yanıt yok. Telefonumla oynuyorum, diğer elimi tulumumun cebine sokuyorum, orada bir odun yongasıyla oynamaya başlıyorum. Hiçbir şey yok. Yazmıyor bile.

Ben: Ne oldu?!?

Sadece söyle, sürprizlerden nefret ederim. Hadi ama.

Hala bir şey yok.

Ben: Lütfen??????

Telefona ne kadar bakarsam bakayım Daniel cevap vermiyor. Dudağımı ısırıyorum, ekranımı izliyorum, aklımdan binlerce kötü olasılık geçiyor.

torna tezgahının sesi kesildi. Etrafımda dönüyorum.

William, patronum, orada duruyordu.

"Bunu çalışır durumda bırakmamak en iyisi," diyor ciddiyetle. "Kazara üzerine bir şey bulaşabilir ve bu da çirkinleşebilir."

Sertçe yutkunuyorum, yüzüm kızarıyor. Telefonumu tekrar tulumumun cebine sokuyorum.

"Üzgünüm," diyorum, *en iyi arkadaşımın kızıyla ilgili bir mahkeme duruşması vardı ve sanırım bir şeyler kötü gitti ve bana ne olduğunu söylemiyor ve aklım gerçekten marangozlukta değildi*, ama bu çok fazla bilgi.

Ayrıca, telefonuma bakarken makineleri açık bıraktım. Daha da az profesyonel görünmeme gerek yok ve Tanrı biliyor ki bir şeyin açık olduğunu unuttuğunuzda neler olabileceğinin farkındayım.

"Sadece dikkatli ol," diyor hafifçe. "Bunlar nasıl gidiyor?"

William orta yaşlı, ciddi, dışarıda çok zaman geçirmiş gibi görünen ve çok az konuşan bir adam. Bunu anlayana kadar bana hep kızgın olduğuna ikna olmuşum.

"İyi gidiyorlar," diyorum, iki tanesini mahvettiğim gerçeğini atlayarak. "Bu sonuncusu ve sonra trabzanın kendisine başlamam gerekiyor..."

Bir süre iş konuştuk. William tornayı çalışır halde bıraktığım için kızgınsa ya da gereğinden iki boy fazla kırmızı sedir kullandığım için üzgünse, tavırlarından hiçbir şey bunu ele vermiyor. Bazı planların üzerinden geçiyoruz.

Bazı çizimlerin üzerinden geçiyoruz. Müşterinin kendisine verdiği, tam olarak taklit etmek istediği trabzanı gösteren grenli bir fotoğrafın üzerinden geçiyoruz.

Sadece yarım yamalak dikkat ediyorum.

"Ondan alabildiğimiz en iyi fotoğraf bu," diyor William, alçak sesle ve yavaşça.

O konuşurken atölyenin uzak ucundaki kapı açılır.

Daniel şeklinde bir varlık içeri giriyor, dışarıdaki parlak güneş ışığı silüetini bozuyor. Kalbim yerinden fırlıyor ve sonra düşüyor, silüet ellerini ceplerine sokmuş, kapının hemen içinde duruyor.

Kötü bir şey olmasaydı burada olmazdı.

William hâlâ, "Görünüşe göre ataları on yedi küsur yılında İngiltere'den kraliyetin misafiri olarak gelmişler," diyor. "Şimdi de yatını onların gemileriyle aynı detaylarla donatmaya çalışıyor."

Daniel'a bakıyorum. Hâlâ kapının yanında duruyor, belli ki bekliyor. Kalbim göğsümde titriyor.

"Sanırım iskorbüt hastalığı hariç," diyorum düşünmeden, aklım bambaşka bir yerde, fotoğrafa bakarak.

William hiçbir şey söylemiyor.

Patronuma aptalca şakalar yaptığım için sessizce kendimi azarlıyorum.

"Sizi yalnız bırakayım," diyor ve bir kez başını sallıyor. Ben de başımı sallıyorum ve William devasa atölyemizin başka bir bölümüne doğru yürüyor.

Ona kadar sayıyorum, sonra fotoğrafı bırakıyorum.

"Öğle yemeğine gidiyorum, bir saat içinde dönerim," diye özellikle kimseye duyurmuyorum ve sonra Daniel'in durduğu kapıya doğru koşuyorum.

"Ne oldu?" Ona üç metre yaklaştığımda neredeyse bağıırıyordum. "Hadi," diyor, dış kapıyı tekrar iterek açıyor ve benim için tutuyor. Gözlerimi kırıştıtararak güneş ışığına doğru adım atıyorum ve ona doğru dönüyorum.

"Büyük bir iyiliğe ihtiyacım var," diyor dışarıda olduğumuz anda, sesi alçak ve ciddi.

Kalbim boğazımda.

"Tabii, ne olursa," diyorum hemen.

Duraklıyor, elleri ceplerinde, ceketi açık ve uzun bir süre yüzümü inceliyor, onu uzun zamandır görmediğim kadar ciddi görünüyor.

Sonunda bir an için gözlerini kaçırıyor, elini hafif sarkık saçlarının arasından geçiriyor, sonra tekrar bana bakıyor. Daniel'ın gözleri şimdiye kadar gördüğüm en mavi gözlerdi, derin ve berraktı ve bana sabitlenmişlerdi.

Ayrıca takım elbise giyiyor. Asla takım elbise giymez, bu utanç verici, çünkü adam takım elbise içinde *iyi* görünüyor, ancak şu anda bunu fark etmek uygunsuz geliyor.

"Kulağa tuhaf gelecek," diyor, sesi hâlâ alçak.

"Ne *oldu*?" Bininci kez soruyorum. "Bak, her ne ise, umurumda değil, yapacağım."

"Bir sonraki duruşmaya gelip nişanlandığınızı söylemenizi istiyorum" diyor.

Beni hazırlıksız yakaladı.

Rusty'yi gelecek ayki yaz kampına götürmemi ya da Crystal'ın benzin deposuna şeker koymamı ya da Şeytan'la haftalık toplantılar yaptığını kanıtlamak için onu gizlice izlememi isteyeceğini düşündüm. Onun gibi bir şey.

"mi?" Bir sonra sordum. "Doğru."

"Duruşmada mı?" Hâlâ şaşkınlık içindeyim.

"Her şeyi berbat ettim," diyor kollarını kavuşturarak. "Ve hakime evleneceğimi söylemiş olabilirim. Seninle."

"Tamam," diyorum, midem aniden düğümleniyor. "Evet, elbette, sadece ne zaman olduğunu söyle, işten izin alıp geleceğim... bir yargıca yalan söyleyeceğim, sanırım?"

Gözlerini kapatır, derin bir nefes alır, nefes verir ve omuzlarından bir yük kalkmış gibi doğrulur.

Sonra beni yakaladı ve sert bir sarılma için kendine çekti.

"Teşekkür ederim," diyor şu anda başımın üstünde düğümlenmiş olan saçlarıma doğru. "Tanrım, Charlie, sen bir cankurtaransın."

Ben de ona sarılıyorum, kollarım onun uzun boylu, sağlam vücudunu sarıyor, ne kadar uzun ya da sağlam olduğunu fark ettiğimden değil.

Onu muhtemelen tutmam gerekenden yüzde bir daha sıkı da tutmuyorum. Elbiselerinin altındaki kasları ya da beş galonluk dolu kovaları hiçbir ağırlığı yokmuş gibi yukarı kaldırdığını gördüğüm gerçeğini kesinlikle düşünmüyorum.

Çoğu zaman uzun boylu, sağlam yapılı, çok yakışıklı en iyi arkadaşımın aşırı çekiciliğine alışkınım. Bu da o şeylerden biri: gökyüzü mavi, çimenler yeşil, Daniel ateşli, vesaire. Aştım artık.

Ama takım elbise. *Merhaba*. O kadar sarsıcı ki, geri kalan çekiciliği yeniden fark etmem için sarsıldım.

Uzun bir kucaklaşma, umursadığımdan değil. Muhtemelen her talaş bulaştırıyorumdur.

"Bunu gönüllü mü yaptın?" Beni bıraktığında soruyorum. "Yoksa belirli bir soru mu vardı, ya da...?"

Onu bugün gördüğümünden beri ilk kez gülümsüyor. "Öğle yemeği yemek ister misin?" diye sordu.

"*Kahretsin*," dedim. "Rusty annesinin evlendiğini biliyor mu?" Daniel dramatik bir şekilde omuz silkiyor, hâlâ hindi bir ısırik çiğniyor.

Crystal, Rusty'nin annesi olabilir ama Daniel'ın eski sevgilisi değil. Daniel'ın yirmi bir yaşında, aptal ve zor bir dönemden geçerken kör kütük sarhoş olup birkaç kez seks yaptığı biri.

Bu ayrımı çok ama çok net bir şekilde yapmayı seviyor.

"Kocasının toynakları var mı?" Kendi sandviçimle işaret ederek soruyorum. "Ultrason gördün mü? Bebeğin boynuzları var mı?"

Daniel yutkunarak, "O bir maden yöneticisi," diyor.

"Yani o kadar da uzakta değilim."

Daniel homurdanıyor, bir ısırik daha alıyor.

"Onunla nasıl tanıştı?" Ben soruyorum. "Hipnotize olmuş gibi mi görünüyordu?"

Belki de bir tür zihin kontrol ilacının etkisi altındadır?"

"Rusty'nin bildiğini sanmıyorum," diyor sonunda, ilk sorumu yanıtlarken. "Bilseydi bana söylerdi, o sır saklayamaz."

"Doğru," diyorum.

Tam olarak doğru değil. Muhtemelen böyle büyük bir sırrı saklayamazdı ama daha geçen hafta bir öğleden sonra onunla takıldım ve yemekten *önce* dondurma yedik. Bu sırrı sakladığından eminim çünkü bu korkunç protokol ihlalini Daniel'dan hiç duymadım ve genelde duyardım.

Ayrıca, geçen kış onu şehirdeki en dik kızak yeri olan İntihar Tepesi'ne götürdüm ve oraya gitmememiz gerektiğini özellikle söylemesine rağmen Daniel'den bu konuda hiçbir şey duymadım.

Biraz aşırı korumacı olabiliyor. Çocuk çok eğlendi.

Daniel sandviçini bitirir, iç çeker ve sandalyesinde arkasına yaslanır. Kravatını ve ceketini çıkardı, şimdi üzerinde sadece beyaz düğmeli bir gömlek var, her iki kolu da kıvrılmış, üst iki düğmesi açık.

Bu daha da iyi bir görünüm, ya da en azından Daniel'in nasıl görüldüğüne dikkat ediyor olsaydım öyle olurdu, ki etmiyorum.

Yine de adam yeni bir kuruş gibi parlıyor.

"Her neyse, işte bu yüzden panikledim," diyor başını hafifçe sallayarak. "Yapmamam gerektiğini biliyorum ama kapalı sitelerden, özel okullardan ve onu kız kardeşiyle birlikte büyütmekten bahsediyorlardı ve kahretsin Charlie, bende bunların hiçbiri yok."

Eğiliyorum, boş tabağımı itiyorum.

"Evet ama bunların hiçbiri Crystal'ı iyi bir ebeveyn yapamaz," diyorum sesimi alçaltarak.

"Bunu mahkemeye söyle."

"Yapmamı mı istiyorsun?" Suyumdan bir yudum alarak soruyorum. "Oraya gidip herkese tam olarak ne düşündüğümü söylememi mi istiyorsun?"

Ellerini yüzüne sürüp gülüyor.

"Lütfen yapmayın," diyor. "Her ne kadar tepkisini görmek istesem de, sahte nişanlımın bir yargıç tarafından azarlanmasını istemiyorum."

Omuz silkiyorum, su bardağıma gülümsüyorum.

"Tek ihtiyacın olanın bu olduğuna emin misin?" Ben soruyorum. "Save-the-date ya da kayıt defteri gibi bir şey hazırlayalım mı?"

Bir anlığına, gerçekten nişanlı *olsaydık* kayıt defterimize ne koyacağımızı, davetiyelerimizin nasıl görüneceğini merak ediyorum. O kadar da kötü bir düşünce değil.

"Bence bu aşırıya kaçmak olur," diyor. "Ayrıca, biri onu bulursa nasıl açıklayacağız?"

"Doğru," diye kabul ediyorum.

"Yalanı basit tutmak muhtemelen en akıllıcası," diyor. "Sana sahte bir yüzük bulacağım, tek bir mahkeme randevusuna geleceksin ve-"

Masamıza biri yaklaşınca cümlesini yarıda kesti ve ikimiz de döndük.

Shirley Crest, "Sözünüzü kestiğim için çok özür dilerim," dedi.

Sanki bize dua ettirecekmiş gibi, halkalı ellerinden birini her birimizin omzuna koyuyor. Daniel ve ben hızlıca bakışıyoruz, sonra tekrar ona bakıyoruz. "Ama az önce Mavis'ten iyi haberlerinizi duydum ve sonra sizi burada otururken gördüm ve bunun bir işaret olduğunu anladım," diye devam etti. "Hepiniz adına *çok mutlu*yum, Önünüzde aşk ve mutluluk dolu yıllar olduğunu biliyorum."

Shirley gülümsüyor, buzlu saçları başının üstünde hafifçe sallanıyor. Ağzım bir karış açık, kelimenin tam anlamıyla nutkum tutulmuş bir halde ona bakıyorum.

Kısa bir duraklama olur. Daniel önce kendini toplar.

"Teşekkür , Shirley," diyor Daniel, onun elini kendi eliyle kapatarak.

"İkiniz her zaman birlikte çok tatlıydınız," diyor. "Karen Rogers'ın bana elli dolar borcu olduğundan bahsetmiyorum bile. Tanrı sizi korusun!"

Sonra el sallıyor, dönüyor ve .

Ağzım hâlâ açık. Bir başparmağımı Shirley'nin geri çekilen formunun ardından sallayarak kapatıyorum.

"Daniel," diye tıslıyorum.

Yüzü taşa dönmüş ve hâlâ Shirley'e bakıyor, sanki son otuz saniyeyi zihninin gücüyle geri alabilirmiş gibi.

"Daniel, o mahkeme salonunda kim vardı?" Sesim alçak ve ölümcül bir ciddiyetle soruyorum. "Sen, Lucinda, Crystal, onun adamları, yargıç? *Başka kim vardı?*"

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve yutkunuyor, adem elması hafifçe sallanıyor. Sonra derin bir nefes alıyor, iç çekiyor, bir şey hatırlamış gibi şakaklarından birini ovuşturuyor.

"İcra memuru" dedi.

Sadece bekledim.

"Pete Bresley."

Yüzümü ellerimin arasına aldım, BLT'm şimdi midemde yuvarlanıyor. Biraz midem bulanıyor. Kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum, zihnim dakikada bin mil yol alıyor.

"Kasabanın dedikoducusunun dedikoducu oğluna nişanlandığınızı mı söyledin?" diye soruyorum. Sesimi alçak ve sabit tutmak için elimden geleni yapıyorum ama kesinlikle işe yaramıyor.

"Belki de ortaya çıkmaz," diyor. "Sprucevale'de bir sürü insan evleniyor, hiç-"

Cebimdeki telefonum çalıyor ve o konuşmaya devam ederken telefonumu çıkarıyorum.

Bu benim annem. Daniel'a ekranı gösteriyorum. Konuşmayı kesti. Telefonu yavaşça masaya bırakıyorum, sonra nazikçe *arama reddetme* düğmesine dokunuyorum, sanki nazik olmak işe yarayacakmış gibi.

"Neden önce ona söylemediğimi sormak için arıyor," diyorum ve çılginca Daniel'a bakıyorum.

Öne eğilmiş, mavi gözleri parlıyor, kollarını masaya dayamış.

"Söyle ona," diyor, sesi alçak ve sabit. "Bunu bir sır olarak saklıyorduk ama yargıç bana doğrudan bir soru sordu, bu yüzden yapamadım-"

"*Anneme* nişanlandığınızı söylememi mi istiyorsun?" Fısıltıyla bağıriyorum. Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana sabit bir şekilde bakıyor.

"Hayır," diyorum, iki elimi de onu gibi kaldırarak. "Ne? *Hayır*." "O değil-"

"Bu büyük bir anlaşma!" Telefonum tekrar çaldığında tıslıyorum. Arayan annemdi. Aramayı reddediyorum. "Bu delilik Daniel, yapamam-"

Sertçe yutkunuyorum, sesimi alçaltmaya çalışıyorum.

"Tanıdığım herkese nişanlı olduğumuzu söyleyemem," diyorum. Tekrar yutkunuyor.

Yumruklarını sıkıyor, sonra gevşiyor.

"Bakın, bir yargıca yalan söyleyeceğim," diyorum. Sesim titriyor. "Tamam. Elbette. Ama tanıdığım herkese yalan söyleyemem, Daniel. Ben o kadar iyi bir oyuncu değilim, bunu anlayacaklar, bize inanmayacaklar."

Telefonum üçüncü kez çalıyor.

"Lanet olsun lanet olsun lanet olsun-" Boğazımı temizliyorum ve telefonu açıyorum.

"Merhaba anne," diyorum. "Şu an gerçekten iyi bir zaman değil-"

"MAVIS BRESLEY!" diye bağılıyor annem, tam kulağımın dibinde.

Ahizeyi elimden bırakıyorum, kalbim çoktan yerinden çıkacak gibi oluyor ve Daniel'a ters ters bakıyorum. "Az önce MAVIS BRESLEY'den senin nişanlı olduğunu öğrendim.

Daniel Loveless, kendi annene bile söyleyemedin mi? İkinizin çıktığını bile bilmiyordum, bu konuda tek bir kelime bile etmedin ve sonra MAVIS'ten nişanlandığınızı ve evleneceğinizi duydum ve _."

Nefes alıyor. Kendimi şimdiden pislik gibi hissediyorum, her ne kadar bu felaket ilk kez benim suçum olmasa da.

"Anne," diyorum hızla, gözlerimi sıkarak, bir yumruğumun tersini alnıma götürerek. "Dinle anne, bunun ani olduğunu biliyorum ama bu aslında iyi bir şey değil-"

"Senin adına çok mutluyuz," diye araya giriyor.

Donup kalıyorum, boğazımda aniden bir yumru oluşuyor. Onu temizliyorum.

"Teşekkürler ama bu biraz karmaşık bir durum," diyorum, gözlerim hâlâ kapalı.

Sanırım *Daniel'ı* öldüreceğim. "Bir yanlışlık oldu-"

Telefon elimden alınıyor ve ben tepki veremeden Daniel sandalyesinde arkasına yaslanmış, telefonu kulağına götürüyor.

"Merhaba, Bayan McManus," diyor yumuşak bir sesle.

Bu kafede olay çıkarmamaya çalışarak mümkün olduğunca kurnazca telefonumu elime alıyorum. İşe yaramadığından oldukça eminim.

"Charlotte seni bir dakika sonra arayabilir mi?" diye soruyor, gözleri gözlerimin içine bakıyor. "Bugün pek planladığımız gibi gitmedi ve hâlâ birkaç detayı çözmeye çalışıyoruz."

Bir hamle daha yapıyorum ama Daniel bileğimi tutup masaya indiriyor. Tanrım, güçlü elleri var ve benimkini kendi elleriyle kapatıp ikisini de masanın üzerine, boş tabaklarımızın yanına koyuyor.

"Elbette," diyor telefonda. "Ve Bayan McManus, bunun için çok üzgünüm. Niyetimiz hiç de bu değildi."

Çok sert olmasa da masanın altına tekme atıyorum. Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Seni birazdan arayacak," diyor sonunda.

"Teşekkür ederim."

Sonunda telefonumu kapattı, masanın üzerine koydu ve sadece bana baktı. Elimi bırakmadı. Kalbim göğsümden fırlamakla tehdit etse de onu geri çekmeye çalışmadım.

"İki ay," diyor.

"Delilik," dedim ona.

"Dava iki ay içinde bitecek, belki daha az," diyor. "O zaman her şey bitmiş olacak ve insanlara ayrıldığımızı söyleyeceğiz-"

"Sen. Sen.. *Çılgınca*," diye fısıldıyorum. "Herkes bunun saçma bir hikaye olduğunu bilecek, kimse bize inanmayacak-"

"Shirley bize inandı," diyor.

Kısa bir süre duruyorum, kan kulaklarıma hücum ediyor. Sonra başımı sallıyorum.

"Tanıdığım herkese yalan söyleyemem!" Bu sefer daha sessiz söylüyorum. "Anneme, kız kardeşime ve tüm arkadaşlarıma yalan söyleyemem. Kardeşlerine de yalan söyleyemeyeceğinden emin *olabilirsin*."

"Charlie," diye fısıldıyor. "Lütfen. Boku yedim. Yalan söylediğimi öğrenirlerse onu Denver'a götürecekler ve... bunu yapamam."

"Eli'nin Violet'i becerdiğini kimsenin bilmediğini düşündüğü zamanı hatırlıyor musun?" Ben sordum.

"Bu farklı."

"Değil," diyorum ama sesim aniden kararsızlaşıyor. "Ben kötü bir yalancıyım."

Sen kötü bir yalancısın. Herkes bilecek ve bu durumu daha da kötüleştirecek."

Bana çaresiz, yalvaran bir bakış atıyor ve bu bakış beni tam vuruyor.

Derin bir nefes alıyorum ve yine de yerimde duruyorum. Kalbimin derinliklerinde bunun yürümeyecek kadar çılgınca olduğunu biliyorum.

"Çılgınca bir yalanı ikiye katlamak işleri düzeltmenin yolu değil," diyorum. "Bak, sadece - insanlara ayrıldığımızı söyle ya da bir yanlış anlaşılma olduğunu söyle ya da insanlara telaşlandığını ve kafanın karıştığını söyle, bilmiyorum."

"Bunu bir düşün," diyor, eli hâlâ benimkinin üzerinde. Biraz daha sıkıyor. Göğsüm ona uyacak şekilde daralıyor ve ben bunu görmezden geliyorum.

Sonra bana öyle bir bakıyor ki neredeyse kalbim duracak.

Çiğ. Yakıcı. Arıyor. Yalvarıyor. Şu anda onun ruhunun derinliklerini görebiliyormuşum gibi hissediyorum ve bocalıyorum.

"Lütfen?" diye soruyor, sesi alçak, özel.

İlk kez tereddüt ediyorum, elim onun elinin içinde. Nefesimi tutuyorum.

Evet demek istiyorum. İstiyorum. Rusty'yi kaybederse bunun onu mahvedeceğini biliyorum ve bunun olmaması için her şeyi yaparım.

Ve bu fikirden nefret etmiyorum. On bir yaşımızdan beri en iyi arkadaşız. Daniel beni herkesten daha iyi tanır. Kardeşleriyle arkadaşım. Ben onun çocuğunun havalı teyzesiyim.

Bunun işe yaramayacağı dışında. İşe yaramayacağını biliyorum, çünkü bu delilik. Daniel da bir yerlerde, derinlerde bir yerde bunu biliyor olmalı, bir yalanı ikiye katlamanın sorunlarını çözmenin yolu olmadığını. Shirley bir söylentiye inandı diye başkaları da inanacak değil. Gelecek hafta da inanacağı anlamına gelmez.

"Yapamam," diyorum. "Bu işe yaramayacak, Daniel. Sadece geri dön ve gerçeği söyle, her şey yoluna girecek."

Elimi geri çekiyorum. Ayağa kalkıyorum. The Earl of Sandwich'teki herkesin bize baktığını hissediyorum ve Daniel'ı masada otururken arkamda bırakarak kapıdan çıkarken onları görmezden geliyorum.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CHARLIE

Lucky Charms kutusuna baktım.

Leprikon karşılık verir.

Lucky Charms mı Froot Loops mu? Bakışlarımı parlak renkli tukana kaydırarak düşünüyorum.

Şekerleme mi istiyorum, halka mı istiyorum, yoksa en iyi arkadaşımı becermek mi istiyorum?

İşte yine suçluluk duygusu, göğsümde derin ve ağır. Sırtıma tırmanıyor, omzuma tünüyor, kulağıma fısıldıyor: *Rusty Denver'a taşınmak zorunda kalırsa bu senin hatan.*

Sertçe yutkunuyorum. Hâlâ çizgi film kaplı mısır gevreği kutularının önünde duruyorum, ama bir elim alışveriş arabamın üzerinde, gözüm kapalı onlara bakıyorum.

O iyi olacak, kendime hatırlatıyorum. Altı yıldır tek velayet onda. Harika bir iş çıkarıyor. En az beşinci sınıf seviyesinde okuyor, kesirleri öğreniyor, bir böceğin tüm parçalarına ne dendiğini biliyor...

Daniel bu öğleden sonra işimden ayrıldığından beri kafamın içinde tekrar tekrar aynı şeyleri söylüyorum. Rusty'nin annesinin onu aniden alıp götüremeyeceğinin binlerce nedeni var ve hiçbiri 'Daniel'in nişanlısı var' değil.

Onu elinde tutmak için yalana ihtiyacı yok. Kendi başına gayet iyi gidiyor.

Peki ya yargıç buna inanmazsa?

İçimi çekiyorum ve Lucky Charms'ları alıp alışveriş sepetime atıyorum. Bunun dışında suçluluk uyandıran yiyeceklerle dolu: çilek, ıspanak, organik turp ve filizlenmiş tahıllı ekmek. Lahana bile aldım, çünkü

Bir şey hakkında kötü hissettiğimde, aniden mümkün olan en suçsuz diyeti yeme dürtüsüne kapılıyorum.

Lucky Charms hariç. Buna ihtiyacım var, tamam mı?

Tanıdığımız herkese yalan söylemenin her şeyi daha iyi yapmasına imkan yok.

Kesinlikle olmaz. Yalan söylemek ne zaman bir şeyi düzeltti ki?

Arabamı koridor boyunca kasaya doğru itiyorum. Doğru şey yaptığımdan oldukça eminim, ama *vay canına*, doğru şey kötü hissettiriyor.

Koridorun sonuna geldiğimde bir sesin adımı söylediğini duyuyorum.

"Charlotte! Sen misin?" diye sesleniyor bir kadın ve ben geriliyorum. O kadar gün içinde markette biriyle karşılaşmak.

Dönüyorum. Gülümsüyorum.

"Bu saçı tanıdığımı sanmıştım!" Priscilla Hayes koridordan aşağıya, bana doğru çırpınarak haykırıyor.

Otomatik olarak bir elim başımın üzerindeki dağınıklığa gidiyor. Şu anda içinde bir değil, iki değil, *üç* kalem olduğunu keşfediyorum. Yazacak bir şey bulamamama şaşmamalı.

"Merhaba Priscilla," diyorum. Priscilla'yı nereden tanıdığımı bile hatırlamıyorum, sadece hayatımın büyük bölümünde tanıdığımı biliyorum.

"Haberlerinizi duydum," diyerek yaklaştı ve bir elini koluma koydu. "Ve sadece sizin adınıza *çok* mutlu olduğumu söylemek istedim."

Keskin bir nefes çekiyorum. Omzumdaki suçluluk duygusu pençelerini geçiriyor.

"Hiçbir zaman bir şey söylemek istemedim ama uzun zamandır şüpheleniyordum," diye devam ediyor sesini alçaltarak. "Bir ilişkiyi neden gizli tutmak istediğinizi anlıyorum, ama insanların aşık olduğunu her zaman anlayabilirim."

Ağzımı açıyorum. Kapattım.

Sonra tekrar açıyorum ve söylememem gereken bir şey söylüyorum. "Teşekkürler," diyorum Priscilla'ya.

Bu yanlış bir şey ve bu bilgi damarlarımda adrenalini ateşliyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ama Priscilla bunu fark etmiyor. Sadece gülümsüyor ve biraz daha yaklaşıyor.

"Rusty'nin senin gibi bir üvey annesi olacağı için çok mutluyum," diyor sessizce. "Yaşadığı onca şeyden sonra o değerli melek bunu hak ediyor. Ben onun sosyal hizmet görevlisiydim, biliyorsun."

Sadece başımı sallıyorum.

"Ve bilirsiniz, normalde bir çocuğu ebeveyninden ayırma kararı vermek kesinlikle yürek burkucudur" diye devam ediyor. "Ama o zavallı küçük kızı annesinin evinden almak en kolay kararlardan biriydi."

Şimdiye kadar yaptığım en iyi işti ve tabii ki Daniel kesinlikle harika bir iş çıkardı. Gerçekten gelişiyor gibi görünüyor."

"O harika biri," diye yineliyorum, yalan olmayan bir cümle kurabildiğim için rahatlamış bir şekilde. "Siz iki çok mutlu olacaksınız," diyor, kolumu sıkarak.

"Tebrikler, tatlım."

Sonra uzaklaşıyor, market reyonuna geri dönüyor ve ben orada öylece kalakalıyorum, beş dakika öncesinden daha da kötü hissediyorum.

Rusty'nin erken dönem hayatı hakkında pek bir şey bilmiyorum. Daniel bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor, bu yüzden ona detaylar için baskı yapmıyorum.

Sadece bir gün Çocuk Koruma Servisi'nin çalıştığı benzin istasyonuna geldiğini ve ona bir yaşında bir kızı olduğunu söylediğini biliyorum. Ona kızının adının Rustilina olduğunu ve annesinin gözetiminden alındığı için şu anda bir koruyucu ailede olduğunu söylemişler.

Bir hafta sonra annesinin yanına geri taşındı. Bundan bir hafta sonra Rusty'yi ilk kez eve getirdi ve üç ay içinde tek fiziksel ve yasal velayete sahip oldu.

Ve şimdi elinden alınan annesi onu geri almak için uğraşıyor ve ben ona yardım etmeyi reddediyorum.

Siktir. Siktir.

Sikeyim.

Her ne kadar mantıklı düşünmeye çalışsam da, marketten eve dönerken PRISCILLA'NIN SÖYLEDİKLERİ beynimi kurcalıyor. Kendime bir yargıcın Rusty'yi CPS'in onu ilk etapta aldığı bir eve geri göndermesinin mümkün olmadığını söylüyorum; kendime neredeyse her zaman velayet sahibi ebeveynden yana olduklarını tekrar söylüyorum; kendime karnelerini, beşinci sınıf okuma seviyesini, kesirleri ve Daniel'in onun için en iyi şey olduğuna dair tüm kanıtları hatırlatıyorum.

Ve kendime on bin kez hatırlatıyorum ki, bu durumu *düpedüz bir yalanla* düzeltmeye çalışmak aptalca, yanlış ve asla işe yaramayacak.

Ama yine de kendimi kötü hissediyorum, içimde küçük bir kara fırtına kopuyor.

Böyle bir yalan olur mu? Ben öyle düşünüyorum.

İki ay boyunca rol yapmak çok mu zor, yoksa çok mu kötü?

Dairem şehrin tam içinde, Blushing Bonnie's Bridal Boutiquein üstünde. arkasında küçük bir arsa var ve oraya park ettiğimde, evime çıkan merdivenlerde birinin oturduğunu fark ediyorum.

Arabadan inmeden önce telefonuma bakıyorum. O kadar çok cevapsız arama ve mesaj var ki, hepsine göz atamıyorum bile. Suçluluk duygusuyla tek bir tanesine bile cevap vermeden telefonumu tekrar kapatıyorum.

Muhtemelen bu yüzden biri evimde gizleniyor. Onlara bakıyorum.

Solan ışıktaki, buklelerle dolu bir kafa seçebiliyorum.

"İşte buradasın," diyor Elizabeth, her iki elimde bir market poşeti taşıyarak ahşap basamakları tırmanırken.

"Sen mi gönderildin?" Ben sordum.

"Kendi özgür irademle buradayım," diyor telefonunu özenle çantasına koyarken. "Gerçi geleceğimi söylediğimde annem ve babam *çok* rahatladı. Yeniden kullanılabilir çantalarınız yok mu?"

Her iki elimdeki plastik market poşetlerine bakıyorum ve kendimi suçlu hissediyorum.

Bugünün büyük ruh hali bu gibi
görünüyor. "Onları unuttum,"
diye itiraf ediyorum.

"Onları bagajında sakla," diyor Elizabeth, sanki bu kadar kolaymış gibi.

"Sonra onları kullanıyorum ve tekrar bagaja koymayı hatırlamak zorunda kalıyorum." "Onları ön kapının yanında tut."

"Bütün gece bu oyunu oynayacak mıyız yoksa içeri girebilmem için çekilecek misin?" diye sordum.

Elizabeth gözlerini deviriyor ama ayağa kalkıp geçmeme izin veriyor, sonra beni daireme kadar takip ediyor. Yiyecekleri küçük mutfığıma yerleştirdim, yoğurt ve sütü buzdolabına koydum, diğer her şeyin ben uğraşmak isteyene kadar bekleyebileceğine karar verdim ve bir bira aldım.

"Bir tane ister misin?" Elizabeth'in için havaya kaldırarak soruyorum. "Elbette," diyor mutfak masama yaslanarak.

Bir tane daha aldım, üstünü çıkardım ve ona uzattım. Bir yudum almadan önce etiketine baktı.

İkisi de Loveless Brewing Sprucevale Ale. Daniel geçen hafta biraz getirdi ve bu ikisi hala buzdolabındaydı.

"Mhm," diyor Elizabeth bira etiketinesanki tüm şüphelerini doğruluyormuş gibi.

İkimiz de içiyoruz.

Ve sonra bana o abla bakışını atıyor, kaşları kalkık, dudakları hafifçe büzülmüş, *yaptığın ve düşündüğün her şeyi bildiğimi* söylüyor, bu yüzden *benimle dalga geçmeye bile zahmet etme.*

Bu bakıştan nefret ediyorum.

"Tebrik etmek gerektiğini duydum," diyor.

Boğazımı temizliyorum, çünkü bu konuda ne yapacağımı hâlâ tam olarak çözebilmiş değilim. İnsanlara nişanlandığımı söyleyecek miyim? Herkese yalan mı söylüyorum? Daniel'ı kendi başının çaresine bakması için bırakıp belki de Rusty'yi kurtlara mı terk edeceğim?

Onu öldürebilirim. Gerçekten .

"Teşekkür ederim," dedim sonunda.

"Aslında seni tebrik etmedim," diye . "O zaman teşekkürünü geri al."

"Çünkü biriyle tamamen platonik arkadaşken, aileme ve özellikle de kız kardeşine en ufak bir ipucu vermeden onunla nişanlanman garip görünüyordu," diyor dikkatle.

İçimi çekiyorum, oturma odama gidiyorum ve biraz daha içiyorum. Elizabeth beni takip ediyor.

"Aynı kız kardeş," diye devam ediyor beni takip ederek, "Hayatı boyunca senin sırlarından birini bile kimseye söylememiş olan kız kardeşin. Bir keresinde annemin tenis bileziğini ödünç aldığını ve sonra kaybettiğini bilen ve bunu sana asla söylemeyen kız kardeşin. Sen on altı yaşındayken ve Steve Fisher'la çıkarken, annem ve babam onunla görüşmeni açıkça yasaklamalarına rağmen seni sürekli koruyan kız kardeşin. Reşit değilken sana içki ısmarlayan, morlukları kapatmak için en iyi kapatıcının hangisi olduğunu öğreten kız kardeşin..."

"Tamam!" Koltuğuma yığılıp kaldım. "Anladım, Betsy."

"Yine de biriyle *nişanlanıyorsunuz* ve bunu *kendi kanınızdan* birine bile ima etmiyorsunuz."

"Sekiz yaşındayken sana serçe parmak sözünü de yerine getirmek ister misin?" Bira şişemle işaret ederek soruyorum. "Ya da belki yirmi yaşındayken seni uçurduğum ve parmaklarımıza çengelli iğne batırıp benzin istasyonu fişinin arkasına sürerek kan anlaşması yaptığımız zaman? Ya da belki bana bunu söylediğin zaman-"

Elizabeth bir kahkaha patlatır. O kadar çok gülüyor ki burnundan soluyor. Tatmin olmuş bir şekilde biramdan uzun bir yudum daha alıyorum.

"Bunu unutmuşum," diyor i geçirerek. "Kan anlaşmamız ne hakkındaydı?"

"Kardeşlik, sanırım."

"Hepsi bu mu?"

"Gerçekten umuştuk."

"Bu ilk ve son kez uyuşturucu kullanışım olarak kaldı, biliyorsun," diyor, başını koltuğuma yaslıyor, bukleleri kumaşa çarpıyor. Salarımız tamamen aynı, ama nedense onunki her zaman temiz ve düzenli, benimki ise...

...değil.

"Yani bütün gece sekiz top yapmak için ayakta değil misin?" Ben soruyorum.

"şaka yaptığını anlayabiliyorum ama bunun ne olduğunu bile bilmiyorum," diyor Elizabeth. "Uyuşturucu gibi bir şey olması dışında."

"Kokain." "Yikes."

"Evet."

Kokaini tam olarak bir kez denedim, on dokuz yaşındayken, aptaldım ve kaba bir kalabalıkla takılıyordum. Ertesi sabah uyandığımda yryemiyordum çünkü ayaklarımın altı morarmış ve . Görünüşe göre, eve çıplak ayakla birkaç mil koşmakta ısrar etmiştim. Bir daha asla denemedim.

Uzun bir duraklama oldu.

"Daniel'la aranızda neler olduğunu bana anlatmak zereydin," diye .

"yle miydin?" Ben soruyorum.

"yleydin," diyor.

Bir an için tüm ablalar mı bu kadar otoriter yoksa sadece benimki mi diye düşündüm.

"Bir şeyler döndüğünü biliyorum," diyor sonunda, bir ayağını altına sokarak. "Ve eğer ağzından çıkacak bir sonraki kelime 'Daniel ve ben nişanlandık' olursa buradan siktir olup gidebilirsin çünkü sana inanmayacağım."

"Burası *benim* dairem," diye belirtiyorum. "O zaman bana yalan söyleme," diyor.

Nefesimi tutuyorum ve uzun bir süre ona bakıyorum. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. şey gerçeğin başka bir versiyonunu uydurmaya hazırdım, söylentinin yanlış olduğu ve Daniel'in mahkemede söylediği bir şeyin çarpıtıldığı bir versiyon.

Ama bu versiyonu ağzımdan çıkarmakta zorlanıyorum, çünkü bana bir saniye bile inanmayacağını biliyorum.

"Charles," diyor, gözleri hâlâ benimkileri tutarken. Nefesimi aceleyle dışarı veriyorum.

"Daniel'in bugün bir duruşması vardı ve ziyaretle ilgili olması gerekiyordu ama sonra Crystal velayetle ilgili hale getirdi ve ayrıca o evli ve hamile ve artık saygın ve aldıkları yargıç her zaman annelerin tarafını tutuyor ve görünüşe göre Daniel panikledi ve onlara nişanlı olduğumuzu söyledi, böylece daha saygın görünecekti," diyorum.

"Oh, kahretsin," diye mırıldanıyor.

"İlk başta, yüzük takıp bir sonraki duruşmaya gelirsem ve el ele tutuşursak sorun olmayacağını düşündü, çünkü sadece mahkeme salonundaki insanlara söyledi, değil mi?" Parmak eklemlerimi alnıma sürterek devam ediyorum. "Bu da iyi olurdu, dürüst olmak gerekirse, velayetini kaybetmesini de istemiyorum. Tabii bu aptal kasabada hiçbir şey iki saniye bile gizli kalmaz ve bir de baktım ki annem beni arayıp Mavis Bresley diye bağıyor."

Elizabeth bira şişesine bakarak bunu ciddiyle değerlendirir.

"Bu mantıklı mıydı?" diye sordum.

"Yani şimdi insanlara nişanlı *olmadığınızı* söylerseniz, Daniel'in velayet duruşmasında hakime yalan söylediği ortaya çıkacak" diyor.

"Görünüşe göre babalar yerine annelerin tarafını tutma konusunda uzun bir geçmişi olan bir yargıç," diyorum. "Ne bok yiyeceğim, Betsy? Daniel'i beni bu duruma soktuğu için öldürmek dışında, gerçi bu aynı zamanda Crystal'ın Rusty'nin velayetini alması anlamına gelir ki bu da tüm meseleyi tartışmalı hale getirir."

Uzun bir süre televizyonumun boşluğuna baktı. Çok uzun süre, dalgın bir şekilde alyansını cam bira şişesine vuruyor.

"Demek istediğim, yıllardır tam velayete sahipti ve Rusty CPS tarafından Crystal'dan alındı ve Daniel ile o kadar iyi gidiyor ki yalan söylediği ortaya çıksa bile bunun bir önemi olmaz, değil mi?" Ben de öyle diyorum.

Hâlâ kaşlarını çatıyor, tıkırdıyor, bakıyor. "Dünyadan Betsy'ye."

"Birkaç yıl önce bir öğrencim vardı," diyor. "Hayal edebileceğiniz en tatlı küçük çocuktu. Biraz sessizdi ama gerçekten zekiydi, tüm sınıf arkadaşlarıyla iyi geçinirdi, çok kibardı. Harika bir çocuktu. İlk okula dönüş gecesinde, büyükanne ve büyükbabası tarafından büyütüldüğünü öğrendim, bu kesinlikle sevimli yaşlı çift ve onu biraz daha yakından tanıdıkça, ebeveynlerinin onu hastanede yatana kadar ihmal eden meth kafaları olduğunu öğrendim."

Zor yutkunuyorum.

"Annesi temiz çıktı," diyor. "Ve uzun lafın kısası, velayet için büyükanne ve büyükbabaya dava açtı ve kazandı. Hepimiz kış tatili için ayrıldık ve onu bir daha hiç görmedim."

Bu hikâye insanın karnına bir yumruk gibi iniyor.

"O büyükanne ve büyükbabaydı, gerçek bir ebeveyn değil, bu yüzden eminim farklıdır," diyor hemen. "Ama..."

Öne eğildim, dirseklerim dizlerimde.

"...Daniel'ın muhtemelen alabileceği her şeye ihtiyacı var," diyor sessizce.

"Betsy, nişanlı gibi davranamam," diyorum. "Tanıdığım herkese öylece Biz, bilirsin, aşgız ve evleniyoruz. Ben berbat bir yalancıyım. Berbat bir oyuncuyum. Bu saçmalık tam olarak bir nokta bir saniye sürecek ve sonra ortaya çıkacağız ve hayır dememden bile daha kötü olacak."

"Chuck," diyor yavaşça. "Herkes zaten bunun doğru olduğunu düşünüyor."

"Sadece söylentiye duydukları için," diyorum. "Bir kere gerçekten
-."

"Bunun doğru olduğunu düşünüyorlar çünkü inandırıcı" diyor. "Kabul etmek gerekir ki

Altı saat kadar oldu ama beni arayan herkes *aman Tanrım, sonunda, bunun bir saçmalık olduğunu düşünmüyorum* dedi."

Gözlerimi yerden kaldırıp ona bakıyorum ve yüzüme yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum.

"Bunun çılgınca, inanılmaz bir yalan olduğunu düşünen bir tek sen varsın," diyor. "Bir de ben. Sizin bir şey olduğunuzu düşünmemiştim, olsun. Ama insanlara öyle olduğunuzu söylemenin kaşları tamamen kaldıracağını düşünüyorum."

"Peki ya annem ve babam?"

Elizabeth bana sabit bir şekilde bakıyor.

"Bazı sorularla karşılaştım," diyor.

"Nasıl nişanlı gibi davranacağımı bilmiyorum," diye itiraz ediyorum. "Ne yapmalıyım? Onu insanların önünde öpmek zorunda mıyım? El ele mi tutuşmalıyım? Nişanlı gibi şeyler mi yapmalıyım?"

Zihnimden görüntüler geçerken yüzümün kıpkırmızı olduğunu söyleyebilirim: el ele tutuşmak. Kolları beni sarıyor.

Öpüşmek.

Bunun ter içinde kaldım. Bir anı yüzeye çıkmaya çalışıyor ve ben onu çılgınca geri itiyorum.

Elizabeth sadece omuz silkiyor.

"Arada bir el ele tutuşun, yanağına bir öpücük kondurun, normalde yaptığınız gibi davranın, sorun yok" diyor. "Sanki bir ortaçağ kraliçesiymişsin de herkesin senin bekaretinin bozulmasını izlemesi gerekiyormuş gibi değil."

Ona öylece bakıyorum, o da elini sallıyor.

"Özür dilerim. Eskiden böyle bir şey vardı. Ve evet, v-kartınızın uzun zaman önce çalındığını biliyorum" diyor.

"Vag'ım kredi kartı okuyucusu değil," diye mırıldandıktan sonra biramı bitiriyorum. Bittiğinde etikete bakıyorum: Loveless Brewing Co, Sprucevale, Virginia. Zihnim parçalanmış gibi hissediyorum, sanki aynı anda binlerce düşünceye sahip olmaya çalışıyorum ama hiçbirisi bir sonraki tarafından kenara itilmeden önce yarıdan fazlasını oluşturamıyor.

"Annesi onu geri alan çocuğa ne oldu?" Sonunda sordum, sesim kısıktı.

"Bilmiyorum," diyor Elizabeth. "Hiç etmedim."

Söylemeden *duramayacağım* bir şey bıraktı.

Ayağa kalkıyorum. Boş bira şişesini alıp mutfığa doğru yürüyorum. "Biraz su alacağım," diye sesleniyorum. "Bir şey ister misin?"

İKİ SAAT SONRA, akşam yemeğinde bir sürü yemek artığı yedikten sonra Elizabeth gidiyor ve ben de sonunda cesaretimi toplayıp telefonuma bakıyorum. Bunca zamandır Rahatsız Etmeyin modundaydı ama buna rağmen şarjı %5'teydi.

Okuyabileceğimden daha fazla mesajım var. Yıllardır konuşmadığım insanlardan gelen mesajlar. Tanımadığım numaralardan gelen mesajlar. Uluslararası numaralardan gelen iki mesaj var, çünkü görünüşe göre sahte haberlerim yurtdışına bile ulaşmış.

Bu kadar sinir bozucu olmasaydı çok tatlı olurdu.

Tebrikler!

İkiniz birlikte çok iyisiniz!

Düğün için sabırsızlanıyorum - bir şeyler olduğunu biliyordum!

Nişanlandığınız için çok mutluyum! Siz .

Haha, hep bir şeylerin peşinde olduğunuzu düşünmüştüm! Tebrikler.

Sonsuzdurlar. Her zaman pozitifler. Emojilerle dolu. Bana mesaj atan insanların en az yüzde ellisi Daniel ile gizlice çıktığımızı *bildiklerini* iddia ediyor.

Metinleri okumak kesinliğin ağırlığına sahiptir. Elizabeth haklıydı. Genellikle öyledir, bu da hayatım boyunca beni rahatsız eden bir gerçektir.

Dudağımı ısırdım. Bir an için gözlerimi kapatıyorum, çünkü yapmak üzere olduğum şey tamamen, tamamen ve tamamen delice görünüyor.

Sonra Daniel'a mesaj attım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DANIEL

"KAPI AÇILDI," diye . "Mağaranın içinde devasa altın, gümüş ve mücevher yığınları ve bir tarafta da devasa bir masa vardı. Masanın arkasında Prenses Ophelia'nın gördüğü en büyük -ve ilk- ejderha oturuyordu."

Rusty yatakta dimdik oturmuş, gözleri fincan tabağı büyüklüğünde.

Ben.

"'Merhaba Ophelia,' dedi ejderha. 'Sanırım buraya bir iş başvurusu için iş?'"

O kadar sessiz ki, Rusty'nin yan masasından kitap ayracını alıp *Ejderhalara Çırak Olmak*'ın içine nazikçe yerleştirirken ve kitabı onun etrafına kapatırken iğne düşse duyabilirim.

"Bir bölüm daha," diyor Rusty, nefes nefese.

"İkinizi de okudum zaten," diyorum ona, buklelerini hafifçe karıştırarak. "Yatma vaktiniz geçti."

"*Bir*," diyor ve emin değilmiş gibi tek parmağını kaldırıyor. "Lütfen?"

"Üzgünüm ufaklık," diyorum. "Ophelia'nın işe alınıp alınmadığını görmek için yarın geceyi beklemen gerekecek."

Dramatik bir şekilde iç çekiyor ama bunu kabul ediyor ve çarşafı çenesine kadar çekerek yatağına uzanıyor. Bu çarşaflar orman temalı ve o robot pijamaları giyiyor. Robotlar ormanda paslanabilir gibi görünüyor, ama bunlar yedi yaşındaki bir çocuğa yatmadan önce sorulmayacak türden sorular.

"İyi geceler, nohut," diyorum, eğilip başının üstünü öpüyorum. "İyi geceler baba," diyor, sesi zaten yarı uykulu geliyor.

Kapının yanındaki ışık düğmesini çevirerek dışarı çıkıyorum. Kapıyı yavaşça kapattığımda ışığı sönüyor ve tavandaki yıldızlar parlamaya başlıyor. Neyse ki Rusty her zaman iyi bir uykucu olmuştur - arada sırada yatma saatinden bir saat sonra su ya da başka bir şey istemek için ortaya çıkar, ama genel olarak bir kez yattığında, gece için yatar.

Merdivenlerin başında duruyorum. Kahkahalar yükseliyor ve iki elimle şakaklarımı ovuşturarak gözlerimi kapatıyorum.

Rusty'nin bu gece her zamanki gibi bir bölüm yerine iki bölüm okumasının nedeni kahkahalar: iki ağabeyim de Eli'nin kız arkadaşı Violet ile birlikte habersizce geldiler. Rusty'nin önünde bir şey söylememelerini sağladım ama aşağı iner inmez bir *sürü* soru soracaklar ve benim de verecek bir cevabım yok.

En azından annem bu gece teleskopta, böylece onun sorularıyla da uğraşmak zorunda kalmıyorum.

Bunu yapmayı reddettiği için Charlie'ye kızamıyorum bile. O haklı. Tanıdığımız herkese nişanlıymışız gibi davranmak tamamen delilik, asla işe yaramaz ve öğrendiğimizde bu saçmalığa hemen son vermem her şeyi daha da kötüleştirir.

Daha çok kahkaha var. Kısa bir süre, bir şekilde yatak odamın penceresinden kaçıp onlar gidene kadar dışarıdaki çiçeklikte oturabilir miyim diye düşünüyorum, ama er ya da geç beni arayacaklarından eminim.

Başka bir seçeneğim olmadığı için aşağıya iniyorum. Üçü iki kanepede oturuyor, Eli kolunu Violet'e dolamış, Levi karşılarında, bir bileği dizinin üzerinde.

"İşte günün adamı," diyor son birkaç basamağı inişimi izlerken.

Eli ve Violet dönerler.

"Kahretsin, hazır değildim," diyor Violet ve fırlayıp mutfağa dalıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Tebrikler," diyor Eli yumuşak bir sesle.

"Gerçekten de," diye ekliyor Levi.

Buzdolabını açmış olan Violet'e bakıyorum.

"O ne yapıyor?" Violet'e doğru bir başparmak sallayarak soruyorum.

"Bir şişe şampanya getirmiş," diyor Eli seviyeli bir şekilde. "Böylece Charlie'yle nişanlanmanı şık bir şekilde kutlayabiliriz. Nişanlı olduğun için. Charlie'yle."

Eli'dan Levi'a ve geriye bakıyorum.

İkisi de ikna olmuş görünmüyor.

Sanırım hasar kontrolüne başlama zamanı geldi. "Bir yanlış anlaşılma oldu," diyorum.

Kardeşlerden beklenen sessizlik. Kendimi toparlıyorum ve avuçlarımda hafif bir terleme hissetsem de uydurduğum kötü bahaneyle devam ediyorum.

En azından ilk önce en zorlu dinleyicimi atlatıyorum, sanırım.

"Var mıydı?" Levi soruyor.

"Charlie'nin Rusty'nin hayatında önemli bir kadın rol modeli olduğunu söyledim," diye devam ediyorum. "Sanırım odadaki *biri* bunu Charlie ile benim aramızda bir şey olduğu şeklinde yanlış yorumladı."

"Ta-da!" Violet odaya geri dönüyor. Bir elinde bir şişe şampanya, diğerinde ise dört şarap kadehi var.

"Şampanya kadehlerini bulamadım," diyor.

"Şampanya olduğundan şüpheliyim," diyor Levi. "Biz nadiren şampanya içen insanlarız."

Eli koltuktan kalkarak, "Daniel sadece Charlie ile aslında nişanlı olmadıklarını, bunun büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu çünkü Charlie'nin Rusty için bir *rol model* olduğunu açıklıyordu," diyor.

"Çok inandırıcıydı," diye ekliyor Levi.

Eli şarap kadehlerini Violet'ten alır, yan masaya koyar ve şampanya için elini uzatır.

"Hayır," diyorum, bir elimi saçlarımdan arasından geçirip şampanyaya bakarak. "Biz nişanlı değiliz, hiçbir şey olmadı, şampanyayı gerçek bir şey için sakla. Hepsi büyük bir yanlış anlaşılma. Charlie ve ben birlikte değiliz, hiç birlikte olmadık, birlikte *olmayacağız* -"

Levi hiç hoşuma gitmeyen bir ses çıkarıyor. "Ne?" diyorum, sinirlenmeye başlamıştım.

"Ben bir şey söylemedim," diye devam ediyor Levi, *ikimiz de o sesin ne anlama geldiğini gayet iyi biliyoruz ve büyük kardeşlerin her zaman sahip olduğu yüksek sesle söylemeyeceğim.*

"Biz birlikte değiliz. Birlikte," diyorum, belki beni biraz daha iyi anlayabilir diye noktalarak. "Bir yanlış anlaşılma oldu ve-"

Gürültülü bir patlama sesi duydum ve sıçradım. Violet'in elinde tıpası açılmış bir şampanya var, şişenin üstünden hafif bir sis akıyor.

"Siktir et," diyor sırtarak. "Şimdi şampanya istiyorum. Hepiniz?"

Doldurmaya başlamadan önce hepimizin *evet diye* homurdanmasını beklemiyor. Eli ve Levi bardakları kapıp geliyorlar, sanki her an bir müzik parçasına başlayacakmışım gibi beklenti içinde beni izliyorlar.

Levi bardağını kaldırarak, "Daniel ve Charlie'nin kesinlikle birlikte olmamalarına içelim," diyor.

Gözleri parlıyor ve sakalı gülümsüyormuş gibi seğiriyor. Bu hoşuma gitmiyor. "Biz değiliz," diyorum.

"Bugün tuhaf bir şey olmamasına içelim," diyor Eli ve kesinlikle bir pislik gibi sırtıyor.

"Şampanyaya içelim çünkü şampanyayı seviyoruz," diyor Violet sakince.

"Bu," diye katılıyorum. "Bunu sevdim."

Bardakları tokuşturuyoruz. Bir yudum alıyorum, sonra bir yudum daha, sonra bir de bakıyorum ki bir kadeh dolusu şampanya içmişim ve boş.

Diğer herkes sadece bana bakıyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Eli teklif ediyor, tam o sırada telefonum cebimde çalıyor ve ben iç çekiyorum.

"Herkesin artık nişanlı olduğumu düşünmesi dışında duruşma baktandı," diyorum cebimden çıkararak. "Crystal evli ve *hamile* ve-"

Yaklaşık bin tane mesajım var, ama en sonuncusu cümlemi durduruyor.

Ben yaparım.

Yarım saniyelik mükemmel bir boşluk yaşıyorum, daha önce ne hakkında konuştuğumuzu hatırlayamıyorum ve o da bunu kabul ediyor.

Sonra aklıma bir anda binlerce düşünce geliyor: *Kahretsin, az önce kardeşlerime başka bir hikâye anlattım, Charlie için Tanrı'ya şükürler olsun, belki şimdi bir şansım olur, aman Tanrım, nasıl nişanlı gibi davranıyorsun, özellikle de Charlie'yle nişanlıyken? Öpüşebilecek miyiz? İnsanlar bilecek mi? Herkes bilecek.*

Herkes bilecek.

"Ne yapacağım?" Eli telefonumu görebilmek için boynunu çevirerek soruyor. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kapattım.

"Gelecek hafta kızını işe götürme günü," diye yalan söylüyorum, ağzım beynimin önüne geçiyor, telefonumu cebime geri koyuyorum. "Charlie'ye Rusty'yi alıp alamayacağını sormuştum, çünkü-"

Telefonum elimde tekrar çalıyor ve sonra aniden elimde değil.

"Hey!" diye bağırıyorum, Levi geri adım atıp telefonumu önünde tutarken dönüp bakıyorum.

"Ayrıca Teksas büyüklüğünde bir yüzük istediğini söylüyor" diyor.

"Telefonumu öylece alamazsın!" Rusty uyuduğu için sesimi alçaltmaya çalışarak tısılıyorum.

Levi'ye saldırdım.

"Görünüşe göre yapabilirim," der ve tek eliyle yakalayan Eli'ye usulca fırlatır.

"Ver şunu bana," diye emrediyorum ona, elimi uzatarak dönüyorum.

Eli, "Bize Charlie'nin kızını işe götürme gününde neden Teksas büyüklüğünde bir yüzük istediğini anlat," diyor.

"Bilmiyorum. Belki başka bir mesajda açıklar," diyorum.

Telefonu elime aldım.

Eli onu Levi'a geri fırlatıyor, ulaşamayacağım bir yere. İki elimi de aciz bir öfkeyle yumruk yapıp orada dikiliyorum, vücudumdaki her kas gergin, kaynıyor.

"Kesin şunu," diyorum onlara.

"Kaç yaşındasınız siz, on mu?" Violet şampanyasını yudumlayıp yan masaya yaslanarak soruyor.

Levi bana bakıyor, sonra tekrar telefonuma bakıyor. Kendimi hareketsiz durmaya zorluyorum, çünkü bu oyunu hayatımda çok fazla kez oynadım ve kazanmanın tek yolunun oynamamak olduğunu biliyorum.

"Ama o senin gerçekten düğün pastası tadımına gitmen gerektiğini düşünüyor" diyor.

"Bütün iyi yerleri biliyorum," diye gönüllü oluyor Violet.

Levi elindeki telefonu bir uçtan bir uca çevirerek fırlatıyor. Onu izliyorum, tekrar saldırmak için can atıyorum, ancak yaparsam ne olacağını tam olarak biliyorum.

İki ağabeye sahip olmak bazen gerçekten berbat.

Eli neşeyle, "Demek kızını işe götürme günü için düğün pastasının tadına bakmaya gidiyorsun," diyor, çünkü o bir pislik. "Charlie Teksas büyüklüğünde bir yüzük takarken ve tüm Sprucevale senin nişanlı olduğunu düşünüürken."

"Düğün pastası alışverişini birlikte yaptıktan sonra kimse böyle düşünmeyecek," diye gönüllü oluyor Violet. "Bu kesinlikle insanların bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu düşünmesine neden olacak."

"Siz ikiniz birbirinizi hak ediyorsunuz, bunu biliyor musunuz?" Şak diye söyledim. Violet ve Eli sadece kadehlerini tokuşturuyorlar. Ben ters ters bakıyorum.

"Bize gerçeği mi söylemek istersiniz yoksa bu giderek gülünçleşen yalanlar ağında dolanmaya devam mı edelim?" Levi her zamanki gibi metanetle soruyor.

Levi'den Violet'a ve Eli'a bakıyorum ve kesin olarak bildiğim bir şey var.

Bundan kurtulmamın hiçbir yolu yok. Maskaralığımıza mümkün olduğunca az insanla başlamayı tercih ederdim ama bu iş böyle olacak.

Sır tutabilirler. Değil mi?

Şarap kadehimi Violet'e doğru uzatıyorum, o da arkasına uzanıp şişeyi alıyor ve bana yeniden dolduruyor. Yarısını içtikten sonra derin bir nefes alıyorum ve nereden başlayacağımı bulmaya çalışıyorum.

"Bugün duruşmada hakime yalan söyledim," diye başladım.

Sade kahvemden bir yudum daha alıp telefonumla oynuyorum. Sprucevale şehir merkezinde Charlie'nin bu sabah onunla buluşmamı söylediği kahve dükkânı Mountain Grind'in arka masalarından birinde oturuyorum. Kaybedecek yaklaşık yirmi dakikam var - ben on dakika erken geldim, o da on dakika gecikecek - ve dün geceki mesajlarını tekrar okuyorum.

Tamam, ben yaparım.

Ama ben Teksas büyüklüğünde bir yüzük istiyorum.

Ve gerçekten düğün pastası tatmaya gitmeliyiz. BEDAVA KEK. Yarın sabah 8'de Mountain Grind? Rusty otobüse sonra, işten önce?

Şu anda, annemin deyimiyle, sallanan sandalyelerle dolu bir odada uzun kuyruklu bir kedi kadar gerginim. Daha bu sabah en az beş kişi beni yeni nişanımdan dolayı tebrik etti ve hepsi de aynı şeyi söyledi: Çok mutluyuz! Birlikte mükemmelsiniz! Her zaman Charlie ile aranızda bir şeyler olduğunu düşünmüştük!

Bu beni rahatlatmalı, ama rahatlatmıyor, çünkü şimdi onu, bizi, nasıl birlikte olduğumuzu, herkesin birlikte olduğumuzu düşünmesi için neler yaptığımızı düşünüyorum. Eğer herkes bunun doğru olduğunu düşünüyorsa, ne bekliyorlar?

PDA? Çok fazla PDA? El ele tutuşma? Herkesin içinde öpüşmek? Masanın üzerinde el ele tutuştuğumuz, birbirimizin gözlerinin içine baktığımız ve önümüzdeki yemeği görmezden gelirken tatlı sözler söylediğimiz samimi, mum ışığında akşam yemekleri?

Bunu yapmayacağız çünkü Charlie'nin on saniyeden fazla durması mümkün değil. Benim de on saniyeden fazla sanmıyorum.

Diğer şeyleri yapmamız gerekecek. El ele tutuşarak. Öpüşmek.

Sonuncusunu düşünmek midemi sanki bir roller coaster'a binmiş gibi hissettiriyor. Telefonuma kaşlarımı çatıyorum, huzursuzca masaya vuruyorum, bir anının titreşimi aydınlanırken siyah ekrandaki yansımamı görmezden geliyorum.

Aynı hızla onu bir itiyorum, çünkü mevcut durumla tamamen alakasız.

"Hiçbir şey izlemiyorsun bile," diyor sesi.

Boş telefon ekranımdan başımı kaldırıp masada dimdik oturuyorum. Charlie yanımda duruyor, kahve fincanını ağzına götürmüş, iki kaşını da kaldırmış.

Onu öpmeli miyim? Nişanlılar birbirlerini gördüklerinde öpüşürler mi? Öpüşürsek tuhaf mı olur? Öpüşmezsek daha mı garip olur?

"Sadece dalgınım," diyorum ve o da oturuyor. Öpücük yok. Rahatladım mı rahatlamadım mı bilemiyorum.

"Neden, aklında bir şey mi var?" diye alay ediyor, fincanı avuçlarının arasında.

"Aklımda ne olabilir ki?" Kendi kahve fincanımdan uzunca bir yudum alarak ters ters bakıyorum ve o da gülüyor.

Bu iyi bir ses. Midemi hız trenindeymiş gibi değil de tembel bir nehirdeymiş gibi hissettiriyor.

"Yani," diyor.

"Yani," diye yankıladım, masanın öbür ucundan ona bakarak.

Charlie güzel. Dikkat dağıtacak kadar güzel. Kafa karıştırıcı derecede güzel. Güneşte altın rengini alan koyu kahverengi kıvrıkcık saçlardan oluşan bir yelesi var - tek kelime bu, bir yele -. Her zaman gülüyormuş gibi görünen ela gözleri, burnu ve elmacık kemikleri boyunca bir tutam çili ve her nasılsa onu her zaman iyi bir şey yapmıyormuş gibi gösteren dolgun dudakları var.

Kış mevsiminde bile güneşten yeni gelmiş gibi görünüyor. Sanki başını sallasa güneş ışınları

etrafındaki zemin. Sürekli hareket halinde, bir şeylerle uğraşıyor, elleriyle konuşuyor, ayaklarını yere vuruyor. Benim yedi yaşındaki çocuğumdan daha kıpır kıpır.

Neden sürekli onu takip eden ve biriyle çıkmak için yalvaran bir erkek kuyruğu olmadığını anlamıyorum. Bunu hiç anlamadım.

"Bazı düşüncelerim vardı," diyor ve bugün cüzdanı olarak işlev gören kanvas çantasına uzanıyor.

"En azından birimizin bir stratejisi var," diyorum.

"Bunun bir strateji olduğunu söylemedim," diyor ve bir defterden koparılmış gibi bir tarafı saçaklı birkaç gevşek kağıt parçası çıkarıyor. "Düşüncelerim olduğunu söyledim."

Tekrar elini uzatıyor ve üzeri yazılarla kaplı bir makbuz, ardından da bir zarf alıyor. Sağlam görümlü bir peçete. Bir karton kutu parçası.

"Yazdığım defterin kağıdı bitti ve başka bir tane bulamadım" diyor.

Uzanıp karton kutu parçasını aldım.

"Caleb ile sırt çantasıyla mı?" El yazısını çözmeye çalışırken gözlerimi kısarak soruyorum.

"Ona henüz bakma," diyerek elimden aldı, sonra önündeki çeşitli yazı kaplı eşyalara kaşlarını çatarak baktı. "Bunları numaralandırdığımı sanıyordum," diyor kendi kendine.

Sabırla kahvemden bir yudum alıyorum.

"İşte birinci sayfa," diyor sonunda yığınını karıştırırken. "Nedense diğer sayfaları numaralandırmışım ama ilkinin numaralandırmamışım, o yüzden-"

Bana bakıyor, sonra gülüyor.

"Doğru ya. Her neyse. Bir yüzüğe ihtiyacım var."

"Teksas büyüklüğünde," diyorum ve o da sırtıyor

"Aslında hangi boyutta olduğu umurumda değil" diyor. "Kübik zirkon ya da başka bir şey olabilir. Ama herkes onu görmek isteyecek. Bu sabah üç kişiye henüz ilan etmeyi planlamadığımızı, bu yüzden yüzüğümün olmadığını açıklamak zorunda kaldım, ama duruşmada şaşırdın ve bir hakime yalan söylemeye dayanamadın."

Çenesini elinin üzerine dayamış, gözleri gülüyor.

"Geçmişimiz bu mu şimdi?" Ben soruyorum. Not almam gerekiyormuş gibi hissediyorum. "Bildiğim iyi oldu."

Charlie notlarına bakıyor.

"Kusura bakma, zor durumda kaldım" diyor. "Ayrıca, at nalında her zaman benim kazanmama izin vermek zorundasın."

"Ama sen at nalında çok kötüsün," . O sadece omuz silkiyor.

"Bu benim kabulümün bedeli," diyor.

Etrafımıza bakıyorum ama kimse dinlemiyor. Arka duvara dayalı tek masada oturuyoruz ve Mountain Grind'in geri kalanı hareketli, ortam gürültüsü kimsenin duyamayacağı kadar yüksek.

"Tamam, at nalında kazanabilirsin," diyorum isteksizce. "Başka ne var?" Notlarına bir göz atıyor.

"Bekle, bu senin talep listen mi?" Elime bir kağıt parçası alarak soruyorum. Çekiyor.

"Bunların *hepsi* bir talep listesi değil," diyor, karıştırarak. "Burada başka düşünceler de var."

"Talepler ne kadar?" Ben soruyorum. "Kendimi neye ?" Charlie sorumu duymazdan geliyor ve devam ediyor.

"Sırada, annenin çilekli turtasını ilk ben yemek istiyorum," diyor.

"Böğürtlenli değil mi?"

"Hayır. Çilekli" diyor. "Ne zaman çilekli turta çıksa, bana bir parça ayıracaksın."

Biraz daha kahve yutuyorum.

"Pekâlâ," diyorum.

"Üçüncüsü, Loveless Brewing'den ömür boyu bedava bira." "Ömür *boyu* mu?"

Charlie çok ciddi bir şekilde başını sallıyor. Pazarlık yapmayı düşünüyormuşum gibi gözlerimi kısıyorum.

Gerçekte, en son ne zaman benim bira fabrikamdan bir bira için ödeme yaptığını hatırlamıyorum. Bu sadece anlaşılmayı resmileştiriyor.

"On yıl," diyorum.

Düşünerek dudaklarını birbirine bastırıyor ve ben ne dudaklarını hafif, yumuşak, esnek bir şekilde büktüğünü fark ediyorum ne de öpüşmek zorunda kalacağımız gerçeğini bir kez daha düşünüyorum.

Midem küçük bir takla atıyor.

"Pekâlâ," diyor omuz silkerek ve bir sayfa çeviriyor. "Kardeşiniz Eli'nin isteği üzerine köfte."

"Bunu garanti edemem," diye itiraz ediyorum. "Eli'nin ne yapacağı konusunda hiç söz hakkım olmadığını biliyorsun."

"Geçen yıl güvenlik kamerası görüntüsü almak için kendi iş yerine sızması için onunla konuşmadın mı?" diye soruyor, başını bir yana eğerek.

"Onu bu işe ben ikna etmedim," diyorum.

"Sen önerdin ve o da mı yaptı?"

"Ben önermedim bile!" Ben söyledim. "Ben sadece... Violet ona kızginken ona tavsiyede bulundum."

Bana o gözlerle bakıyor, parmaklarını kahve fincanının kenarına vuruyor. Uzun bir süre göz göze geldik.

"Peki," dedim sonunda. "Köfte."

"Vergilerimi Seth'in yapmasını istiyorum."

Seth benden sonraki en genç kardeşim. Loveless Brewing'in ortak sahibiyiz; ben bira kısmını yapıyorum, o da iş kısmını.

"Bu taleplerden daha kaç tane var?" diye soruyorum.

"Bundan sonra iki tane" diyor.

Derin bir nefes alıyorum, biraz daha kahve içiyorum.

"Tek yapabileceğim sormak," diye belirtiyorum. "Kardeşlerimin benden ayrı varlıklar olduğunu biliyorsun, değil mi? Hepimiz bir kavak ağacı gibi aynı büyük organizmanın dalları değiliz."

Bana şaşkın bir bakış attı.

"Titrek kavak ağaçlarının hepsi aslında devasa bir kök sisteminin filizleridir," diye açıklıyorum. "Colorado'da Pando adında dünyanın en ağır canlı organizması olan bir tane var. Levi bir keresinde bu konuda çok heyecanlanmıştı."

En büyük ağabeyim Cumberland Ulusal Ormanı'nın baş ağaç uzmanıdır. Adam ağaçlar hakkında *çok şey* biliyor.

"Evet, kavak ağacı olmadığını biliyorum," diyor. "Ama bahse girerim onlar üzerinde bir etkiniz vardır, LLC'm kurulduktan sonra vergilerim cehenneme dönecek ve Seth'in bira fabrikasınınkini de biliyorum."

"Peki," diyorum. "Son ikisi ne?"

"Caleb ile Blue Ridge'de bildiği en iyi gizli noktaya sırt çantalı bir gezi," diyor ve daha cümlesini bitirmeden kaşlarını çatıyorum.

"Küçük kardeşimle sırt çantasıyla gezmeye gitmek ister misin?" İkisini birkaç gün boyunca patikada baş başa hayal ederek soruyorum. Kamp ateşinde gülüştüklerini. Şu küçük sırt çantalı çadırlardan birini paylaşp, birbirlerinden birkaç santim uzakta uyuduklarını.

Caleb en küçükleri, şu anda Matematik alanında doktora yapıyor ve okulda olmadığı zamanlarda genellikle çok uzun bir patikada yürüyüş yapıyor. O yaptı

Üniversitedeyken Appalachian Trail'i ve geçen yaz da Pacific Crest Trail'i bitirdi.

En azından Seth değil, diyorum kendime. Caleb ellerini kendine nasıl biliyor. Düşünüyorum.

Hâlâ hoşuma gitmiyor. Bu nişanın sahte olması umurumda değil. Hiç hoşuma gitmiyor ve kaşlarımı çatarak kahvemi içiyorum.

"İstersen sen de gelebilirsin," diyor omuz silkerek.

"Geleceğim," diye mırıldanıyorum. "Sonuncusu ne?"

Charlie zarfı elinde tutarak derin bir nefes alıyor ve kalbim göğsümün içinde küçük bir sıçrama yapıyor.

Öpüşme alıştırmaları yapmak istiyor, diye düşünüyorum, yüzümdeki kanın yükseldiğini hissederek. Daha inandırıcı olması için bazen aynı yatakta yatmaya başlamam gerektiğini düşünüyorum-

"Sahte ayrılığımız karşılıklı ve dostane olmalı," diyor, hâlâ gözlerime bakmıyor. "Nasıl bitirmeye karar verirsek verelim, Sprucevale tarihindeki en güzel, en medeni ayrılık olmalı. İnsanlara seni aldattığımı falan söyleyemezsin, kredi kartımı çalıp on bin tane zıplayan top aldığını iddia edemem, ana caddede koşup yüzümde 'bu kadın bir pislik' yazan ilanlar asamazsın, vesaire."

Yudumun ortasında duraksadım. Bu kısmı hiç düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, öpüşmek zorunda kalacağımızdan daha ileri gitmemiştim ama Charlie'den ayrılmak zorunda kalacağım düşüncesi içimde bir yerlerde bir sızı yarattı.

Sahte olsa bile. Mantıklı olduğunu söylemiyorum. Sadece oluyor.

"O kadar da büyük bir mesele değil," diyor. "Bence işi gerçekten yapmak zorunda kalmadan önce nasıl bitireceğimize karar vermeliyiz. İki ay sonra aniden 'Patates kızartmasına mayonez koyuyor, asla evlenemeyiz' demek yerine, nihai ayrılığımızın tohumlarını şimdiden ekmeye başlayabilirsek, bu her şeyi daha inandırıcı kılacaktır."

"Patates kızartması üzerine mayonez için beni terk mi edeceksin?" Kalbim hâlâ göğsümde tatsız bir şekilde çarpıyor olsa da, sesimi hafif çıkarmaya çalışarak soruyorum.

"Sen kırmızı kanlı bir Amerikalısın," diyor, fincanından uzun bir yudum alıyor, gözleri gülümseyerek parlıyor. "Ketçap kullan ve haddini aşan fikirlere kapılma."

Sadece gülüyorum.

"zorunda kalacağımızı unutmuşum," diye itiraf ediyorum.

"Aslında evlenemeyiz," diyor. "Yani, tabii ki. Bu- yani, biz- bilirsindir- değiliz."

Birden telaşlanıyor, çillerinin altındaki açık altın rengi teni pembeleşiyor.

"Biz sadece biziz," diyor. "Kasabadaki herkes ne düşünürse düşünsün, biz gerçekten bir şey değiliz."

Neredeyse bitmek üzere olan kahveme bakıyorum ve yıllar öncesini hatırlıyorum - sadece bir an, ikimiz arabamın kaputunda otururken, elimizde biralar, o gülerken kolum ona sarılıyor, bukleleri yanağıma değiyor, o kadar yakınız ki.

Silkeliyorum ve içiyorum. Geçmiş geçmişte kaldı.

"Dünyanın en dostane ayrılığına sahip olacağız," diye kabul ediyorum. "O kadar medeni olacak ki Birleşmiş Milletler bizden bir seminere liderlik etmemizi isteyecek."

"Herkesin önünde," diyor. "Bütün dedikoducular. Bunu sadece bir kez yapmak istiyorum, Daniel."

Sesinde, bakışında bir şey var ve bir an Charlie'nin birkaç ay sonra *seni bu işi yürütecek kadar sevmediğimi* söyleyeceğini düşünüyorum ve her şeye rağmen, burada oturup sahte nişanlılığımız hakkında konuşuyor *olmamıza* rağmen, canım yanıyor.

"Ben de," diyorum.

İkimiz de bir süre sessiz kalıyoruz, içiyoruz, kafenin etrafına bakıyoruz, karşılıklı, rahat sessizliğimizde oturuyoruz.

"Başka talepleriniz var mıydı?" diye sordum. "Henüz Levi'nin yapması gereken bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Bir şeyler düşüneceğim," diyor sakın bir şekilde.

"Biz anlaştıktan sonra daha fazla talepte bulunamazsın."

Bu, ela gözlerini aydınlatan kedi gibi bir sırıtışa neden oluyor. "Yapamaz mıyım?" diye alay ediyor.

BEŞİNCİ BÖLÜM

CHARLIE

DANIEL beni arabama götürürken - her zaman yaptığı bir şey, Sprucevale şehir merkezinin ortasında güneşli bir sabah saat sekiz kırk beş olmasına ve Vatikan'ın bile daha güvenli olabileceğini düşünmememe rağmen - telefonum çalıyor ve cebimden çıkarıyorum.

Daniel'ın annesi, Clarabelle Loveless.

"Merhaba Clara," dedim.

Daniel tek kaşını kaldırarak beni izliyor.

"Charlie!" diye haykırıyor. "Büyük haberini daha yeni duydum, bütün gece teleskoptaydım. Sen ve Daniel! İtiraf etmeliyim ki hiçbir fikrim yoktu."

Kaldırımında duruyoruz ve ben dönüp Daniel'ın okyanus mavisi gözlerine bakıyorum. "Şey, bunu oldukça gizli tuttuk," diyorum. "Teşekkürler, Clara. Biz gerçekten mutlu."

"Çok gizli," diyor. "O kadar gizli ki kimse bir şeyden şüphelenmedi." Daniel'a biraz endişeli bir bakış atıyorum ve o da kaşlarını çatıyor.

Ne? Ağzını açıyor.

Sadece başımı sallıyorum.

"Kasabada dedikodunun nasıl olduğunu bilirsin," diyorum, gergin olduğumda her zaman olduğu gibi kelimeler birbirinin üzerine yuvarlanmaya başlıyor. "Ve çok emin olana kadar kimseye söylemek istemedik, çünkü bilirsin, dedikodular, Rusty ve her şey, bu nedenlerden dolayı bunu gizli tutmaya karar verdik! Gizli nedenler."

Daniel gözlerini kapatıyor ve parmak eklemlerini alnına sürtüyor. Daha fazla konuşamamak için dudakımı ısırıyorum.

"Sebepleriniz ne olursa olsun, çok memnun oldum," diye devam ediyor Clara. "Bu akşam yemeğe gelmeniz gerekecek elbette. Eli'yi yemek yapması için ikna ettim bile ve tabii ki bütün çocuklar da orada olacak. Caleb bile bu gece için okuldan gelecek."

"Akşam yemeği mi? Bu gece mi?" diye soruyorum ve Daniel'in gözleri fal taşı gibi açılıyor. Başını sallıyor.

"Her zamanki saat, saat altı," diyor Clara.

Daniel başını daha sert sallıyor, boğazını *keser* gibi bir hareket yapıyor, ben de ona *annen, hayır diyemeyeceğimi biliyorsun, deli misin sen* anlamına gelen bir yüz ifadesi yapıyorum.

"altıda," diye onaylıyorum, gereğinden biraz daha cıvıltılı bir şekilde.

Şimdi Daniel aynı anda iki eliyle aynı hareketi yapıyor ve aynı anda başını sallıyor.

"Görüşürüz!" Clara diyor ve kapatıyoruz. Daniel sadece iç geçiriyor.

İçimde ağır bir yük var, ciğerlerimi mideme doğru sürüklüyormuş gibi hissettiren bir şey. *Gelinim. Üvey anne*. Bu numara yapma işi Daniel ve benden daha büyük ve bittiğinde hayal kırıklığına uğramış bir sürü insan olacak.

Şimdi kendimi suçlu hissediyorum.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu?" Daniel başını sallayarak ve elleriyle boynunu kesme hareketi yaparak, "hayır, dur, yapma, bu tür şeyler anlamına geliyor" diyor.

"Annene hayır diyemem," diyorum ona, sanki deliymiş gibi. "Bunu her zaman yapıyorum."

"O *senin* annen!" Ben diyorum. "Hayır diyemem. Ayrıca herkes geliyor, Eli yemek yapıyor, her şey çok güzel olacak-"

Daniel, "Eli her zaman yemek yapar," . "Ve herkes her zaman gelir."

"Özür dilerim," dedim. "Saçmaladım."

"Sorun değil, önce Rusty'ye söylemem gerek"

diyor. Tabii ya. Rusty. Nasıl unutabilirim ki?

Telefonumu cebime geri koyarak bir süre bekliyorum.

"Gerçek mi?" Yumuşak bir sesle soruyorum ve o da başını sallıyor.

Dudaklarımı ısırıyorum.

"Bu konuda ona yalan söyleyemem," diyor ve ben de başımı sallayarak onaylıyorum.

Bu muazzam sırrı yedi yaşındaki bir çocuğa emanet etme fikrini sevmiyorum ama ona üvey annesi olacağımı söyleyip birkaç ay sonra geri alma fikrinden de *nefret ediyorum*.

"İşe gitmem gerek," diyorum arabamı işaret ederek. "Benim de," diye onaylıyor.

Sonra durup bana bakıyor, gözleri yüzümü arıyor ve ben de ona bakıyorum. Bugün rahat giyinmiş - kot pantolon ve Loveless Brewing tişörtü - ama yine de şaşırtıcı derecede yakışıklı, uzun boylu, yapılı ve yoğun. Yutkunuyorum, bir an için kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Sanırım *bundan etkilenmiş* gibi davranabilirim.

Numara mı?

"Charlie, teşekkür ederim," diyor, sesi alçak ve sessiz, sadece benim duyabileceğim şekilde tizleşiyor. "Bunun ideal olmadığını biliyorum ama... teşekkürler. Hayatımı kurtardın."

Daniel gülümsemeyi kolaylaştırıyor ve ben de gülümsüyorum.

" ederim," diyorum ve cesaretimi topluyorum.

Sonra sahte nişanlığa doğru yürüyorum, bir elimi koluna koyuyorum, parmak uçlarımda duruyorum ve onu yanağından öpüyorum, kalbim bir sığırık sürüsü gibi çarpıyor.

Teni dudaklarımda altında sıcak, kısa sakalı şaşırtıcı derecede yumuşak. Biraz şampuan gibi, biraz da keskin ve topraksı bir şey gibi kokuyor.

Sonra bitti ve tüm vücudumun canlı bir tel gibi hissetmesi dışında önemli bir şey değildi.

"Akşama görüşürüz," diyorum.

Ben geri adım atarken diğer eli belimi sıyrıyor.

"Görüşürüz," diye yineliyor.

Arabayı garaj yoluna çektiğim anda Daniel evden çıktı. Ben park ettiğimde bana doğru yürüyordu, çıplak ayaklarının altındaki çakıllar onu hiç rahatsız etmiyordu.

"O kadar geç kalmadım," diyorum arabadan inerken. "Saat altıyı beş geçiyor." "Saat 10'u geçiyor ama sorun değil," diyor. "Seni hazırlamak istedim."

Eli'nin kız arkadaşı Violet sanki bir işaretmiş gibi kapıyı açar, el sallar ve içeri girer.

"O biliyor," diyor Daniel, sesi alçak. "O, Eli ve Levi... öğrendiler."

"Onlara söyledin mi?" Ben sordum.

"Hayır, onlar bir avuç meraklı pislik," diyor.

"Dil," diye takılıyorum ve Daniel gözlerini deviriyor.

"Rusty içeride, beni duyamaz. Ona bugün söyledim. Biraz kafası karıştı ama ona yaptığımız şeyin eğlenceli bir taklit olduğunu anlattım ve sanırım şimdilik kabul etti," diye ediyor. "Annem, Seth ve Caleb bilmiyor."

"Henüz," diyorum, hâlâ büyük eve bakarak. Yürümeye başlıyoruz.

Sırtımın küçük kısmında bir şey var ve onun eli olduğunu anlamam bir anımı alıyor, sanki bana araba yolunda rehberlik ediyormuş gibi bana hafifçe sürtünüyor.

Yavaş, sıcak bir karıncalanma, parmaklarından enseme doğru omurgamda ilerliyor. Bu çok hoş. Bu çok hoş.

Görmezden geliyorum.

"Evet," diye kabul ediyor, sesi alçak ve yavaş. "Seth'i her gün işte görüyorum ve annem... onun nasıl olduğunu bilirsin." diye mırıldanıyor.

"Muhtemelen psişik' mi demek istiyorsun?" diye sordum.

"O psişik değil," diyor. "Sadece dikkatini veriyor."

"Yani bu sır sadece biz ve biri ikinci sınıfta olan diğer dört kişi arasında," diyorum.

"Doğru."

"Ne yanlış gidebilir ki?" Retorik olarak soruyorum.

Verandanın basamaklarına ulaşıyoruz. Daniel'ın eli hala orada, sırtımda ve bunun tamamen normal olduğunu, onun hafif, güçlü parmaklarının bana rehberlik etmesine alıştığımı, bunun yıllardır olduğunu ve her nasılsa kimsenin fark etmediğini iddia etmek için elimden geleni yapıyorum.

Sonra Daniel durur.

"Charlie," diyor, ayağım alt . "Dayan."

"Bir dakikaya ihtiyacın var mı?" Geri adım atarak sordum. İstiyorsa onu suçlayamam. Loveless klanı çok hoş ama gergin olabiliyorlar.

"Sayılır," diyor. Elimi tutuyor. "Buraya gel."

Gözlerinde dudaklarındakiyle eşleşen yarım bir gülümseme var ve başını hafifçe yana eğiyor. Bir kaşımı kaldırıyorum ve beni verandanın basamaklarından uzaklaştırmasına, nesillerdir ailesine ait olan eski çiftlik evinin yan tarafına götürmesine izin veriyorum.

Evi çevreleyen bir şerit çimen, sonra da orman. Beni belli belirsiz bir patikadan içeri sokuyor ve artık nereye gittiğimi bilmeme rağmen

elimi bırakmıyor.

Yüz metre sonra oradayız: sedir ve çam ağaçlarından oluşan küçük bir koru, günün son güneş ışığı süzülüyor, zemin çam iğneleriyle kaplı.

"Sakin bana yine babanın viskisini çaldığını söyleme," diyorum etrafıma bakarak.

Daniel gülüyor.

"Hayır, 7-11'den bir şişe Boone's Farm da aşırmadım," diyor ve ben istemsizce yüzümü buruşturuyorum.

"Silas'tan esrar almadıysan, pes ediyorum," diyorum.

Diyelim ki Daniel ve ben gençken bu küçük açıklıkta biraz zaman geçirdik ve asla ev ödevi yapmadık. Açıkçası, bütün ormanı yakmadığımıza şaşırdım.

"Hayır," diyor ve elini cebine atıyor. "Ama bu var."

Ben cevap veremeden önüme geçip küçük, gri bir kutu açtı.

"Vay anasını," diye soluyorum, iki elim de ağzıma gidiyor. Bu bir yüzük ve *muhteşem*.

Ben mücevher takan bir kız değilim. Sanırım bir bilekliğim ve iki kolyem var ve kulaklarım delik bile değil ama bu yüzük beni bir anlığına şaşkına çevirdi.

Göz kamaştırıcı. Bir nişan yüzüğünden beklediğim hiçbir şeye benzemiyor. Ortadaki taş kare şeklinde ve kırmızı-turuncu renkte, gri bir metalin içine yerleştirilmiş, her iki yanında da iki küçük beyaz taş var.

Metal işçiliği güzel, narin ve aynı zamanda sağlam, hafifçe art deco.

Loş ışıktaki bile içeriden yanıyormuş gibi parlıyor. "Nereden buldun bunu?" Nefes alıyorum.

"Sanırım zıplayıp evet demen gerekiyordu," diye takılıyor Daniel.

"Sanırım beni ne kadar sevdiğinle ilgili bir konuşma yapman ve gerçekten evlenme teklif etmen gerekiyordu," diye takılıyorum, hâlâ ona bakarak. "Bu... gerçek mi?"

Ona dokunmaya korkuyorum. Pahalı ve narin görünüyor ve benim de çini dükkanındaki boğa gibi bir eğilimim var.

"Bu gerçek," diyor, onu kutudan çıkarıp kutuyu kapatırken. "Bu bir lal taşı. Büyük büyükbabam büyük büyükanneme bununla evlenme teklif etmiş."

Kalbim küt küt atıyor.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Hayır. Asla olmaz. O yüzüğü alamam." "Char-"

"Kaybederim, sakat bırakırım ya da yanlışlıkla bir köpeğe yediririm-"

"Senin köpeğin bile yok."

"Fark etmez," diyorum. "Daniel, *ailenin nişan yüzüğünü* bana veremezsin. O teknik olarak Levi'ye falan ait değil mi? Ya da Eli'ye? En azından o biriyle çıkıyor."

"İlk gelen alır," diyor Daniel. "ama, kaybetmeyeceksin."

"Bu konuda bana güvenemezsiniz," diye ısrar ediyorum.

Daniel sadece iç çeker. Yüzüğü parmaklarının arasında döndürüyor ve düşünceli bir şekilde ona bakıyor. Sonra tekrar bana baktı.

"Sana güveniyorum," diyor basitçe ve bir elini uzatıyor.

Tereddüt ediyorum, gözlerim hala yüzükte. Sorun şu ki, kendime güvenmiyorum.

Nasıl olduğumu biliyorum. Güzel şeylere sahip olmamalıyım.

"Charlie," diyor usulca ve ben derin bir nefes alıyorum. Tüm kuşkularıma rağmen uzanıp elimi onunkinin içine koyuyorum.

"Diğeri," diyor usulca.

Gülüyorum ve ona sol elimi veriyorum.

"Benimle sahte bir evlilik yapar mısın?" diye soruyor, sesi hafif ve alaycı. "Hiçbir şey beni daha mutlu edemez," diye yanıtlıyorum.

"Teşekkürler," diyor basitçe. "Muhtemelen yeniden boyutlandırılması gerekiyor ama- oh."

Yüzüğü parmağıma geçiriyor ve tam oturuyor. Bunun bir şans olup olmadığını ve yüzüğün gerçekten uçup bir saksagan tarafından yenip yenmeyeceğini görmek için parmaklarımı deneysel olarak esnetiyorum, ama takılı kalıyor.

Üzerinde kalıyor ve... *hoşuma* gitti. Elimde güzel duruyor - ne çok büyük, ne gösterişli, ne de küçük. Nasırlı parmaklarım, hafif yaralı eklemlerim ve kısa tırnaklarımla bile doğru.

Daniel elini hâlâ benimkinin altında tutuyor ve başparmağını yüzük parmağımın üzerinde, elimin arkası boyunca gezdiriyor ve kıvılcımlar koluma sıçırıyor.

Sonra sertçe yutkunuyorum ve ona bakıyorum.

"İçeri geri dönmeliyiz," diyorum. "Onları bizi bekletmek istemiyorum."

DANIEL kapıyı benim için açıyor, eli sırtıma hafifçe dokunuyor.

"Tebrikler!" diye bağılıyor birkaç kişi aynı anda, hepsi de senkronize değil.

Sonra bir kazoo
çalıyor. Gülmeye
başladım.

Bir pankart var. Seth ve Levi küçük bayraklar sallıyor. Eli ve Violet parti şapkaları takıyor ve Caleb, kazoo çalan Rusty'nin yanında bir gürültü makinesini çalıştırıyor. Clara orada öylece duruyor, her şeyin ortasında ıslıl ıslıl.

Sonra Daniel'a bakıyorum ve yüzündeki ifadeyi görüyorum ve bu bana az önce burada olmasına rağmen bir şekilde onu da şaşırtmayı başardıklarını söylüyor.

Daha çok gülüyorum. Elimde değil. Bu çok saçma, ve ayrıca, bir kazoo var. Ve bayraklar. Neden bayrak salladıklarını bilmiyorum ama çok komik.

Daniel bir süre sonra sesini biraz şaşkın çıkararak, "Teşekkür ederim," demeyi başarır. "Bunun için teşekkür ederim. Bir yerde mi saklıyordun?"

Violet şapkasını düzelterek, "Bir afiş asmak çok uzun sürmez," diye gönüllü oluyor. "Ayrıca, sürpriz nişan duyurunuz için özel bir şey yapmamız gerektiğini düşündük."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum ama onun yerine sessizce homurdanıyorum. "Çok güzel," diyorum sonunda.

"Şu anda sana bir sağdıç bile seçtirmeyeceğiz," diyor Eli, ağzının kenarında bir sırıtma gezinirken. "Yemekten sonraya kadar beklemene izin vereceğiz."

"Bir tür yarışma düzenlemeliyim," diyor Daniel, soğukkanlılıkla. "Sizleri onur için dövüştürmeliyim."

Diğer dört kardeş, kimin kazanacağını düşünüyormuş gibi birbirlerine bakarlar.

"Kesinlikle hayır," diyor Clara. "Bana üç ömür yetecek kadar kavga ettiniz. Daniel sağdıçını istediği gibi seçecek ve geri kalanınızdan *en az* şikayet gelecek."

"Bu sadece iş, biliyorsun," diye araya giriyor Seth. "Bekârlığa veda partisini planlamak, düğüne yardım etmek, yüzüklerin kaydını tutmak zorundasın."

"Yani istemiyor musun?" Caleb soruyor.

"Harika bir bekârlığa veda partisi planlardım," diyor Seth sırtarak. "Hayır," diyor Daniel, hızla Rusty'ye bakarak.

Kaşlarını hafifçe çatıyor ve Seth'in ağzından çıkan her kelimeyi dikkatle dinliyor.

"Dışarı çıkar, biftek yer, iyi vakit geçirirdik," diye devam ediyor Seth, öne doğru eğilmiş, yüzünde Daniel'ı iğnelediği anlamına gelen bir sırıtış. "*Gece yarısından sonra* bile uyanık kalabiliriz."

"Bu çılgınlık," diyor Daniel.

"İki kadeh içebilirsin," diye ekliyor Eli. "Belki üç!" "Vay canına," diye mırıldanır Daniel.

"Hoşunuza gitse de de eğleneceksiniz," diye bitiriyor Seth. "Zorunlu eğlence, en iyisi!" diyor Caleb sırtarak.

Daniel'ı bekarlığa veda partisi hakkında taciz edip duruyorlar ve sinirli gibi davransa da, içten içe bundan zevk aldığını söyleyebilirim. Ayrıca, eğer bu onlardan biri olsaydı, o da diğerleriyle birlikte orada olur ve onları dağıtırdı.

Oturuyoruz. Çocuklar konuşmaya devam ediyor. Clara huzuru korumaya çalışıyor ama o kadar da zorlamıyor. Bir noktada Daniel kolunu omuzlarıma atıyor ve kimse bu konuda tek kelime etmiyor. Normal, beklenen, rutin bir şeymiş gibi davranıyorlar. Ben de onun sıcaklığına yaslanıp onlarla birlikte gülüyorum.

Ve şöyle düşünüyorum: *Gerçekten ailem olamayacak olmaları çok kötü.*

ALTINCI BÖLÜM

DANIEL

ELI SPAGHETTI VE KÖFTE YAPTI, yanında sarımsaklı ekmek, keçi peynirli kavrulmuş brüksel lahanası ve rezene, kuşkonmaz, susam, edamame ve biraz narenciye içeren bir salata. Sanırım greyfurt, ama daha önce hiç duymadığım çılgınca bir şey olsaydı şaşırmazdım.

Her neyse, çok lezzetli.

"Sonbaharda bir düğün yapmayı düşündün mü?" Violet maşayla biraz daha salata alarak konuşuyor. Masanın üzerine bir parça kuşkonmaz düşüyor ve onu alıp ağzına atıyor. "Burada yılın güzel bir zamanı ve mekânlar daha az dolu oluyor, tabii ağaçların rengârenk olup olmayacağı da biraz muamma."

"Bunu düşünüyoruz," diyor Charlie. Bu mümkün olan en tarafsız cevap. "Henüz çok fazla plan yapma şansımız olmadı."

Violet bir başparmağından biraz keçi peyniri yalıyor.

"Doğru, özür dilerim," diyor. "Gelin adaylarını tüm detaylar hakkında sorgulama alışkanlığım var."

Violet, geçen yıla kadar şehir dışındaki üst düzey bir düğün mekanında etkinlik koordinatörüydü, bu nedenle düğünleri tersten, ilerden ve tersinden biliyor.

Eğer gerçekten evleniyor olsaydık, muhtemelen çok yardımcı olurdu.

Charlie hafifçe gülerek spagettiye çatalına doluyor.

"Doğru, tabii ki" diyor ve gözlerim parmağındaki yüzüğe kayıyor.

Charlie'nin giydiğini gördüğüm en süslü şey.

En hafif tabirle, Charlie kız gibi değil. Onu elbiseyle kaç kez gördüğümü bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim - güzel görünüyordu, unutulmazdı

- ve onu hiç mücevher takarken gördüğümü sanmıyorum.

Çoğunlukla iş için olmak üzere çok fazla tulum giyiyor. Çok fazla kot pantolon ve tişört, çok fazla spor ayakkabı, yazın çok fazla kısa şort ve kışın erkek düğmeli gömlek giyer. Çocukken birlikte ormanda koştururduk, her zaman , sopalara, dallara ve çamura bulanırdık. Yabani saçlarındaki yaprakları toplamasına yardım ederdim.

Ama yüzük Charlie'ye çok yakışıyor, ondan hiçbir şey eksiltmeden ellerini narin gösteriyor.

Onu geri vermek zorunda kalacağımız için şimdiden kötü hissediyorum. "Bir elbise seçtin mi?" diye soruyor Seth.

Herkes ona bakıyor.

"Gelinlikler hakkında soru soramaz mıyım?" diyor, çatal ağzının yarısına kadar gelmişken.

Levi, "Gelinlik hakkında soru sorabilirsiniz ve biz de bu sorunun aklınıza gelmesine şaşırdık," diyor.

"Cinsiyet ayrımcılığı yapma," diyor Seth gülerek.

"Dün kravattan kafa ilmiği olarak bahsettiniz," diye belirttim. "*Elbise* kelimesini bilmene biraz şaşırdım."

"Beynim durdu ve onlara ne dendiğini unuttum," diyor. "Hepiniz pisliksiniz. Charlie, beni elbise alışverişine götür. Ben bir uzmanım."

"Hayır!" İstedğimden daha güçlü bir şekilde söylüyorum.

Harika, şimdi hepsi *bana* bakıyor, ama Seth'in Charlie soyunmuş haldeyken onun yakınında olması düşüncesine katlanamıyorum ve elbise alışverişi de bu değil mi? Defalarca soyunmak ve sonra elbise giymek?

Charlie iki kaşını da kaldırarak *bana ne yapacağımı söylemeye mi çalışıyorsun* der gibi bakıyor. Charlie'nin elbise denemek için tekrar tekrar soyunacağı düşüncesi hoş bir düşünce olsa da, patlamamdan anında pişmanlık duyuyorum.

"Betsy ile gitmek istiyordun, değil mi?" Ablasının adını söyleyerek soruyorum. Seth bana bakarak, "Şakaydı," diyor.

Charlie son derece soğukkanlı bir şekilde, "Elbise alışverişi destek ekibim hakkında henüz fazla düşünmedim," diyor. "Ama muhtemelen Betsy ve annemi alacağım. Ve sanırım... bir gelinlik olacak?"

Belli ki bunu hiç düşünmemiş, çünkü neden düşünsün ki? Seth,

"Genelde kadınlar böyle evlenir, evet," diye kestirip atıyor. "Uzman olan sensin," diye ekliyor Levi ve Seth sadece iç geçiriyor.

Violet çocukları görmezden gelerek, "Hazır olduğunuzda elimde her şeyin tabloları ve listeleri var," diyor. "Sizi bunaltmak istemem, o yüzden söylemeniz yeterli. Size yol bile gösterebilirim."

"Ama acelesi yok, değil mi?" Eli bana bir *bakış* attı. Bu çok sinir bozucu bir bakıştı ve ben de hemen karşılık verdim. "Nişanınızın tadını çıkarın. Hayatında çok özel bir dönem."

Seth ve Caleb ona aniden ikinci bir kafası çıkmış gibi bakıyor. Levi metodik bir şekilde spagettiye çatalına dolamaya devam ediyor. Sanırım Violet gözlerini devirmemeye çalışıyor. Rusty sarımsaklı ekmeğinin ortasındaki yumuşak, tereyağına bulanmış kısmı koparıyor ve yetişkinleri tamamen görmezden gelerek onu yiyor.

"Teşekkür ederim Eli," diyorum elimden geldiğince içten bir şekilde. "Yapacak çok şey var ama heyecanlıyız."

Birden avucumun altında sıcak bir kot belirdi.

Yarım saniye sonra elimi Charlie'nin kalçasına koyduğumu fark ediyorum, kasları elimin altında geriliyor. Bunu yapmak istememiştim. Yemin ederim elim kendi isteğiyle hareket etti ama artık orada, geri dönemem ve kesinlikle çekip yarısı gerçekten evleneceğimizi düşünen tüm ailemin önünde özür dileyemem.

Bunun yerine, onu hızlıca sıktım. Bir süre sonra rahatlıyor. Elimi orada tutuyorum.

Sonunda konu aslında pek de yakın olmayan nikahımızdan Levi'nin yaşadığı bir ağaç sorununa dönüyor ve ben bir an için dinlemeyi bırakıp sol elim hala Charlie'ye dokunurken sağ elimle yemek yiyorum.

Ona daha önce hiç böyle dokunmamıştım, neredeyse yirmi yıllık arkadaşlığımız boyunca. Bu kadar kasıtlı olarak değil. Ne bu kadar uzun süre, ne bu yerde, ne de ona dokunmak için ona dokunmaktan başka bir nedenim olmadan.

Ona hiç sevgiliymişiz gibi dokunmadım.

Tüm bunlara rağmen, garip bir şekilde doğru hissettiriyor. Elim sanki ona uyuyor, sanki orada olması gerekiyormuş gibi, sıcaklığı parmaklarıma karışıyor.

Bir süre sonra, kardeşlerimden biri bir şeyler anlatırken, bana hızlı ve sorgulayıcı bir bakış attı.

Ona hafifçe omuz silkiyorum ve o da konuşmaya geri dönüyor. Bir süre sonra elimi geri çekiyorum, şimdiden onun sıcaklığını özlüyorum.

YEMEKTEN SONRA, bulaşıklara yardım etmeye çalışıyorum ama Caleb beni mutfaktan kovuyor ve ben de ona izin veriyorum.

Charlie'yi bulduğumda ön holdeydi, elleri cebinde, resimlerle asılı duvara bakıyordu. Arkasından yaklaşıyorum ve bana bakıp onaylıyor. İkimiz de bir şey söylemedik.

Fotoğrafların çoğu kardeşlerim ve bana ait. Lise mezuniyet fotoğrafları, birkaç çocuk spor fotoğrafı, izci üniforması giydiğimiz birkaç fotoğraf. Levi, Seth ve Caleb' de üniversite mezuniyet fotoğrafları var ve beşimizin ve dört yaşlarında görünen Rusty'nin bir şelalede çekilmiş bir fotoğrafı var.

Duvarın daha yukarısında, göz hizasının hemen üstünde babamın resimleri var. Onlar daha eski. Biraz soluk ve Charlie onlara bakarken başını hafifçe yukarı kaldırıyor.

Bir tanesi polis üniforması içinde, Amerikan bayrağının önünde vakur görünüyor. Bir tanesinde annemle güneşli bir yerde, tişörtleri ve kot pantolonlarıyla gülüyorlar. Bir de düğün fotoğrafları var ki tam bir seksenler fotoğrafı - annemin elbisesi hem trenli hem de kabarık kollu, babam da hafif bir kefal sallıyor gibi görünüyor - ama *çok* mutlu görünüyorlar.

Bu resimlere hiç bakmadım. Günde en az birkaç kez yanlarından geçiyorum ama hiç durup bakmıyorum. İşte bir tanesinde beşimiz ve babam bir kamyonetin arkasına dolmuş, sırtıyoruz.

Fotoğraftaki o çetrefilli, garip evredeyim. Caleb hâlâ çocuk. Levi şimdiki haline yakın görünüyor, yani on altı, on yedi yaşında olmalı.

Sanırım *kazadan çok önce çekilmiş olamaz.*

Bir elimi Charlie'nin omzuna koyuyorum, o da elini Charlie'nin omzunun üstüne koyuyor.

o.

"Eli ve Seth'in ona ne kadar benzediğini unutmuşum," diyor, hala ona bakarak

duvarda.

"Gerçekten öyle," diye mırıldanıyorum.

"Bu ikisi babalarının tıpatıp aynısı," diyor annemin sesi arkamızdan.

Bir dakikalık saygı duruşu.

"Bazen biraz ürkütücü oluyor," diye itiraf ediyor. "Geçen yıl Eli burada kalırken, bir gece mutfığa girdim ve neredeyse kalp krizi geçiriyordum, çünkü bir an için babanın orada durup buzdolabını karıştırdığını düşündüm. Beni hayaletlere inandırdı."

Tam tersini düşünmemin ne anlama geldiğini merak ediyorum. Sık sık bu fotoğrafların yanından geçerken Eli'nin neden polis üniforması giydiğini merak ediyorum, ancak yarım saniye sonra gerçeği hatırlıyorum.

"Seth de tıpkı onun gibi konuşuyor," diyorum. "Bazen beni gerçekten korkutuyor. Her zaman kemeri almak üzere olmasından korkuyorum."

Annem iç çekiyor.

"Bu sadece bir kez oldu," diye beni uyarıyor. "Sonrasında kendini kadar kötü hissetti ki o şeyi yaktı ve bir daha hiçbirinize elini sürmedi."

"Ne yaptın sen?" Charlie soruyor.

Hepimiz bir daha sessiz kaldık.

"Daniel," diyor annem dikkatle.

"Okula gizlice ve tüm sınıfların kilitlerine yapıştırıcı sürdüm," diyorum.

"Kimse kapılarını açmadı. O gün okulu iptal etmek zorunda kaldılar."

"Sekiz yaşındayım," diyor annem. "Beşinizle birlikte yetişkinliğe kadar hayatta kalabilmem bir mucize."

"Hayatta kalmamız daha çok bir mucize gibi görünüyor," diyorum ve annem gülüyor.

"Bazı anlarım oldu," diye itiraf ediyor. "Ama şimdi hepiniz büyüdüünüz ve ben viski içmek, dünyayı gezmek ve torunumu şımartmak için özgürüm."

Bir elini Charlie'ye uzatır. "Yüzüğü görebilir miyim?" diye sorar.

"Elbette," diyor Charlie ve çekiştirmeye başlıyor.

Annem Charlie'nin elini nazıkçe tutarak, "Hayır, hayır, sende kalsın, bu senin," diyor. "Sende nasıl durduğunu görmek istedim. Daniel sana büyükbabamın bunu büyükannem için yaptırdığını söyledi mi?"

Charlie bana bir bakış fırlattı. "Öyle mi?" diye soruyor.

"Kesinlikle öyleydi," diyor annem. "Büyükbabam Lowell, 1930'da nişanlandıklarında bunu büyükanneme vermiş. Taşı nereden bilmiyorum ama Richmond'da bir kuyumcuya yaptırmış."

Charlie'nin parmağında hafifçe döndürüyor, lal taşı hâlâ ateş saçıyor.

"O kadar yolu at sırtında gitti," diye devam ediyor. "Bir arabası vardı ama görünüşe göre o sırada Şerif'in elindeydi. Oraya gitmesi bir hafta, arabayı yaptırması bir hafta, geri dönmesi de bir hafta sürmüş. Hayatının geri kalanında her gün bunu taktı. O öldükten sonra babası-"

"Bana bununla evlenme teklif etti, şimdi sıra sende. Hep sana yakışacağını düşünmüştüm."

Charlie'nin gözleri irileşiyor ve yüzüğün üzerinde hafifçe eğilmiş olan annemin başının yanından bana bakıyor.

"Teşekkür ," diyor , bir süre sonra. "Bu çok güzel."

"Birinin takmasına sevindim," diyor annem. "Onca yıl mücevher kutumda durmasının kimseye bir faydası yoktu. Aileye hoş Charlie. En azından resmi olarak."

Charlie'yi kucaklamak için kendine çekiyor ve bir dakika sonra bana da sarılıyor. Sonra annem uzanıp saçımı okşadı.

"Gidip mutfakta neler olduğuna bakacağım," diyor. "Görünüşe göre dondurmayla ilgili bir şeyler varmış."

Bununla birlikte annem bizi fotoğraflarla ve birbirimizle baş başa bıraktı.

Dondurmayla ilgili yapılması gereken, Levi'nin kulübesinden çok da uzak olmayan bir dere kenarında bulunduğu yabani siyah ahududulardan dondurma yapmasıdır. Eli ona bunların sadece böğürtlen olduğunu, siyah ahududu olmadığını söylemeye çalışır ama yanlış kişiyle tartışmaya girmiştir çünkü Levi hemen konuyu kapatır.

Annem bu kadar kısa sürede olduğu için turta yapmaya vakti olmadığı için özür diliyor - bunu söylerken bana bir bakış fırlatıyor ve ben görmezden geliyorum - ama yakında kutlama yemeği yapacağına söz veriyor.

Son bir tebrik turu oldu. Ben Charlie'yi arabasına kadar geçirirken Rusty'ye dişlerini fırçalamasını ve pijamalarını giymesini söylüyorum. Charlie dışarı çıkarken el sallıyor, sol elinde yüzük, sağ elinde ise yarınki öğle yemeğinin artıkları var.

Sonra birden ortalık sessizleşiyor. Ev tam olarak ıssız bir yerde değil ama etrafı sık Virginia ormanı ile çevrili ve görünürde başka hiçbir bina yok. Görünürde başka hiçbir ışık yok, bu yüzden kasabadan sadece on beş dakika uzakta olmamıza rağmen, saatlerce araba sürebilir ve medeniyeti hiç göremeyebilirdik gibi geliyor.

"Yüzüğü almamalıydım," diyor Charlie, ayaklarımız çakıllarda çıtırdarken. "Şimdiden kendimi berbat hissediyorum."

Sol elini kaldırıyor. Lal taşı, solgun ay ışığında bile parlıyor. Hiç düşünmeden elimi sırtının alt kısmına koyuyorum. Charlie bana baktı.

"Şu anda kimsenin izlediğini sanmıyorum," diyor, sesi alçak ve melodik. Gözlerinin yukarıdaki yıldızları yansıttığına yemin edebilirim.

"Asla bilemezsin," diyorum. "Onlar bir avuç meraklı pislik."

Yüzükle oynarken, başparmağıyla endişelenip parmağının etrafında döndürürken yüzük tekrar ışığı yakalıyor.

Arabasına ulaştığımızda "çok kötü olacak" diyor. Yemek artıklarını arabanın üstüne koyuyor ve bana dönüyor.

"Onları orada bırakma, arabayla giderken unutursun" diyorum.

Charlie bana gözlerini deviriyor ama kapısını açıyor ve artıkları yolcu koltuğuna bırakıyor. En az üç kahve fincanını arabasının tavanına koyarak kırmasını izlediğim için kendimi haklı hissediyorum.

"Ciddiyim," diyor, yolcu kapısını kapatıyor ve saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor.

"Biliyorum."

"Annen az önce bana büyükannesinin yüzüğünü verdi ve her zaman onu takmamı umduğunu söyledi," diyor, sesi daha da alçalarak. Bir adım daha yaklaşıyor. "Geri verdiğimde ne olacak? Bunu çok iyi düşünemedik."

Çilleri yanaklarına dağılmış yıldızlar gibi görünüyor ve yüzünü ellerimin arasına alıp başparmağımı üzerlerinde gezdirerek aynı ateşi içerip içermediklerini görme çarpılıyorum.

Ellerimi ceplerime sokmakla yetiniyorum.

"köprüye geldiğimizde geçelim," diyorum. "aylar sonra."

Belki her şeyi kolaylaştıracak bir şey olur." Charlie bana

dünyanın en şüpheli bakışını atıyor. "Ne gibi?"

Dudaklarımı birleştiriyorum ve eve doğru bakıyorum, çünkü hiçbir fikrim yok.

"Belki de aslında ikinci dereceden kuzen olduğumuz ortaya çıkar," diye teklif ediyorum. "Aslında bu hiç de fena değil. İşe yarayabilir."

"Bunun işe yaraması için gerçekten ikinci dereceden kuzen olmamız gerekirdi" diyor. "Bu özel bilgi oldukça doğrulanabilir."

"Belki de ben evlatlığımıdır," diye teklif ediyorum ve Charlie sadece homurdanıyor.

"Git o resimlere tekrar bak," diyor. "Sen değilsin."

"Bir şeyler düşünürüz," diyorum. "Suçu ben üstleneceğim. Anneme söylerim, herkese söylerim. Çekindiğimi ve hazır olmadığımı söyleyeceğim. Derim ki-"

"Yapmak zorunda değilsin," diye araya giriyor. "Haklısın, bunu daha sonra çözebiliriz. Eve gitmeliyim."

Hâlâ bana bakıyor, yıldızlar hâlâ yüzüne dağılmış ve gözlerine yansıyor, sol elini belli belirsiz kaldırıyor, yüzük yanıp sönüyor ve parıldıyor.

"Muhtemelen şu anda izliyorlardır," diye mırıldandım.

Ellerim ceplerimden çıkıyor, biri sağ kalçasında, giysilerinin altındaki sıcaklığı içime doluyor.

"Meraklı pislikler oldukları için mi?" diye soruyor, yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor.

"Aynen öyle," diyorum.

Kalp atışlarım hızlı, sert, daha önce hiç hissetmediğim çılgınca bir ritim. Düzeltiyorum: Sadece bir kez hissettiğim bir ritim.

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. Yaklaşıyorum, eli kolumda, yüzü hafifçe yukarı kalkıyor.

"İyi görünmesini sağla," diye takılıyor Charlie ve dudaklarımı onunkilere indiriyorum.

Hızlı, anlık bir öpücük, bir anda bitiyor ama kemiklerimi titretiyor. Şimşek gibi bir öpücük, bir saniyede bitiyor ama dudaklarımı onunkilerden ayırdığımda, hala damarlarımda sarsıldığını hissedebiliyorum.

Yüzünü avucumun içine alıyorum, başparmağım dağınık çiller boyunca hafifçe okşuyor. Bu hareket kasıtlı değil, bir izleyici için hesaplanmamış. Sadece *öyle*, çünkü şu anda ona tekrar dokunma ihtiyacı inkar edebileceğimden daha fazla.

Charlie başını elime doğru eğiyor, ela gözleri beni izliyor, temkinli, meraklı, şaşkın ve aynı anda binlerce şey.

Onu tekrar öpmek istiyorum. Onu düzgünce, daha sert ve daha uzun öpmek istiyorum. Onu arabasının yan tarafına doğru itmek ve o da beni öperken bedenini bedenime karşı hissetmek istiyorum.

Onu tekrar öpmemek için her şeyimi veriyorum.

Sadece arkadaşız, kendime hatırlatıyorum. Sadece göstermelik.

Ondan uzaklaşmak betonda yürümek gibi geliyor ama yapıyorum. Biz ayrılırken yüzük bir kez daha yanıp sönüyor, elleri aşağı iniyor ve sonra aniden her şey bitiyor, büyü bozuluyor. Charlie uzaklara, ağaçlara, arabasına, eve bakıyor.

"Sonra görüşür müyüz?" diye soruyor, çoktan yüzükle oynamaya başlamış, parmağının etrafında tekrar tekrar çeviriyor, hareket bilinçsizce.

"Elbette," diyorum.

Charlie başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor, ama sonra başını hafifçe sallıyor, bana gülümsüyor ve arabasına biniyor. Arka lambalarının yola doğru kayboluşunu, sola dönüp gidişini garaj yolundan izliyorum.

Sonunda nefesimi verdim, hâlâ sarsılmıştım. Dudaklarımı onun dudaklarına değdirdiğim yarım saniyenin etkisiyle hâlâ sarsılıyorum, zihnim hızla çalışıyor.

Bunun bildiğimden daha kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum. Bunu asla sürdüremeyeceğimizi, ne yaparsak yapalım bu yalanın ortaya çıkacağını, kaçınılmaz ayrılığımızın bildiğimiz her şeyi paramparça edeceğini düşünüyorum.

Ama daha çok, onu tekrar görene kadar bekleyemeyeceğimi düşünüyorum.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

CHARLIE

Bu bizim ilk öpücüğümüz değildi.

Hızlı sürüyorum, çok hızlı, karanlık virajlı kırsal yollardan kasabaya dönüyorum. Önümde farlar, arkamda karanlık, parmağımda büyük büyükannesinin lal taşı yüzüğü.

Karanlıkta bile yanıp sönüyor.

Daniel'ın ilk seferini hatırladığını sanmıyorum. Altı yıl oldu ve bu konuyu hiç açmadı - ne bir bakış, ne bir bakış, ne de dolaylı bir gönderme, hiçbir şey.

Bu konuyu açtığımdan da değil. Sadece bir öpücüktü.

Yirmi üç yaşındaydık ve bir şenlik ateşinde sarhoştuk. Etrafta bir kasa boktan bira ve birkaç sürahi kaçak içki vardı ve ikimiz de onun kamyonetinin kaputunda, ön cama yaslanmış, ateşten çıkan kıvılcımların gökyüzüne yükselişini izliyorduk.

Bir şeye gülüyorduk. Bira kutularını tokuşturuyorduk. O devlet üniversitesindeki ilk yılının dörtte üçünü tamamlamıştı, ben de iki yıllık bir marangozluk programına yeni kabul edilmişim.

Sanki yüzüyormuşuz, kutlama yapıyormuşuz, son dört yılın çorak topraklarını arkamızda bırakmışız gibi hissettiğimizi hatırlıyorum. İkimiz de kötü zamanların ve kötü arkadaşların üstesinden gelmiştik ve işte oradaydık, kendimiz için bir şeyler yapıyor, yıllar sonra ilk kez kendimizi bırakıyorduk.

Sonra ne olduğunu hatırlamıyorum. O döndü ve bana baktı ya da ben döndüm ve ona baktım, ya da belki ikisi birden. İkisi de olmalı.

Ama birdenbire arzudan nefesimin kesildiğini hatırlıyorum. Beynimin içinde şampanya gibi kabarcıkların yükseldiğini hissettiğimi hatırlıyorum.

Daniel dışındaki her şeyin nasıl solduğunu hatırlıyorum ve eğer hemen öpüşmezsek ölecekmişim gibi hissettiğimi hatırlıyorum.

Biz de öpüştük. Nazik, yavaş ve çekingendi. Şaşırtıcıydı. Yüz derecelik bir günde klimalı bir binaya girmek gibiydi: harika ve canlandırıcı, o derin tatmin duygusuyla.

Ya o öpücüğü ya da ben. Bunun bir önemi yok. Sadece hayatımdaki diğer öpücüklerden daha iyi hissettirdiğini biliyorum.

Sonra biramı ikimizin üzerine döktüm. Öpüşme sona erdi ve biraları savurarak gülmeye başladık. Çok geçmeden ikimiz de ayrı ayrı eve gittik, çünkü hiçbir şeyi aceleye getirmek istemiyordum. On üç yıllık en iyi arkadaşımı öptüğüm gerçeğini düşünmek, bunu sindirmek ve nasıl devam edeceğime karar vermek için zamana ihtiyacım vardı.

Öpücük beni sarstı ama iyi anlamda. Bir tef, bir çingiraklı yılan değil.

Ertesi gün Burnley İlçesi Çocuk Koruma Hizmetleri Daniel'in kapısına dayandı ve tanıdığı bir kadının bir yaşında bir kızı olduğunu iddia ettiğini söyledi ve aniden başka hiçbir şeyin önemi kalmadı.

Yaralanmış olsam da Daniel'ı kasırgaya yakalandığı için suçlayamazdım. Rusty'yi kasırğa olduğu için suçlayamazdım. Üzgündüm, üzgündüm ve hayal kırıklığına uğramıştım ama ne yapabilirdim ki? Hayat devam etti. Bunu atlattım.

Tamam, Crystal'ın voodoo bebeğini *yaptım*. Gerçekten çok kötüydü - ortalıkta duran bir tahta parçasından oyduğum belli belirsiz bir insan şekliydi - ama inanın bana, o şeyin canına okudum. Sanırım bu beni daha iyi hissettirdi, ama sonunda onu attım. En iyi arkadaşının bebek annesinin voodoo bebeğine sahip olmak berbat bir şey.

Muhtemelen unuttuğu, unutmuş gibi yaptığı ya da ikimiz de bunu sonsuza dek görmezden gelmeye karar verdiğimiz için şanslıyım. Şimdi her şey farklı olurdu ve sahip olduğumuz arkadaşlığı mahvetmiş olurduk. Her pazar akşam yemeğinde onun ailesiyle takılamazdım. Rusty'nin derin deniz balıklarından doldurulmuş hayvanlar alan ve bir keresinde eyalet fuarında gizlice kendi çarpışan arabasını sürmesine izin veren havalı teyzesi olmazdım.

Daniel bu son kısmı bilmiyor, çünkü onu almadan önce bana hangi sürüşlere binmesi ve binmemesi gerektiğini kapsamlı bir şekilde anlattı.

Listeyi görmezden geldim ve gittik. Pamuk şeker de yedik. Çok eğleneliydi.

Sonunda evimin arkasındaki park yerime çektiğimde kendimi pek de iyi hissetmiyorum. Büyük büyükannesinin yüzüğünü taktığım için hâlâ derin ve katmanlı bir suçluluk hissediyorum. Annesine ve kardeşlerinin yarısına yalan söylediğim için de aynı şeyi hissediyorum, kendi ailemden bahsetmiyorum bile.

Ve o öpücük hakkında bir şeyler hissettiğime eminim, büyük, geniş ve aşılmaz bir şey, duygularım için sahip olduğum neredeyse tüm odayı kaplayan ve başka hiçbir şeye yer bırakmayan bir şey.

Yukarı çıkıyorum. Mutfığa şöyle bir bakıyorum ve yarından önce temizlenmesi gereken bir şey olmadığına karar veriyorum. Dişlerimi fırçalıyorum, yüzümü yıkıyorum, dairemin ışıklarını söndürüyorum ve yatağa giriyorum.

Yukarı çekerken halka çarşafa takılıyor - çok az, önemli değil - ve kalbim küt küt atıyor. Yatakta dik oturuyorum, başucu lambasını açıyorum ve çekip çıkarıyorum.

Sonra çok iyi olmayan ışıktaki yüzüğün üzerine eğildim, kalbim hala çarpıyordu, olası bir hasarı değerlendirirken - bir çatal kopmuş, mücevher kırılmış, bilmiyorum - ama iyi.

Orada oturup uzun bir süre ona bakıyorum. Kendime milyonlarca insanın nişan yüzüğü olduğunu, birçoğunun muhtemelen yatarken taktığını ve bunların ellere takılmak için yapıldığını söylüyorum. Muhtemelen pamuklu çarşafalara bile dayanabilirler.

Elimi etrafına kapatıp yataktan kalkıyorum çünkü bunu uyurken takamam. Her kırk beş dakikada bir uyanıp bir şekilde yutup yutmadığımı kontrol etmem gerekecek ve bu şekilde yaşanmaz.

Bir yüzük yuvasına ihtiyacım var. Asıl istediğim şey, bilmiyorum, parmak izi tarayıcısı olan bir duvar kasası, çünkü anahtarları kaybedebilir ve kombinasyonları unutabilirsiniz, ancak bir parmak izini kaybedemez veya unutamazsınız.

Duvar kasam yok. Annem sürekli bir tane almamı söylese de yanmaz bir kilitli kutum bile yok. 'Önemli belgelerim' yatağımın altındaki bir karton kutuda duruyor; bu gerçeği öğrendiklerinde hem annem hem de kız kardeşim kısa bir süre gözlerini kapatıp derin bir nefes aldılar.

Kilitleyen bir şey olmadığı için mutfığa gidip bir kupa alıyorum. Yaklaşık iki binden fazla kupam var, çünkü ne zaman özellikle tuhaf bir tane bulsam elimde olmadan satın alıyorum. Bu aynı zamanda başkalarının da bana tuhaf kupalar aldığı anlamına geliyor, bu yüzden uygun bir şekilde Daniel'in bana geçen yıl verdiği bir kupayı buluyorum.

Kameradan uzağa bakan, tanga giyen birkaç pinup tipi kadının karikatürize edilmiş bir çizimi var ve aptalca büyük harflerle şöyle yazıyor

VIRGINIA SAHİLİ: BU KONUDA KIÇ YOK!

Birincisi, ne hakkında izmarit yok? 'Virginia Beach' gerçekten bir ifade değil.

İkincisi, kupanın üzerinde izmarit olduğu için bu konuda *bazı* izmaritler olduğu açık. Sanırım izmaritlerin Virginia Beach'le ilgili olmadığı iddia edilebilir, çünkü izmaritler sadece varlar ve hiçbir şeyle ilgili değiller, ama o zaman bu aptal kupaya olması gerekenden çok daha fazla kafa yormuşum gibi görünebilir.

Yüzüğü içine bırakıyorum ve tatmin edici bir çınlamayla yere düşüyor. Sonra kapımın kilitlerini iki kez kontrol ediyorum, kupayı şifonyerimin üzerine koyuyorum ve yatağıma geri dönüyorum.

Yüzüğü herhangi bir yere yapıştırmak yerine uygun bir yer bulduğum için kendimi tebrik ettikten ve bununla sabah ilgileneceğimi söyledikten sonra uyuyakalıyorum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DANIEL

Bira fabrikasının yan kapısının kilidini açıyorum, içeri giriyorum ve derin bir nefes alıyorum. Anında rahatlıyorum: tahıl ve malt kokusu, kaynayan şıradan gelen tatlı aroma, şerbetçiotunun keskin keskin kokusu.

İş gibi kokuyor ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Loveless Brewing şu anda hayatımın iyi giden tek alanı gibi geliyor: Seth'in iş planı doğrultusunda üretimi artırıyor ve mükemmel bir şekilde büyüyor. Reklam, dağıtım ve diğer konularda her ne yapıyorsa işe yarıyor.

Ben sadece bira yapıyorum, potansiyel satıcılarla konuşuyorum ve onun yoluna çıkmıyorum.

Ofisime gidiyorum, bunu yaparken devasa, baş aşağı duran paslanmaz çelik tankların üzerindeki basınç göstergelerini ve termometreleri kontrol ediyorum.

Ofisimde bilgisayarımı açıyorum, dinlenme odasında biraz kahve içiyorum, sonra geri dönüp bira fabrikasının hesap çizelgesini açıyorum.

Bira çok özel bir programa göre çalışır - bizim yaptığımız gibi verimliliği ve kârı en üst düzeye çıkarmak istiyorsanız daha da fazla. Ana hesap çizelgesinin yarısı benim (bira çizelgeleri), yarısı da Seth'in (kâr maksimizasyonu). Aynı zamanda karmaşık, renk kodlu, kısmen otomatik ve güzel bir şey.

Bugün bir parti IPA'yı kurutuyorum, bir lager'ı filtreleyip şişeliyorum ve denemek istediğim deneysel bir amber birasından çok küçük bir parti yapıyorum. Kolay. Basit. Bira itiraz edemez. Yedi yaşındaki kızımın geç kalkması ve doğru simli saç bandını bulamadığı için bana kızarak otobüse doğru tepinmesi değil.

Ona farklı, parlak bir saç bandı önerdim ama istedi mi? Hayır. Hayır, istemedi.

En yakın arkadaşımın büyük büyükannemin yüzüğünü takıp annemin evinin önünde beni öpmesi değil... hayır.

Bu sabah bunu düşünmüyorum. Geçmiş gerçekten sandığım kadar iyi gömüp gömmediğimi merak etmiyorum.

Biradan başka bir şey düşünmüyorum. O gün için yapılacaklar listemi ekranıma getirip hızlıca bir göz attıktan sonra işe koyulmak üzere ofisimin kapısına yöneliyorum.

Tam oraya varmak üzereyken masamdaki telefon çalıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve arayanın kimliğini kontrol ediyorum, çünkü saat sabahın dokuzunu biraz geçiyor ve biracılar bu kadar erken saatte aramazlar.

SETH LOVELESS, küçük, bloklu ekranda yazıyor. Gözlerimi deviriyorum. "NE?" Ahizeyi kaldırmaya zahmet etmeden bağıriyorum.

"BURAYA GEL!" diye bağıriyor bir ses. "LÜTFEN."

Telefon çalmayı kesiyor. Ofisimin kapısından Seth'inkine kadar üç metre yürüyorum ve kapısına yaslanıyorum. Ofis koltuğunda arkasına yaslanmış, ellerini göbeğinde birleştirmiş, sanki *seni bekliyordum* demek üzere olan bir film kötü adamıymış gibi.

"Aradım çünkü kibar olmaya çalışıyordum," diyor.

"Sadece yürüyebilirdin," diye işaret ettim. "Ben de öyle yaptım ve iyiyim."

"Evet, ama sana burada ihtiyacım vardı," diyor ve bilgisayar ekranını bana doğru kaydırıyor.

Bu bir hesap tablosu mu? Akış şeması mı? Bir de grafik var.

"Bira fabrikasının hesap çizelgesini yeniden yapmadığını söyle bana," diyorum küçük kardeşime bir bakış atarak. "Bunu öylece yapamazsın-"

"Sakin ol, ben ," diyor. "Daha yakından bak."

Ekrandaki küçük metni okuyabilecek kadar eğiliyorum ve bir şey fark ediyorum: hesap tablosu isimler ve saatlerle dolu. Bir köşede, o sütundaki tek iki şey DANIEL LOVELESS ve CHARLOTTE MCMANUS.

"bu?" Cevabını yarı yarıya tahmin etsem de soruyorum.

"Bu, nişan duyurunuzla ilgili analizim" diyor ve koltuğunda dönerek ekrana bakıyor. Şu anda inanılmaz derecede kendini beğenmiş görünüyor.

Kollarımı kavuşturup bekliyorum, çünkü anlaşılan o ki, gerçekten de bir Bond kötü adamı ve tüm şeytani planını bana açıklamak istiyor.

"Nişan duyurunuzun zamanlamasının ve şeklinin biraz tuhaf olduğunu düşündüm," diyor.

"Bunu açıkladım," diyorum sabırla, Charlie'nin bulduğu hikâyeyi hazırlayarak. "Henüz kimseye söylemeyecektik ama sonra duruşmada-"

"Hayır, öyle değil," diyor Seth, bir elini bana doğru sallayarak. "Çünkü bu olay ne zaman oldu, yaklaşık sabah on bir buçukta mı? Oysa nişanlandığınıza dair ilk onay saatler sonra, annemin evinde, yaklaşık akşam sekizde geldi."

"Bunu nereden biliyorsun?" "Eli ve Levi'ye sordum."

Sadede gelmesini istiyorum ama soru sorarak onu tatmin etmek istemiyorum, bu yüzden beklemeye devam ediyorum.

"Öte yandan, Mavis Bresley'in haberi duyduğu ve o gün yaklaşık on iki buçukta başkalarını bilgilendirdiği anlaşılıyor. Ben de Patricia Yardley'den duydum-"

"mi?" Sırıtiyorum. "Trixie nerede *söylentiler duyduğunu* biliyor mu? nereden?"

"Trixie ve ben hiçbir zaman özel olmadık ve ayrıca artık görüşmüyoruz," diyor, sanki hayatına devam etmek için sabırsızlanıyormuş gibi.

"Bu kızgın olmadığı anlamına gelmez," diye belirtiyorum. "Söylentilerini takip etmeye ne zaman başlayacağım?"

Kardeşim Seth uzun boylu, çekici, yakışıklı ve bu özelliklerinden dolayı Sprucevale'in kadın nüfusunun büyük bir kısmıyla yatmıştır.

Bu hesap tablosunun da kanıtladığı gibi, o aynı zamanda büyük bir aptal.

"-her *neyse*, saat iki civarında Patricia'dan duydum, sen ya da Charlie kimseye haber vermeden çok önce."

"Tebrikler," diye kestirip attım. "Kasaba dedikodularını içeriden takip ediyorsun."

Seth kaşlarını kaldırarak, "Ama bunu çok daha önceden bilmem gerekirdi," diyor.

Parmaklarını birbirine vuruyor, Bond kötü adamı olayına kendini kaptırıyor.

"Sır olarak saklamak ve hafifletici sebeplerden dolayı mahkemeyi bilgilendirmekle ilgili söyledikleriniz doğru olsa bile, oradan çıktığınız anda telefona sarılıp ailenize haber vermeniz gerekirdi," diyor. "Saatlerce hiçbir şey söylememek sizin için son derece alışılmadık bir durum."

"Daha önce hiç gizli bir nişan haberini yanlışlıkla paylaşmamıştım," diye itiraz ediyorum.

"Yine de normalde beklediğim türden bir davranış değildi," diyor. "Her neyse, biraz analiz yaptım ve haberin ana kaynağının Burnley İlçe Adliyesi'nde mübaşir olan Pete Bresley olduğu ortaya çıktı."

"Evet, oradaydı," diyorum.

"Dahası, bu gerileme Charlie'nin kendisinin de öğleden sonraya kadar kendi haberlerinden habersiz olduğunu gösteriyor, ancak kesin bir zaman belirlemek daha zor" diye devam ediyor.

"Telefonu kapalıydı."

"Ve son olarak, hepsinden daha önemli bir veri var," diyor bana dönerek. "Ve bu da ikinizin *bunca zamandır lanet olası bir ilişki içinde olmadığınız* ve kimi kandırdığını sandığını bilmiyorum, Daniel."

İşte burada. Açıkçası bu konuda benimle yüzleşmek için kadar beklemesine şaşırdım. Pek çok insanı kandırabilirim ama kardeşlerimi kandırmak en hafif tabirle zordur.

Bu ona bunu hak ettirmeyeceğim anlamına gelmez.

"Evet, sır bu anlama geliyor," diyorum ona. "İnsanların bilmediği."

"İnsanların bilmediğini söylemiyorum," diyor. "Diyorum ki belki sen herkese

Charlie'yle yıllardır birlikte olduğunuzu söyleyebilirsin ama *bana* bunu söyleyemezsin. O yüzden bana gerçekte neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Hesap tablosuna bir kez daha bakıyorum ve bunun için saatlerini harcadığı belli olduğu için biraz kötü hissettiğimi itiraf ediyorum.

Öte yandan, Seth hesap tablolarını ve formülleri *gerçekten çok* seviyor. Belki de eğlenmiştir. Kardeşlerimin hiçbirini anlıyormuş gibi davranmıyorum.

"İyi," diye itiraf ediyorum, kollarımı açıp karşısındaki sandalyeye oturuyorum.

Öne eğilmiş, iki dirseğini masasına dayamış, yüzünde memnuniyet ifadesi var.

"Bir yargıca yalan söyledim," diye başladım.

"HEPSİ DOĞRU, ÇOCUK," diyorum dikiz aynasından. "Sorunuz var mı?"

Rusty düşünürken her zaman yaptığı gibi yükseltici koltuğunu birkaç kez tekmeliyor.

"İnsanlara çiçekçi kız olduğumu söyleyebilir miyim?"

diye soruyor. "Elbette."

"Ya bir polis memuru bana gerçekten nişanlı olup olmadığınızı sorarsa?"

Arabamı park ediyorum, iç çekiyorum ve arkamı dönüp ona bakıyorum. Ertesi gün, Cumartesi ve RiverFest'e gitmeden önce Charlie'yi alacağız.

Tanıdığım herkes RiverFest'te olacak. Herkes. Sprucevale'de yılın etkinliği.

Bu konuda biraz endişeliyim ama olan oldu ve artık geri dönüşü yok.

"Eğer bir polis memuru sorarsa, onlara doğruyu söyle," diyorum, elimden geldiğince ciddi bir şekilde. Bunu söylediğime pişman olup olmayacağımı merak ediyorum ama öte yandan çocuğundan polise yalan söylemesini isteyen bir baba olmak da istemiyorum.

Sadece tanıdığı diğer herkes, hepsi bu.

"Peki ya bir itfaiyeci? Ya da bir doktor? Ya da müdürüm? Ya da-"

"Herhangi birinin sana soracağını düşünüyor musun?" Ben söylerim.

Bugün onu hamburger ve patates kızartması yemeye götürdüğüm ve sahte nişan hakkında uzun uzun konuştuğumuz için bu konuyu kapattığımızı düşünmüştüm. Uzun bir süre boyunca rol yapabileceği için şaşırtıcı derecede heyecanlıydı ama Charlie'nin daha sonra da ondan hoşlanacağına ve *gerçekten* ayrılmayacağımıza dair bana tekrar tekrar söz verirdi.

Her zamanki gibi kendimi çok kötü hissettim. Rusty Charlie'ye *tapıyor* ve Charlie'nin bir yere gitmeyeceği konusunda ona binlerce kez güvence vermeme rağmen, sanırım hala biraz endişeli.

"Muhtemelen hayır," diye itiraf ediyor.

"O zaman böyle bir şey olursa bunu konuşmaya ne dersin?" Ben soruyorum, o da başıyla onaylıyor. Cumartesi öğleden sonra ve Charlie'nin dairesinin önüne park etmiş durumdayız,

İlk randevumuz için onu almaya geldim.

Sayılır. İlk kez halkın karşısına çıkacağız, bu yüzden onu almayı teklif ettim ve o da kabul etti. Tüm ailem, onun ailesi ve çocuğum bizimle olacaksa bunun bir randevu olup olmadığından emin değilim, ama kesinlikle bir şey olacak.

Dışarı çıktım, Rusty'yi yükseltici koltuğundan aldım ve Charlie'nin merdivenlerine yöneldim.

Kapıyı çaldığımda içeri gel diye bağırıyor, biz de giriyoruz.

Rusty hemen Charlie'nin oturma odasında onun için hazırladığı ve düzenli olarak yeni havalı eşyalarla doldurduğu köşesine gidiyor. Charlie'nin

Bugün orada yeni bir şey yok, ama saniyeler içinde Rusty kocaman mor bir güneş gözlüğü takıyor, tüylü mavi bir yastığın üzerine oturuyor ve önünde bir denizkızı olan bir bölüm kitabı okuyor.

"Kusura bakma, bana biraz müsaade et," diye sesleniyor Charlie. "Duşa girmek üzereydim ki annem aradı ve bu akşam için planlarımızı öğrenmek istedi, sonra da beni tekrar sorguya çekmeye başladı..."

Sürekli açıklama yapıyor ama Charlie geç kalıyor çünkü Charlie böyle yapar. Bazen sinir bozucu oluyor ama bununla başa çıkmayı uzun zaman önce öğrendim, bu yüzden bir tarafa eğilip yatak odasının kapısına bakıyorum ve içeri girmemin uygun olup olmadığını merak ediyorum.

Yaklaşık 15 santim açık. Biraz daha eğildim ve onu gördüm.

Charlie henüz giyinmediği için benim içeri girmem doğru *olmaz*.

Sırtı bana dönük. Sütyen ve külot giyiyor ve kesinlikle arkamı dönüp başka bir şeye bakmalıyım, ama bakmıyorum.

Aslında, kıpırdamadan durmaktan başka hiçbir şey yapmıyorum. Ağzım açık kalabilir.

Charlie neredeyse çıplak *çok iyi* görünüyor. Sırtı bana dönük olsa bile, vücudu aynı anda hem kadınsı hem de güçlü, kıvrımların ve kasların birleşimi doğrudan kertenkele beynime hitap ediyor ve daha yüksek işlevleri tamamen kapatıyor.

Yarım saniye sonra başının üzerinden bir şey kaydırıyor ve sonra birdenbire düzgün, dizlerine kadar inen kolsuz mint yeşili bir elbise giyiyor, ama onun soyunmuş görüntüsü çoktan zihnime kazındı: elbisesini başının üzerinde düzenlerken kaslarının derisinin altında hafifçe esneme şekli, belinin nazik kıvrımı, bir kalçasını ve sonra diğerini eğme şekli.

Ayrıca mı?

Sütyen ve külot eşleşti. İkisi de siyahtı, ama onları gördüğüm yarım saniyede bile, her ikisinin de kenarlarında aynı dantel olduğunu söyleyebilirim ve bu basit gerçek kalbimi başka hiçbir şey gibi hızlandırmaz.

"Hey, Daniel?" diye sesleniyor.

Hızlıca yana doğru bir adım atıp ellerimi ceplerime sokuyorum ve Rusty'ye bakıyorum. Kendini tamamen denizkızı kitabına kaptırmıştı.

"Öyle mi?" "Evet," diye soruyorum, Bay Sıradan'gibi davranarak.

"Gelip bunu benim için bağlayabilir misin? Kendi başıma fiyonk bağlamaktan tamamen acizim" diyor.

"Elbette," diyorum ve yatak odasına giriyorum. Her zamanki gibi kontrollü bir kaos: büyük yığınlar halinde çamaşırlar, ama sadece bir köşede. Yatağının başucundaki masanın üzerinde tehlikeli bir kitap yığını. Başucu lambası daha küçük bir kitap yığınının üzerinde duruyor, o da tehlikeli. Yatağı yapılmamış ama rahat görünüyor.

Her iki elimle kuşağının bir ucunu tutarken "Teşekkürler," diyor. "Ne zaman kendim yapsam, kör bir çocuk tarafından paketlenmiş bir Noel hediyesi gibi görünüyorum."

Toplayabildiğim tüm konsantrasyonumu nane yeşili kuşağı bağlamaya odakladım, çünkü aksi takdirde Charlie'nin paketini açmakla ilgili daha fazla şey düşünebilirdim ve kızım diğer odada olduğu için bugün o düşünceleri düşünmeyeceğim.

Biraz bile değil.

Saçları tropikal kokuyor, hindistan cevizi ve ananas gibi.

Bu düşüncelerin , kendime hatırlatıyorum.

Yayı bitiriyorum, ayarlıyorum ve geri çekiliyorum. Charlie omzunun üzerinden boy aynasında kendine bakıyor.

"Vay anasını," diyor.

"*Hemen dışarıda,*" diye hatırlatıyorum ona. Charlie özür dilercesine burnunu kırıstırıyor.

"Üzgünüm," diyor. "Ama ne zaman bir fiyonk bağlamak , bundan sonra sana geleceğim."

Oturma odasındaki yedi yaşındaki çocuğa doğru başımı sallayarak, "Çok pratik yaptım," diyorum ve Charlie sadece gülüyor.

"Doğru," diyor. "Belki bana Fransız örgüsünün nasıl yapıldığını da öğretirsin." "Şaşırabilirsin."

"Hazır mısınız?" diye soruyor, ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek.

"Evet," diye onaylıyorum. Evet, hazırız, tabii ki hazırız, tam söylediğimiz saatte onun dairesine geldik ve hâlâ giyinmekte olan oydu, demiyorum. Bu tür şeyleri Charlie'ye söylemek uzun vadede hiçbir fark yaratmaz ve çoğunlukla sadece onun daha kötü hissetmesine neden olur.

"Pekâlâ," diyor başını yere eğerek. "Ayakkabılarımı alayım ve yola çıkalım."

Başka tarafa bakıyorum.

Tüm irademi kullanıyorum, ama Charlie'nin elbise giymeye alışık olmadığı açık - bir elbisesi olduğunu bile bilmiyordum - ve bu yüzden

Yatağının altında ayakkabılarını ararken kışını havaya kaldırışını ezberleyerek başka tarafa bakıyorum.

Bir madalyayı hak ediyorum.

"Rusty'ye haber veririm," diyorum ve odadan çıkıyorum. Hâlâ yastığın üzerinde oturuyor, kocaman mor bir güneş gözlüğü takmış, kitabını okuyor. Okurken nasıl görebiliyor bilmiyorum ama bu benim sorunum değil.

"Tekrar yola çıkmaya hazır mısın, ufaklık?" diye sordum. "Kitabı yanıma alabilir miyim?"

"Elbette," diye sesleniyor Charlie odasından. "Teşekkür ederim!" Rusty geri seslenir.

Birkaç saniye sonra Charlie dışarı çıkar. Sandalet giyiyor, saçları boynuna ve omuzlarına dökülüyor. Sanırım dudaklarında parlaticı gibi bir şey var ve büyük büyükannemin yüzüğü parmağında ışıltıyor.

Sütyeni ve külotu da uyumlu.

Keşke son kısmı bilmeseydim. Hiçbir işe yaramıyor.

"Elbise mi giyiyorsun?" Rusty öyle diyor. Bağdaş kurarak oturur ve devasa güneş gözlüklerini kaldırarak Charlie'ye daha iyi bakar, Charlie de bu hareket karşısında sırtır.

"Evet," diyor Charlie. "Şort giyiyorsun."

"Evet, bu normal," diyor Rusty. "Bir elbisen *olduğunu* bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum," diyorum gelişigüzel.

Çok, çok gelişigüzel.

Eşleştiğini de bilmiyordum. Tanrım, kes şunu.

"Betsy dün işten sonra beni alışverişe götürdü," diye itiraf ediyor.

Sonra bir kez dönüyor. Etek kısa bir süreliğine açılıyor, sonra durduğunda bacaklarının etrafında dönüyor.

Charlie'yi hiç böyle görmemiştim. Onu tulumlar, kot pantolonlar, cutofflar, kargo pantolonları ve mayolarla gördüm ve bir keresinde Satürn gezegeni gibi giyinmişti, ama asla belden kıvrılan ve kalçalardan genişleyen, göğüslerini bu şekilde vurgulayan veya üst sırtını gösteren bir sundress giymemişti.

"Güzel görünüyorsun," diyor

Rusty. "Teşekkür ederim."

"Evet, güzel görünüyorsun," diye teklif ediyorum.

Tek kaşını kaldırarak "Teşekkürler," diyor ve ben hemen pişman oluyorum. *Güzel görünmenden* daha kötü bir iltifat olabilir *mi*?

Kahretsin, hayır, yok.

"Güzel bir elbise," diye tekrar deniyorum. "Güzel. Bilirsin işte. Dönüyor ve teninize çok yakışıyor."

Cildine iyi gelmiş. Seri katil gibi konuşuyorum.

Aslında düşündüğüm şey onun güzel, nefes kesici görüldüğü, her zaman güzel olduğu ama bu basit yazlık elbisede beni kış üstü yere seren bir şey var ve tek düşünebildiğim *güzel* kelimesi.

Ona dokunmak istiyorum. Bu his yeni değil ama şu anda şaşırtıcı derecede yoğun, parmaklarımı kolunda gezdirme, elimi beline dolama, dudaklarımı güneşin öptüğü omzuna yerleştirme dürtüsü.

"Gitmeliyiz," diyorum, yanlışlıkla *gözbebeklerin çok lezzetli görünüyor* gibi bir şey söylemeden önce. "Önce bayanlar."

Rusty yerden kalkar, güneş gözlüklerini aldığı yere geri koyar ve Charlie'nin önündeki kapıya yönelir.

"İyi görünüyor muyum?" Charlie, Rusty'nin duyamayacağı bir yerde nefesinin altından soruyor. "Biraz tuhaf hissediyorum-"

"İnanılmaz görünüyorsun," diyorum, gerçeği düşünmeden dilimden dökülüveriyor

"Oh," diyor.

"Ciddiydim. Gerçekten hoş görünüyorsun," dedim, o korkunç *hoş* kelimesini kullanarak

Tekrar.

Ne giydiğini unutmuş gibi kendine bakıyor ve başını kaldırdığında yanaklarının hafifçe pembeleştiğini görüyor.

"Teşekkürler," diyor. "Ama banyodan eteğimi külotumun içine sokarak falan çıkarsam bana söyleyeceğine söz vermelisin."

Kahramanca bir çaba gerekiyor ama Charlie'yi, eteği uygunsuz bir şekilde yukarı kıvrılmış, dantel kenarlı siyah külotu kısmen sergilenirken hayal edemiyorum.

Hayır. Hiç de değil, hele de yedi yaşındaki kızım Charlie'nin merdivenlerinde sabırsızlıkla bizi beklerken hiç değil.

"Rusty bir daha saçıma sim dökerse bana haber verdiğin sürece," diyorum ve Charlie gülüyor.

"Anlaştık," diyor, tam o sırada Rusty'nin yüzü kapı çerçevesinden geri dönüyor. "*Geliyor* musun?" diye soruyor ve biz çıkarken Charlie için kapıyı tutuyorum.

onun dairesini.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

CHARLIE

KASABA EFSANESİNE GÖRE Sprucevale, 1775 yılında bir eşkıya, haydut, serseri ve her yönüyle şüpheli ama yine de ürkütücü bir adam olan Heath McCoy tarafından kurulmuştur. Ya İngilizlerden birkaç sandık altın çalmış ya da Vali'nin kızıyla - belki de her ikisiyle - kaçmış ve birkaç hafta kaçak kaldıktan sonra ilk kar yağdığında kendini bu çukurda saklanırken bulmuştur.

Görünüşe göre, Heath aynı zamanda güçlü kuvvetli bir Daniel Boone-slash-Johnny Appleseed tipiydi, çünkü yerel yerlilerle arkadaş oldu, kendine ve olası sevgilisine bir barınak inşa etti, yiyecek buldu ve kışı atlattı.

Bahar geldi, her şey çözüldü ve bu arada İngilizler 'koloniler devrimi kışkırtıyor' *olayıyla* oldukça meşgul oldular, Heath'i unuttular ve böylece Sprucevale doğdu.

Kütüphanenin önünde bir heykeli var, eski moda kıyafetler içinde kahramanca duruyor, bir elinde dipçığı yere dayalı bir tüfekte ufka bakıyor.

Bir heykele göre oldukça gösterişli. 1775'te bir İngiliz valisinin kızı olsaydım, muhtemelen benimle kaçmasına izin verirdim.

Her neyse, Riverfest Sprucevale'in sözde kuruluş tarihini kutluyor; McCoy'un 1776'da ilk olarak çiftlik evinin temelini attığı ve daha sonra bu kasabaya dönüşeceği gün. Kuruluş hikayesinin tamamı uydurma olabilir, ama eğer öyleyse, onun aslında vahşi doğanın haritasını çıkarmak için gönderilen ve burada kalmaya karar veren bir araştırmacı olduğunu bilmek istemiyorum.

Riverfest standart bir küçük kasaba karnavalı. Çubuklar üzerinde yiyecek sunan stantlar var. Pamuk şeker var. Bir değil *iki tane* şişme ev var. Tchotchke standları var. Birkaç blok uzunluğundaki festival alanının her iki ucunda yerel performansların sergilendiği iki sahne kurulmuştur.

Uygun bir şekilde, kasabanın içinden geçen Chillacouth Nehri'nin yanındadır.

Şu anda bir sahne dolusu mayolu, pointe ayakkabılı ve uzun, uçuşan etekli gencin bir çeşit bale yapmasını izliyoruz. Hepsi son derece ciddi görünüyor ve Tanrı onları korusun, o kadar da iyi değiller.

"Adımları bilmiyor," diye eleştirel bir şekilde mırıldanıyor Rusty, gözleri özellikle bir balerinin üzerinde. "Sürekli karıştırıyor."

"Belki de sahne korkusu vardır," diyor Daniel. "İnsanların önünde performans sergilemek korkutucu."

"Hayır değil," diyor Rusty. "yaparsan önemli bir şey değil."

"Bazı insanlar bunu gerçekten zor buluyor," diyor Daniel, saçlarını hafifçe karıştırarak ve başının üzerinden bana eğlenen bir bakış atarak.

Rusty'nin kendine güvenmediğini söyleyemezsiniz, bu kesin. Bir Loveless'in kendinden emin, ukala havasını küçük bir pakette .

"Bazen sahne korkusu yaşıyorum," diyorum ona.

"Öyle mi?" diye soruyor, hâlâ dansçıları izliyor.

"Elbette," diyorum. "Lisedeyken softbol takımım bölge şampiyonu olmuştu ve bu ödülü diğer tüm takımların önünde kabul etmem için beni seçmişlerdi. Bütün konuşmamı hazırlamıştım ama oraya çıktığımda donup kalmıştım, o yüzden sadece 'teşekkür ederim' dedim ve hemen yerime koştum."

"Pratik yaptın mı?" Rusty soruyor.

Şu anda bale ve piyano dersleri alıyor ve Daniel'in onunla birlikte yetenekten çok pratiği vurguladığını biliyorum. Bir ebeveynlik kitabında okumuş.

"Muhtemelen olması gerektiği kadar değil," diyorum ve Rusty sadece başını sallıyor.

Dans biter. Dansçılar sahneden ayrıldı. Birisi mikrofona gelip on beş dakika içinde ilkokul klogging takımının sahneye çıkacağını söylüyor, biz de Riverfest'in geri kalanına doğru sürükleniyoruz.

Güzel bir bahar günü. Hava güneşli ve ılık ama *çok* sıcak değil. Hoş bir esinti var ve bunun gerçekleştiği Sofia Caddesi boyunca büyüyen ağaçlardan bolca gölge var.

Ve karnım düğüm düğüm. Öncelikle, bir elbise giyiyorum ve sanırım pişmanım. Daniel bana tuhaf tuhaf bakıp duruyor ve ben de bu nişan olayını abarttığımı düşünüyorum. Şortla kalmalı ve bunu büyütmemeliydim ama Betsy'nin beni ilk buluşmamız için süslenmeye ikna etmesine izin verdim ve şimdi kasabadaki herkesin arkamdan bana baktığından eminim.

Gizlice bir elimin tersini popomun üzerinde gezdirerek eteğimin onu kapatıp kapatmadığını iki kez kontrol ediyorum. Elbise diz hizasından biraz daha uzun ama yine de bir şekilde kazara birine malımı gösterdiğim paranoyasına kapılıyorum.

Ben değilim.

Ayrıca gerginim çünkü hayatımda tanıştığım herkes muhtemelen burada ve *hepsini* Daniel'la birbirimize o kadar aşık olduğumuza ve evleneceğimize ikna etmem gerekiyor. Betsy bana kaç kez sakın olmamı ve nişanlı insanların normal insanlar gibi davrandıklarını söylese de endişeliyim.

Sanki bir işaretmiş gibi, tiz bir ıslık kalabalığın gürültüsünü kesiyor. Daniel ve ben aynı anda kaskatı kesilip başımızı çeviriyoruz ve küçük bir kasaba olmasına rağmen Silas'ın kollarını havada bize doğru salladığını gördüğümde birini terslemeye hazırım.

"Oh," diyorum ve Daniel gülüyor.

Rusty, "Bu çok kabaydı," diyor ama kalabalığın arasından geçip Silas'a doğru ilerliyoruz.

Yolda Daniel elimi tutuyor ve o anda kendi ayakkabımın arkasına basıp yarım saniyeliğine tökezliyorum. Elimini biraz daha sıkı tutuyor ve bana bakıyor.

"İyi misin?"

"İyiyim, sadece sakarım," diyorum ona, yanaklarımda hissettiğim kızarıklıkla savaşıyorum.

Şimdiye kadar iyi iş çıkardın, sanırım.

Yanına gittiğimizde Silas, "Pudra şekerli kısımların hepsini yemeyeceğim," diyor. "Bu huni kek. Hepsi pudra şekerli."

"Evet, öylesin ve kes ," diyor yanındaki kadın, paylaştıkları tabaktan bir çatal dolusu kızarmış hamur alıp çekiştirerek. "Yemin ederim anneme ve babama söyleyeceğim."

"Ne yani, huni kekimi seninle paylaşmayı teklif ettim ve sen şikayet mi ettin? Merhaba," diyor Silas, bu son kısmı bize söylüyor. "June'u tanıyorsun, değil mi?"

June selamlamak için çatalını sallıyor, ağzı huni kekle dolu.

"Riverfest için mi geldiniz?" diye sordum.

Silas Levi'nin en iyi arkadaşı, Daniel ve benden üç yaş büyük, ama küçük kız kardeşi June bizim sınıfımızdaydı. Lisede arkadaşlık ama o üniversiteye gitti ve sonra Raleigh'e taşındı, bu yüzden o zamandan beri pek konuşmadık.

Başını sallıyor, hâlâ çiğniyor.

"June şehre geri taşındı," diyor Silas. "Sprucevale'de gelecek vaat eden bazı fırsatları araştırıyor, birkaç başka seçeneği değerlendiriyor ve bir sonraki kariyer hamlesini tartmak için biraz ara veriyor."

June iki kaşını da Silas'a kaldırır ve yutkunur.

"Benim için özgeçmişimi yazabilir misin?" diye soruyor. "Kulağa 'Kovuldum ve eve geri döndüm'den çok daha iyi geliyor."

"İşten çıkarıldın," diye itiraz ediyor Silas, tabağındaki keki biraz daha çekiştirerek. "Bu tamamen farklı."

"Hâlâ işsizim," dedikten sonra dikkatini bize çeviriyor. "Hey, çocuklar. Sen nasılsın? Nişanlandın, değil mi? Tebrikler!"

"Teşekkür ," diyor Daniel ve elimi sıkıyor. "Çok heyecanlıyız."

"Bahis havuzunu kim kazandı?" diye soruyor.

"Bahis havuzu mu?" Ben soruyorum.

Silas ona bir bakış fırlatır ve o bunu görmezden gelir.

"Sanırım beş yüz dolar ya da onun gibi bir şeydi," diyor June. "Belki beş dolarlık bir katılım vardı ve ikinizin sonunda halka açılacağı ayı ve yılı söylemeniz gerekiyordu - ne?"

Silas küçük kız kardeşine *bakıyor*.

"Onlara söylememen gerekiyor," diyor.

"Neden?"

"Sadece değilsin. Bu görgü kuralı."

"En başta bir bahis havuzuna sahip olmak da *görgü* kurallarına uygun mu?" June soruyor. "Yoksa ne yaptığınızı söylemediğiniz sürece insanlar üzerine bahis oynamakta bir sakınca yok mu?"

Silas, "Karışık bir durum," diye mırıldanıyor ve June gözlerini deviriyor.

"Ayrıca," diye devam ediyor. "Ben bunu biliyordum ve başka bir eyaletteydim, siz ikiniz nasıl bilmiyorsunuz?"

"Kimse bize söylemedi," diyorum onlara gülmemeye çalışarak.

June lisedeyken bile açık sözlü, korkusuz ve kendisini dinleyen herkese fikrini söylemekten çekinmeyen biriydi. Bu onun başını

ama bu yönünü hep sevmişimdir.

Silas, "*Onlara* söyleyemezsiniz, çünkü o zaman hile yaparak havuzu kazanabilirler," diye belirtiyor.

"O yüzden girmelerine izin vermeyin."

"Kolaylıkla bir vekil kullanabilirler," diyor ve sonra omzumun üzerinden bir şeye başını sallıyor. "Örneğin, Levi'nin onlara katılmasını sağlarlar, ilişkilerini kamuoyuna açıklayacakları günü ona söylerler ve sonra kazancı onunla paylaşırlar."

"Ne kazandım?" diyor Levi'nin sesi. "Umarım ömür boyu yetecek kadar Capri Sun değildir, bu tam bir - merhaba idi."

Yanımda durdu, yüzünün önünde kocaman pembe bir pamuk şeker pufu vardı ve aniden kaybolmuş gibi görünüyordu.

Levi'yi daha önce hiç kaybolmuş gördüğümünden emin değilim.

"Silas. Daniel. Charlie. Rusty. Hanımefendi," diyor, sesine zoraki bir rahatlık geri gelmiş.

Çemberdeki her kafa Levi'ye doğru döner.

Az önce June'a hanımefendi mi dedi?

Yüzü kızarıyor. ardında, yemin ederim kızarıyor. "Bayan,"

diye düzeltiyor kendini, bir heykel gibi kaskatı duruyor.

June başını eğiyor ve gözlerini kısıyor.

"Yine adımlı unuttun," diyor.

"Tabii ki hayır," diyor Levi hızla, pamuk şekeri birkaç santim indirerek.

"June. June. Adının June olduğunu biliyorum. Uygun davranıyordum."

"İyi kurtarış," diyor June gülerek.

"Bu bir-"

Daniel ve bana "Altı ay adımlı Julie sanmış," diye açıklıyor.

Hâlâ el ele tutuşuyoruz. O . Ben de . Normal hissetmeye mi başladın?

"Silas Afganistan'dayken ve birbirlerine sürekli mektup yazarlarken, Levi Julie'nin nasıl olduğunu sorar ya da Julie'yi markette gördüğünü ve merhaba dediğini söylerdi, bunun gibi şeyler. Silas ona adımın aslında June olduğunu söyleme zahmetine girmemiş, ta ki zavallı Levi bana Julie *diyene* ve ben de onu düzeltene kadar." "Kıssadan hisse Silas tam bir pislik."

"Levi'nin el yazısı kötü," diye itiraz ediyor Silas.

"O kadar da kötü değil," diyor Levi. June onu adını bilmemekle suçladığından beri kılını bile kıpırdatmadı.

"Oldukça kötü," diyor Daniel.

"Ve Julie o kadar da değil," diye .

June hâlâ gülererek, "Çok yakın bir tahmin," diyor. "Ve açık olmak gerekirse, onu düzeltmediği için Silas'la dalga geçiyorum. Çünkü Silas *kesinlikle* adımı biliyor ve sadece bir pislik gibi davranmak istedi."

"Erkeklerin senin adını bilmesine ne gerek var?" Silas böyle der ve June yine gözlerini devirir.

"Ona aldırmayın, Orta Çağ'da olduğumuzu ve kız kardeşlerin birkaç keçi ve bir kısrakla takas edilmesi gerektiğini düşünüyor," diyor daha fazla huni kek saplayarak.

"Seni birden fazla damızlık kısrakla takas edebilirim," diye alay ediyor Silas. "Kahretsin, June, sen de birkaç domuz değerindesin. Kendini küçümseme."

"Ee," diyor June, onu görmezden gelerek. "Yarış için ördek aldınız mı?"

"Sinsi olabilmesi ve sudaki diğer ördekleri gizlice geçebilmesi için bir maskesi ve pelerini var," diye heyecanla açıklıyor Rusty, lastik ördeğinin üzerine Sharpie ile bir şeyler çizerken. "Ve sonra ona lazer gözler vereceğim, böylece onları sudan çıkarıp kazanabilecek."

"İyi bir plana benziyor," diyorum. "Bilirsiniz, en iyi savunma iyi bir hücumdur derler."

"Ve çizgili," diyor. "Çünkü çizgiler işlerin daha hızlı ilerlemesini sağlar."

"Kesinlikle," diye katılıyorum. Bunu ona söyleyenin Seth olduğuna eminim,

Bir keresinde Mustang'inin yan tarafında neden tek bir yarış şeridi olduğunu açıklarken. Asıl sebep elbette Seth'in bunun çok görüldüğünü düşünmesi ama hem o hem de Rusty onun masallarından keyif alıyor.

Daniel arkamdan "Limonata," diye anons ediyor ve bir saniye sonra önümüzde pipetli plastik bardaklar var.

Daniel masada yanıma otururken, "Teşekkürler," diyorum.

Bunu yaparken elini sırtımın üst kısmına koyuyor, parmakları bize içki getirmekten soğumuş çıplak tenime değiyor.

Yemin ederim bir ürperti tüm vücuduma yayılıyor. Ayak parmaklarım sandaletlerimin içinde sıkıştı. Biraz daha dik oturuyorum, elimde hala kendi lastik ördeğimi süslediğim kalem var ve kendimi durduramadan başımı çevirip ona bakıyorum.

Arkasına bakıyor, gözleri Karayip Denizi kadar mavi.

Bir an, *ya olsaydı* diye düşündüğüm küçücük bir an var ve sonra oturup elini sırtımdan çekiyor ve kendi limonatasını içiyor ve o an geçiyor, sadece omurgamdaki serin noktalar birkaç saniye daha kalıyor.

"Stratejin nedir?" diye soruyor bana, dirseklerini duran katlanır masaya dayamış, masanın üstü kalemlerle dolu, diğer insanlar da etrafta oturmuş lastik ördeklerini süslüyor.

"Çoğunlukla normal davranmak için," diyorum ona, kendi limonatamı dudaklarıma götürürken.

Ve dokunduğumuzda bana bir şey yapmıyormuş gibi davranmaya devam etmek, sanırım.

Daniel tek kaşını kaldırıyor.

"Sanırım bu bir başlangıç," diyor. "Ördek yarışı stratejinize ne dersiniz? Görünüşe göre Rusty'nin lazer gözleri var, bu yüzden kalkanlara ihtiyacınız olacak."

Doğru. Belli ki sorduğu soru bu, benim aklım başka yerde.

"Bilirsiniz işte," diyorum. "Oraya çıkıp her şeyimizi vereceğiz, gerçekten odaklanacağız ve her şeyimizi ortaya koyacağız. Yüzde yüz onumuzu vereceğiz. Elimizden gelenin en iyisini yapacağız. İç hatlara sadık kalacağız."

Limonatamdan bir yudum alıyorum ve bir yandan saygınlığımı geri kazanmaya çalışırken bir yandan da lisedeki çim hokeyi koçlarımla yapmayı sevdiğim moral konuşmalarını hatırlamaya çalışıyorum.

"Hepsini sahada bırakacağım," diye kestirip atıyorum. "Ve ayrıca, lazerler için kalkanlar."

"Akıllıca," diyor. "Çok ."

Limonatasını bana doğru uzatıyor ve birlikte içiyoruz.

"Teşekkürler," diyorum. "Sanırım bu yıl gerçekten bir şansım var."

"Lazerlere karşı değil," diyor Rusty, hala öfkeyle, çoğunlukla kendi kendine boyayarak.

"Göreceğiz," dedim ona.

"Acele iyi olur," diyor Daniel. "Başlamasına beş dakika var." "Yeterince zaman var," diyor Rusty, kaşları çatılmış bir halde.

Ördek yarışı teknik olarak rekabetçi bir etkinliktir, çünkü sadece bir ördek kazanacaktır, ancak kesinlikle bir spor değildir.

Yarışın bir ucunda herkes lastik ördeğini nehre bırakır. Yarış başladığında, yüzen bariyer yükselir ve tüm ördekler yüzer.

Nehrin aşığısında.

Bitiş çizgisine ilk ulaşan ördek kazanır. Yapabileceğiniz tek şey kıyıda durmak ve ördeğimize daha hızlı gitmesi için bağırmaktır, bu yüzden oldukça gürültülü olur.

"Sen almadın mı?" Daniel'a sordum.

"Sen kazanırsan zaten yarısını ben alırım diye düşündüm," diyor mavi gözleri gülererek. "Paylaştığımı kim söyledi?" Kalbim küt küt atsa da ona takılıyorum.
yüzde daha sert.

"Senin olan benimdir, değil mi?" "*Henüz değil.*"

Hiçbir zaman.

"Ödül La Dolce Vita'dan bir hediye çeki değil mi?" diyor. "Başka kimi süslü bir randevuya götüreceksin?"

"Birileri küstahlık ediyor," diyorum. "Benim bir kız kardeşim var. Arkadaşlarım var. Rusty'yi bile götürebilirim."

La Dolce Vita şehir merkezindeki havalı İtalyan restoranı. Mum ışığında. Uzun bir şarap listesi, iyi bir tiramisü ve havalı bir müziğı var ve Daniel ile oraya gitme fikrinden nefret etmiyorum.

Sadece ikimiz. Rusty yok. Betsy yok, kardeşlerinden hiçbirini yok, sadece mum ışığında bir masada çift gibi davranmaya çalışıyoruz. Az önce sırtıma dokunduğı noktalar, sıcak güneş ışığı altında bile yeniden serinliyor.

Daniel sırtıyor.

"Evet, ama sen beni alırdın," diyor. "Sen sadece konuşuyorsun."

O haklı, ben de ona dilimi çıkardım. Eğer Rusty burada olmasaydı onu terslerdim.

Hoparlör çatırıyor.

"Yarışın başlamasına bir dakika kaldı," diye gürüyor Hank Rogers'ın sesi. "Lütfen ördeklerinizi başlangıç çizgisine getirin."

Rusty ördeğini iki eliyle tutup üflüyor, yüzünde tam bir konsantrasyon ifadesi var.

"Hazır mısınız?" Daniel ona sorar. Rusty ciddiyetle sallıyor ve ayağı kalkıyor, katlanır sandalyesi altındaki asfalta sürtünüyor. Daniel hala masanın üzerinde duran kapağı açılmamış Sharpie'yi işaret eder ve Rusty dramatik bir şekilde iç çeker ama kapağını tekrar takar.

Başlangıç çizgisine gidiyoruz. Ördeklerimizi atmadan önce ters çevirip numaralarını kontrol ediyoruz.

"Elli yedi," diyor Rusty.

"Elli sekiz yaşımdayım," diyorum ona. "Bunu benim için hatırlayabilir misin?"

"Evet," diyor olabildiğince ciddi bir şekilde ve ikimiz de ördeklerimizi yüzen barikatın arkasından nehre atıyoruz.

Yarış pisti belki iki şehir bloğu uzunluğunda ve bitiş çizgisi de bazı akıntılar başlamadan hemen önce başka bir yüzen barikat. Her yıl birkaç ördek kaçıp kurtuluyor ve her yıl Riverfest'in ertesi günü Daniel'in evinde Pazar akşam yemeğinde Levi'den bunu dinlemek zorunda kalıyorum.

"Haydi!" Rusty ileriye doğru fırlayarak sesleniyor.

"Seni görebileceğim bir yerde kal!" Daniel tekrar elimi tutarak sesleniyor. Burada nehir boyunca uzanan asfalt bir bisiklet yolu var, onu sudan ayıran ahşap bir çit var. Bitiş çizgisinin hemen yanında birkaç bankın ve alçak bir taş duvarın olduğu bir yer var ve Rusty oraya doğru ilerliyor, Daniel ve ben de arkasından gidiyoruz.

Ne zaman bir anlığına ortadan kaybolursa, elimi daha sıkı kavıyor, sonra tekrar ortaya çıktığında gevşiyor. On beş metre uzakta olmamasına rağmen. Buradaki hemen hemen herkesi tanımamıza rağmen.

"Kimse onu çalmayacak," diyorum sesimi alçaltarak. "Hepsi onun nasıl bir baş belası olduğunu biliyor."

Bu onu güldürüyor, elini bir kez daha sıkıyor ve sanırım rahatlıyor. Sonra yine ileride, bitiş çizgisinin yanındaki taş duvarlı alana doğru ilerliyor.

Duvar sadece üç metre yüksekliğinde ve o da duvara tırmanıyor, parmak uçlarında duruyor, ördekleri görebilmek için eğilebildiği kadar eğiliyor. Biz onun üç metre arkasındayız, ördekler hızla yaklaşıyor.

Kadın biraz daha Daniel, "Rusty, dikkatli ol," diye sesleniyor. "Kes şunu, o iyi," diyorum ona.

"Düşmesini istemiyorum," diye itiraz ediyor.

"Boyu duvardan bile uzun değil, ," diye belirtiyorum. "Ben sadece-

"Ayrıca, Hank tam onun önünde ve su ancak dizlerine kadar geliyor," diyorum, nehirde, üzerinde lastik ördek olan bir şapka takmış olan Hank Rogers'ı işaret ederek. Bear Hollow Sporting Goods adlı doğa malzemeleri dükkanını her yıl ördek yarışlarına sponsor oluyor.

Daniel sadece iç geçiriyor.

"Rahatla," diyorum ona ve elini sıkıyorum. O da sıkıyor.

Orada birlikte duruyoruz, bir gözümüz yaklaşan ördeklerde, diğer gözümüz nehre düşme belirtisi göstermeyen Rusty'de. Bir süre sonra

O an yüzümü omzuna yaslıyorum, elmacık kemiğim yumuşak pamuğa ve kalın kaslara değiyor.

Elini kaydırıyor, parmaklarını benimkilere geçiriyor.

Ya öyle olsaydı? Tekrar düşünüyorum.

"Sanırım lazerler bozulmuş olabilir," diye mırıldanıyor Daniel bana, sesinde bir gülümsemeyle.

"Muhtemelen ıslanmışlardır," diyorum.

"Onu su geçirmez lazerleri kullanması konusunda uyarmalıydık."

"Artık çok geç," diyorum. "Gelecek yılki ördek yarışı için bunu hatırla."

Şimdi ördekler hızla geliyor, küçük sarı noktalar nehirde öfkeyle bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Taş duvara yaslanmış olan Rusty neşeyle zıplıyor, kül sarısı bukleleri güneş ışığında püskürüyor.

Sanırım *Daniel daha sonra bunu çözmek için çok uğraşacak.*

"Sence yarın Levi'nin kaçan ördeklerin çevre üzerindeki etkilerini anlatmasını daha ne kadar dinlemek zorunda kalacağız?" Daniel soruyor, sesi alçak ve yavaş, hatta yükselen gürültünün üzerinde bile.

"Haksız değil, biliyorsun," diye .

"Hank her zaman ertesi gün ördek temizleme görevine çıkar," diyor Daniel. "Çok vicdanlı biri. Sadece Levi ondan hoşlanmıyor."

"Sanırım bu Silas'ın June'u getirip getirmemesine bağlı," diyorum ve Daniel homurdanıyor.

"Levi daha önce bir kadın gördü, değil mi?" diye soruyor retorik bir şekilde.

"Üniversiteye gitti," diyorum. "Yüksek lisans derecesi var. Bir yerlerde bir kadın ."

"Ormanda çok uzun süre kalmış," diyor Daniel. "Kuşlarla, ayılarla ve sincaplarla çok fazla iletişim kurdu ve puf, arkadaşının küçük kız kardeşine hanımefendi diyorsun."

"Onunla bir şeyler içmeye gitmeliyim," diyorum. "Şehre döndüğünü bilmiyordum."

"Nedense bu haftanın en sıcak ikinci dedikodusu oldu," diyor ve bir parmağıyla nişan yüzüğüne hafifçe vuruyor. "Çok fazla umursadığını sanmıyorum."

Ördekler gözlem alanının önünden geçiyor, Rusty hoplayıp zıplıyor, etrafı da hoplayıp zıplayan diğer çocuklarla çevrili.

"Evet, muhtemelen bunun için bize borçludur," diyorum.

Bitiş çizgisinde çoğunluğu çocuklardan oluşan bir telaş var. Hank bir ördek tutuyor ve bir şeyler bağılıyor, ama ne olduğunu anlamak için çok gürültülü ve

Ayrıca, Rusty'i takip ettiğimden emin olacağım.

Birdenbire çocukların arasından, saçları dağınık, yüzü bir fener gibi aydınlanmış, nefes nefese çıkagelir.

"CHARLIE," diye bağıyor. "ÖRDEĞİN KAZANDI!!!"

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

DANIEL

Charlie'nin olimpiyat madalyası kazandığını düşünebilirsiniz.

Rusty bağırmadan duramıyor. Hank Rogers Charlie'yi bir podyuma çıkarır - gerçek bir kazanan podyumu - ve ona altın bir ördek heykeli hediye eder. Bir madalya var. Belediye başkanı onun elini sıkar. Hank onun elini sıkar. Gazeteden bir fotoğraf için kazanan ördeği tutması gerekiyor. La Dolce Vita'nın sahibi ördek yarışlarını İtalyan yemekleriyle ilişkilendiren kısa bir konuşma yapıyor ve ardından ona restoranından 200 dolarlık bir hediye çeki veriyor.

Doğal olarak, tüm bunlar olurken kardeşlerim ortaya çıktı.

Yukarı çıktıklarında Levi, "Platformunu ördek yarışlarının sona ermesi için kullanmalı," diyor.

"Nişanlın için tebrikler," diyor Seth bana, Levi'yi görmezden gelerek.

"Restorana gitmek için bir randevuya ihtiyacı var mı?"

Ona ters ters bakıyorum. Sırıttıyor, çünkü bazen tam bir pislik olabiliyor.

"Ördeklerden şikâyet etmek yerine, ördek avına çıkabilirsin.

Yarın sabah," diyor Caleb Levi'ye.

Ördek avı başıboş lastik ördekler için, gerçek ördekler için değil, ama Levi yine de harrumphs yapıyor.

"Ben gidiyorum," diye Caleb'i kandırır. "Ben seni alırım."

"Levi," diyor Eli, tabii ki o da orada, sırf bu yüzden. "Paranı ağzının olduğu yere koy."

"Para çok kirli," diyor Levi.

"Bu sadece bir ifade," diyor Caleb.

"Bunu biliyor, sadece zorluk çıkarıyor," diyor Eli. "Çok

konuşuyorsun," diye mırıldanıyor Levi.

"June'un gideceğini duydum," diyorum.

Bunu duymadım. Sadece Levi'nin ne yaptığını görmek istiyorum, çünkü tüm ilginin üzerimde olmamasından hoşlanıyorum.

Levi yüzünü düzenliyor. Yüz hatlarının teker teker hareket ettiğini görebildiğime yemin edebilirim, hepsi mümkün olan en nötr pozisyona gelene kadar, sanki üzerinde çalışmış gibi.

"Ah?" diyor, gözlerini orta mesafeye dikerek. "June kim?" diye soruyor Caleb.

"Silas'ın küçük kız kardeşi," diyorum. "benim sınıfımdaydı." "Onu hatırlıyorum," diyor gönüllü Seth. "Çok tatlıydı. Bekâr mıydı?"

Levi sanki taş dönmüş gibi davranıyor. Tanrı'ya şükür Rusty geri dönüyor, Charlie'nin galibiyetinin heyecanı ile hâlâ nefesi kesik.

"BABA," diye bağıyor. "SENİNLE FOTOĞRAF ÇEKTİRMEK İSTİYORLAR."

"Bağırmaya gerek yok," diyorum ama çoktan elimi tutmuş ve beni podiyuma doğru sürüklüyor.

"Onu yakaladım!" diye bağıyor ve beni Charlie'nin yanına bırakıyor "Teşekkür ederim," diyor fotoğrafçı. "Çok yardımcı oldunuz."

Orta yaşlı bir kadın, geriye taranmış kahverengi saçlarında bir tutam ak var ve Rusty'nin maskaralıklarıyla saçma sapan bir şekilde eğleniyor. Muhtemelen adını biliyor olmalıyım ama aklıma gelmiyor. Annem muhtemelen biliyordur. Seth de biliyordur. İkisi de böyle şeylerde iyidir.

"Pekâlâ, gülümseyin ve ördeği kaldırın lütfen," diyor ve kamerayı tekrar yüzüne doğru kaldırıyor. "Dönmek mi? Çene yukarı. Ördek aşağı. Yaklaş."

Fotoğrafımın çekilmesinden hiç hoşlanmadım -beni büyüteç altındaki bir karınca gibi hissettiriyor, yanma tehlikesi var- ama yine de gülümseyip yüzümü çeviriyorum ve kazanan ördeğini havaya kaldırırken kolumu Charlie'nin beline doluyorum.

En azından bu kısmı oldukça güzel.

İlk setten sonra, Rusty resme giriyor. Charlie ördeği tutmasına izin veriyor. Rusty'nin sabit duramaması bu setin iki kat daha uzun sürmesine neden oluyor ama sonunda fotoğrafçı kamerasını indiriyor.

"Pekâlâ," diyor. "Sakıncası yoksa nişan duyurusu için de birkaç tane alabilir miyim?"

"Bir nişan duyurusu mu var?" Charlie soruyor, sırt kasları kolumun altında geriliyor.

"Elbette," diyor fotoğrafçı. ", değil mi?" "Bunu sen mi gönderdin?" Charlie bana sordu.

"Ciddi misin?" Ben soruyorum ve Charlie gülüyor.

"Muhtemelen annemdi," diyor. "Onu tanıyorum, yarın manşetlerde olacak."

"Pekâlâ, ördeği bırakın ve yaklaşın," diyor fotoğrafçı. "Bu daha sıkı bir çekim olacak, böylece hem yelken yarışı fotoğrafında hem de nişan aynı kıyafetleri giydiğiniz çok belli olmayacak."

İkimiz de içeri giriyoruz. Sağ tarafım onun sol tarafına yaslanıyor ve aynı anda otuz şey olmasına rağmen - fotoğrafçının bize talimat vermesi, kalabalıktaki kardeşlerimin kendi aralarında konuşması, Charlie'nin kolunu sırtıma dolaması, Rusty'nin kazanan ördeği havada bir aşağı bir yukarı savurması - yine de içimde bir cızırtı, özlem, sinir ve diğer şeylerin hiçbirinin şu anda olmamasını dileme hissi uyandırıyor.

Deklanşör birkaç kez tıklıyor ve sonra kaşlarını çatıyor. Rusty ördeği düşürüyor ve ördek fotoğrafçıyla bizim aramızda sekiyor. Tam ona durmasını söyleyecekken, Eli bir tarafta beliriyor.

"Rusty," diyor. "Keçi sevmek ister misin?"

"Keçi mi?!" diye bağılıyor heyecanla, ördek çoktan yarı yarıya unutulmuş. Eli onun elini tutuyor, bana bir başparmak işareti yapıyor ve yola koyuluyor. Derin bir nefes alıyorum.

"Siz ikiniz yer değiştirin," diye emrediyor fotoğrafçı, kameraya bakıyor, sonra kaşlarını çatarak gökyüzüne bakıyor. "Yüzüğü kadrāja almak istiyorum."

Daha fazla yön var ve Charlie ve ben muhtemelen insani duygularla doluymuş gibi davranmaya çalışan robotlar gibi görünüyoruz, çünkü fotoğraf çektiirmek zordur ve nişanlınız gibi davranan en iyi arkadaşınıza mutluluk içinde aşık görünmeye çalışırken fotoğraf çektiirmek daha zordur.

Sonunda yüz yüze geldik, kollarımız birbirimize dolandı, ben ona bakarken ve o bana bakarken sol eli omzuma tam olarak yerleşti. O kadar yakınız ki gözbebekleri artık ela değil, gözbebeğinin etrafında yeşil, kahverengi ve altından oluşan bir kaleydoskop gibi görünüyor ve ben biraz içine düşüyormuşum gibi hissediyorum.

Deklanşör tıklıyor.

"Gülümseyin," diyor fotoğrafçı.

Gülümseriz.

"Öyle değil," diyor.

Gülümseyorum... daha az mı? Charlie gülmemek için elinden geleni yapıyor, gözleri siyah kirpiklerinin altında dans ediyor, çilleri kendini tutma çabasıyla seğiriyor.

Fotoğrafçı "Daha yakına" diye emrediyor.

Yaklaşıyoruz, sıcak günün ısısı vücut ısımızla birleşiyor, parmaklarım sırtında amaçsızca bugün erken saatlerde bağladığım fiyonkla oynuyor.

"Don't geri al benim elbise," Charlie mırıltılar için Ben.

"Uygunsuz, Daniel."

Gözleri hala gülüyor.

Sütyeni ve külotu uyuyor, diye düşünüyorum, sonra bu düşünceyi olabildiğince uzaklaştırıyorum.

"Fiyonk dekoratif," diye belirtiyorum. "Bu onu

çözmen gerektiği anlamına gelmez," diyor.

Onu birazcık çeğiştiriyorum ve Charlie'yi soymak dışında her şeyi düşünüyorum.

"Kahretsin," diye tıslıyor ve kaburgalarımı dürtüyor.

"Lütfen kıpırdamayın," diyor fotoğrafçı, tıklayarak.

Tekrar çeğiştiriyorum, Charlie'nin beni hissedebileceği kadar sert.

"Evet, Charlie, kıpırdama," diye takılıyorum, fotoğrafçının beni duymaması için sesimi alçak tutuyorum.

"Eğer ortaya çıkarsa ve bizi yeniden yatırmak zorunda kalırsa, bu senin suçun olacak" diyor.

"Kazalar olur," diyorum ve küçük bir çeğiştirme daha yapıyorum. Charlie gülmemeye çalışırken çilleri birbirine çarpıyor ve fotoğrafçı kamerasını indirip fotoğraflarını karıştırıyor.

"Tamam, bunlar da olur, neredeyse bitti," diyor ve sonra tekrar yüzüne doğru kaldırıyor. "Sadece birkaç öpüşmeniz ve sonra tamamız."

Her şeyde ani bir değişim var: hava, ışık, arka plandaki gürültünün tınısı, Charlie'nin duruş şekli.

Kamera tıklıyor. Üzerimde, *üzerimizde* elli çift göz var.

Birden nasıl öpüşeceğimi bilemez oldum.

Yine de yüzümü onunkine doğru indiriyorum. Charlie parmak uçlarında, gözleri iri ve hafifçe telaşlı ve düşündüğüm son şey *bunun alıştırmasını yapmamız gerektiği*.

Sonra burunlarımız çarpıştı.

"Ah," diye fısıldıyor Charlie ve başımı bir tarafa eğiyorum ve şimdi ağızlarımız yarı yarıya bir arada, onunki kısmen sakalımın içinde, benimki biraz onun yanağında. Tekrar hareket ediyorum ama o da hareket ediyor ve şimdi tam tersi bir sorunumuz var ve bir şekilde ağzı hafifçe açık, dudağım dişlerine değiyor, fotoğrafçı tıkırdıyor.

", " diyor. "Diğer tarafa doğru eğelim mi?"

Yapıyoruz. Burunlarımız birbirine çarpıyor. Biraz toparlandık, ağızımızı bir araya getirmeyi başardık ama sonra fotoğrafçı Charlie'ye gözlerini kapatmasını, bana da eğilmemi söyledi ve deklanşöre bastı.

Elimi sırtına doğru açıyorum. Charlie dışındaki her şeyi görmezden gelmeye zorluyorum kendimi.

Aniden, işte orada: kıvılcım, ateş, arşamba günü araba yolunda öpüştüğümüzden beri bunu düşünmemin nedeni. Charlie de rahatlıyor, yaklaşıyor, ağız aniden yumuşak ve sıcak ve-

Fotoğrafçı, "Tamam, bu kadar yeter," diyor ve ikimiz de çekiliyoruz. "Sanırım işe yarar bir şey buldum."

Kullanılabilir. Harika. Modelleme yeteneklerim için büyük övgü.

"Teşekkürler," diyor Charlie. Elini tekrar elime alıyorum. "Ne zaman çalışıyor?"

Fotoğrafçı, fotoğraf makinesini çantasına yerleştirir ve dikkatlice boynuna asar.

"Yarış yarın yapılacak," diyor. "Bir haber yapmaya karar vermezlerse duyuru muhtemelen Pazartesi günü yapılacak."

"Bir hikaye mi?" Charlie yineliyor ve fotoğrafçı sadece başını sallıyor.

"Gerçi bu bölüm editörüne bağlı," diyor ve saatini kontrol ediyor. "Galibiyet ve nişan için tebrikler!"

Sonra biz daha *ne tür bir hikâye* ya da *bu neden bir hikâye* gibi sorular soramadan gitti.

"Tamam," diyor Charlie, çoğunlukla bana, o gittikten sonra. "Elbette. Bir hikâye." "Hikâye yazmalarının imkânı yok," diyorum ona. güven verici. "Ne hakkında bir hikaye?"

"terk edilmiş binalar var mı?" diye soruyor. Ona tek kaşımı kaldırıyorum ve bekliyorum.

Charlie, "Yani gazete bunu yayınlıyor, bizimle ilgili bir haber değil," diye açıklıyor. Ben hala bir şey söylemiyorum.

"Terk edilmiş diye belirttim," diyor biraz savunmacı bir tavırla. "Doğru," diyorum.

"Bazen yaratıcı olmak gerekir," diyor, iç geçiriyor ve başını tekrar omzuma yaslıyor. "Gidip Rusty'yi bulalım mı?"

"Muhtemelen," diyorum ama hareket etmiyorum.

Tüm bunlar düşündüğümünden çok daha karmaşık bir hal almaya başladı - Charlie'nin duruşmaya yüzükle geleceğini düşünmüştüm, ama şimdi burada

Fotoğrafçılar için garip bir şekilde öpüşüyoruz ve gazetenin hakkımızda bir haber yapmamasını umuyoruz.

Ama nefret etmiyorum. İnsanlara yalan söylemekten ve spot ışıklarından hoşlanmıyorum ama böyle anlar - Charlie'nin eli elimde, başı omzumda, ikimiz bir sırrı paylaşıyoruz - bunu neredeyse eğlenceli hale getiriyor.

Yine de öpüşme alıştırmaları yapmalıyız diye düşünüyorum. Kalp atışlarım bir anlığına hızlandı.

"Pekâlâ, Eli'nin çocuğuma ne yaptığını düşünüyoruz?" Ben soruyorum.

Charlie, "Muhtemelen bıçaklarla hokkabazlık yapıyordur," diyor ve ben iç çekerek kalabalığı tarıyorum. Caleb, Levi ve Seth hâlâ onları bıraktığım yerde duruyorlar.

Caleb ve Levi bir şeyler konuşuyorlar, ama Seth sadece Charlie ve beni izliyor, düşünceli görünüyor.

hoşuma gitmedi.

"Pekâlâ, hadi gidip onu kurtaralım," diyorum ve Rusty'yi bulmak için yola çıkıyoruz.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

CHARLIE

SILAS İLERİYE DOĞRU EĞİLİR, bira şişesinin boynu parmaklarının arasında sallanır.

"Bakın, insanlara bunu söylemiyor ama işten çıkarıldığı gün şerefsiz erkek arkadaşı da onu terk etti," diyor.

Dramatik bir şekilde nefes nefese kaldım. Muhtemelen biraz fazla, ama nişanımızı ilan ettikten sonraki ilk Loveless Pazar Yemeği ve aç karnına bir-beş bira içiyorum.

"Gazetede işten çıkarıldıktan *sonra* mı?" Ben de komplocu bir tavırla öne doğru eğilerek soruyorum. "İşten çıkarıldığını biliyordu ve sonra onu da mı terk etti?"

Silas sadece başını sallar.

Levi kaşlarını çatarak, "Bu hiç nazik değil," dedi.

Silas birasını daha yudumlarken, "Onunla çıkmak şöyle dursun, ayakkabısının altındaki sakızı bile temizlemeye uygun olmayan pisliğin teki, o yüzden çok şaşırmadım," diyor.

Sonra bana baktı.

"Bunu söylediğimi ona söyleme," diyor. "June zaten benim bir Neandertal olduğumu düşünüyor, bu yüzden onu duyabilecek mesafedeyken bu konuda makul olmaya çalışıyorum."

"Kulağa berbat biri gibi geliyor," diyorum sempatik bir şekilde.

"Berbattı," diye katılıyor Silas. "Sadece aşırı korumacı bir ağabey olduğumu düşünüyor ama o herif *berbattı*. Babasının şirketinde sözde bir işi olmasına rağmen, çoğunlukla golf oynar ve arkadaşlarıyla aptal hafta sonu gezilerine çıkarmış gibi görünüyordu."

"Güven fonu çocuklarını sikeyim," diyorum ve kendi bira şişemi uzatıyorum. Silas da "Özellikle Brett'in canı cehenneme," diyor ve şişeleri tokuşturuyoruz.

Levi tokuşturmuyor. Sadece düşünceli bir şekilde bizi izliyor, pek bir şey söylemiyor. Clara Loveless'in arka verandasının bir köşesindeki üç şezlongda, genel şamataadan biraz uzakta oturuyoruz.

Bir sürü şamata var. Rusty ve iki arkadaşı arka bahçede koşuşturuyor. Eli mutfakta harika kokan bir şeyler yapıyor ve Seth de ona yardım ediyor. Son baktığımda Clara ve Violet, Eli'nin kız arkadaşı, oturma odasında derinlemesine bir tartışma yapıyorlardı ve birkaç dakika önce Caleb arka kapıdan çıktı, kaşlarını çattı ve içeri geri döndü.

Daniel'ı 15 dakikadır falan görmedim. Muhtemelen bir yerlerde saklanıyordur.

Silas, "Neyse ki, bence adamdan çok iş konusunda üzgün," diye itiraf ediyor. "Belki de içten içe adamın ne kadar berbat olduğunu biliyordu ve şimdi onun çok berbat olduğu doğrulandığına göre ilişkilerinin sona ermesiyle barıştı?"

Sadece başımı sallıyorum. Hiç kötü bir ayrılık yaşamadım. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten çok *hoşlandığım* biriyle hiç çıkmadım. Sadece altı ay kadar sonra sıkılıp dostane bir şekilde ayrılma eğilimindeydim.

Levi bir şey söyleyecekmiş gibi hafifçe boğazını temizliyor ama onun yerine arka kapı açılıyor ve Clara üçümüze doğru yürüyor.

"Bunları deneyin," diyor ve üç kurabiye olan bir tabak uzatıyor.

"Teşekkür ederim!" diye koro halinde hemen onlara uzanıyoruz.

Clara Loveless size pişmiş bir şey ikram ettiğinde kabul edersiniz. Küçük bir kurabiye, ısırıldığında ufalanıyor ve tereyağlı oluyor.

Ufalanmış, tereyağlı ve tadı biraz çam ağacına benziyor. "Ah, sen yapmışsın," diyor Levi başını sallayarak.

Clara, "İşlerim olduğu için iğneleri bir süreliğine dondurmak zorunda kaldım," diyor. "Sanırım tazeyken biraz daha parlak olabilirler."

Levi bir ısırık daha alır. Silas lokmayı yuttuğu için elindeki kırıntıları temizlemeye başlamıştır bile.

Silas, "Bu harikaydı, hanımefendi," der ve Clara eğlenmiş görünerek gülümser.

"Teşekkür ," diyor.

Heyecanla başımı
sallıyorum.

"Biraz tuhaf ama iyi bir tuhaflık," diyorum.

"Evet, bence biraz iğneli," diyor. "Ama yaprak dökmeyen iğnelerle yapılan kurabiye tarifi buldum ve Levi benim için biraz toplamayı teklif etti, o yüzden..." diye omuz silkiyor.

Her şeyin lezzetli olduğunu düşünen Silas, "Lezzetli," diyor ve Clara gülüyor.

"Teşekkür ," diyor. "Eve götürmen için biraz ayıracağım." O giderken Levi'ye doğru eğilip annesinin arkasından işaret ediyorum.

"Sıcak ipucu," diye fısıldadım. "Birine hanımefendi dediğinde böyle olur. Arkadaşının annesine, arkadaşının küçük kız kardeşine değil."

Levi sadece iç geçiriyor.

Birasından bir yudum daha alarak, "Merak etmeyin, dünden beri doğru adres biçimleri konusunda epeyce bilgi edindim," diyor. "Sanırım bir daha asla kullanmamaya karar verdim. Şu andan itibaren herkes sadece *hey, sen* diyecek."

"Bu muhtemelen..."

Arka kapı yine açık ve birden Eli'nin içeride durup bana baktığını ve işaret ettiğini fark ediyorum.

"...en iyisi," diye atıyorum, kaşlarımı çatarak Eli'a bakıyorum.

Daha vurgulu bir şekilde işaret ediyor. Kaşlarımı kaldırarak kendimi gösteriyorum, o da başını sallıyor. Sonra parmağını kıvrıyor.

"Hemen döneceğim?" Silas ve Levi'ye söyledim ve yarım kalmış biramı yan masaya bırakarak eve girdim.

"Annem gelinliğini bulmuş ve ilgilenip ilgilenmediğini soruyor," diyor Eli ben yukarı çıkarken.

Hayır, çünkü sanırım asla bir düğün olmayacak.

"Neye ?" Bu konuda nasıl diplomatik davranacağımı merak ederek soruyorum. Eli omuz silkiyor.

"Beyaz bir elbise gibi," diyor. "Gel bak, eski odamda." Merdivenleri işaret ediyor. Ben çıkıyorum. O da beni takip ediyor.

Kısaca, neden *şu anda* bu elbiseye bakmam gerektiğini, neden Eli'nin bu konuda haberci olduğunu ve neden her şeyin bu kadar gizli kapaklı görüldüğünü merak ediyorum, ama o kadar da merak etmiyorum.

Beni iki kat merdiven çıkarak, geçen yıl Violet'in yanına taşınmadan önce yaşadığı çatı katındaki odaya kadar takip ediyor. Dışarı çıkar çıkmaz Daniel'in sesini duyuyorum.

"-bunu sormak için buraya kadar gelmeme gerek var *mydt*- Charlie?"

Odaya girdim. Gelinlik yok. Bir tane Daniel var.

Kandırıldım.

Kapı kesin bir şekilde kapanıyor ve Eli kapının önünde duruyor, kollarını kavuşturmuş, tüm dünyaya bir fedai gibi bakıyor.

"Bu bir müdahale," diyor. "Ne için?" Ben soruyorum.

"Öpüşmek için," diyor Seth, Eli'nin yanındaki yerini alıp onun duruşunu taklit ederek. "Hepiniz berbat öpüşüyorsunuz."

Beynimde aynı anda birkaç düşünce dolaşıyor. Yüzüm kızarıyor. Bir adım geri atıyorum.

Daniel kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "İkimiz de seni öpmüyoruz, Seth," diyor.

"Hanımefendi adına konuşma," diyor Seth, aniden sırtarak. Yanımda, Daniel'in tüm vücudunun kaskatı kesildiğini hissedebiliyorum.

Daniel bir şey söyleyemeden, "Hanımefendi de seni öpmüyor," diyorum.

"Kimse Seth'i öpmek için burada değil," diyor Eli, ona bir bakış atarak. "Birbirinizi öpmenize yardım etmek için buradayız, çünkü kuklaların sizden daha inandırıcı öpüştüğünü gördüm."

Göğsümden hızlı bir endişe dalgası geçiyor, bir buğday tarlasından geçen rüzgâr gibi içimde dalgalanıyor.

"Hangi kuklaları izliyordun?" Bir saniye sonra sordum.

"İnternette gerçekten tuhaf şeyler bulabilirsin," diye öneriyor Daniel.

"Bir uzman gibi konuştun," diyor Eli.

"Kukla pornosundan bahseden o değil," diyorum. "Görünüşe göre, sen izliyormuşsun-"

Seth sesini yükselterek, "Herkes sapkınlıklarınız hakkında konuşmayı bıraksın ve odaklansın," diyor. "Kimse kimseyi öpmüyor, sen hariç-" Daniel'i işaret ediyor, "onu öpüyorsun-" beni işaret ediyor, "çünkü insanların gerçekten nişanlı olduğunuzu düşünmelerine ihtiyacınız var."

Çırpınışlar daha da hızlanıyor, güçleniyor, buğday tarlalarında fırtına gibi esiyor çünkü Daniel'i gerçekten öpmek istiyorum ve bunu kardeşlerinin önünde, muhtemelen onlar bize yardımcı olmak için bağırırken yapmak istemiyorum.

"Onlar Eli'nin sapkınlıkları," diyorum. "Ben hiç görmedim bile-"

"Kuklaların sikişmesinden bahsetmeyi bırakıp öpüşmeye başlayana kadar kimse bu odadan çıkmayacak," diyor Eli, kapının önünde kararlı bir şekilde dikilerek.

Daniel sadece iç geçiriyor.

"Bunun sebebi dün mü?" diye soruyor.

Tavan arasında mahsur kalmasına ve beni öpmesi söylenmesine rağmen şu anda buradaki en sakın kişi o çünkü tabii ki öyle. Daniel neredeyse her zaman etraftaki en sakın kişidir.

"Evet," diyor Seth.

"Belli ki," diye onaylıyor Eli aynı anda.

"Bu rezaleti görüp de bir şey yapmazsam dünyanın en boktan ağabeyi olurum," diye devam ediyor Seth. "Sen," Daniel'a başını sallıyor, "bir şekilde kendini," bana başını sallıyor, "Rusty'nin velayetini elinde tutmak için onunla ikna edici bir şekilde öpüşmen gereken saçma bir duruma soktun ve sen," bana tekrar başını sallıyor, "açıklanamaz bir şekilde bu saçmalığı kabul ettin. Bu arada senin vergilerini ödemeyi de kabul ettim."

"Teşekkürler," diyorum.

"Ve Tanrı şahidim olsun Daniel, Rusty'nin bir iblis ve bataklık canavarının dölüyle Colorado'ya taşınmasına izin vermeyeceğim, o yüzden çeneni kapatıp Charlie'yi öpsen iyi edersin."

"Kimse kameralar önünde normal bir şekilde öpüşmez," diyor Daniel. "Bak, biz çok iyi öpüşüyoruz. Dün bir fotoğrafçı bir şeyler söylüyordu, neredeyse tanıdığımız herkes oradaydı."

"Bana mı öyle geliyor Seth, yoksa bunlar pratik yapmak için nedenler gibi mi geliyor?" Eli kardeşine dönerek şöyle diyor. "Bana deli diyebilirsin ama belki de bir daha asla olmamasını ummak yerine toplum içinde öpüşme konusunda *daha iyi* olmalılar."

"Haklı olduğuna inanıyorum Eli," diyor Seth. İkisi bir reklam filmindeymiş gibi konuşuyorlar ve bu şimdiye kadar duyduğum en sinir bozucu şey olabilir. "Ve sen ve ben tatmin olana kadar bu odadan çıkmayacaklarına göre, onlar da-"

"Peki," diyor Daniel sonunda, sonra kollarını açıp bana bakıyor. "Özür dilerim," diyor, sesi daha yumuşak, daha nazik.

"Haklı oldukları bir nokta var," diyorum içim burkulsa da. "Dün harika değildi."

Sonunda Daniel yarı gülümsüyor ve aptal kardeşlerine değil bana gülümsüyor, gergin ve belli etmemeye çalışan hareketiyle bir elini saçlarında gezdiriyor.

"Oldukça kötüydü," diye itiraf ediyor.

"Burnunu gözüme soktun," diyorum gülerek. "Çenemi ısırdın," diye alay ediyor.

"Sen-"

Eli iğrenç bir şekilde boğazını temizliyor.

"Haydi," diyor Seth, parmağını evrensel bir *hareketle* havada döndürerek.

Derin bir nefes alıyorum, Daniel'a dönüyorum, çırpınışları susturuyorum ve bir anlığına gök mavisi gözlerine bakıyorum.

Sonra öpüşürüz.

Yavaş, nazik, çekingen. Kibar. Onu öperken kardeşlerinin gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, ağzım kapalı, bir elim ensesinde. Nerede olduğumu unutamıyorum ve gibi kendimi kaybedemiyorum. Birkaç dakikalığına da olsa onun en iyi arkadaşım olmadığını, tüm bunların göstermelik olmadığını düşünemem.

Beni hala heyecanlandırıyor. Öpücüğün sırtımdan ayak tabanlarıma kadar inen bir ürperti olduğunu hâlâ hissedebiliyorum.

Hafifçe geri sallanıyorum. Dudaklarımız ayrılıyor ama Daniel'ın eli sırtımı kavıyor, beni tekrar kendine çekiyor ve sonra eli yüzümde, başparmağı elmacık kemiğimde ve tekrar öpüşüyoruz. Daha sert. Hâlâ dil yok ve hâlâ izlendiğimiz farkındayım, ama şimdi ateşli, muhtaç, zorlukla kısıtlanmış.

Uzun bir süre sonra, ayaklar sürünür. Biri boğazını temizliyor. Bir vuruş daha ve ikimiz de geri çekiliyoruz, hâlâ birbirimizin kollarında duruyoruz. Ben Eli ve Seth'e bakıyorum ama Daniel bakmıyor, gözleri hâlâ bende.

Eli ve Seth birbirlerine bakarlar, ikisi de aniden rahatsız olmuştur.

"Um," der Seth.

"Muhtemelen daha fazla eğilir," diyor Eli.

"Evet, başını biraz daha eğmesi gerekiyor," diyor Seth. "Sadece, bilirsin işte..." Göstermek için başını hafifçe eğiyor.

"Teşekkür ," diyor Daniel alaycı bir tavırla.

"Başka bir şey var mı?" Eli Seth'e sorar.

"Sanırım hepsi bu kadar," diyor Seth. "Caleb hala sosla birlikte aşağıda mı? İhtiyacın var mıydı-"

"Evet, mutfakta hiçbir şeyin patlamadığından emin olmalıyım," diyor Eli.

"Akşam yemeği on dakika sonra, çocuklar."

Kapıyı açarlar. Eli içeri giriyor. Seth bize bir başparmak işareti yapıyor ve sonra takip ediyor.

Hala Daniel'ın kollarındayım.

Merdivenlerden inerlerken Eli'nın, "Bir daha beni hiçbir şeye ikna etmene izin vermeyeceğim," diye mırıldandığını duyuyorum.

"Öyle olacağını düşünmemiştim...." Seth itiraz ediyor ama sonra gidiyorlar ve gerisini duyamıyorum.

Geri çekiliyorum. Birden yüzüm kızarıyor, tüm vücudum kızarıyor, göğsümden yükselip çiçek açtığını hissedebiliyorum. Muhtemelen dizlerim de kızarıyor.

Geri çekiliyorum ve Daniel'ın elleri benden uzaklaşıyor, gözleri hâlâ yüzümde. Söyleyecek söz bulamıyorum. Her şey için biraz kayboldum, bu yüzden yutkunuyorum ve avuçlarımı kot pantolonuma sürtüyorum, sadece kendimi topraklamak için ve sonra gülümsüyorum çünkü şu anda yüzümle yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyor.

"Akşam yemeği onda," diyorum başparmağımla açık tavan kapısını göstererek. "Muhtemelen Rusty'yi bulup masayı hazırlamasına yardım etmeliyiz."

Daniel kıpırdamıyor, ben de dönüp kapıya doğru yürüyorum ama daha iki adım atmadan beni bileğimden yakalayıp durduruyor.

"Bekle," dedi. Dönüyorum.

Gözlerim onunkilerle kilitleniyor ve birden mavi bakışlarının yoğunluğu altında kalıyorum. Kalp atışlarım arasındaki boşlukta kalbimin sıkıştığını hissedebiliyorum ve ne olduğunu anlamadan tekrar kollarındayım, vücutlarımız birbirine yapışmış ve beni tekrar öpüyor.

ON İKİNCİ BÖLÜM

DANIEL

Bu öpücük için yıllardır bekliyordum. Charlie dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda, parmak uçlarına çıktığında, eli kalçama yerleştiğinde ve onu kendime doğru çektiğimde, parmaklarım sırtında, ağzı benimkinin altında açıldığında - tüm bunlar olurken, matematik benim güçlü yanımdı değil.

Güçlü bir yanımdı yok. Şu anda yok. Şu anda zayıflığın ta kendisiyim, dürtülerime, fantezilerime ve içinde yüzebileceğim kadar derin bir arzuya teslim oluyorum.

Yaklaşıyor, bana doğru bastırıyor. Başlarımız diğer tarafa doğru eğilirken ve dilim onunla buluşurken elim saçlarına giriyor ve orada dolaşıyor ve boynumun arkasını daha da sıkı kavriyor, beni aşağı çekiyor ve bir şekilde iki parmağımı sırtına, gömleğinin altındaki tenine doğru yol buluyor.

Bağlarım çözüldü, savruldu. Onu bir adım, sonra iki adım geriye doğru iterken bir akıntıya kapıldım, bu odada bir yerlerde bir mobilya olduğu ve onu onun üzerinde istediğim gibi belirsiz bir düşünce tarafından yönlendirildim ve sonra Charlie beni çekmeye başladı, akıntının kendisi.

Bir masa var. Ben iterken ya da o beni kendine, masaya doğru çekerken titriyor, hangisi olduğunu bilmek imkansız ve ben üzerine eğildiğimde geriye doğru eğiliyor, tüm elim çıplak tenine değiyor, parmakları sanki içeri girmek için bir yol arıyormuş gibi gömleğimi .

Sonra birden elleri göğsüme ve artık beni öpmüyor. Charlie beni itiyor ve ben de ona izin veriyorum, dik duruyor ve geriye doğru bir adım atıyor, elleri gözleri kocaman.

Çok geç, ayak sesleri olduğunu fark ediyorum. "Eli gelmemi söyledi-"

Kapı açılır ve Levi'nin sakallı kafası içeri girer. "Akşam yemeği için... seni... getireyim," diyor yavaşça.

Hiçbir şey söylemiyorum. Şu anda hayatım buna bağlı olsa bile aklıma tek bir kelime bile gelmezdi. Tek yapabildiğim, Levi'nin yüzünde, açık bir gökyüzündeki bulutlar gibi, şaşkınlıktan kafa karışıklığına ve isteksiz bir anlayışa doğru hareket eden ifadeleri izlemek.

"Akşam yemeği," diyor yine, gereksiz bir şekilde ve sonra gidiyor. Ayak sesleri çatı katının merdivenlerini gümürdetiyor ve kendimi yavaşça sönen bir havuz şamandırası gibi hissederken bir elimi saçlarımın arasına sokuyorum.

Sikim hariç. O parçam o kadar sert ki, kırılacakmış gibi hissediyorum.

Charlie ve ben başımızı çevirip tekrar birbirimize bakıyoruz. Gözleri faltaşı gibi açılmış, gergin, dudakları hafifçe aralanmış ve elleri masanın üzerine tünemiş, parmak uçları en ufak bir tahrikte havalanmaya hazır kuşlar gibi gergin.

"Yemeği siktir et," diyorum.

İşe yarıyor. Charlie'den bir gülümseme geliyor, elleri masaya yaslanıyor, yüzündeki belirsizlik siliniyor.

"Aşağı inmeliyiz," diyor. "Tabii aile üyelerinizin teker teker buraya gelip ne yaptığımızla ilgili giderek daha meraklı sorular sormasını istemiyorsanız."

"Kapı kilitleniyor," diyorum, haklı olduğunu bilsem de sesim alçak çıkıyor. "Bunun ne kadar işe yarayacağını düşünüyorsun?" diyor, başını Bir tarafa.

"Belki de bugün sınırlara saygı duymaya başladıkları gündür," diyorum masadan atlarken.

"Ben olsam buna para yatırmazdım" diyor.

Gömleğinin yakası yamuk duruyor ve parmaklarım boynunu okşayarak sutyen askısının üzerinden tekrar yerine oturtuyorum. Sütyeni siyah. Acaba külotu da aynı renk mi diye merak ediyorum, bu da ereksiyonuma yardımcı olmuyor.

"Ben de," diye itiraf ediyorum.

Uzanıp bir tutam saçını alımdan uzaklaştırıyor, parmak uçları yüzüme zar zor değiyor.

Elini indirdiğinde tekrar yakalıyorum, parmaklarını geri çekiyorum, dudaklarımı bir söz verir gibi avucunun tam ortasına yerleştiriyorum.

"Daniel," diye fısıldıyor, bu tek kelime belirsizlikle, hem iyi hem de kötü binlerce olasılıkla dolu.

"Tam burada," diyorum, sesim alçak, sessiz ve sert.

"Bu garipti," diyor, neredeyse fısıldayarak. "İyi miyiz?"

"DAAAAAAAAAAD!" Rusty bağıyor ve ben bir an için gözlerimi kapatıyorum. Kızımı hayattan daha çok seviyorum ama bazen gerçekten sakinleşmesini diliyorum.

Annemin sesi, "*Git nerede olduklarına bak dedim, ona bağırma,*" diyor.

"Geliyorum!" Romantik olmayan bir şekilde kapıya doğru bağıyorum. Charlie boğazını temizliyor.

"*Tuhaf tuhaf* gibi değil," diyor, kelimeleri aceleye gelmiş. "Ama, yani, konuştuğumuz şey kesinlikle bu değildi ve bu biraz ani oldu-"

"Şenlik ateşinde seni kamyonun üzerinde öptüğümünden beri bunu yapmak istiyorum," diyorum. "Sarhoşken biranı üzerime dökmüştün."

Charlie şaşırarak göz

kırıyor. "Bunu unuttuğunu

sanıyordum." "Denedim."

"Baba, gelmiyorsun!" Rusty bağırır ve Charlie aniden güler. "Eğer yarın ikinci bir çocuğun olduğunu öğrenirsen, öldürürüm.

Sana," diye söz veriyor.

Elini , kapıyı açıyorum, parmak uçlarımın beline doğru kaymasına izin veriyorum, yolu bilmesine rağmen ona rehberlik ediyorum.

"Merak etmeyin," diyorum. "Bu *çok* etkili bir doğum kontrol yöntemiymi."

Akşam yemeği gariplikle kargaşa arasında bir yerde. Levi bana doğrudan bakmıyor ama Seth de başka bir yere bakmak istemiyor gibi görünüyor. Eli sadece sırtıyor ve birkaç dakikada bir kız arkadaşı Violet ona *kes şunu* bakışı atıyor. Ya da belki *kardeşine iyi davran* bakışı.

Ya da belki de *eve geldiğinde lütfen çöpü dışarı çıkar* bakışıdır. Kız arkadaş bakışlarını bilmem. Onları yorumlayamam.

Kardeşlerim arasında normal davranmayı başarabilen tek kişi Caleb, bu da onu şu anki favorim yapıyor. Seth ya da Levi'nin ona sahte nişan olayından bahsettiğini biliyorum ama o bir şekilde mango-kaju salatası ve körili sebze şişlerini normal bir insan gibi geçiştirmeyi başarıyor.

"Kayak merkezi olduğunu sanıyordum," diyor annem.

Eli kaşlarını çatarak, "Buranın bir outlet alışveriş merkezi olduğunu söylediğini sanıyordum," diyor.

Levi boğazını temizliyor ve çatalıyla şişten bir parça ananas koparıyor. Bütün gece neredeyse tek kelime etmediği için herkes durup ona bakıyor.

"Madencilik yapma olasılığını araştırıyor olabileceğini düşünüyoruz," diyor ciddiyetle.

"*Madencilik* mi?" dedi annem, inanamayarak.

"Ulusal Orman arazisinde bunu yapamaz," diye söze girdi Charlie. "Orası koruma altında."

Eli homurdanıyor.

"Walter Eighton *hayır* kelimesinin anlamını bilmiyor," diyor. "Biri ona bir şeyi yapamayacağını söylemeye kalkarsa, istediği olana kadar ortalığı ayağa kaldırır."

Dinliyorum, ama zar zor, çünkü Charlie burada, yanımda ve birasını içerken, havuçlarını dilimlerken ve bir lokmayı demirhindi turşusunda çevirirken ve sonra ağzına götürüp dudaklarını kapatırken ellerini izlememeye çalışıyorum.

"Bizi alkollü içecek kontrol kuruluna kaç kere şikayet etti, beş kere mi?" Seth öyle diyor. "Altı mı?"

Ben suyuma uzanırken dirseğiyle hafifçe yanıma vuruyor.

"Daniel," diyor Seth ve başımı kaldırıyorum.

Eğlenmiş görünüyor ve ben de kafamda son otuz saniyeyi hızla geriye sarıyorum.

"Altı," diye onaylıyorum. "Onlara yerinde damıtma yaptığımızı söyleyip duruyor ama lisansımız sadece bira üretimi için."

"Öyle misin?" diye sorar Silas.

Seth ve ben birlikte koro halinde "Hayır," dedik.

"Bir denemelisin," dedi annem. "Biliyorsun, büyük deden Lowell üç eyaletteki en iyi viskiyi yapıyordu."

"*Anne.*"

"Yani bunu yasal olarak yapmalısın Daniel," diye takılıyor.

"Büyük Büyükbaba Lowell'ın da epey bir sabıka fotoğrafı koleksiyonu vardı," diye belirtiyorum.

"Evet, nasıl eğleneceğini biliyor gibi görünüyor," diyor Seth. Bana bir bakış daha fırlatıyor. Bu bakışın ne anlama geldiğini bilmiyorum, o yüzden görmezden geliyorum.

"Yüzüğü Lowell aldı, değil mi?" Charlie aniden soruyor. Elini önünde düz bir şekilde tutmuş, parıldamasını izliyor.

"Yaptı," diye onaylıyor annem. "Richmond'a at sırtında üç gün -"

"Bu hikayeyi en son duyduğumda ilçedeki en hızlı arabaya da sahipti." Caleb birden dedi ki. "Ne oldu?"

"Kısa bir süre Şerif'in elindeydi," diyor annem hafifçe. "Walter Eighton'un Ulusal Orman arazisinde maden çıkarmak istediğini nereden çıkardın?"

Hepimiz zihinsel viteslerimizi içki kaçakçısı atalarımın elimizdeki konuya çevirirken kısa bir duraklama oluyor. Oraya ilk varan Levi oldu, Caleb'la hızlı bir bakışmayı paylaştı.

"Damperli kamyonun ne olduğunu biliyor musunuz?" diye soruyor masadakilere.

"Gümbürdeyen bir kamyon mu?" Silas çatalıyla işaret ederek tahmin yürütüyor.

"Öyle," diye onaylıyor Levi. "Doğal gaz sondajı için olası alanları belirlemek için sismik aktiviteyi kullanıyor ve son birkaç aydır, Laney Mağaraları çevresinde olası küçük depremleri bildiren yürüyüşçüler ve kampçılar vardı, ancak bunlar hiçbir yerde herhangi bir sismik ekipman tarafından algılanmıyordu."

Levi bir mantar kapağını ikiye böler ve herkesin dikkatini ona vermesine rağmen dikkatlice ağzına yerleştirir.

"Ama sonra bir de damperli kamyon mu buldunuz?" Seth soruyor, her zaman en az sabırlı olan kardeş.

"İzler," diyor Caleb. "Sismik hareketliliğin rapor edildiği yerin yakınında, kamu araçlarına kapalı olması gereken bir yangın yolunda büyük, derin, taze izler."

Seth, "Bu bir kanıt değil," diye .

"Değil," diye kabul ediyor Levi. "Ama şüphelenmeye değer olduğu kesin ve Walter Fucking Eighton-"

"Levi," diyorum Rusty aniden canlanınca.

Ona bakıyorum. Kulaktan kulağa sırtıyordu.

"*Lanet olsun* dememen gerekiyordu," diyor keyifle. "?"

Sertçe söylüyorum ve yüzündeki sırıtiş kayboluyor. "Önce Levi Amca söyledi," diyor.

"Onun bunu söylemesi doğru değildi, senin de söylemen doğru değil," diyorum ona, en büyük kardeşime ters ters bakarak. En azından utanmış görünme nezaketini gösterdi.

"Üzgünüm, Rusty," diyor Levi. "Kabalık ettim."

Rusty iç çeker, dramatik bir şekilde çenesini eline dayar ve bir parça patlıcanı bıçaklar. Boyu masanın üstünden çok da uzun değil, bu yüzden etkisi her şeyden çok komik.

"Lütfen bir dil kullanma," diyorum ona.

Tekrar iç geçiriyor ve ben de sessizce "*ama neden o kelimeleri söyleyemiyorum, onlar sadece kelime*" konuşmamıza girmek üzere olmadığımız için dua ediyorum. Açıkçası, ona katılıyorum, ama aynı zamanda bir öğretmenle sınıf arkadaşlarına *pislik* kelimesini öğretmesi hakkında başka bir toplantı yapamam. Ya da *clusterfuck*. Ya da *boktan*.

"Tamam," diyor sonunda. "Kusura bakma baba." "Teşekkür ederim," diyorum.

"Walter Eighton," diyor Caleb, hepimize nerede olduğumuzu hatırlatarak.

"Doğru," diyor Levi. "Cumberland Ulusal Ormanı'nda maden hakları için dilekçe veriyor ve bunları elde etmenin karmaşık sürecindeki ilk adım, orada gerçekten madencilik yapılacak bir şey olduğunu göstermek..."

Arazi kullanım mevzuatı ve federal koruma seviyelerinin ince noktalarını tartışmalarını dinlemeyi bıraktım, çünkü şu anda daha az umursayamazdım.

Bunun yerine bir zamanlar gördüğüm bir seyahat reklamı gibi hissediyorum: masmavi bir okyanusa bakan kayalık uçurumlar, o kadar zengin bir renk ki gerçek dışı görünüyor. *Kayalıkların* tepesinde duran bir adam vardı ve eminim spiker *bu harika tatile gelin ve korkularınızı yenin, bundan sonra kendi şirketinizin milyarder CEO'su olacaksınız* gibi bir şeyler söylüyordu ama tek hatırladığım adamın aniden uçurumdan atladığı, aşağı inerken çırpındığı ve büyük bir sıçramayla yere indiği.

Az önce uçurumdan atlamışım gibi hissediyorum. Sanki yıllardır orada durup okyanusa bakıyormuşum da bir uçurum olduğunu bilmiyormuşum gibi hissediyorum. Şu anda çırpındığıma eminim. Sanırım dipte kayalar olabilir. Beni neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yok.

Rahatça sandalyemde arkama yaslanıyorum, bir yudum su içiyorum, ellerimi peçeteme siliyorum. Sonra bir elimi Charlie'nin bacağına koyuyorum. Kalbim küt küt atıyor ve derin bir nefes alıyor, omuzları hareket ediyor.

Sonra eli benimkine yerleşiyor.

O gece onu bir daha yalnız bırakmadım. Bir evde dokuz kişi varsa, bunlardan dördü dünyanın en müdahaleci erkek kardeşleri ve biri de yedi yaşındaki kendi kızınızsa, gizli yalnız zaman bulmak zordur.

Violet ve Charlie pasta tadımı için bir gün planlarken ben de Silas'la birlikte bulaşıkları yıkıyorum. Seth mutfağa girip çıkmaya devam ediyor, bana her seferinde daha anlamlı bakışlar atıyor, neredeyse kendi karikatürü olana kadar ve onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Silas sonunda bana şehre yeni taşınan kız kardeşi June'dan bahsetti. İyi bir kardeş olduğum için sadece sallıyorum, lisede aynı sınıfta olduğumuzdan bahsediyorum ve Levi'nin dün ona nasıl hanımefendi dediğinden bahsetmiyorum

Levi'nin yemekten önce gördüklerini kimseye anlatmamasının ön ödemesi diyelim.

Ondan sonra Rusty Chutes and Ladders oynamak istedi, biz de . Beni yenmesine izin vermeye çalıştım ama oyun tamamen şansa bağlıydı, bu yüzden kazara kazandım ama o bu konuda iyi bir sporcuydu. Sonra Charlie ve Violet'i oyuna sokuyor, sonra Caleb'i, sonra Candyland çıkıyor ve ne olduğunu anlamadan Caleb ve Eli ile bunun rüşvet ve pazarlık içeren bir versiyonunu oynuyor.

Bence iki oyunu da o kazandı. Kazanmasına izin verdiklerini söylemek isterdim ama Eli'nin hayatında kimsenin bir şey kazanmasına izin *verdiğinden* emin değilim.

Tatlımız var: Levi'nin kulübesinin yakınındaki böğürtlenlerden yaptığı böğürtlenli turla. Silas ayrılıyor. Levi ve Seth eve gidiyor. Rusty yatma saatini kaçırmak için pazarlık yapmaya çalışıyor, ben de on dakika daha izin veriyorum ama sonra ışıklar sönüyor.

Ejderhalara Çırak Olmak'ın tam bir bölümünü bile bitiremeden uyuyakalıyor, ağır göz kapakları yastığının üzerinde çırpınıyor. Odasından çıkıp kapısını kapatıyorum, sonra annemin evinin ikinci katındaki koridorda durup günün ilk yalnız zamanını geçiriyorum.

Rusty'nin odası benimkinin tam karşısında ve ben orada durmuş, zihnim karmakarışık, her şeyi anlamlandırmaya çalışırken kendi yatak odama bakıyorum. Kafamı boşaltmaya çalışıyorum, aşağı inmeden önce bugünle ilgili birkaç saniyelik bir netlik kazanmaya çalışıyorum, ama kendimi daha çok masamda neden tek bir pembe ayakkabı olduğunu, komodinin üzerindeki kitabı en son ne zaman okuduğumu, hazırlanırken hayranlıkla bakabileceğim çok daha yeni bir sanat eseri varken neden Rusty'nin dört yıl önce çizdiği bir resmi hala aynamın üzerine yapıştırdığımı merak ederken buluyorum.

Yatak hazır. Küçük masa düzenli, dizüstü bilgisayar fişe takılı, şarj oluyor. Şifonyerimin tüm çekmeceleri kapalı, dolabın kapağı kapalı, kirli çamaşırlar sadece sepet içinde ve başka hiçbir yerde yok. Eğilsen, yatağın altında yeterince düzgün bir sıra halinde ayakkabılarımı, komodinin üzerinde tek bir roman, şifonyerin üzerinde birkaç ihtiyaç eşyası görürdüm.

Çocuğum olana kadar düzenli değildim, ancak Rusty hayatıma beşinci kategori bir kasırga gibi girdikten sonra, elimden gelen her şeyi kontrol etmek zorunda kaldım, çünkü günüm tamamen bunun ötesinde şeylerle doluydu.

Bir gün, şenlik ateşinin yanında bir kamyonetin tepesinde Charlie'yi öpüyordum. On bir yaşımızdan beri en iyi arkadaşlık ve aniden - nihayet - ilişkimiz başka bir şeye dönüştü, yıllardır düşündüğüm ama içimin derinliklerine ittiğim bir şeye.

Üzerime bira döktü. Gülüştük. Eve ayrı ayrı gittik ama söz oradaydı, bir hasat ayı gibi havada söylenmeden asılı duruyordu.

Ertesi gün Çocuk Koruma Servisi kapımı çaldı ve Crystal Partlow adında bir kadının dokuz aylık kızının babası olduğumu iddia ettiğini söyledi. Yaklaşık beş saniye boyunca iddiayı reddettim, ta ki bana Rustilina adında bir bebeğin resmini gösterene kadar ve anında anladım.

Yine de DNA testi yaptırdım ama biliyordum. Crystal ile yaklaşık bir buçuk yıl önce, çok fazla içki içtiğim, yapmamam gereken bazı şeyler yaptığım ve pek çok şüpheli karar verdiğim hayatımın zor ve yönsüz bir döneminde birkaç kez yatmışım. O da onlardan biriydi.

CPS oradaydı çünkü Rusty ihmal nedeniyle annesinin evinden alınmış ve koruyucu aileye verilmişti. Eğer yetkin ve istekli olsaydım, onu benim yanıma, yani babasının yanına yerleştirmeyi düşünürlerdi.

İstekliydim. Yeterli oldum. Bir dizi görüşmeden sonra annem yardım teklif etti, ben de eve geri taşındım. Bir çocuk odası kurduk. Burnley İlçe Kütüphanesi'nde bulabildiğim tüm ebeveynlik kitaplarını okudum ve Rusty'nin var olduğunu öğrendikten bir hafta sonra onunla ilk kez bir ofis binasının bodrum katında gözetimli bir ziyarette tanıştım.

Sadece birimiz için ilk görüşte aşktı.

Rusty sürekli kapının yanında oturup hıçkırma hıçkırma ağladı. Teklif ettiğim şeyi reddetti. Benimle neredeyse hiç iletişim kurmuyordu.

Ertesi gün de aynı şey oldu ama üçüncü gün sadece birkaç dakika ağladı. Ondan sonraki gün bana gülümsedi.

Bir hafta sonra onu eve götürdüm ve şimdi altı yıldır benimle birlikte.

Öpücüğü unutmadım. Unutamadım. Keşke yapabilseydim, ama ne olursa olsun anılar ortaya çıkıyordu: , Rusty'nin evin içinde yürümesine yardım ederken, gecenin bir yarısı annesi için ağlayarak uyandığında ve onu yatıştırmak için elimden geleni yaptığında, uçak oyunu oynayarak onu brokolinin lezzetli olduğuna ikna etmeye çalıştığında.

Charlie yanımdan ayrılmadı. İlişkimizin yoğunluğu azalıp çoğaldı ama o hep yanımdaydı: akşam yemeğine uğruyor, ikimizi de yürüyüşe davet ediyor, Rusty'ye *köpekbalıklarının sonsuz dişleri olduğu* gibi havalı hayvan gerçeklerini öğretiyordu. Kısa bir süre içinde Charlie eğlenceli teyze oldu, yeni bir ilişkimiz vardı ve geçmiş geçmişte kaldı.

Öpücüğü unutamazdım ama onu gömebilirdim. Kendime bunu bir daha asla düşünmememin herkesin yararına olduğunu söyleyebilirdim ve bunu saklayabilir, bir deliğe tıkabilir, sadece kendime engel olamadığımda anıyı yeniden hatırlayabilirdim.

Ancak gömülü şeylerin yeniden ortaya çıkmak, patlamak ve hesaplaşmayı talep etmek gibi bir huyu vardır.

Koridordaki ışıklara vurdum, kendi kendime gülümsedim ve biraz hesaplaşmak için aşağıya indim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CHARLIE

"Bir tarih ve mekan belirlemeden önce düğün pastalarını tatmak tuhaf değil mi?" Violet'e sordum.

Kanepede oturmuş, iPad'ine bakıyoruz. Bölgedeki farklı fırınlarla ilgili on üç sekme açmış durumda ve son birkaç dakikadır Daniel, Rusty ve benim bu Cumartesi günü her birini mümkün olan en verimli şekilde ziyaret etmemizi sağlayacak bir güzergah üzerinde çalışıyoruz.

Violet işin verimlilik kısmına çok önem veriyor. Bir sekmede açık bir harita var ve bir mil daha az yol gitmemizin bir yolunu bulup bulamayacağını görmek için fırınların sırasını değiştirip duruyor.

Francesca's Cakes siparişini Betty Bakes ile değiştirirken "Garip ama o kadar da garip değil" diyor, sonra da toplam sürüş mesafesi artık yarım mil *daha fazla* olduğu için kaşlarını çatıyor. "Eğer biri bu konuda meraklı davranırsa, hala birkaç mekan arasında karar verdiğinizi, ancak çok yakında tarih ve yerin kesinleşmesini beklediğinizi söyleyin."

"Doğru," diyorum, her ne kadar tüm bu düğün konuşmaları bana Yunanca gibi gelse de.

Yıllarını bir düğün mekanında çalışarak geçiren ve önümüzdeki birkaç ay boyunca ihtiyacım olacak düğünle ilgili tüm ifadeleri bana sağlayabilecek olan Violet için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Onlara sahte bir telefon numarası emin ol," diye öğütlüyor Eli, Violet'in yanında oturmuş telefonunda şeyler oynarken. "Ve sahte bir e-posta adresi. Aksi takdirde günde on tane pasta e-postası alırsın."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor," diyorum.

Violet, "Sürekli pasta yemek için yanıp tutuşacaksın," diyor. "Ve bu daha da kötü olacak, çünkü bu pastaların hiçbirini gerçekten yiyemeyeceksin, bu yüzden sadece lezzetli, lezzetli şeker pornosu ile kendine işkence edeceksin ve tatmin olma şansın olmayacak."

Eli tek kaşını kaldırır ve ona bakar.

"Bilmediğim bir şey mi var?" diye takılıyor. "Orada her şey yolunda mı?"

"Tatlıdan bahsediyorum," diyor.

"Biliyorum."

"Pasta türü," diye dalga geçiyor.

"Emin misin?"

"Odada başka insanlar da var," diye sesleniyor Caleb. Diğer kanepeye uzanmış, yüzüne doğru tuttuğu ciltsiz bir kitabı okuyor.

Eli tekrar arkasına yaslanarak, "Şeker pornosu konusunu o açtı, ben değil," diyor. "Neden bugün tuhaf porno konuşmalarının günü?"

Bu hem Violet'in hem de ağabeyine bakmak için kitabını indiren Caleb'in bakışlarına neden oluyor.

"Gideyim mi?" diye soruyor.

Violet, "Hayır, tüm bu pastanelere giden en kısa yolu bulmama yardım edeceksin," diyor.

"Penis şeklinde mi olacak? Burada algoritma pornosundan mı bahsediyoruz?"

"Bu senin ne bulacağına bağlı, değil mi?" diyor. "Eli'yi görmezden gelebilirsin, neden bahsettiğini bilmiyorum."

Eli'ye sırtıyor ve Eli de gözlerini alaycı bir şekilde ona diyor.

"Porno uzun hikâye," diyorum merdivene bakarak. Daniel bir süre önce Rusty'yi yatırmak için çıktı ve onu tekrar görmek için sabırsızlanmıyorum ama... tamam, biraz sabırsızlanıyorum.

Ailesiyle takılmayı sevmediğim için değil. Onlar harika insanlar. Sadece onu tekrar görmek, burada olmasını istiyorum çünkü bugün pek çok şeyin tuhaflaştığını hissediyorum.

"Bu porno için alışılmadık bir durum," diyor Eli. "Genellikle pek bir hikaye yoktur."

Merdivenlerden bir ses geliyor ve sonra Daniel beliriyor, hafifçe aşağıya doğru sendeliyor. Kalbim daha hızlı çarpıyor ve daha dik oturuyorum.

"Yine Eli'nin kukla pornosu olayından mı bahsediyoruz?" diye soruyor, Caleb'in yayıldığı kanepeye doğru yürüyor ve bir eliyle *hamle* yapıyor.

Caleb ona *ne olacak, ben rahatım* der gibi bir hareket yapar ama Daniel sadece gözlerini devirir ve Caleb iç çekerek oturur.

"Kukla pornosu," diyor Violet, ellerini başının üstünde Eli'a kaşlarını kaldırarak. "Devam et."

"Ya da yapma," diyor Caleb, ayaklarını altına alıp bağdaş kurarak oturarak. "Her zaman yapmayabilirsin."

"Kuklaların cinsel organları olduğunu bile sanmıyorum," diye Eli. "Bütün kuklaların değil," diyorum.

"Cinsel organları olan kuklaların var olduğuna *eminim*," diyor Violet. "Bu büyük bir dünya, her şeyin içinde birileri var."

Daniel sırtarak, "Ve Eli kukla pornosuyla ilgileniyor," diyor. Bana bakıyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Eli, bu hayattaki tek hatası söylediği her şeyin yanlış kısmına takılan kardeşlere sahip olmak olan masum bir adam," diye iç geçiriyor Eli.

"*Tek* hata mı?" diyor Violet.

"Bir mi? Ciddi misin?" diyor Caleb. İkisi de sırtıyor.

"Hepimizin eve gidebilmesi için lütfen seyahat programınızı bitirebilir misiniz?" Eli ikisini de görmezden gelerek şöyle diyor.

"İyi ama sen istedin diye değil," diyor Violet, iPad'i tekrar karıştırırken.

"Tabii ki hayır," diyor Eli sırtarak.

"Daniel, buraya gel," diye emrediyor Violet.

Ayağa kalkıyor. Caleb tekrar yayılıyor. Violet Eli'ı ezerek aşağı kayıyor, böylece kanepede dört kişilik yer kalıyor ve Daniel bana yaslanarak yerleşiyor.

Bir bakışı paylaşıyoruz. Bir gülümseme. Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi kolunu bana doluyor ve garip bir şekilde öyle de oluyor.

Yine de Eli'dan bilmiş bir kaş kaldırma alıyor, bu yüzden iPad'e odaklanıyorum ve onu görmezden geliyorum.

"Pekâlâ," diyor ve bir belge çıkarıyor. Kabataslak bir güzergah. Yaptığını bile görmedim. "İlk pasta randevunuz saat 11'de Grotonsville'deki Susie Q's Cakes'te, son randevunuz ise saat 5'te.

Dry Run'daki Frosted Fig'de."

"Arada bir şey var mı?" Daniel bana doğru eğilerek soruyor.

Sakalı şu anda orta boy olan saçlarıma hafifçe takılıyor ve tutamını geri çekip kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

"Arada beş tane var," diyor Violet ve iPad'deki haritaya geçiyor. "Caleb hangi sırada olmaları gerektiğini hesaplıyor, böylece en az sürüşü yapacaksınız."

"Daire," diye sesleniyor Caleb.

"Bir çember *içinde* değil," diyor Violet.

"Rotayı olabildiğince dairesel hale getirin," diyor ve kitabını okumaya geri dönüyor. "İşte bu. Algoritma büyüsü."

Violet iç çekiyor.

"O zaman seni neden burada tutuyoruz?" diye takılıyor.

Caleb kitabına geri dönerek, "Cazibem ve yakışıklılığım," diye cevap veriyor.

Daniel'in omzuna yaslanıyorum, onu kokluyor görünmemeye çalışıyorum ama kesinlikle kokluyorum. Bira fabrikasının kokusu neredeyse tenine sinmiş, topraksı-tatlı kavrulmuş tahıl kokusu, ayrıca başka bir şeyin notası var, zengin ama zayıf bir şey.

Sakal yağı mı? Sanırım. Sakal yağı kullanıyor mu?

Violet, "Tamam, bir daire çizip sizin için bir seyahat programı hazırlayacağım," diyor. iPad'in kapağını kapatıp sehpanın üzerine atıyor ve arkasına yaslanıyor. Violet esnerken Eli kolunu ona doluyor.

"Eve gitmeliyim," diyorum Daniel'a. "Sabah işim var."

Daniel'a sabah işim olduğunu söylememe gerek yok. Hafta içi her sabah işim var. İş budur, ama söyleyecek bir şeye ihtiyacım *var*.

Bana bakıyor, kolu hala omuzlarımda, yüzü sakın, düşünceli ve aynı anda gülümsüyor ve şu anda aklımı okuyabildiğinden oldukça eminim:

Sadece seninle yalnız kalmak istiyorum.

"Sizi geçireyim," dedi ve ayağa kalktı.

Loveless'ların evinden ayrılmak ne olursa olsun her zaman yirmi dakika sürer. Birini acil servise götürüyor olabilirim ve bir şekilde yolum kesilir.

Violet ve Eli'a veda ediyorum. Önce Caleb'e, sonra Clara'ya, sonra da bir şekilde Eliye veda ediyorum. Daniel'ın ayakkabı almaya gitmesi gerekiyor, böylece Clara

Daniel geri döndüğünde Lawton Drive ve Sheers Road'un kesiştiği yerde bir kırmızı ışık olup olmaması gerektiği tartışmasına o kadar dalmıştık ki beni dışarı çıkarmak için beş dakika daha beklemek zorunda kaldı.

Violet ve Eli kırmızı ışıkta durmadan gitmeyi başardılar bile. Bir gün onların yöntemlerini öğrenmek istiyorum.

Sonunda gittik. Benim için kapıyı açıyor, çıkarken eli belimde, verandanın merdivenlerinden iniyoruz, verandanın ışığı arkamızda sönüyor. Daniel arkasına bakıp elimi tutuyor.

Sonra bana hayatımda gördüğüm en hınzır sırıtışı atıyor ve beni Caleb'in kamyonetinin arkasına çekip soğuk cam ve metale doğru itiyor, ben daha düşünmeden dudakları tekrar dudaklarımda.

Şiddetli, vahşi, aç. Bir eli yine saçlarımda, başımı kamyonun camına yaslıyorum ve kendi parmaklarım bir şekilde onun kemer halkalarını bulup kalçalarını kendime doğru çekiyor.

O kadar sert öpüşüyoruz ki dişler dudağımı sıyrıyor. Ağzımı onunkinin altına açıyorum ve öpüşmeyi derinleştiriyorum. Ellerim tenine ulaşıyor, kasları altında kıpırdanıyor. Bir eli yüzümde, çenemi kavıyor, sanki kaçamayacağımdan emin olmak istiyor.

Bittiğinde, ikimiz de bir mil koşmuş gibi nefes alıyoruz. Elini başımın yanına, kamyonun camına yaslıyor, ben de elimi onun koluna koyuyorum.

"Nişanlı olduğumuzu sanıyorlar," diyorum hâlâ nefesimi tutmaya çalışarak. "Saklanmamıza gerek yok."

Daniel sadece kıkırdıyor.

"Bunu gerçekten annemin bizi görebileceği bir yerde mi yapmak istiyorsun?" diye takılıyor, hâlâ nefessiz. "Belki oraya geri dönüp Caleb'in bize birkaç ipucu verip vermeyeceğine bakabiliriz."

Elini yüzüme götürüyor, başparmağıyla karanlıkta alt dudağımın altını izliyor.

"Bir akış şemasına ihtiyacımız olacak," diye mırıldandım.

"Kim ne düşünüyor?" Daniel soruyor ve ben sadece başımı sallıyorum. Alnını benimkine dayıyor.

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

"Bence beni tekrar öpmelisin," diyorum ve öpüyor.

Daha yavaş, daha kasıtlı ama bir o kadar da derin. keşfediyoruz, parmaklar, eller ve diller, ve ben her şeyin ne kadar tanıdık geldiğine şaşırıyorum, sanki

Sonunda sadece fotoğraflarda gördüğüm bir yeri ziyaret ediyorum.

Yeni ama garip değil.

Birden verandanın ışığı söndü ve ikimiz de arkamızı döndük. Kamyonetin penceresinden bakıyorum ama hiçbir şey olmuyor gibi görünüyor.

"Az önce yakalandık mı?" Fısıldıyorum.

"Biliyorsun, biz yetişkiniz," diyor Daniel, dudakları kulağıma o kadar yakın ki sesi vızıldıyor.

"Sanırım annenin garaj yolunda kardeşinin kamyonetinin arkasında öpüşmek, ulaşmış olabileceğimiz olası yetişkinliği geçersiz kılıyor," diyorum ve Daniel gülüyor.

"Muhtemelen hâlâ burada olduğumuzun farkında değiller," diye mırıldanıyor. "Eninde sonunda içeri girmek için kapıyı çalmam gerekecek çünkü anahtarlarım yanımda değil."

"O pencereye geri tırmanamaz mısın?" Ben soruyorum.

"Bunu en son yaptığımda yaklaşık bir karış daha kısa ve elli kilo daha hafıftım," diyor. "Ayrıca, sanırım o ağaç dalını kestik. Artık ona güvenebileceğimden değil."

"Yani geri dönmek için cesaretini toplayana kadar burada sıkışıp kaldın," diye takılıyorum.

"Evet, korkunç bir şey," diyor.

Tekrar öpüşüyoruz. Biraz daha öpüşüyoruz. Dil öpüşmesini yeni keşfetmiş gençler gibi öpüşüyoruz. Artık karanlık, ay bu gece ince, yapraklar tepemizde dalgalanıyor. Elleri gömleğimin altında dolaşıyor ve birkaç umutsuz an boyunca bu kamyonun arkasına atlayıp yakalanmayacağımızı merak ediyorum.

Bunu önermiyorum. En azından o kadar haysiyetim var; Clarabelle Loveless tarafından çıplak yakalanma düşüncesinin pantolonumu çıkarmama yeteceğinden bahsetmiyorum bile.

"Tamam," diyorum sonunda, bir elim göğsünde.

"Hepsi bu mu?" diyor, gözlerindeki gülümseme yıldız ışığında bile belli oluyor. "*Tamam* mı?"

"Ne, senin için yeterince iyi değil mi?" Alay ediyorum.

"Altı yıl sonra kendi kurallarımı çiğnemenin en azından *büyük* bir başarı getireceğini umuyordum" diyor.

Doğru. İlk öpücükle bu gece arasında altı yıl vardı.

Altı yıllık arkadaşlık, sürekli mesajlaşma, Rusty'nin büyümesini, konuşmayı, bisiklete binmeyi ve kitap okumayı öğrenmesini izleme, altı yıllık

Kötü bir gün geçirdiğimde Daniel bana Çin yemeği ve browni ile sürpriz yaptı, altı yıl boyunca Rusty'nin yatma saatinden sonra gelip ona viski doldurdu ve Crystal hakkında konuşurken dertleştik.

Altı yıl boyunca öpücüğümüzü unuttuk ve onun yerine tamamen başka bir şey inşa ettik.

"Konuşmalıyız," diyorum ve Daniel başını sallıyor. "Yarın," diyor. "Bugün Pazartesi."

"Bale mi?"

"Gelebilir miyim?" diye soruyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor, içimde aniden bir telaş başlıyor.

"Konuşmak için mi?"

Uzun bir süre birbirimize baktık. Her Pazartesi saat beş buçukta Rusty'nin şehir merkezinde, dairemde üç blok ötede bale dersleri var, bu yüzden Daniel'in öldürecek bir saati oluyor. Bazen gelir ve takılırız. Bazen kahve ya da bira içmek için buluşuyoruz ya da sadece Sprucevale'de dolaşp hiçbir şey konuşmuyoruz.

Yarın gelirse konuşmayacağız, bunu ikimiz de biliyoruz.

"Hadi," diyor. "Bu sefer gerçekten arabana kadar seninle yürüyeceğim."

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CHARLIE

"RUSTY HOŞ GELDİ, TABİİ Kİ" dedi annem. "Tıpkı diğer akşam yemekleri gibi. Rostoyla birlikte peynirli makarna da yapacağım."

"Sanırım kızartma seviyor," diyorum. "O kadar seçici değildir."

Annem gülerek, "O zaman peynirli makarna yapacağım çünkü onu yemek istiyorum," diyor. "Biliyor musun, ben her zaman peynirli makarnanın küçümsendiğini düşünmüşümdür..."

Pazartesi günü saat 5:05 ve ben annemi dinlemiyorum. Şu anda *uzaylıların arka bahçemize indiğini* söyleyebilir, *gidip kırmızı mı yoksa beyaz şarap mı tercih ettiklerine bakabilir misin?* diyebilir ve ben de aynı fikirde olurum çünkü dikkatimin yüzde yüz bini Daniel ile beş kırk beş civarındaki randevuma odaklanmış durumda, ki bu randevu için zaten programın beş dakika gerisinde koşuyorum.

Programı bile yazdım, çünkü kendimi bir kova dolusu karınca gibi hissediyorum ve hiçbir şeye odaklanamıyorum. Yemin ederim bugün bir plank hareketini art arda beş kez ölçmek zorunda kaldım çünkü ne kadar olduğunu üç saniyeden fazla hatırlayamadım.

Daniel geliyor. Daniel geliyor. Daniel geliyor. Tek başına.

Program, şu anda arka taraftaki otoparkta arabama doğru yürürken tulumumun cebine sıkıştırdığım bir post-it'in üzerinde alıyor. Şöyle yazıyor:

Akşam 5'te arabada.

5:15 daireye varış 5:20

duş HIZLI

5:30 kuru saç

5:40 DİŞ FIRÇALA, giyin

Saat 5:06'da arabama bindim, annem hâlâ telefonla konuşuyordu.

"Sana bir şey daha sormak istiyorum," diye devam etti. "Daniel sana o muhteşem yüzüğü verdiği için ona da bir şey almak istedik ama ne alacağımızı bilmiyoruz. Bir nevi 'aileye hoş geldin hediyesi', zaten bir nevi aile olmasına rağmen, ama sanırım artık resmileşti? Pek mücevher takacak birine benzemiyor, o yüzden gizlice çok fazla bileklik takmıyorsa muhtemelen bu da olmaz..."

"Evet, mücevherlerle pek ilgilenmiyor," diye kabul ediyorum, hız göstergeme bakıyorum, sınırın tam olarak 5 mil üzerinde gidiyorum, çünkü bu muhtemelen kenara çekilmeyecek kadar hızlı. Yani, polislerin teknik olarak hız sınırını aştığım için beni kenara çekmekten daha iyi yapacak işleri yok mu?

"Başka bir fikrin var mı?" diye soruyor annem. "Baban ofisi için güzel bir kağıt ağırlığı önerdi ama ne bileyim, *kağıt ağırlığı işte*, sonra kravat dedi ama Daniel hiç kravat takar mı ki?"

Ortaya çıktığında ne yapacağım? Işıklar kısık mı olmalı? Ona bir içki ikram etmeli miyim? Birini nasıl baştan çıkarırsın?

Ya her şeye rağmen sadece konuşmak istediğine karar verirse?

Bu sabah birkaç mesajlaştık, ama bunlar tamamen normal mesajlardı: hey, günün nasıl geçiyor, Çarşamba günü ailemin evine yemeğe gel, Rusty denizkızı kitabını vahşi doğada hayatta kalma kitabından daha çok sevdiğini söylüyor.

Bir yanım Daniel'in vazgeçeceğinden korkuyor. Düşünme fırsatı bulduktan sonra bu arkadaşlığın riske atılamayacak kadar büyük olduğunu anlayacak ve geri dönmek isteyecek.

Bir yanım onun haklı olmasından korkuyor. Bir parçam - küçük, sessiz bir parça ama yine de bir parça - bana bu arkadaşlığın başıma gelen en iyi şey olduğunu ve onu kaybedersem hayatımda onarması yıllar sürecektir boşluk olacağını söylüyor.

O sesi dinlemiyorum. Bazı iyi olması hoşuma gitmiyor. "Charlotte? Kravat mı?"

"Kravat," diye tekrarlıyorum, bir dur işaretine gelip dikkatliymişim gibi görünmeye çalışarak. "Sanırım onları sadece mahkemede takıyor."

"Oh," diyor annem, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor. "Ne hakkında-"

Telefonum bip sesi çıkarıyor. Gösterge panelindeki yuvasına sıkışmış durumda ve ekranda Daniel'in adı yanıp sönüyor.

Lütfen erken gelmesine izin verme.

Lütfen iptal etmesine izin verme. Ve lütfen şu anda eve çok hızlı ve çılgınca azgın bir şekilde giderken bizden bahsetmek istemesine izin verme.

Tanrım, az önce annemle telefonda konuşurken azdığımı fark ettim, bu oldukça garip olmalı. Kendimi savunmam gerekirse, başka şeyler düşünüyordum, onu dinlemiyordum.

"Anne, seni yarın arayabilir miyim?" Tüm bu düşünceleri bir kenara iterek söylüyorum.

"," diyor. "Hatırlayacaksın, değil mi?"

Telefonum tekrar ötüyor ve kalp atışlarım hızlanıyor.

"Evet!" diyorum, parmağım düğmenin üzerinde geziniyor.

"Seni seviyorum!" "Seni seviyorum," diyor ve hatları değiştiriyorum.

"Hey," dedim.

"Hey, Charlie," diyor Daniel.

Anında, gelmeyeceğini anladım. Nasıl bildiğimi bilmiyorum, sadece sesinin buraya gelecekmiş gibi gelmediğini biliyorum.

"Ne oldu?" Ellerim direksiyonu çok sert kavrarken soruyorum. "Rusty'nin ateşi var ve oldukça kötü bir mide rahatsızlığı geçiriyor," diyor. "Ben de onu okuldan erken al. Bu gece bale yok."

Üzerime çöken hayal kırıklığı dalgasıyla savaşmak için dudaklarımı ısııyorum. *Annene söyle, onunla ilgilensin ve yine de gelsin* demek istiyorum ama yapmıyorum. Ne zaman bencil olduğumu biliyorum.

"Zavallı çocuk," diyorum onun yerine. "Ona umarım çabucak iyileşeceğini söyle." "Merhaba Charlie," dediğini duyuyorum Rusty'nin küçük sesinin. "Charlie'ye selam söyle." "Rusty merhaba demek istiyor," diyor Daniel.

Diğer uçta bir hışırtı var. Derin bir nefes alıyorum, hayal kırıklığının içimden süzülüp gitmesine izin veriyorum, çünkü bu dünyanın sonu değil.

Hiç değil ya. Sadece bu gece gelmeyecek. Olur böyle şeyler.

Lanet olsun.

Rusty kulağıma, ancak çocukların ulaşabileceği bir mutlak kesinlik düzeyiyle, "Cumartesi günü iyi olacağım ve hâlâ pasta yemeye gidebiliriz," diyor.

"Eğer değilsen, yeniden planlarız, tatlım," dediğini duyuyorum Daniel'ın, sesi mesafeli.

"Daha iyi olacağım," diyor kesin bir ifadeyle. "Güle güle, Charlie!"

Büyük hayal kırıklığıma rağmen gülümsemekten kendimi alamadım. Sanırım pasta tadımını iptal etmeyeceğimden daha fazla emin olmak istemişti.

"Hoşça kal Rusty," diyorum, diğer uçtan daha fazla hışırtı gelirken bile. "Geri döndüm," diyor Daniel, sonra kısa bir süre duraklıyor.

"Bu gece için üzgünüm," diye devam etti. "Başka zaman görüşürüz."

Tamamen G sınıfı olmasına rağmen, tüylerimi diken diken ediyor. *Seni göreceğim* cümlesi hayatımda hiç bu kadar umut verici olmamıştı.

Tek söyleyebildiğim "Oh?" oldu.

"Elbette," diyor ve sesindeki gülümsemeyi, törpüyü duyabiliyorum.

"Ufaklık iyileştiğinde sana haber veririm ve plan yaparız."

Rusty'nin küçük, sessiz sesinin, "Ben ufaklık değilim," dediğini duyuyorum.

"Üzgünüm ufaklık," diyor ve kız dramatik bir şekilde iç çekiyor. Hayal kırıklığına rağmen gülüyorum çünkü bunu hayal edebiliyorum: Rusty solgun, pembe yanaklı, muhtemelen bir battaniyenin altında ve Astrid'e sarılmış, doldurulmuş vombatı, hala bir munchkin olarak adlandırılmayı protesto ediyor. Yemin ederim, o çocuktan hiçbir şey kaçmıyor.

"Ve Charlie, şu anda kusmuk nöbetinde olmaktansa onu baleye götürmeyi tercih ederim," diyor ve sesi daha sessiz, kısık, alçak. "Söz veriyorum."

"Çoğu şey kusmuk saatinden daha iyi değil mi?" Rusty'nin duymaması için sesimi alçaltarak alay ediyorum.

"Elbette, ama daha *iyisi* de var, *daha iyisi* de var," diyor. "Ve sana ikincisini borçluyum."

Arabada dudağımı ısırđım. Göbek deliğimden kafa derime kadar tüm gövdem şu anda pembe olduğundan eminim. Daniel yedi yaşındaki bir çocuk için uygunsuz sayılabilecek tek bir şey bile söylemedi ama benimle müstehcen konuştuğundan kesinlikle eminim.

Aman Tanrım.

"Git Rusty'ye göz kulak ol," dedim. "Ve beni ara."

"Yapacağım," diyor ve telefonu kapattığımızda hâlâ kızarıyorum, hâlâ gülümsüyorum ve hâlâ azmış durumdayım ama bu sefer kendimi çok daha az tuhaf hissediyorum.

Bir an için sürücü koltuğunda oturdum. Cebimden hiçbir işe yaramayan post-it'i çıkarıyorum, üzerine önemli bir şey yazmış olma ihtimalime karşı hızlıca bir göz atıyorum ve yolcu koltuğuna atıyorum.

Sonra daireme çıktım, vibratörü çıkardım ve iyi bir şekilde kullandım. *Tekrar.*

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

DANIEL

RUSTY o gece yarım bardak tavuk suyu içirmeyi başardıktan sonra saat altı uykuya dalıyor. Bu onu uyurken gördüğüm en erken , ama zavallı çocuk gerçekten çok kötü durumda. Ateşi var.

102. Onu eve getirdiğimden beri iki kez kustu. Yarın da iyileşmezse doktora gideceğiz.

Annem eve Rusty uyuduktan sonra geliyor ama elinde alışveriş poşetleriyle kapıdan giriyor: tavuk çorbası, kraker, soda ve hayatım boyunca gördüğüm en büyük zencefil kökü parçası.

Torbaları masanın üzerine koyarken bilmiş bir tavırla "Ateşi besle, nezleyi aç bırak" diyor.

"Kulağa pek bilimsel gelmiyor," diye takılıyorum ona, bir poşet kapıp kilerdeki tavuk çorbası kutularını kaldırıyorum. Annem gülüyor.

"Çift kör çalışmaların halk ilaçları üzerinde hiçbir etkisi yok" diyor. "Size babamla ilgili hikayeyi anlatmıştım, değil mi? Yedi yaşındayken _"

"Kabakulak, kızamık ve kızıl aynı anda çıktı ve doktorlar annesine öleceğini söylediler ama annesi ona söğüt kabuğu ve tavuk çorbası verdi ve o da bunu atlattı?"

"Sanırım öyle," diyor.

"İlaçlar için teşekkürler," diyorum.

RUSTY ertesi sabah kendini daha iyi hissediyor. değil ama ateşi 100'e düştü. Sadece bir kez kustu, sonra işten izin aldım ve o günü kanepeye kıvrılıp Disney animasyon filmleri izleyerek geçirdik: 101 Dalmaçyalı, Orman Kitabı, Robin Hood, Mulan. Kendini kurtarmayan prenseslerden hiç hoşlanmaz. Buna saygı duyuyorum.

Ona krakerli tavuk çorbası yapıyorum ve su bardağını dolu tutuyorum. Annem girip çıkıyor, yarınki konferansına gitmek için toparlanıyor. Nötron yıldızlarının yerçekimi kuvvetlerini ölçmenin çeşitli yolları üzerine bir panel mi ne yönetecek. Yanlış bildiğime eminim.

Günü Charlie'ye mesaj atarak geçiriyorum: Rusty ile ilgili güncellemeler, o anda izlediğimiz filmin konusu ile ilgili güncellemeler. Bir noktada, tilki olmasına rağmen animasyon Robin Hood'a aşık olduğunu itiraf etti. Ona bu gerçeği hatırlattım. *Evet, öyle* diyor ve ben de gülüyorum.

Dün için hayal kırıklığına uğradım. Bütün gün boyunca, en azından Rusty'nin okul hemşiresinden telefon gelene kadar tek düşündüğüm oydu.

Tavan arasındaki öpücük. Araba yolunda, Caleb'ın kamyonetine yaslanmış, ergenlik çağındaymışız gibi öpüşme seansı.

şu anda *kendimi* ergen gibi *hissediyorum*, sanki öpüşmeyi keşfeden ilk kişiymişim gibi.

Charlie'ye tekrar mesaj attım: *Sanırım Rusty iyileşiyor.*

O gece, midem bulanmaya başladı.

Çarşamba sabahı yaptığım ilk şey kusmak oldu. Uyandığımda saat sabahın dördü, çünkü Levi annemi alıp Roanoke'deki havaalanına götürmek için orada. Zar zor banyoya gidiyorum ve sonra pijamalarımın fayans zemine diz küvete yaslanıyorum ve nefesimi tutuyorum.

Sikeyim.

Bavullar koridorda ilerliyor. Alçak sesler. Ayağa kalkıyorum, yüzümü yıkıyorum, midemi bulandırsa da dişlerimi hızlıca fırçalıyorum, sonra bir bardak su almak için aşağı iniyorum.

Annem beni görünce "Olamaz," diyor. Levi bir kez başını sallıyor ama bir adım geri atıyor.

Su aldım. Levi annemin bavullarını alıp kamyonetine koydu. Bir kaç yudum denedim, ve onlar aşağı kalmak gibi görünüyor. Tanrım, burası çok soğuk.

"Bana sarılma," dedi annem. "Kendini daha iyi hisset. Bol bol dinlen, kilerde bol miktarda tavuk çorbası var ve su içmeyi unutma. Bir şeye ihtiyacın olursa Charlie'yi ya da kardeşlerini ara ve zencefili gerçekten denemelisin, bana hep iyi gelir..."

Ben de başımı sallıyorum. Annem uzanıp kolumu bir kez sıkıyor, sonra alnımı yokluyor ve başını sallıyor.

"Git," dedim ona. "Seni de hasta etmeden önce."

Bana bir öpücük verdi ve . Yatağa geri döndüm.

RUSTY, tabii ki iyi. Bir şekilde yataktan kalkıyorum, ateşini ölçüyorum ve ona mısır gevreği veriyorum. Gözetimden başka bir şey olmadan kendi başına okula hazırlanacak kadar büyüdüğü için minnettarım ve okul servisine binişini ön pencereden izliyorum.

Sonra Seth'e bugün gelmeyeceğime dair mesaj atıyorum ve doğruca yatağıma dönüyorum.

Ön kapının dışında biri var.

Hayır. *Bir şey* var. Etrafımdaki ev ölü sessizliğinde, pencereler karartılmış, sanki dışarıda fırtına varmış gibi. Her şey dün bıraktığım yerde duruyor ama nedense eski kanepeler salona geri dönmüş, bırakın odadaki başka bir şeyi, birbiriyle bile uyuşmayan iki çirkin ekose canavar.

Ve ayakkabılar. Babamın ayakkabıları kapının yanında ve dışarıda bir şey var ve şu anda gün ışığı olması gerekiyor ama değil.

Bir kanepeyi kapıya doğru itmeme gerekiyor. Dışarıdaki şey kıpırdıyor, hışırıyor ve aniden onun devasa bir kuş olduğunu anlıyorum, tüyleri, pençeleri ve gagası var, *bu* yüzden çirkin kanepelerden birinin önüne eğilip itmeye başlıyorum, kalbime korku yayılıyor çünkü buradaki son kişi benim ve ne olduğunu bilmiyorum ama *bu şeyin eve girmesine izin veremem*.

Kanepeyi kapının önüne getirdim ve şimdi tahtaya vuruyor, kazıyor, . Terden sıırıslıklam oldum, kapıyı itmeye hazırım.

İkinci koltukta, ön kapıdaki küçük pencereden bu şeyi görmeye çalışıyordum.

Sonra bana sesleniyor ve sesi insan sesi.

"Daniel," diyor. "Daniel mi?"

Ve kapı sanki kanepenin orada değilmiş gibi açıldı. "Daniel!"

Uyandığımda çırpınıyor, battaniyeleri yüzümden uzaklaştırıyor, bir dirseğimin üzerinde yarı doğruluyorum.

"İsa, Dostum." diyor ki Seth'in Ses. O ayakta içinde benim Yatak odasının kapısında, bir elim hâlâ kapının tokmağında, tekrar yatağıma uzandım.

Hava soğuk. Islak. Göğsüme dokunuyorum ve gömleğim sırlıslam. Tüm vücudum karıncalanıyor. Hareket etmek Herkül'e özgü bir çaba gibi geliyor.

"Hey," diye mırıldanıyorum odanın içinden geçerken. "Bugün ne..."

Çarşamba mı?" "Çarşamba sabahı," diye onaylıyor. "Yaklaşık doksan dakika önce bana 'Ölüyorum' diye mesaj attın ve sonra aramalarımı ya da mesajlarıma cevap vermedin, ben de geldim.

bitti."

Kendimi yatağımda doğrulmaya zorluyorum. Midem bundan hoşlanmıyor ama derin bir nefes alıp kontrolümü sürdürüyorum. Komidinden telefonumu alıp bakıyorum.

Ben öldükten sonra, Seth'e gönderemedim uyuyakaldığım bir mesaj var: Rusty'de ne varsa aldım, bugün evde kalıyorum.

Seth'e gösteriyorum. Başını salladı.

"Bunun yardımı olurdu," diyor, sonra iç geçiriyor, bir elini tıpkı Eli'nin yaptığı gibi saçlarının arasından geçiriyor. Yemin ederim, bazen ikiz olduklarını düşünüyorum.

"Özür dilerim," diyorum.

"Hadi," diyor. "Ben en azından çarşaflarını değiştirirken senin de gidip duş alman gerek. Bir şey yemeden durabilir misin sence?"

Başımı sallıyorum.

"Sana zencefilli gazoz getireyim," diyor ve yatak odamın kapısını işaret ediyor. "Git."

THE DUŞ IS BERBAT. Ayakta durmak çok fazla çaba gerektiriyor, bu yüzden yarısında birkaç dakikalığına küvete oturuyorum ve sadece

su üzerimden akıyor. Cildime iğne batıyormuş gibi geliyor ama aynı zamanda iyi de hissettiriyor, o yüzden bununla başa çıkıyorum.

Daha sonra yeni bir tişört ve pijama pantolonu giydim. Seth yatağıma yeniden hazırladı ve sanırım çamaşır makinesinin alt katta çalıştığını duyuyorum. Komodinin üzerinde, normalde masamda tuttuğum telefonumun şarj aleti duruyor.

Seth iyi bir hemşire. Kim bilebilirdi ki?

"Yatakta film izlemek istiyorsan buna ihtiyacın olacağını düşündüm," diyor kapıdan kafasını uzatarak. "Bu şey pilini çabucak bitirir."

"Teşekkürler," diyorum.

"Berbat görünüyorsun," diyor kapı aralığından sempatik bir şekilde. "Biraz dinlen."

Başımı salladım ve yatağa geri döndüm.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

CHARLIE

Ben: O kesinlikle hayatta, değil mi?

Evet. Yanlış alarm.

Seth: Bok gibi görünüyor ama hayatta ve kalacağına inanıyorum.

SETH'e TEŞEKKÜR ediyorum, sonra telefonumu çalışma masama fırlatıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, *aslında endişeli* değildim, çok endişeliydim. Ama Seth'e öleceğine dair mesaj attı ve Seth'in mesajlarına ya da aramalarına cevap vermeyince, Seth neler olduğunu bilip bilmediğimi öğrenmek için beni aradı.

Ve tabii ki, bir gün gayet iyi olan, sonra bir şekilde yanlış amip yiyen ve bir bakmışsınız ölmüş olan insanlarla ilgili hikayeler okursunuz.

Ama bu o değil, çocuğundan kaptığı bir mide mikrobi, bu yüzden başımı salladım, gözlüklerimi taktım ve şerit testereye geri döndüm.

O öğleden sonra Seth Rusty'yi okuldan aldı ve ben de işten çıktıktan sonra Seth'in *önceden verilmiş bir sözü* olduğu için evine uğrayıp onu aldım. Önceden verdiği sözün ne ya da kim olduğunu sormuyorum, çünkü büyük ihtimalle er ya da geç duyacağım.

Rusty ve ben akşam yemeğinde Charlie'nin Özel Makarnası'nı (kavanozda siyah zeytin ve brokoli ile spagetti) yedikten sonra annemin kilise arkadaşlarından birinden kiraladığım garajdaki atölyeme gittik.

Şu anda Monteverte Tarih Derneği için iki yüz yıllık bir masayı yeniliyorum çünkü Monteverte Evi'ni önümüzdeki yıl tarihi bir cazibe merkezi olarak yeniden açacaklar. Bu masayı buradaki kırsal yollarda bulunan hurda antikacılardan birinde bulmuşlar. 70'li yıllarda birisi masanın üzerine çizgi roman sayfaları yapıştırmış.

Onları çıkarmak birkaç aşamalı bir kabus oldu ama neredeyse bitti. Bir gün kendim için çalışmayı çok isterim. Tüm eşyalarımın kendime ait olmasını, kendi programıma göre çalışmayı, kendi kendimin patronu olmayı çok isterdim. Şimdilik, bu sadece bir ek iş,

Gerçi.

Rusty'yi ödeviyle birlikte köşedeki masaya oturtuyorum ve iki yüz yıllık masanın üzerindeki çizgi roman sayfalarını zımparalamaya başlıyorum. Partiküllerden oldukça uzakta olmasına rağmen yine de maske takmasını sağlıyorum.

Sonunda adımı söylediğinde eşyalar üzerinde biraz ilerleme kaydediyordum. "Charlie!"

"Öyle mi?"

"Bu bir kedi mi?" diye sesleniyor.

Gözlüklerimi başıma geçiriyorum ve parmak uçlarında durduğu yere doğru yürüyorum, bir rafa gelişigüzel yerleştirdiğim bir grup küçük oyma hayvana bakıyor.

"Bu bir ayı," diyorum gülmemeye çalışarak. "Bak, süper güdük bir kuyruğu var." "Kuyruğu olmayan bir kedi olabilirmiş gibi görünüyor," diyor.

Onu yerine koyuyor ve bir an için kaşlarını çatarak başka bir tane alıyor.

"Bu nedir?" diye soruyor.

Çok diplomatik.

"Bu bir rakun," diyorum. "Gördün mü, kuyruğunda çizgiler var?"

"Rakunların maskeleri vardır."

"Yine de maske oymak zordur," diye . "Çizgiler oymuşsun."

Nesin sen evlat, sanat eleştirmeni mi?

"Bu daha kolaydı," diyorum.

Çocukların ekstra dikkatli olduklarında gösterdikleri o abartılı dikkatle geri koyuyor. Annesine yaptığım voodoo bebeğini attığım için rahatladım, ne olduğunu anlayabileceğinden değil.

Crystal hakkında ne düşüneyim - yani onun yarı iblis yarı bataklık yaratığı olduğunu - onun hakkında asla olumsuz bir şey söylemedim.

Rusty ve Daniel'ın da kötü bir şey söylediğini hiç duymadım. Birçok, *birçok*, *birçok* hatasına rağmen, kadın hala Rusty'nin annesi ve çocuk onu ölümüne sevir.

Bir gün gelecek, o da yapamayacak. Rusty zeki ve anlayışlı bir çocuk. Er ya da geç Crystal'ın saçmalıklarını görecek ve her şeyde olduğu gibi hasar kontrolü de Daniel'a düşecek.

"Bu bir fil," diyor kendinden emin bir şekilde, bir tane daha çekerek.

İçimden iç geçiriyorum.

"Karıncayiyen," diye itiraf ediyorum.

"Neden fil yerine karıncayiyen yaptın?" diye soruyor. "Filler daha havalı."

"Ama karıncayiyenler karınca yer," diye belirttim. "Dev karıncayiyenler bir günde otuz bin karınca yiyebilir."

Bunu nereden öğrendiğimi hatırlamıyorum. Umarım doğrudur, yoksa Rusty onu bir daha gördüğümde beni düzeltir.

"İğrenç," diyor. "Bir tane yapabilir miyim?"

Hayır demek için ağzımı açıyorum ama sonra sesimi çıkarmadan kapatıyorum çünkü dedem bana ahşap işlemeyi ilk öğrettiğinde onun yaşlarındaydım. Aramızdan ayrılalı yıllar olmasına rağmen, onun gözetiminde yaptığım yılan hâlâ bir yerlerde duruyor.

Sessiz, sanatsal bir görev. Rusty yaşına göre akıllı ve ellerini iyi kullanıyor. Onu yakından izleyeceğim.

"Çok ama çok dikkatli olacağına söz verdiğin sürece," diyorum ve başını sallarken gözleri parlıyor.

Ona küçük bir çam bloğu -yumuşaktır- ve bir çakı buluyorum, sonra nasıl başlayacağını gösteriyorum. İlk oyması için yumurta gibi basit bir şey denemesini öneriyorum ama o bana bir vombat oyacağını söylüyor.

Masasını yanıma çekiyorum, ikimiz de yine maske takıyoruz ve yemin ederim her otuz saniyede bir ne yaptığını bakıyorum. Her birkaç dakikada bir zımparayı bırakıp yanına gidiyorum ve ona birkaç ipucu veriyorum, güvenliği tekrar tekrar vurguluyorum.

İşleri bitirme zamanı geldiğinde, bir vombat yapmamıştı ama bir vombat yapma yolunda ilerleme kaydetmişti ve gururla gülümsüyordu.

"Güzel olmuş," diyorum, inceleyerek. "Bunun ilk oyman olduğuna emin misin?" "Bıçağı alıp evde bitirebilir miyim?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum, biraz fazla ani ve fazla sert bir şekilde.

Boğazımı temizliyorum.

"Bıçağı alamazsın ama bir dahaki ziyaretinde bitirebilirsin, mı?"

"Lütfen?"

"Üzgünüm ufaklık," diyorum. "Eve dönmeye hazır mısın? Sanırım baban seni özledi."

Tahta hayvanların bulunduğu rafa geri dönüyor ve tam olarak vombatı onların arasına yerleştiriyor ve o geri döndüğünde ben de dönüp bant zımparayı kaldırmaya başlıyorum.

"Bu sabah mısır gevreğimin içine portakal suyu dökmeye çalıştı," diyor kesin bir ifadeyle.

"Baban bugün kendini pek iyi hissetmiyor," diyorum omzumun üzerinden. "Evet," diyor. "Biliyorum."

Gülmemeyi başarıyorum. Rusty, onun ciddiyetine gülmemizden nefret eder.

Dükkânı kapattım, onu arabama yükledim, Daniel'in evine gittim, kapıyı çaldım.

Üç santim açılıyor, sonra zincirin ucuna gelince kısa kesiliyor. "Hey, çocuklar," diyor Daniel'in yüzünün yarısı.

İyi görünmüyor: solgun, gözünün altında bir halka görebiliyorum, saçları hafif yağlı ve terli görünüyor, sakalı biraz dağınık. İçimden hemen onu yatağına geri yatırmak ve alnına serin bir bez koymak geliyor.

Rusty kapıyı itiyor ama kapı yerinden oynamıyor.

"Daaaaaaaaaad," diyor iki eliyle ona yaslanarak.

"Bir saniye, Rusty," dedi, sonra bana baktı. "emezsin." Parmak uçlarımda durup önünü görmeye çalışıyorum.

"Ne oldu?" Telaşla sordum.

Bir vücut sıvısı kabusu hayal ediyorum. İğrenç bir şey.

"Bir şey olmadı," diyor hemen. "Sadece hasta olmanı istemiyorum."

"Kapı kollarınızı yalamayacağıma söz veriyorum," diyorum. "Şimdi lütfen içeri girebilir miyim?"

"Hayır."

"Bunu yatağa atmaya yardım edeceğim." "Uh-huh."

"Daniel."

"Ebola'yı almana izin vermeyeceğim ve bu son sözüm" diyor, görebildiğim tek gözünün etrafında hafif bir gülümseme var.

Yani en azından gülümseyecek kadar iyi hissediyor.

"Sende Ebola yok," diyorum. "Eğer Ebola olsaydın, çoktan-"

Gözbebeklerinden kan akıyor ve muhtemelen öldü demeden önce kendimi durduruyorum. "-hasta," diye bitiriyorum, Rusty'ye bakarak.

Rusty babasına ters ters bakıyor ve uzun, sinirli bir iç çekiyor. "Seni içeri almadan önce Charlie'nin verandadan inmesi gerekiyor," diyor ona. "Ciddi misin?" diye soruyorum.

"Ciddiyim."

"İçeri gelip sana Gatorade ya da başka bir şey yapamaz mıyım?"

"Uzaklaş, Charlie."

"Seth'i içeri aldın."

"Seth'in anahtarı var," diyor. "Seth kendini içeri aldı. Ayrıca, Cumartesi günü pasta tadımını kaçırırsan..."

Tek kaşını kaldırarak sözünü kesiyor ve şu anda oldukça sert görünmesine rağmen midem bulanıyor.

Rusty kapıyı tekrar iter, bu kez tek omzuyla kapıya yaslanır.

"Peki," dedim Daniel'a. "Seni yarın ararım."

"Teşekkürler," diyor. "Sana bir öpücük verirdim ama..."

"Gerçekten gerek yok," diye gülüyorum ve sonra Rusty'nin saçlarını karıştırıyorum. "Görüşürüz, ufaklık."

"Güle güle, Charlie! BABA, ARTIK İÇERİ GİREBİLİR MİYİM?"

Ön kapının açıldığını ve Rusty'nin *nihayet* diyen küçük sesini duyduğumda verandanın basamaklarını iniyorum. Omzumun üzerinden bakınca bir anlığına Daniel'ı görüyorum: beyaz atlet, gri eşofman altı, çıplak ayaklar.

Kapıyı kapatmadan önce başını kaldırıp yirmi adım ötede duran beni görüyor ve el sallıyor.

Sonra bana bir öpücük kondurdu. Gülerek onu yakalıyorum ve kapıyı kapatıyor.

PERŞEMBE:

"Artık bulaşıcı bile değilsin."

"Bunu siz söylüyorsunuz, ünlü bir bulaşıcı hastalık uzmanı."

"Gel hadi. Sana tavuk orbası getireyim."

"Charlie, kilerde o kadar çok tavuk orbası var ki zombi kıyametine bile dayanırım."

İ ekiyorum.

"Rusty ile takılmak için birine bile ihtiyacın yok mu?"

"Levi onu piyano dersine götürüyor."

"Bunun June'son zamanlarda Mountain Grind'e çok sık gitmesiyle bir ilgisi var mı?"

The Mountain Grind, Sprucevale Müzik Okulu'nun iki kapı aşağısında yer almaktadır.

Daniel homurdanıyor. Kendini daha iyi hissettiğinden eminim ama evine gidersem beni içeri almayacağına yemin ediyor.

"Bunu ona sormayacağım," diyor Daniel. "Bunu ona soracak mısınız?"

Sadece gülüyorum, çünkü Levi'ye bunu sorduğumda *June* isminde biriyle tanıştığını taş suratlı bir şekilde inkar edeceğini düşünüyorum.

"Değilim," diyorum.

CUMA:

"Sen ciddisin."

"Yarın sabah görüşürüz."

"Beni bu gece görebilirsin," diye belirttim.

Onu görmeyeli beş gün oldu. arşamba günü kapıdan bakmam sayılmaz. Beş gündür durmadan Pazar gecesi bir kamyonu doğru itildiğimi düşünüyorum. *Daha fazlasının* vaadi başımın üzerinde sallanırken geçen beş gün.

Beş gün boyunca antika bir masa üzerinde çalıştım, bir yat için merdiven parçaları oydum ve Cumartesi günü ne giyeceğimi düşündüm.

Beş gün boyunca sessizce evrenin bana Daniel ile *oraya* gitmenin kötü bir fikir olduğu sinyalin verip vermediğini merak ettim. Kötü bir fikir gibi gelmiyor. Harika bir fikir gibi geliyor. Ama derinlerde bir yerde, değişimden korkan, risk almaktan korkan bir parçam var.

Bir yanımdı sırarsam elimde hiçbir şey kalmayacağından korkuyorum.

Telefonun diğerk ucunda Daniel duraksıyor. Bugün işe geri döndüğünü biliyorum, yani en azından o kadar daha iyi.

"Charlie, eğer seni yarından önce hasta edersem aklımı kaçıırırım," diyor sesini alçaltarak. O ofisinde ve ben öğle tatilindeyim.

Sandviçimi yutuyorum.

"Benimle pastanın tadına bakmak için bu kadar heyecanlı mısın?" Nabzım hızlanırken bile alay ediyorum.

Sadece gülüyor.

"Elbette," diyor. "*Pastanın* tadına bakacağım için gerçekten heyecanlıyım."

Tam o sırada, dinlenme odasında bulunan iş arkadaşlarımdan biri bana bakıyor.

Sandalyemden öyle hızlı fırlıyorum ki neredeyse sandalyeyi devireceğim ve dinlenme odasından çıkıp boş arka koridora doğru yürüyorum, yüzüm pembeleşiyor.

"Hâlâ orada mısın?" Daniel soruyor.

"Hâlâ buradayım," diyorum. "Ve bu gece gelmemem için bana hâlâ iyi bir sebep sunmadın."

"İki günde yedi kez kustum ve iki kez tüm çarşaf larım ter içinde kaldı," diyor. "Bu iyi bir neden için nasıl?"

İç çekiyorum.

"Ve eğer seni göremediğim dört gün *daha olursa*, hayal kırıklığından masaları devirmeye başlayacağım," diye devam ediyor.

Başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. "Bunu yapma, birileri bunlar için çok çalıştı." "Masamın Ikea'dan alındığına eminim."

"O zaman İsveçli biri bunun üzerinde çok çalışmış."

"Yarın sabah görüşürüz," diyor. Sesi alçak, sessiz ve ürpertici. "Ve hiçbir masayı devirmeyeceğim."

"Pekâlâ," diye kabul ediyorum sonunda, çünkü Loveless'ın en sakin kardeşi olmasına rağmen bazen domuz kafalı bir boğa kadar inatçı olabiliyor. "Yarın."

"On mu?"

"On," diye onaylıyorum, vedalaşıyoruz ve kapatıyoruz.

Telefonumu cebime sokuyorum. Beton zemini bir kez tekmeliyorum ve suratımı asıyorum, çünkü orada duruyor. Öğle yemeğimden arta kalanları toplayıp buzdolabına geri koyuyorum ve işe geri dönüyorum.

O gece, ben ve vibratörüm. Tekrar.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

DANIEL

"ÖNCE NE TÜR KEK TADACAKSINIZ?" Rusty, Charlie'nin dairesine çıkan merdivenleri ikişer ikişer çıkarken şöyle diyor. "Önce kırmızı kadifeyi, sonra çikolatayı, sonra çileği, sonra vanilyayı ama sonra tekrar çikolatayı tatmak istiyorum çünkü her zaman en iyisi budur. Bazen düğünlerde havuçlu pasta oluyor ama ben o düğünleri sevmiyorum..."

Kızım pastadan bahsederken onu zar zor dinliyorum. Bütün hafta boyunca bugün için pompalandı ve şimdi buradayız, şeker tüketimiyle dolu bir gün için dışarı çıkmadan önce Charlie'yi alıyoruz, zar zor durabiliyor. Ben de hemen hemen aynı şekilde hissediyorum, sadece pastayla ilgili değil. Neredeyse bir haftadır Charlie'yi görmüyorum.

ateşlendi ve kapının arkasından onunla bir dakika konuştu.

"...ama en iyi pasta doğum günü pastasıdır. İçinde renkler olmasını seviyorum..."

Charlie'nin kapısını çalıyorum, kendimi debriyajı çekilmiş ve motoru devirlenmiş bir araba gibi hissediyorum. Vroom. Vroom.

Kapı açılıyor ve işte orada, çilleri, bukleleri ve ela gözleriyle, her zamanki gibi biraz gelişigüzel görünüyor, sanki onu ne zaman alacağımı on yedi kez teyit etmeme rağmen bir şekilde bizi beklemiyordu.

"Hey, içeri gel," diyor.

Mor bir bornoz giyiyor, beli kapalı ama yine de bir elini göğsüne koymuş, sanki açılmadığından emin olmak ister gibi.

"Charlie giyinik bile değilsin!" Rusty iki kolunu başının üzerinde sallayarak haykırıyor. "*Kırk dakika* içinde pasta yememiz gerekiyor."

Bunu söylerken, sanki önemli bir toplantıya geç kalan bir CEO'ymuş gibi, amcası Seth'in geçen yıl ona hediye ettiği parlak yeşil saati kontrol ediyor.

"İlk fırın yirmi beş dakika uzaklıkta, yani vaktimiz var," diyor Charlie, saf enerji topu -yani Rusty- oturma odasına girerken.

"Bunu mu giyiyorsun?" Charlie'nin sehpasındaki marangozluk kitabını karıştırmakta olan Rusty'nin beni duymayacağı kadar alçak sesle soruyorum.

Charlie'nin eli bornozunu biraz daha sıkı kapatıyor.

"Bana beş dakika ver, hala giyinmem gerekiyor" diyor. "Üzgünüm, yataktan çıkmakta biraz geciktim ve dün gece kahve makinesini yıkamamıştım, bu yüzden işimi yapmadan önce onu yapmak ve kahve yapmak zorunda kaldım ve-"

Eğildim ve onu öptüm. Hızlı bir selamlama öpücüğünden başka bir şey değil, bir merhaba-nasılsın öpücüğü, ama bunun için bir haftadır bekliyordum ve yemin ederim tüm vücudumda dalgalandığını hissedebiliyorum.

Daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını istiyorum ama Rusty 10 adım bile uzakta değil, bu yüzden Charlie'ye kibarca bir öpücük verip geri çekiliyorum.

"Hemen dönerim," diyor Charlie ve yatak odasında kayboluyor.

Bu sefer kapının kapandığını duyuyorum, Tanrı'ya şükür, ben de onun kanepesine oturuyorum ve Rusty yanıma tırmanıp *Premodern Birleştirme* kitabının sayfalarını çeviriyor: *Bir Meraklı Kılavuzu'nun sayfalarını* çeviriyor. Görünüşe göre ilgisini çeken bir şey bulamıyor, çünkü on saniye sonra koltuktan atlayıp başka bir kitap alıyor.

Birkaç dakika sonra Charlie yatak odasından çıkar.

Başka bir elbise giyiyor. Bu elbise parlak çiçekli, koyu mor, kolsuz, beli dar ve kalçaları bol, eteği dizlerinde bitiyor.

"Ooooooh, güzel elbise," diyor Rusty yukarı bakarken. "Nasıl oldu da birdenbire elbise giymeye başladın?"

Charlie omuz silkip çantasını aldı.

"Canım öyle istedi," diyor, bana hızlı bir bakış fırlatarak.

"Sana çok yakışmış," diye teklif ediyorum.

İşte yine o *güzel* kelime. *Güzel*. Şu anda söyleyebileceğim en az iyi, teknik olarak övgü dolu şey, ama kızımın önünde ne demem gerekiyor? *Büyüleyici mi? Sikilebilir mi?*

"Teşekkürler," diyor basitçe. "Elizabeth dolabımı inceledi ve eksik buldu, biz de alışverişe çıktık. Gidelim mi?"

Rusty *evet* bile demiyor, sadece ayağa fırlıyor ve kapıya doğru ilerliyor. Saniyeler sonra tahta basamaklardan bir fil gibi zıplayarak indiğini duyabiliyorum.

"Beklemen gerek," diye , onu takip ederek.

Takırtılar kesildi. Charlie ve ben çıktık. Rusty merdivenleri yarılmış, sabırsız görünüyordu ve Charlie kapısını arkasından kilitlemek için döndü.

Elbisenin sırtı yok. En azından yarım bir sırtı yok, sadece iki mor askı Charlie'nin kürek kemikleri üzerinden çaprazlama geçerek omurgasının yarısına kadar kumaşa bağlanıyor.

Anında, sütyen giyip giymediğini merak ettim. değil. Çocuğum on adım ötede sabırsızca tepinirken şu anda merak etmek istediğim bu değil ama ediyorum.

Charlie bana dönüyor ve kısa kesiyor.

"Ne?" diyor, telaşla. "Bu elbise iyi mi?"

" değil," başarıyorum. "Çok güzel. Harika. Önce bayanlar."

Merdivenleri işaret ediyorum ve Charlie merdivenlerden iniyor.

Güzel mi? Hadi ama.

Susie Q's Cakes'e girdiğimiz anda Rusty sanki Miss America tacını takmış gibi soluk soluğa kalıyor, ama bu daha dramatik çünkü pastayla güzellik yarışmalarından çok daha fazla ilgileniyor.

Sonra kısa bir süre durur, girişin ortasında durur ve çocuksu, gevşek çeneli bir şaşkınlıkla etrafına bakar.

"Kı mılda, ufaklık," dedim ona. "Yürüme yolundasın."

Rusty içeri giriyor, hala heyecan içinde, Charlie ve ben de onu takip ediyoruz, onun eli benim elimde. Her yerde pasta var: camekânlı büyük pastanenin içinde, tezgâhın arkasında bir cupcake sergisi. Tezgâhın üzerinde cam kubbelerin altında pastalar var, ön vitrinde güzelce dekore edilmiş beş katlı birkaç pastadan bahsetmiyorum bile.

Bunların gerçek olduğunu sanmıyorum.

Rusty'nin gözleri fincan tabağı büyüklüğünde ve mağazanın ortasında duruyor, ellerini birbirine kenetlemiş, tüm dünyaya bir tatlı gibi bakıyor,

büyüleyici ikinci sınıf öğrencisi.

Ki öyle, ama aynı zamanda başka pek çok şey.

"Ee, pasta," diyor Charlie.

"Kek," diye kabul ediyorum, ona bir kez daha bakıyorum.

Bakmadan duramıyorum, çünkü onu hiç görmedim. Charlie her zaman normal kıyafetler giyer, kot pantolon ve tişört, bazen tulum, bazen de şort. Çıplak omzunu, köprücük kemiklerinin çentiğini, kürek kemiklerinin keskin kıvrımını en son ne zaman gördüğümü hatırlayamıyorum.

Sadece benim için yapılmış bir striptiz izliyormuşum gibi hissediyorum.

Mesele elbise değil, ki gayet mütevazı. Vücudunun elbisenin altında nasıl hareket ettiği beni etkiliyor. Sütyen giymemiş olabileceği düşüncesi. Oturduğu zaman kalçasının parıltısını görüyorum ve kumaş kayıyor.

Charlie hâlâ etrafına bakınırken, "Daha önce hiç düğün pastası tatmamıştım," diyor. "Sadece bir şeyleri işaret etmeye mi başlayacağız, yoksa-

"Siz Charlotte ve Daniel olmalısınız!" diyen bir sesin ardından önlüklü bir kadın hızla arka taraftan dışarı fırlıyor. "Susie Q's Cakes'e hoş geldiniz! Violet'ten hakkınızdaki her şeyi duydum, ikinizin sonunda bunu resmileştirecek olmanızdan dolayı çok heyecanlı. Buyurun, oturun."

Suzie bizi pastanenin kafe kısmına götürüyor; burada bir masa, tabaklar üzerinde narin çay fincanları, çiçekli tabaklar ve kıvrımlı çatallarla tamamlanmış üç yer ayarıyla çoktan kurulmuş durumda. Rusty hemen masaya oturuyor ama Charlie bütün bu düzene biraz temkinli bakıyor.

"Ve *sen* de Rusty olmalısın," dedi Susie. "*Hakkınızda* her şeyi duydum. Bu senin ilk pasta tadımın olacak o zaman?"

Hâlâ Rusty ile konuşuyor. Bugün gösterinin yıldızının kim olacağı hızla netleşiyor ve bu kişi sahte evlilik yapanlardan biri değil.

"Evet," diye onaylıyor Rusty, olabildiğince ciddi bir şekilde.

"Mükemmel," diyor Susie. "Numunelerinizi ve çayınızı hemen getiriyorum." "Çay var mı?" Susie mutfığa geri dönerken Charlie mırıldanıyor,

önlüğündeki fırfırlar dalgalanıyordu.

"Bu Violet'in mi?" Sesimi alçaltarak soruyorum.

Rusty masanın üzerine eğilir, narin çay fincanı ve tabağını inceler ve sonunda eline alır.

"Altında bir çiçek var," diyor bize.

Son derece rahatsız olmasına rağmen sandalyeme yerleşiyorum ve bir kolumu Charlie'ye doğru uzatıyorum, elim ensesinde. Gergin, bu yüzden düğümleri hafifçe ovuyorum, parmaklarım sırtındaki çapraz kayışların altına giriyor.

Tek bir kötü düşünce bile düşünmüyorum. Bu uygunsuz olurdu. Tamam, belki bir tane.

Muhtemelen iki. Ama hızlılar.

Bir bacağını diğerinin üzerinden geçirerek, "Tezgâhta dururken küçük kâğıt bardaklardan kek ısırıkları yiyeceğimizi sanıyordum," diyor. Kalçaları parlıyor. Boynunu ovmaya devam ediyorum, o da elime doğru hafifçe eğiliyor ve üçüncü bir kirli düşünceyi fırçalıyor.

"Güzel porselenlerle yemek yemiyor musun?" diye sordum. "Sadece çayı içerken serçe parmağını uzat, bu şekilde uygun olur."

"Bunu sen söylüyorsun, ünlü görgü kuralları uzmanı," diye alay ediyor.

Rusty çoktan çay içiyormuş gibi yapıyor, fincan parmaklarının arasında dikkatle tutuluyor, iki serçe parmağı da dışarıda.

"İşte böyle," diyorum Rusty'ye başımı sallayarak. "Gördün mü, nasıl biliyor." "Merak etme, sana öğretebilirim," diye Charlie'ye güvence veriyor.

"Teşekkürler," diyor Charlie.

Tam o sırada Susie, önünde bir tepsiyle telaşla dışarı çıkar.

"İşte burada!" diyor ve önümüzdeki masanın üzerine koyuyor.

İç i küçük kek kareleri ve süslü, çiçekli, narin bir çaydanlıkla dolu.

"Ooh," diyor Rusty, eğilerek, ağzı bir O harfi oluşturuyor ve Susie gülüyor.

"Her şey sırayla," diyor ve çaydanlığı eline alıyor. "Kendi özel kek tadım karışımımız, bir miktar bergamot ve zencefil içeren siyah çay. Damağı temizlemeye yardımcı olur."

Susie ikimize de çay koyuyor. Charlie sandalyesinde dimdik oturuyor. Acaba şort ve tişörtten daha güzel mi giyinmeliydim diye düşünüyorum ama dışarısı seksen beş derece.

"Ve şimdi, tabii ki, pasta," diyor gülümseyerek. "Bugün tatmanız için beş farklı lezzetimiz var ve tabii ki istediğiniz herhangi birini istediğiniz şekilde birleştirebiliriz. İlk olarak en popülerlerimizden biri olan gelin beyazı."

Kek, yaklaşık bir inç karelik küçük, ısırik büyüklüğünde parçalar halinde, her birinin üstünde bir krema girdabı var. Çatalla mızraklayıp ağızma atıyorum,

Sakalıma buzlanma bulaşmaması için dikkatli olmalıyım.

Güzelmiş. Tadı kek gibi.

Küçük masada karşımda oturan Rusty ciddiyle başını sallıyor. "Sen ne düşünüyorsun?" Susie ona soruyor.

Rusty bir an düşünür.

"Badem çok güçlü bir şekilde ortaya çıkıyor," diyor dikkatlice. "Diğer tatları bastırıyor."

Charlie kaşlarını kaldırıyor ve Susie'nin bir an için nutku tutuluyor. Bir kahkaha atmaya zorladım.

Rusty, kardeşim Eli ile çok fazla takılıyor. Onun damak zevkini eğittiğini ya da Rusty'nin bir kekin içinde çok fazla badem özü olduğunu anlayabildiğini fark etmemiştim.

Ama bu cümleleri nereden aldığını bildiğimden yüzde yüz eminim.

"Bir sonraki partiye biraz daha az badem ekleyeceğimden emin olabilirsin," diyor Susie, yüzü eğlenmekle şaşırma arasında bir yerde. "Siz ikiniz ne düşündünüz?"

"Hoşuma gitti," diyor Charlie.

Bize tek lokmalık pastalar vermeye devam ediyor. Aşağı yukarı bir bira ya da şarap tadımıyla aynı sırayı takip ediyorlar, en azdan en güçlü tatlara doğru: beyaz, gül, lemondrop, baharatlı kek ve son olarak çikolata.

"Bu arada yüzüğün kesinlikle çok güzel," diyor Susie, Charlie lemondrop pastasından bir yudum aldığı anda. "Nişan yüzüklerinde renkli taşları çok nadir görüyorum."

Charlie orada olduğunu yeni fark etmiş gibi yere bakar, sonra pastayı yutar.

"Bu bir aile yadigârı," diyor. Susie sadece iç çeker.

"Geçmiş olan mücevherleri seviyorum," diyor. "Çok romantik. Nasıl teklif ettiniz?"

Bu son soru bana, ağzımın yarısına kadar gelen bir çatal dolusu kek gibi geliyor.

Kahretsin. Hikayenin bu kısmını hiç düşünmemiştik. Hiç aklıma bile gelmedi.

Charlie'ye bakıyorum. Bana gülüyor, gözleri parlıyor.

"Bence hikâyeyi anlatmalısın," diyor bir elini nazikçe dizime koyarak. "Çok eşsiz ve romantikti ve bir milyon yıl geçse de bundan şüphelenmezdim."

Ben çılgınca Charlie'ye evlenme teklif edebileceğim romantik ama eşsiz bir yol düşünmeye çalışırken bile onun dokunuşu görmezden gelinmesi imkânsız bir sıcaklık dalgası yaratıyor.

Elimi onun elinin üstüne koyup masaya getiriyorum ve tutuyorum. Beni izliyor, gözleri hala gülüyor.

"Charlotte hakkında bilinmesi gereken bir şey varsa, o da seramik melek figürlerine bayıldığıdır," diye başlıyorum.

Kaşları hafifçe aşağıya iniyor.

"Evi onlarla dolu," diye devam ediyorum. "Bu onun en büyük hobisi. Her zaman eBay'de daha fazlasını arıyor ve Belarus'ta sadece birkaç yıl üretilmiş olan bir heykelcik olduğunu biliyordum ve buna deli oluyordu."

Charlie şimdi yarı şüpheci, yarı gülmemeye çalışıyor.

"et," diyor elimi içinde sıkarak. "Bu benim en sevdiğim kısım, Belarus'tan gelen seramik mekle ilgili."

"Şey, bir tane bulmayı başardım ve onun fiyatını aştım," diyorum. "Ve kollarını uzatmış gibi duruyordu, bu yüzden bir gün Charlotte isteyken evine girdim, meleği mutfak masasının üzerine koydum ve *yatak odasına gelmesini* söyleyen bir not bıraktım."

"Özellikle bunun hiç de ürkütücü olmamasına bayıldım," diye mırıldanıyor Charlie. "Ve tabii ki, orada yüzükle saklanıyordum, bir tanesini bekliyordum Dizini." diyorum. "Ve o da evet dedi!"

"Tabii ki balkabağım," diyor biraz fazla geniş gülümseyerek. "Sen her zaman benim tatlı muzlu çöreğim olacaksın."

Gülmemek için dudaklarımın içini ısırarak zorunda kalıyorum. Charlie'nin ela gözlerine bakarak derin bir nefes alıyorum ve ikimizin de kaybetmek üzere olduğumuz gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Her zaman benim yapışkan ballı çöreğim olacaksın," diyorum ona.

Charlie'nin gözleri sulanmaya başlar. Derin ve kontrollü bir nefes alıyor. "Benim sevgili ayıcığım," diyor, bir şekilde asmadan. "En sevdiğim kucak cini," diye karşılık veriyorum.

Elini çok sıkı sıkıyorum, çünkü soğukkanlılığımı tamamen kaybetmeme yarım saniye kalmıştı, ama Susie beni kurtardı.

"Bu çok tatlı bir şey," diyor. "Düğün melek temalı mı olacak?"

"Kesinlikle," diyor Charlie, ona bakarak, son derece ciddi bir şekilde.

"Melekler her yerde. Meleklerden başka bir şey yok."

SUSIE'YE ELVEDA DİYORUZ, pasta konusunda irtibatta olacağımıza söz veriyoruz ve sonra arabaya dönüp kapıları kapatana kadar hiçbirimiz tek kelime etmiyoruz.

Birbirimize baktığımız anda ikimiz de kahkahayı patlattık. Ben o kadar çok gülüyorum ki burnumdan soluyorum. Charlie'nin yüzünden yaşlar akıyor ve elinin tersiyle onları itiyor.

"Ne?" diyor Rusty telaşla, arka koltuktan. "Komik olan ne?" "Hiçbir şey, tatlım," diye nefes nefese kalmayı başardım.

"Neden gülüyorsun?" diye soruyor.

Dikiz aynasından onun küçük ciddi yüzünü görebiliyorum ve bu beni daha da güldürüyor.

"Gülmeyi kes," diye soluk soluğa bağılıyor Charlie.

"Aman Tanrım, Daniel." "Charlie komik bir fıkra anlattı," diye soluk soluğa konuşmayı başarıyorum.

"Neydi o şaka?"

"Seramik melekleri sevdiğini" söyledim. Yapabildiğimin en iyisi bu. Charlie yolcu "Sarıl gremlin," diye mırıldanıyor. İkimiz de yine gülmekten kırılıyoruz.

"Bu neden komik?" Rusty soruyor. "Charlie melekleri sevmez."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum çünkü şu anda Charlie'ye bakarsam yine kendimi kaybedeceğim ve Rusty'yi daha da kızdıracam.

"Şaka bu," diye açıklıyorum. "Melekleri gerçekten sevmiyor ama biz sevdiğini söyledik."

Rusty, "Bu sadece bir yalan," diye .

"Haklısın tatlım," diyorum. Charlie boğazını temizliyor.

"Üzgünüm, Rusty," diyor Charlie. "O kadar da komik değil."

Gözlerimi tekrar açıyorum, Charlie sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi dümdüz karşıya bakıyor.

Arka koltukta Rusty dramatik bir şekilde iç çekti, hala kaşları çatıktı. Arabayı sürüyorum.

"Algoritma bizi nereye götürüyor, ayıcık?" Charlie'ye soruyorum.

Homurdanıyor ve seyahat programını açıyor.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

CHARLIE

TANRIYA ŞÜKÜR, bir sonraki durakta tadım masalarında narin, çiçekli çay fincanları ve tabakları yok, sadece çatallı üç tabak var. Burayla ilgili her şey beni şimdiden züccaciye dükkanına girmiş bir boğa gibi hissettiriyor: güzel, özenle hazırlanmış pastalar; duvardaki *Yaşa, Gül, Sev* gibi tatlı sözler içeren tabelalar; kaçınılmaz olarak kadın olan ve kaçınılmaz olarak saçlarını ve tırnaklarını yaptıran ve *limonlu şifon Victoria süngeri* gibi şeyler söyleyen diğer müşteriler.

Özellikle narin biri değilimdir. Elektrikli aletlerin etrafında olmadığım sürece dikkatli olmak konusunda pek iyi değilimdir. Hayatımda hiç üç saatten uzun süre kırılmadan kalan bir manikürüm olmadı, en az beş yıldır tırnaklarımı boyadığımdan değil.

Ayrıca, elbise giyiyorum, bu yüzden sürekli olarak yanlışlıkla insanlara görünmekten korkuyorum ve Daniel sırtıma bakmaktan ve sonra olmadığını söylemekten vazgeçmiyor. Arkamda bir KICK ME işareti olduğunu düşünmeye başladım.

Ancak geleneksel kadınlık işaretleriyle ilgili tüm rahatsızlıklarına rağmen, bu haftalardır geçirdiğim en güzel gün. Pasta çok lezzetli. Rusty her zamanki erken gelişmiş, komik halini sergiliyor.

Daniel bana bir kez daha dokunursa sanırım kendimi dışarı atabilirim. *Pazartesi öğleden sonra* Rusty'nin bale dersi varken Daniel'in gelmesini nasıl bekleyeceğimi bilmiyorum. Kırk sekiz saatten fazla var.

Belki kardeşlerinden biri yarın Rusty'i bir süreliğine alır. Çocuğu seviyorum ama burada babasının kemiklerini sıplatmaya çalışıyorum ve o da yardımcı olmuyor.

"Pekâlâ," diyor The Cake Walk'taki kadın bir tabak dolusu pasta parçası getirirken. "İşte düğün pastası seçeneklerimizden bir örnek. Solda, ekstra nemli olması için biraz hindistan ceviziyle süslediğimiz temel beyaz pastamız var, sonra ahududulu şifonumuz var, genellikle basit bir tereyağı kremasıyla servis ettiğimiz gerçekten nemli bir pasta ve üçüncüsü, yoğun ama nemli olan ve bir pastanın alt katmanı olarak gerçekten iyi duran melek yemeği pastası."

Daniel'a endişeli bir bakış attım.

Daha kaç kere "ıslak" diyecek?

"Sırada, muhtemelen en nemli ve en popüler pastamız olan fıstıklı naneli pasta var..."

Oh, Tanrım.

Nemli kelimesini en az beş kez daha söylüyor. Kırmızı kadife keki aynı cümle içinde iki kez *nemli* olarak tanımlıyor. Artık keke konsantre olamıyorum. Sadece *nemli* kelimesini tekrar söylemesini bekleyebiliyorum.

Yarısında nefesi kesildi. Üçümüz de donup kaldık, ben ağzıma bir lokma kek götürmüştüm.

"Çok *güzel* bir yüzük," diyor. "Yakut mu o?"

Çatalımı indiriyorum.

"Bu bir lal taşı," diye açıkladım. "Aile yadigârı."

Daniel öyküyü kısaca anlatır ve kadın şimdi çenesini bir eline dayamış, masanın üzerine eğilmiş oturmaktadır.

"Bu çok romantik," diye iç geçiriyor. "Nasıl evlenme teklif ettiniz? Eminim harikaydı."

Daniel ve ben birbirimize bakıyoruz.

Herkes bize bunu soracak mı? Merak ediyorum.

Ben bir şey söyleyemeden Daniel bir elini omzuma koyuyor, sert eli çıplak tenime değiyor. Derin bir nefes alıyorum ve vücudumdaki her sinir boyunca gönderdiği cızırtıyı görmezden geliyorum.

"Charlotte hikâyeyi anlatmayı seviyor, o yüzden bırakayım o anlatsın," diyor. Gözlerinde hoşuma gitmeyen bir parıltı var. "Gökyüzüne yazı yazma kısmını da unutma, tatlım."

Uzanıp elimi onun elinin üzerine koyuyorum ve ona tatlı tatlı gülümsüyorum, çünkü muhtemelen bunu hak ettiğimi biliyorum.

"Nasıl unutabilirim ki?" Ben soruyorum.

İnsanlara pasta tadımı sırasında nasıl havadan sudan konuşulacağını öğrettikleri bir düğün pastası pazarlama semineri olmalı, çünkü her fırında aynı şey oluyor. Çok tuhaf. Ayrıca biraz da komik.

İlk olarak, "Ne güzel bir yüzük!" şeklinde bir çeşitleme vardır. Sonra, büyük olan: "Nasıl teklif etti?"

Eğer akıllı olsaydık, önceden bir hikaye uydururduk. Ama bulamadık.

İlki seramik meleklerdi. Bu fikri bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sonra, Pasta Yürüyüşü'nde bana fırlattı ve ben de güzel bayana Daniel'in beni nasıl gölde pikniğe götürdüğünü anlattım ve bir kayıkla açıldığımızda bir gökyüzü yazarı tepeme MARRY ME CHRALOTTE yazdı ve ben yanlış yazılmasına rağmen evet dedi.

"Adını nasıl heceleyeceğimi biliyorum," diyor dışarı çıkarken, eli sürekli belimde ve ben... Kaybediyorum. Kaybediyorum. Kaybediyorum. Aklımı.

"Elbette biliyorsun," diyorum. "Yazım hatasını gökyüzü yazarı yaptı."

Yükseltici koltuğuna tırmanırken Rusty, "Bu da bir yalandı," diye belirtiyor. "İnsanlara yalan söylüyorsun."

Daniel, "Bunu hikâye anlatmak gibi düşünün," diyor ve Rusty bir sonraki fırına kadar bunu düşünüyor.

FRANCESCA'S CAKES'te Daniel elini dizime koyuyor ve yüzüğüme hayran olan yaşlı kadına tembel hayvanları çok ama çok sevdiğimi, bu yüzden beni hayvanat bahçesine götürdüğünü, sonra ortadan kaybolduğunu ve dev bir tembel hayvan kostümü giyerek geri gelip evlenme teklif ettiğini söylüyor.

Magnolia Bakery'de bir tezgahın başında duruyoruz ve ben beni gönderdiği ve sonunda onu arka bahçesinde dizlerinin üzerinde bulmamla sonuçlanan ayrıntılı hazine avını anlatırken o kolunu belime doluyor.

Hiçbirimiz öğle yemeği için çok aç değiliz ama sandviç alıyoruz ve nehir kenarında bir park buluyoruz. Daniel Rusty'ye taş sektirmeyi öğretiyor ya da en azından deniyor. Ben sadece onları izliyorum, ayakkabılarını çıkarmışlar, ayak parmakları çimenlerde, ve Daniel'in şu anda çok ateşli olduğunu fark etmemeye çalışıyorum.

Sugar Momma'da Daniel kadına evlenme teklifi için bir flash mob düzenlediğini söyler, ama sonra şaka ona kalır çünkü flash mob'un ne olduğunu açıklamak zorundadır.

Flash mob. Tüm bu süre boyunca bir eli sırtımda, bir başparmağı kürek kemiklerimin hemen altındaki çıplak ten üçgenini okşuyor.

Cherry on Top'da onlara ikimizin de tam bir adrenalini bağımlısı olduğumuzu ve Batı Virginia'da bir köprüden bungee jumping yaparken evlenme teklif ettiğini anlattım. Zıplamanın ne kadar romantik olduğunu da anlatarak hikayeyi bitirdiğimde, ona doğru eğilip dudaklarından hızlıca bir öpücük veriyorum.

Bu bir hata. Daha fazlasını istiyorum. Kucağına tırmanmak ve bacaklarımı ona dolamak istiyorum, ama bir sürü izleyicinin ve yedi yaşında bir çocuğun olduğu bir pastanedeyiz, bu yüzden sessizce geri çekiliyorum ve ayak parmaklarımı sıkıyormuş gibi yapıyorum.

Son pasta durağımız olan Frosted Fig'e vardığımızda hepimiz yorulmuştuk. Eğer çok fazla pasta diye bir şey varsa, biz ona yaklaşıyoruz. Rusty'nin bile hevesi biraz azalıyor, yine de kapıdan ikimizden önce çıkıyor.

Frosted Fig'de tabureli bir tezgah var. Oturuyoruz. İkimiz de aynı tepside birer parça kek alıyoruz ve kaçınılmaz soru geldiğinde Daniel sessizce parmaklarımızı birbirine bağlıyor.

"En sevdiği şelaleye doğru yürüyüşe çıktık," diyor. "Oraya vardığımızda ona evlenme teklif ettim. Sonra da çıplak yüzmeye gittik."

Kekten bir ısırık alıyorum, can alıcı noktayı bekliyorum ama Daniel ben kırmızı kadifeyi çiğneyip yutarken sadece beni izliyor.

"Bu çok tatlı," diyor kadın. "Basit evlenme tekliflerini duymayı hep sevmişimdir. Onlar en içten olanlardır."

Başımı sallıyorum, Daniel'in eli hâlâ benim elimde. Hâlâ bana bakıyor, yüzü tuhaf bir şekilde ciddi ve düşünceli.

"Evet," diyorum sessizce. "Gerçekten çok güzeldi."

AKŞAM YEMEĞİ öğle yemeğinde yediğimiz sandviçlerin geri kalanı, Daniel'in annesinin evinin arka verandasında güneş batarken yeniyor. Mayıs ayının başındayız, bu yüzden hava oldukça geç aydınlanıyor ve yemeğimizi bitirdikten uzun bir süre sonra orada oturup günün pastalarını dikkatle gözden geçiriyoruz.

Eleştirilerin çoğunu Rusty yapıyor. Pastayı ne kadar sevsem de, bir süre sonra hepsi birbirine karıştı.

"Şeker Anne'yi sevdim," diyor Rusty. Bunun ne anlama geldiğini bilip bilmediğini merak ediyorum kısa bir süre, ama sanmıyorum. "Çikolataları güzeldi. Ve en iyi çikolata kreması da onlarda vardı. Daha fazla çikolatalı düğün pastası olmalı."

"İnsanlar hep beyaz olmasını istiyor," diyorum tembelce, ayaklarım alçak cam masanın üzerinde, ayakkabılarımı çıkarmışım, hafif bir esinti saçlarımı okşuyor.

"Neden?" Rusty sorar.

"Beyaz düğün rengidir," diye açıklıyorum. "beyazdır, pastalar genellikle beyazdır. Düğünde kullanılan pek çok şey beyazdır."

Bunu söylerken bile bu açıklamanın Rusty'nin hoşuna gitmeyeceğinin farkındayım.

"Ama *neden* düğün rengi beyaz?" diye soruyor. "Nasıl oluyor da herkes beyaz bir elbise giyiyor?"

Ağzımı açıyorum, sonra kapatıyorum, aniden Rusty'ye bekaret kavramını açıklayan kişi olmak istemediğimin farkına varıyorum, ne de neredeyse herkesin beyaz giydiği gerçeğini açıklamak istiyorum, yine de neredeyse hiç kimse evlendiğinde aslında bakire değildir.

Onun yerine Daniel'a bakıyorum.

"Bu bir gelenek," diyor yumuşak bir sesle. "Paskalya'da jambon yemek gibi." "Ama *neden* gelenek?"

"Neden araştırmıyorsun?" diye öneriyor. "Eminim bu sorunun ilginç bir cevabı vardır."

Rusty düşünceli görünüyor.

Konu değişiyor. Daniel , sanki yıllardır yapıyormuş gibi elimi tutuyor ve neredeyse öyle hissediyorum.

Sonunda saate bir göz atar, sonra Rusty'ye bakar. "Pekâlâ evlat," der. "Duş zamanı."

Rusty surat yapıyor.

"Gelip senin için çalıştırmamı ister misin?" diye soruyor, kıpırdamadan.

"Baba, hayır" diyorsanki bir arı kovanını yalamak isteyip istemediğini gibi. "Ben yapabilirim."

"Pekâlâ," diyor, biraz temkinli. "İlerlemenizi kontrol etmek için on beş dakika içinde geleceğim."

"Kapıyı çalmadan banyoya girme," diye emrederek sandalyesinden .

"Hiç yaptım mı?"

"Yapma, tamam mı?"

Daniel bir elini kaldırıyor.

"Yapmayacağım," diye söz verir ve Rusty eve geri döner. "Ne zaman ergen oldu?" diye soruyorum ve Daniel sadece iç çekiyor.

"Duş alma sürecini iki kez kontrol etmekte ısrar ettiğimde kızıyor" diyor. "Ama yapmazsam, kuyu kuruyana kadar sıcak suyun altında durur, denizkızı kurtadam ya da bu hafta her neyse onun gibi davranır."

"Kız çocuğu mu demek istiyorsun?"

"Kulağa dolunayda evi temizleyecekmiş gibi geliyor."

"Ben olsam kabul ederdim," diyorum ve Daniel gülüyor. Telefonunu çıkarıyor, zamanlayıcıyı on dakikaya ayarlıyor ve önümüzdeki masaya fırlatıyor.

"Ona on beş demişsin," diyorum ellerimiz hâlâ birbirine bağlıyken.

"Beş dakikalık bir uyarıya ihtiyacı var," diyor ve beni belimden yakalayarak yukarı çekiyor. "Ben gidip kapıyı çalacağım."

Güneş yarım saat önce battı ve neredeyse karanlık, ama tam değil, orman ve ev neredeyse gecenin çivit rengine bürünmüş. Kollarım Daniel'a sarılmış, bedenlerimiz birbirine kenetlenmiş. Parmakları çenemi buluyor, pürüzlü pedler çene çizgim boyunca atlıyor.

"Seni öpmemeliyim," diye mırıldanıyor.

Kelimeler beni bir ip gibi çekiyor, göğsümde bir sarsıntı hissediyorum. "Neden?" Fısıldıyorum.

Eğer bana sadece arkadaş olmamız gerektiğini söylerse, ona yumruk atabilirim.

"Çünkü on dakika içinde Rusty'yi duşta çok uzun kaldığı için azarlamam gerekecek," diyor. "Seni öpmeyi bırakıp sorumlu bir baba olmam gerekecek ve ben bütün gün sorumlu bir baba oldum zaten."

"Dil," diye takılıyorum. Başparmağı elmacık kemiğimi buluyor ve elimde olmadan eline doğru eğiliyorum, dokunuşu elektrikli.

"Kesinlikle," diye devam ediyor, sesi alçak, derin, sessiz. "Bu sabah seni ilk gördüğümde harika göründüğünü söylemem gerekirdi ama Rusty oradaydı, ben de *inanılmaz* yerine *güzel* dedim."

alt dudağımı bulup izini sürüyor ve gözlerim kekeleyerek kapanıyor.

"Şimdi dokuz dakikamız var," diye fısıldıyorum.

Beni öpüyor. Nazik, yavaş, zorlukla tutulan bir dizginle dolu, koşum takımını zorlayan bir at gibi.

Dudaklarımızı birbirine bastırıyoruz, duruyoruz. Ayrılıyor, aramızda milimetreler var. Tekrar öpüşüyoruz, dudaklar birkaç derecelik yeni bir açıda, sonra duruyoruz. Ayrıl, dur, her yeni öpücük bir macera, bir keşif. Ağzının haritasını çıkarmak istiyorum.

Dudakları, onu santim santim keşfediyorum ve şimdi buradan başlıyorum, bu tek iffetli öpücükle.

Öpüşme buz gibi, bir aeon, çünkü Daniel'ın zamanlayıcısı işliyor ve yakında bunu bitirmek zorundayız ve çok ileri gitmemek daha iyi. Nefes nefese kalmamak, ellerimi gömleğinin altına sokmamak, onu bu sandalyeye oturtmamak daha iyi.

Bu yüzden sabırlıyız. Dakikalar ilerliyor. Yıllarımı bunu bekleyerek geçirdim, beklediğimi bilmeden; birkaç dakika daha dayanabilirim.

Sonunda zamanlayıcı kapanıyor. Daniel'ın eli saçlarında düğümleniyor, alnı benimkine dayanmış. İkimiz de zor nefes alıyoruz ve almamaya çalışıyoruz. Gömleğini sıkıca avucumun içine aldığımı fark ettiğimde elimi gevşetiyorum.

"Gidip denizkurtuyla boğuşmam lazım," diye mırıldanıyor. "Charlie, sen kalıyorsun, değil mi?"

"Burada mı?"

"O uyuyana kadar," diyor Daniel. Alarmı hâlâ çalıyor, altımızdaki masada sessiz sessiz .

"Kendini yatağa atamıyor mu?"

"Saçındaki şampuanı durulayacağına bile tam olarak güvenmiyorum," diyor. "Sadece kalacağını söyle."

"Elbette," diyorum ve bana son bir hafif öpücük verip beni bırakıyor. Masadan telefonunu alıyor, alarmı kapatıyor ve evin içinde kayboluyor.

Alacakaranlık havasından derin, derin bir nefes alıyorum. Ciğerlerimde mor bir his bile var ve ellerimi birbirine sürtüyorum, nasırlar birbirine çarpıyor, vücudumda yükselen dalgayı, yüksek gerilimli bir elektrik hattı gibi vızıldadığım hissini bastırmaya çalışıyorum.

Sandviçlerimiz için kullandığımız tabakları, limonata içtiğimiz bardakları alıyorum. Onları içeri götürüyorum, bulaşık makinesiyle uğraşmamaya karar veriyorum ve elde yıkıyorum. Daniel ve Rusty'nin üst kattaki seslerini duyabiliyorum, eski ahşap zemin başımın üstünde gıcırıyor, arada sırada konuşmalar geçiyor - *pijamalar, azı dişlerini mi yaptırdın, kaplumbağa yastığına ihtiyacım var.*

Kıpırdamadan duramıyorum. Daniel'ın sesi bana doğru sızdığında alçak, sabit ve sakin, her zamanki gibi. Dudağımı ısırıyorum ve kendime nefes almam gerektiğini hatırlatıyorum.

Kendimi temiz bulaşıkları kaldırırken buluyorum. Her yüzeyi siliyorum: tezgahları, masayı, büfeyi, zaten oldukça temiz olmalarına rağmen. Kendimi arka verandada, elimde bir süpürge, etrafı süpürürken buluyorum.

Köşelerde birikmiş parlak yeşil polenlerin hafif tozunu alıyorum, çünkü kendimi köpekbalığı gibi hissediyorum: Hareket etmeyi bırakırsam ölebilirim.

Paravan kapının açılma sesini duyduğumda sundurma neredeyse pırıl pırıl.

"Ne halt ?" diye soruyor Daniel'ın yavaş, derin sesi. Dönüyorum,

süpürge hâlâ bir elimde.

"Polen mi vardı?" Dedim.

"Evet, açık havada," diyor ve sonra verandayı geçip bana doğru geliyor, süpürgeyi elimden alıyor ve bir takırtıyla yere atıyor. "Kimsin sen, Külkedisi mi?"

Beni belimden kavırıyor, ellerini göğüs kafesimden yukarı kaydırıyor ve şimdiden omuzlarına asılıyorum, oradaki kalın kaslar ellerimin altında hareket ediyor ve esniyor.

"Çok uysal ve düzenli olduğum için böyle düşünüyorsun," diyorum ve o da gülüyor. "Seninle ilgili en sevdiğim iki şey," diye dalga geçiyor, burnu benimkini okşuyor,

Parmakları sırtımdaki çıplak teni buluyor. "Asla aklından geçeni söylemiyorsun ve asla dağınık değilsin."

Onu öpüyorum ve bu sefer sanki sel kapıları açılıyor. Bana doğru eğiliyor, beni verandanın korkuluklarına doğru itiyor, ahşap sırtımda sertleşiyor. Bir kolumu omuzlarına, bir kolumu beline doluyorum ve öpücük daha derin, daha aç, dilim onunkine karşı.

Daniel bir elini saçlarıma daldırıyor, başını eğiyor ve kendini bana doğru bastırıyor. Sıcak bir sarsıntıyla onun çoktan sertleştiğini, uzunluğunun kalçalarıma baskı yaptığını fark ediyorum ve bu bilgi bir şok dalgası yaratıyor. Onu daha da yakına çekiyorum, iki parmağımı kemer halkasından geçirip çekiştiriyorum.

Bana çarpıyor, göğsünün derinliklerinde bir yerden kısık bir ses geliyor. Bir elini kalçamda gezdiriyor, eteğimi avucunun içine alıyor, parmakları altına girene kadar kaldırıyor ve ben iç çekiyorum.

Başparmağımı gömleğinin altından, pantolonunun belinin hemen üstünden geçirip oradaki tüyleri okşuyorum ve öpücük yavaşlıyor, Daniel'ın eli uyluğumun iç kısmına doğru hareket edince aniden daha az öfkeli oluyor ve duruşumu değiştirip bir bacağımı kaldırıyorum, boğazımdan bir ses kaçıyor.

"Neydi o?" diye dalga geçiyor, dudakları hâlâ benimkileri okşuyor. Şimdi elim tamamen gömleğinin altında ve sesinin titreşimini orada hissedebiliyorum.

"Kapa çeneni," diye fısıldıyorum, bir öpücük daha alıyorum.

Başparmağı külotumun kenarına değiyor, dudağını ısıırıyorum ama daha ileri gitmiyor. Bir ayağımı verandanın korkuluklarına dayamıştım.

dizini kalçasına dayıyor, tek bacağının üzerinde dengede duruyor. Daniel tekrar, daha sert bir şekilde içime bastırıyor, başparmağı hala benimle alay ediyor, boyu demir gibi.

Sonra duraklıyor. Başparmağı külotumun lastiğinin altına giriyor, ped kalçamın yumuşak tenine sertçe değiyor.

"Bu kötü bir fikirdi," diyor.

Anında kaskatı kesiliyorum, başparmağı hâlâ iç çamaşırlarımın altından kalçamı okşuyor.

"Ne?"

"Bunun daha iyi olacağını düşündüm," dedi ve gitmeme izin verdi.

Bir an için tamamen şaşkına dönüyorum ve sonra Daniel elimi tutuyor, geri çekiliyor ve beni yanına çekiyor.

"Daniel, sen ne sikimsin-"

Hasır kanepeye yaslanıyor, oturuyor, beni kendine çekiyor, ben de ona sarılıyorum, eteğim kucağını örtüyor.

"Sen bir pisliksin," diye gülüyorum, elleri çoktan eteğimin üzerinde.

Kalçalarımın tutup beni kendine doğru çekiyor ve ses çıkarmamak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Neden, bunun daha iyi olduğunu düşünmüyor musun?" diyor.

Onu tekrar öpüyorum. Duramıyorum. Kalçalarımı onun ereksiyonuna doğru yuvarlıyorum, yüz kat kumaşla ayrılmış gibi hissediyorum, sürtünme lezzetli. Geri itiyor, dik oturuyor, beni sıkıca kendisine bağlıyor. Bir an için *tam burada yapabileceğimizi* düşünüyorum. Etek giyiyorum. Etrafta kimse yok, çiftlik evi ormanla çevrili.

Rusty'nin üst katta uyuyor olması ve bazen çocukların uyanması dışında.

Daniel öpüşmeyi kesiyor. Arkasına yaslanıyor, ağırlaşmış gözleri bana bakıyor, bir eli göğüs kafesimin üzerinde, başparmağı bir göğsümün kıvrımının alt kısmında geziniyor. Zor nefes alıyorum ve göğsümün her kabarmasında eli daha da hareket ediyor, ta ki tek eliyle beni kavrayana kadar, yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor.

"Sütyen takmışsın," diye mırıldanıyor, çoğunlukla kendi kendine.

"Tabii ki sütyen giyiyorum," diyorum, ellerim göğsünde.

"Anlayamadım," dedi. "Bütün gün beni deli etti."

"Sence pasta tatmaya gider miyim?" alay ediyorum.

Göğsümü daha sert avuçluyor, sırtıyor, omuz silkiyor.

"Bu düşünce beni eğlendirdi," diyor. "Ve göğüs uçlarının sadece bir kat kumaş uzaklığında olduğunu hayal etmekten hoşlandım."

"Yıktığım için özür dilerim," diye .

Diğer eli kalçamda. Yukarı kayıyor ve alnımı onunkine yaslıyorum, kalçalarım otomatik olarak yuvarlanıyor, kendi bedenim kontrolümden çıkıyor.

Başparmağını külotumun üzerinde gezdiriyor, tam klitorisimin, şişmiş dudaklarımın üzerinde, bizi ayıran tek bir ince pamuk tabakasından başka bir şey yok ve nefesim kesiliyor. Daniel'ın nefes alışında bir duraksama oluyor ve sonra tekrar yapıyor, bu dokunuş daha yavaş, daha kasıtlı.

"O kadar mı Charlie?" diye mırıldanıyor. Külotumun sırlıslıkla olduğundan oldukça eminim ve tek yapabildiğim başımı sallamak ve sonra beni tekrar öpüyor, beni içine çekiyor, başparmağı klitorisimin üzerinde geziniyor, bir tarafa gidiyor, kumaşın altında geziniyor ve aniden aramızda hiçbir şey kalmıyor.

Saçlarını tutuyorum. Ağzının içine doğru bir ses çıkarıyorum, inlemenin tek bir notası ve o bana başka bir alçak gürültüyle cevap veriyor. Ben saatli bir bombayım. Ben bir barut fıçısıyım. Hazır, tehlikeli, patladığımda kendimi ve etrafımdaki her şeyi değiştirmek üzere.

Bu uçuşumun kenarı: bu dokunuş, bu an, ten tene bu baş döndürücü telaş.

"Daniel," diye fısıldadım sonunda. "Bunu geri alamayız." Eli hareket etmeyi bırakıyor.

"İstiyor musun?" diye sorar.

Hala onun üzerindeyim, verandanın ışığı kapalı, her şey gecenin mavi siyahına bürünmüş. Sanki üzerimizde bir pelerin varmış gibi, sanki kendi yarattığımız bu dünyada yalnızmışız gibi.

"Hayır," dedim. "Ama ben sadece-"

Derin bir nefes alıyorum. Söyleyeceğim şeyi nasıl söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece söylemem gerektiğini biliyorum.

"-bu her şeyi değiştirecek," diyorum aceleyle.

"Biliyorum," diyor, sesi alçak, yumuşak, sabit.

"Daha önce, bir kez öpüştüğümüzde, bunu unutabilirdim," diyorum, kelimeler hala içimden dökülüyor. "Ama bu daha çok-"

"Bunu unutmadım," diyor.

"*Unutmadım, unutmadım*" diyorum. "Hayatıma devam ettim. Hayat devam etti ve ben hiç olmamış gibi davrandım ve bir süre sonra her şey yoluna girdi, iyiden de iyiydi ama bir daha unutamam."

"Hiçbir şeyi unutmak istemiyorum," diyor. "Bunu unutmaya, geri almaya ya da tekrar parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeye hiç niyetim yok."

"İyi bir mazeretin vardı," diyorum, çoğunlukla alay ederek.

"Bizi değiştirmek istiyorum," diye mırıldanıyor. "Bunu geri alamayacağımı biliyorum ve yine de bunu istiyorum, Charlie."

Tekrar öpüşüyoruz. Sanırım titriyorum, içimin derinliklerinde bir yerde sismik bir değişim var.

"Ben de bunu istiyorum," diye fısıldıyorum ve onu öpüyorum, Daniel'ın elleri üzerimdeyken tüm vücudumu saran bir öpücüğe dönüşüyor. Beni bir tarafa doğru hareket ettiriyor, bacaklarıma dolanıyor, ben hasır kanepede sırtüstü yatana ve o da üstümde olana kadar, eteğimi bir taraftan aşağı çekerken kalçalarıma doluyor çünkü her şeye rağmen Rusty'nin evde olduğunu biliyorum ve kuşları ve arıları bize tanıklık ederek öğrenemeyeceğini biliyorum.

Sonunda Daniel ayağa kalkıyor, kendini kol dayanağına dayıyor, güçlü kolu başımın üzerine uzanıyor.

"," diyor ve ayağa kalkıp bir elini uzatıyor. Tutuyorum, kalkıyorum, eteğim dizlerime kadar düşüyor.

"Nereye gidiyoruz?" Hala nefes nefese soruyorum.

"Yatak odam," diyor, elini sırtıma koyup beni eve doğru itiyor.

Durdum, sertleştim, ona baktım.

"Kapı kilitli," diyor sürgülü paravan kapıyı açarken. "Bizi duymayacak mı?"

"Sessiz olursan olmaz," diyor tek kaşını kaldırarak.

şimdi mutfaktayız ve beni tezgaha yaslayarak öpüyor.

"Bu yasal mı?" Diye soruyorum, ama Daniel sadece gülüyor ve bir elini eteğime doğru itiyor. "Mutfaktan daha güvenli, orası kesin," diyor. "Eğer benim evimde sevişirsek

En azından kapıyı çalmak zorunda. Ve sakın şu anda 'dil' demeye *cüret* etme, Charlie. Belli ki çok yetişkin bir an yaşıyoruz."

Onu öperken gülüyorum, hatta külotumun lastiğini kalçama geçirip beni nefessiz bırakırken bile.

"Asla yapmam," diye itiraz ediyorum öpücükler arasında.

"Yapardın ve yaptın," diye alay ediyor ve şimdi iki elim de eteğimin altında, etek ucu gittikçe yükseliyor. Bir elim yine gömleğinin altında ve sikinin sert çıkıntısını bulana kadar aşağı kaydırıyorum ve sıkıyorum.

Daniel inliyor, her iki eli de üst etine dolanıyor, beni tezgâha öyle sert bastırıyor ki eminim morluk bırakacak. Umursadığımdan değil.

"Annenin mutfağında iki elin eteğimdeyken bunu yapmazdım," demeyi başarıyorum onun hırıltılı nefesine karşı.

Bana daha fazla bastırıyor, başım dolaplara çarpana kadar beni tezgahın üzerine yaslıyor ve dudaklarını boynuma bastırıyor, sakalı beni gıdıklıyor. Benden bir ses daha kaçıyor ve kendimi kontrol etmeye çalışarak dişlerimi birbirine kenetliyorum.

Sessiz ol, sessiz ol, sessiz ol.

Sonra geri çekildi, eteğimin düşmesine izin verdi. Bana bir kez daha sert bir öpücük veriyor ve beni tezgahtan uzaklaştırıyor, döndürüyor, kıcıma şaplak atıyor.

"Git," diye emretti.

On saniye içinde merdivenlerden çıktık. On beş saniye içinde yatak odasının kapısını sessizce kapatıyor, kilidi yerine oturtuyor ve bir kez çeviriyor.

"Gördün mü?" diye mırıldanıyor. "Kilitli ve eminim ki geçen Noel'de ona aldığım kilit açma setini bile açmamıştır."

Üç adımda yanıma geliyor ve ben onun tenini benimde hissetmek için çaresizce gömleğini çıkarırken daha beni öpmemişti bile.

"Bana bunun bir şaka olduğunu söyle," diye soruyorum öpücükler arasında, ağzım hala onun kine bastırılmış durumda ve gülümsemesini hissedebiliyorum.

"Kahretsin evet, şakaydı," diye homurdanıyor, elleri sırtımda geziniyor, beni daha yakına çekiyor. Teni benim kine karşı sıcak, sarhoş edici ve şimdiden pantolonunun düğmesini çekiyorum, aşağı bakmadan çıkarmaya çalışıyorum.

Çekiyorum. Sonunda düğme açılıyor ve fermuarı indiriyorum ve Daniel boxer giymiş siki uzun ve kalın bir şekilde elime uzanırken sessizce inliyor.

Ben onu bir, iki kez, sertçe, kökünden ucuna kadar okşarken başı omzuma düşüyor. Büyük ama onu daha önce spor şortuyla görmüştüm, bu yüzden sürpriz değil.

Onu tekrar okşuyorum ve keskin bir nefes alıyor, beni boynumdan öpüyor, dudaklarını kulağıma koyuyor.

"Charlie," diye fısıldıyor, parmak uçları omurgamın sütunlarına tırmanıyor. "Bu lanet elbiseyi nasıl çıkarıyorsun?"

Onu bıraktım, başımın üzerine kaldırdım.

"Oh," diyor, arkama uzanıp askısız sütyenimin kancasını açıp ayaklarımın dibine düşmesine izin verdiğimde.

Uzun bir süre sadece bana baktı. Bana not alıyormuş, ezberliyormuş gibi bakıyor. Bakışları bir okşayış, bir öpücük, bir tür tapınma gibi geliyor ve aynı zamanda onu içime çekiyorum: geniş omuzları, kalın kolları, kaslı göğsü, açık kahverengi saçları

Göbek deliğinde kalınlaşıyor, boxer'ının bandının altına doğru ilerliyor, pantolonu sikinin etrafında açılıyor.

Sonra öne uzanıyor, ellerinin tersi göğüslerime değiyor, meme uçlarımı iki parmağının arasına sıkıştırıyor, başparmaklarıyla hafifçe vuruyor.

"*Kahretsin,*" diyorum, ağzımı ağzıyla yakalarken kendi ellerim refleks olarak bileklerine gidiyor. Beni geriye doğru itiyor ve sonra yatağı orada, arkamda ve sonra sırtüstü yatıyorum, Daniel üstümde, kanım damarlarımda hızla akıyor, durmayan ritim *evet lütfen, evet lütfen, evet lütfen.*

Pantolonunu tuttum ve ittim. Bir şekilde pantolonunu çıkarıyor ve bacaklarımın arasına diz çöküyor, boxer'ını giymiş, bir bileği elinde, omzuna yaslanmış, diğeri kalçamda geziniyor. Bu kez tereddüt etmiyor, parmaklarını hemen ince kumaşın altına kaydırıyor, gözleri yüzümde.

Sırılsıklam oldum. Bunu biliyorum. Külotumun sıırılsıklam olduğunu ve Daniel'in başparmağını dudaklarımda gezdirirken parmaklarının çoktan kayganlaştığını biliyorum.

Klitorisimi bulduğunda nefesim kesiliyor, refleks olarak çarşafı tutuyorum ve Daniel eğiliyor, tekrar masaj yaparken bileğim hala omzunda, başparmağının kalın yastığı hassas çıkıntının üzerinde bir sarsıntıyla kayıyor. Bunu tekrar tekrar yaparken gözleri yüzümden ayrılmıyor, bacağıma bir tarafa itiyor, eğiliyor, bir dirseğinin üzerine oturuyor.

Şimdi sıırılsıklam parmaklarıyla beni okşuyor, külotu bir tarafa itilmiş. Başını eğiyor, bir meme ucunu dişlerinin arasına alıyor ve ben bir yumruğumla saçlarını tutuyorum, o daha hızlı ve daha hızlı hareket ederken bağırma dürtüsüyle savaşıyorum, bacaklarımdan biri sırtına doğru savruluyor.

Birden durdu. Ayağa kalkıyor, külotumu tutuyor, çekip çıkarıyor ve ben de tekmeleyerek bir köşeye fırlatıyorum ve sonra ikimiz de onun yatağında diz çöküyoruz, göğüs göğüse, elim onun sikine sarılmış.

Yeterince iyi değil. Boxerına uzanıyorum, onu çıplak yakalıyorum, yavaşça pompalarken başını derin ve sert bir öpücük için kendime doğru çekiyorum, çıkardığı sesi dinliyorum.

Çok güzel, alçak bir hırıltı, daha önce hiç duymadığım bir nota. Binlerce kez duymak istiyorum, titreşiminin ağzımda tekrar tekrar yankılandığını hissetmek istiyorum. Eli kalçamda, sırtımın alt kısmında sıkı sıkı duruyor, parmakları çukurlar açıyor.

Gitmesine izin verdim. Boksörler geri geldi ve kendimi yatak başlığının pirinç çubuklarına yaslanmış bulana kadar hareket ettik, serin çizgiler

Sırtımı. Daniel dizlerinin üzerine çöküyor ve beni kaldırıyor, ağzı ağzımda, bacaklarım açık, ben onun üzerine oturana kadar.

Tekrar sikini okşuyorum. Bir eliyle bir meme ucunu sıkıyor, diğer eliyle parmaklıklara tutunuyor, beni geri itiyor, parmaklıklara doğru bastırıyor. Aynı anda hem acımasız hem yumuşak, nazik, alaycı, sert.

Tekrar bacaklarımın arasına uzanıyor ve bu sefer anında klitorisimi buluyor ve iç çekiyorum, başım parmaklıklara yaslanıyor, beni öperken kalçalarım eline çarpıyor, dudaklarını çeneme doğru sürüklüyor.

"Hoşuna gitti mi?" diyor kulağıma. Bu bir soru değil. Yine de başımı sallıyorum. Duraklıyor, girişimi okşuyor.

"Çok ıslaksın," diye fısıldıyor, sesi harikulade.

Daniel parmaklarını usulca, yavaşça içime sokuyor ve ben başımın üzerinde bir yerde, karyolasının üst demirini tutuyorum. Bir ses çıkarıyorum, gözlerim yarı açık ve Daniel beni öpüyor.

Aleti elimde, sert ve kalın, ben okşadıkça ucundan bir damla prekum akıyor. Onu girişime yönlendirmemek, eli içimde hareket ederken, ön duvarımı okşarken, başparmağı hala klitorisime masaj yaparken bile kendimi kaldırmamak ve kendimi ona indirmemek tüm öz kontrolümü alıyor.

Sonra bir an için öpücükten uzaklaşıyor, duraksıyor. Bir folyo parıltısı, bir çırpıntı ve sonra ağzı tekrar benimkinde, biz onun üzerinde prezervatifi yuvarlarken, onun eli benimkinin üzerinde. Ağzımın içine usulca iniyor ve sesin üzerimden, içimden akıp gitmesine izin veriyorum, parmakları her vuruşta sinirlerime zevk vermeye devam ediyor.

Onları çıkarıyor, kalçamı tutuyor, beni parmaklıklara doğru daha sert itiyor ve ben omuzlarına tutunup kalçalarımı kaldırıyorum. Onu tekrar öpüyorum, sikinin ucu klitorisimi bulup dudaklarımı ayırırken ihtiyaçtan neredeyse aklımı kaçıracaktım.

"Charlie," diye fısıldıyor. "Geri almak yok mu?" Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Geri adım atmak yok," diye fısıldıyorum ve o da giriyor.

Vücudum sanki biri şalteri indirmiş de tüm ışıklar birden yanmış gibi hissediyor.

"*Siktir*," diye fısıldıyorum, bir elim saçlarında, yüzünü kendime yakın tutuyorum.

Durdu.

"İyi misin?"

"İyiyim," diye fısıldıyorum ve tekrar hareket ediyor, içibatıyor, geri çekiliyor, beni parmaklıklara doğru itiyor, derinlere iniyor, sert ve yavaş ve

beni nefessiz bıraktı. "Siktir, Daniel, ben iyiyim, ben iyiyim."

Beni yakaladı, aşağı çekti ve sertçe öptü.

"İyi misin?" diye soruyor öpüşmenin ortasında, sesi hırıltılı.

"Bu iyi," diye çıkmayı başarıyorum, sesim zar zor çıkarken o kendini yeniden öyle derine sokuyor ki ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Öyle," diyor ve sonra konuşmayı kesiyoruz. Aynı makinenin iki parçası gibi birlikte hareket ediyoruz, sanki birbirimiz düşünülerek tasarlanmışız gibi. *İyiden daha iyi, güzelden daha iyi, harikadan daha iyi.*

Ağzımı ondan uzak tutamıyorum. Adını fısıldamadan duramıyorum, genellikle araya bir çeşit *oh fuck* giriyor. Ona durmamasını söyleyip duruyorum, durmayacağını bildiğim halde tekrar tekrar söylüyorum.

O da benim adımı fısıldıyor, yüzü boynuma gömülü, dudakları dudaklarımda, birbirimize tutunmuşuz, birbirimize dolanmışız, hala daha fazlasını, daha fazlasını elde etmeye çalışıyoruz. İçimdeki dalga yükseliyor, yükseliyor, yükseliyor, süzöldüğümü, uçtuğumu hissediyorum.

Yatak başlığının üst demirini tutuyorum, o noktaya tekrar tekrar vururken soğuk metal beni gerçekliğe sabitliyor, tüm vücudum bir radyo anteni gibi onunkine uyumlanıyor.

"Daniel," diye inliyorum. "Kahretsin, Daniel-"

Elini tam zamanında ağzıma kapatıyor, çünkü bir saniye sonra patlıyorum, zincirleme bir reaksiyon vücudumu sarsıyor, el ve ayak parmaklarıma kadar, derinlerde bir yerden gelen bir felaket. Gürültüye karşı dişlerimi sıkıyorum, ama yine de benden kaçıyor, yasaklanmadan fokurduyor.

"Kahretsin Charlie," diye soluyor Daniel, eli hâlâ ağzımın üzerinde, o kadar sert itiyor ki yıldızları görüyorum. "Vay anasını be-"

Omzunu tutuyorum, bacaklarımı onun etrafında sıkıyorum, *içime gel lütfen tanrım içime gel* der gibi onu kendime çekiyorum ama o zaten orada, beni o kadar sıkı tutuyor ki zar zor nefes alabiliyorum, bir depremin artçı sarsıntısı gibi sallanıyor, vücudundaki her kas gergin ve sert.

Çok güzel. Büyüleyici. Onu binlerce kez boşaltmak istiyorum. Her birini aynen hissetmek istiyorum, ikimiz birlikte, o kadar yakınız ki vücudunda dolaşan her bir sarsıntıyı hissedebiliyorum.

Bitiriyor ama durmuyor. Boynumu öpüyor, kulak mememi ısırıyor, elini ağzımdan çekip kendi eliyle değiştiriyor. Ona dokunmadan duramıyorum. Ona ihtiyaç duymaktan, bedeninin hâlâ benimkinin üzerinde olmasını istemekten, bu yakınlığı, bu birlikteliği arzulamaktan vazgeçemiyorum.

Alt dudağımı ısıyor. Bir meme ucumu çimdikliyor, parmaklarının arasında yuvarlıyor, vücudum bu hisle sarsılıyor ve ben usulca gülüyorum.

"Bağımlılık yapıyorsun," diye mırıldanıyor, sonra tekrar çimdikliyor ve hafifçe nefes alıyorum. "Gördün mü?"

"Bu kötü mü?" Fısıldıyorum.

Elini gövdemden aşağı kaydırıyor ve içimden dikkatlice çekerken terden sırlıklam olduğumu ve onun da öyle olduğunu fark ediyorum.

"Sikeyim hayır," diyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan başparmağı klitorisimin üzerinde, beni yavaşça ve sertçe ovuyor.

Başımı pirinç parmaklıklara yaslıyorum. Nefesim sığlaşıyor, bacaklarım hâlâ onun beline dolanmış, elim hâlâ üst demirde.

Çok uzun sürmedi. O beni izlerken ikimiz de tek kelime etmiyoruz, üç dakika içinde ikinci kez boşalıyorum, tekrar patlıyorum, bu sefer kendi yumruğum ağzıma yapışıyor. Bitirdiğimde nefes nefese kalıyorum, gözlerim kapalı, bir elim Daniel'ın saçlarında çünkü ona dokunmadan duramıyorum.

Boynumu öpüyor. Hâlâ sert nefes alıyorum, el ve ayak parmaklarım kenetli ve beni tekrar öptüğünde açılıyorum, derin nefes alıyorum, elleri bacaklarımda, belimde, kolları etrafımda, ağzı benimkinde.

Çözüyoruz, tekrar öpüşüyoruz, biraz daha çözüyoruz. Sonunda onun yatağında oturuyoruz, sırtımız karyolanın pirinç parmaklıklarına dayalı, onun kolu bana sarılmış, diğer eli benimkinde, başım onun omzunda.

"Şimdi farklı mıyız?" Mırıldanıyorum.

Dudaklarını saçlarıma bastırıldığını ve uzun bir süre orada tuttuğunu hissediyorum.

"Önemli olan şekillerde değil," diyor sonunda.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

DANIEL

"Yani artık seni çıplak görmemin bir önemi yok mu?" Charlie sesini alçaltarak ve başını bana doğru çevirerek alay edercesine konuştu.

"Beni sadece çıplak görmedin," diyorum, hâlâ yarı yarıya saçlarının içine konuşarak. "Beni çıplak olarak *deneyimledin*."

"The Naked Daniel Experience bir müzik grubuna benziyor," diyor. "Psychedelic rock çalarlar ve pek de iyi olmazlar."

"Gerçek deneyimin aksine," diyorum ve gülüyor, başını omzumun üzerinden geriye doğru eğiyor, böylece bana bakıyor.

"Doğru," diyor ve gözleri yüzümü arıyor. Ve sonra, basitçe: "Bu iyiydi."

İyi büyük ya da süslü bir kelime değil, ama şu anda Charlie'nin gözleri karanlıkta benimkilere bakarken, sanki evreni kapsıyormuş gibi geliyor. Tam olarak ne demek istediğini ve ne söylemeye çalıştığını biliyorum ve evet, evet, hepsine *evet*.

"Gerçekten çok iyiydi," diye katılıyorum.

Charlie bana daha da sokuluyor, yüzü omzuma değiyor, saçları boynumu gıdıklıyor. Bir, iki kez ileri geri sürtünüyor, ayarlıyor, yüzünü tekrar bana sürtüyor.

"Ne yapıyorsun?" Sonunda sordum ve durdu. Sonra bana baktı.

"Alnım kaşındı," diyor.

Gülmemeye çalışıyor.

"Ellerin var," diye ediyorum, gülmemeye çalışarak. "Çok uzaktalar."

"Kelimenin tam anlamıyla size bağlılar."

Şimdi gülüyor, dudaklarını ısırıyor, hâlâ çalışıyor. "Fark edeceğimi düşünmemiştim."

"Bana bir kedi gibi sürtündüğünü fark etmeyeceğimi mi sandın?" "Bazen bazı şeyleri fark etmezsin," diye gülüyor.

"Şimdi böyle mi olacak?" Alay ediyorum. "Seks yapıyoruz ve sen aniden çok tuhaflaşıyorsun?"

"Sence bu çok mu garip?" Charlie öyle diyor. "Sana süper tuhaflığı göstereceğim."

"Yok - beni ısırıyor musun?"

Dişlerini omzuma geçirdi ama acıtacak kadar sert değil.

"Grrr?"

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, gülerek. "Aletimin gücüyle bir psikopatı serbest bıraktım."

Kolumun altında omzu titrerken, bir kahkaha atıyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor ve az önce ısırıldığı yeri öpüyor, hala

Gülüyorum.

"Eğer bu prezervatiften kurtulursam üç dakikalığına normal olabilir misin?" Alay ediyorum.

"Bunu öğrenmenin bir yolu var."

Başının üstünü tekrar öpüyorum ve sonra kendimi ondan uzaklaştırıp pijama pantolonumu giyiyorum.

"KAHRETSİN."

Birden uyanıyorum, bir dirseğimin üzerindeyim, her zaman gece yarısı sorunlarına hazırım.

"Ne?"

"Uyuyakalmışım," diyor Charlie, kendini yatağın kenarında benden bakacak şekilde oturmaya zorlayarak. Çıplak, vahşi saçları başının etrafında bir hale oluşturmuş, iki eli de çoktan saçlarının içinde. "Siktir. Kahretsin."

Başucumdaki masanın üzerinde yeşil renkte parlayan çalar saatimi görece kadar dönüyorum: Sabah 5:45.

Charlie sabahın ilk ışıklarında bana fısıldayarak, "Gitmeliyim," diyor. "Kahretsin, uyuyakalmak istememişim, sadece biraz daha kalmak istemişim..."

Eğiliyor, sutyenini çıkarıyor ve kendi etrafına sarıyor. Her nasılsa, kopçaları bakmadan kendi arkasından yapıyor. Etkilendim.

Çarşafı atıyorum, kendim kalkıyorum, Charlie mor elbisesini tekrar başının üzerine atarken giyiniyorum.

"İç çamaşırım nerede?" diye fısıldıyor.

"Yerde mi?"

Boxerımı, pantolonumu
çekiyorum.

"Bulamıyorum."

"Bir solucan deliğinin içinde kaybolmadı."

Bir çekmece açtım, içindeki ilk tişörtü aldım.

"Siktir et, sonra alırım," diye tıslıyor. "Gitmem gerek."

Gömleği üzerime geçiriyorum, bedenim hala beynimden yarım
adım önde. "İyi misin?" diye fısıldıyor, eli kapı kolumda.

"Hayır," diyorum. Bana kaşlarını çatıyor ama ben odayı geçip eğiliyor ve onu öpüyorum. İkimiz de hala uyku sersemiyiz, ikimiz de aceleciyiz, biraz sarsılmışız ama yavaşça, derinden, yumuşakça öpüşüyoruz.

"Hâlâ konuşmadık," diye mırıldanıyor bittiğinde.

"Dün gece iki saat kadar konuştuk," diye .

"Bizden bahsediyorum," diyor. "Bir lastik ördeğin artık yüzmemesi için ne kadar büyük olması gerektiği hakkında değil."

"Hâlâ her boyutun yüzebileceğini düşünüyorum."

"Ama onu kauçuktan yapamazdınız, bir noktada kendi üzerine çökerdi ve - hayır. Bu konuşmayı bir daha yapmayacağız" diyor.

Öne eğildim ve bir öpücük daha çaldım. Sabahları yumuşak ve sıcak oluyor, boyun eğiyor. Bunu daha önce hiç bilmiyordum. Hoşuma gitti.

", çıkın buradan," diye fısıldadım. "Rusty önce."

Charlie sessizce kapıyı açar, koridora bakar. Her yer temiz. İkimiz de hafifçe aşağı iniyoruz, telefonunu ve çantasını dün gece bıraktığı yerden alıyor ve ön verandaya çıkıyoruz, sabahın serin havası kollarımda tüylerimi diken diken ediyor.

Sonra ikimiz de aynı anda durduk.

"Siktir," diye tıslıyor Charlie, tam da aynı şeyi fark ettiğim anda.

Dün onu buraya bıraktım. Arabası hala evinde. "Kahretsin," dedi.

"Sorun değil," diyorum, bir elimi saçlarımdan arasından geçirip düşünmeye çalışarak. Rusty hala yukarıda uyuyor, yani zamanımız var, ama muhtemelen o kadar da değil

çok. "Ben sadece..."

Eve dönüp bakıyorum ve tam bir saniyeliğine, Rusty uyanmadan önce Charlie'yi hemen eve bırakmayı düşünüyorum. Muhtemelen evde yalnız olduğunu asla anlamayacak.

Ama sonra uyandığında orada olmasaydım ne olacağını hayal ediyorum ve bu olasılığı aklımdan siliyorum.

"Bak, biz nişanlıyız, unuttun mu?" Ben de diyorum ki. "Onun uyanmasını bekleyeceğiz ve sonra seni eve götüreceğiz."

Şimdiden başını sallamaya başladı.

"Rusty bunun sahte olduğunu düşünüyor," diyor.

"Ona , değil mi?"

"Bu şekilde olmaz," diyor Charlie ısrarla. "Ben buradayken, çünkü kıyafetimle ve iç çamaşırsız olarak uyanamaz."

"Bulamadın mı?"

"Orada bir yerde, acelem vardı ama Daniel, bunu onun üzerine yıkamayız."

"İç çamaşırını bilmesine gerek yok." Charlie bana bir bakış attı.

"Özür dilerim," diyorum.

"En azından Rusty'ye nasıl söyleyeceğimizi planlamalıyız," diyor. "Öylece, hey, Charlie babanı beceriyor, bu arada sana seksin ne olduğunu söyleyen oldu mu?" diyemeyiz. Sen uyurken yaptılar."

"Bu şekilde yapacağımı sanmıyorum ama ne demek istediğini anlıyorum," diyorum.

"Elizabeth'i arıyorum," diyor, telefonunda gezinmeye başlamış bile. "O bir öğretmen, muhtemelen şu anda uyanıktır. Uyanmadıysa da beni affetmeli."

Charlie telefonunu kulağına dayar ve bekler. Ve bekler.

"Sesli mesajını aldım," der ve tekrar arar.

Sonuç aynı. Charlie suratını buruşturup tekrar telefonunu çevirmeye çalışıyor ama ben başımı sallıyorum.

"Levi uyandı," diyorum benimkini çıkararak.

Charlie bir an için kuşkulu görünüyor, ama sonra başını sallıyor.

İkinci zil sesinde cevap verdi. Kısa tutuyorum ve sadece eve uğrayıp Charlie'yi eve bırakıp bırakamayacağını soruyorum.

"Annemin evinden eve bırakayım mı?" diye soruyor, sert sesi sorulmamış sorularla dolu.

"Doğru," diyorum.

Bir an sessizlik oluyor ve sakalını sıvazladığını duyabiliyorum.
"Yirmi dakika içinde orada ol," der ve kapatır.
Charlie'ye "Yirmi dakika," diyorum ve o da nefes veriyor. "Kahve ister misin?"

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

CHARLIE

LEVI garaj yolunda durduğunda, Daniel ve ben dışarıda verandanın basamaklarında oturmuş, elimizde kahve, hiçbir şey hakkında konuşmuyor, güneş ışığının evi çevreleyen ormanın içinden yavaşça süzülmesini izliyoruz.

Levi'nin kamyoneti durmadan önce ayağa kalktım. Daniel kahve fincanımı aldı. Levi'nin kamyonu durdu. İndi.

Daniel eğildi ve beni öptü. Düşünmeden bir elimi omzuna koyuyorum, kısa, iffetli bir öpücük ve sonra bitiyor.

"Pazartesi bale mi?" diyor.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum ve Levi'nin kamyonetine doğru yürüyorum, ona çaktırmadan yolcu tarafına tırmanmayı başarıyorum.

"Getirdiğin için sağ ol," diyorum ikimiz de içeri girer girmez, emniyet kemerlerimizi takar takmaz. "Erken olduğunu biliyorum, arabamın burada olmadığını tamamen unutmuşum ve Rusty'yi uyandırmak istemedik, anlıyor musun?"

Levi kamyonu vitesine takıyor ve sakalının altında hızlı, sinsi bir gülümseme sakladığına yemin edebilirim.

"Doğal olarak," diyor. "Bir sürü sorusu olacağını tahmin ediyorum."

Daniel'in en büyük kardeşine hızlı bir bakış atıyorum. En sessiz, aile içi tartışmalara en son dahil olan ve en az müdahale eden kişi olma eğiliminde olması, en az meraklı olduğu anlamına gelmiyor.

Bir yanım Levi'nin bir şekilde herkesin sırlarını bildiğine inanıyor, her zaman, sadece bir şey söylemiyor.

"Bana soruların olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" Koltuğumda geriye yaslanıp kolumu pencere kenarına dayayarak söylüyorum.

Gün doğarken beni eve bırakacak. Muhtemelen ona bazı cevaplar borçluyum. Sanırım bununla başa çıkabilirim. Bu aslında bir sır değil, değil mi? Biz

Ne de olsa nişanlı olmaları gerekiyordu, ama sanırım Levi bunun bir oyun olduğunu bilenlerden biri.

Kahretsin, kimin ne bildiğini takip etmek için bir akış şemasına ihtiyacım olacak. "Muhtemelen şu anda sorusu olmayan tek kişi benim.

Hiç de değil," diyor keskin bir virajı dönmek için vites küçülterek. "Rusty'nin aksine, bir kadının sabahın altısında hâlâ bir erkeğin evinde olmasının ne anlama geldiğini biliyorum."

"Doğru," diyorum. "Peki... ağaçlar nasıl?"

Bu sorunun cevabı şaşırtıcı derecede karmaşık ve ilginçtir. Ağaçların çoğu iyi durumda. Bazı ağaçların ise başı dertte. Orman Hizmetleri'ni bu yıl çalılarını temizlemek için normalden biraz daha fazla öngörülen yakma işlemi yapmaya ikna etmeye çalışıyor ve tam da genellikle kaç dönüm yaktıklarını sorarken telefonum çalıyor. Arayan kız kardeşimdi.

"Pardon, bir saniye," diyorum Levi'ye.

"Hey, Betsy." "Ne oldu?" diye soruyor.

"Ben iyiyim, bir şeyim yok," diyorum ona.

"Beni sabahın beş buçuğunda aradın," diyor. "Bu boş bir zaman değil, Chuck."

"Elizabeth mi o?" Levi sorar.

"Daniel mı o?" Elizabeth soruyor. Levi'ye başımı sallıyorum.

"Ben Levi," diyorum Elizabeth'e.

Hat en az beş saniye boyunca sessiz kalır. "*Levi* mi?" diye sorar.

Kız kardeşimin sesini hiç bu kadar şaşkın duymamıştım. Gülmeye başladım. "Sürpriz!" "Sürpriz!" dedim.

"Ne?" diye tıslıyor telefona. Bir sessizlik daha. Sonra:

"Charlotte Alexandra, benimle taşak mı geçiyorsun?"

"Tabii ki hayır," diyorum. "Ben Levi. Saat sabahın altısı ve ben şu anda Levi Loveless ile birlikteyim. Tanrı'ya emanet ol, Betsy."

Levi bana bakıyor, tek kaşını kaldırmış, yüzünde yarı eğleneli bir gülümseme var.

"Ona selam söyle," diyor.

"Levi'nin selamı var," diyorum Elizabeth'e.

"Kesinlikle benimle taşak geçiyorsun," diyor.

Levi sesini hafifçe yükselterek, "Elizabeth, seninle taşak geçiyor," diyor.

"Ben sadece kız kardeşinin taşıyıcısıyım. Bizim ilişkimiz

platonik."

"Beni Daniel'dan eve bırakacak," diyorum, hâlâ gülerek. "Bu yüzden seni aradım ama telefonun telesekretere düştü."

Yanımda, Levi sadece başını sallıyor.

"Anlıyorum," diyor Elizabeth. "Her şeyi doğru anlamış mıyım diye soruyorum."

Daniel bu sabah beş kırk beşte mi?" "Teknik olarak, annesinin-" "*Charles*."

"Evet."

"Anlıyorum. Bir saat içinde kahvaltı etmek ister misin? Mountain Grind?"

"Elbette," diyorum. Birkaç kez daha konuştuktan sonra telefonu kapatıyoruz ve Levi'ye bakıyorum.

"Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim," diyorum. "Bazen elimde olmadan onunla uğraşıyorum, çok bilmiş olabiliyor."

Kamyon durduğunda ve Levi önce sola, sonra sağa baktığında yine o hafif gülümseme beliriyor.

"Tamamen anlıyorum," diyor. "Ailemi tanıyorsunuz. oldukça iyi."

Yüzüm kızarıyor, gülüyorum ve konuyu değiştiriyorum.

Evime vardığımızda, Levi benimle kapıma kadar yürümekte ısrar ediyor. Kabul ediyorum, çünkü Sevgisiz bir adamla centilmenlik konularında tartışmanın anlamsız olduğunu öğrendim.

Biraz daha kahve yapıyorum, olabildiğince hızlı duş alıyorum, yeni kıyafetler giyiyorum ve Mountain Grind'e doğru yola çıkıyorum. Sadece altı blok ötede, o yüzden yürüyorum ama yine de bir şekilde on dakika geç kalıyorum.

Elizabeth pencerenin kenarında oturmuş, telefonuyla uğraşıyor, önünde iki fincan kahve, standında plastik bir on bir numara var. Ben otururken hiçbir şey söylemiyor, sadece fincanlardan birini öne doğru itiyor.

"Teşekkürler," diyorum ve sabah için üçüncü fincan kahvemi içmeye başlıyorum.

"Sabırsızlandım ve sipariş verdim bile," diyor. "Umarım kahvaltılık burrito istemişsinizdir."

"Kulağa muhteşem geliyor."

Kahvesinden uzun bir yudum alıyor ve ben de ablama hayretle bakıyorum. Saat sabahın yedisi ve kot pantolonu ve gömleğinin yanında rimel ve kolye takmış.

Bir insan bu kadar erken nasıl aksesuar takar? Ayakkabılarım uyduğu için kendimi şanslı hissediyorum.

"Onunla yattın, değil mi?" diye soruyor. "Lütfen bana bütün gece sadece konuştuğunuzu falan söylemeyin."

"Bunun nesi yanlış?" Sorunun ilk kısmını şimdilik görmezden gelerek, sadece onunla biraz daha uğraşmak için soruyorum.

"On yıldır onun sikini istiyorsun-"

Tanımadığım yaşlı bir kadın dönüp Elizabeth'e bakıyor, o da uzaklara, pencereye doğru bakıyor ve boğazını temizliyor.

"-on yıl gibi," diye bitiriyor, sesi oldukça alçak. "O kadar uzun zaman olmadı," diye itiraz ediyorum.

"Charlie," diyor eğilerek. "Yaptın. Sen. Vurdun. Daniel-"

"Evet," diye tıslıyorum, ben de eğilerek.

"Aferin kızıma," diyor ve bir yumruğunu havaya kaldırıyor. Ben de kendi yumruğumla vuruyorum. "Bu ilk seferdi, değil mi?"

Sadece kahvemi yudumluyorum ve çenemi bir elime dayıyorum.

"Sana kahvaltı aldım," diyor gözlerini kısarak. "Gel hadi."

"Evet, ilk kez," diyorum. "Dün pasta tatmaya gittik ve beni aldı ve arabamın orada olmadığını unuttum..."

Belirsiz detayları çiziyorum: araba yok, Rusty uyuyor, Levi kurtarmaya geliyor. Kanaryayı yiyen kedi gibi sırtımayı kesmiyor, bu yüzden hikayemin sonunda ikimiz de kıkırdıyoruz.

"Umarım iç çamaşırını bulur," diyor. "En azından köpekleri yok, bu bir felaket olabilir."

Bir an için Clara'nın arka bahçesinde koşan bir golden retriever hayal ediyorum, külotum çenesinde havada duruyor.

"Muhtemelen onları bulmalıydım ama biraz panikliyordum," diye itiraf ediyorum. "Orada bir yerdeler, değil mi? Tanrım, bana Rusty'nin onları bulmayacağını söyle."

"Daniel çok sorumluluk sahibidir," diye beni temin ediyor Elizabeth. "Muhtemelen onları çoktan bulmuştur. Çamaşırlarını kendi yıkıyor, değil mi? Bana hala annesinin yapmadığını söyle."

Garson kız gelip bize yemek getirirken başımı sallıyorum: Elizabeth için yumurtalı sandviç, benim için kahvaltı burritosu.

"Yirmi dokuz yaşında," diyorum.

"Bu bir boku garanti etmez," diyor ağzı dolu bir şekilde. "Dışarıda bazı erkek-çocuklar var, Charlie. Yıllar önce, Jeff'le evlenmeden önce, otuz bir yaşında annesi ona her gün öğle yemeği hazırlayan bir adamla çıkmıştım. İşe giderken annesinin evinin önünden geçmek zorundaydı. Bunun kendi öğle yemeğini hazırlamaktan nasıl daha kolay olduğunu asla bilemeyeceğim ama bana bunu söylediğinde ondan ayrıldım."

Dürümün üzerine acı sos döküyorum ve büyük bir ısırık alıyorum, son yirmi dört saattir kekten başka bir şey yemediğim için aniden açlıktan ölüyorum.

Bir süre sonra burritoma başını salladı.

"Bu büyüklükte mi?" diye soruyor, gözlerinde saf bir muziplikle. "Ne?" Ağzım dolu bir şekilde soruyorum.

"Aleti," diyor, sanki sorulması gayet normal bir şeymiş gibi.

Neredeyse burritomu tükürecektim.

"Bu ağızla çocuklara öğretmenlik mi yapıyorsun?" Yutkunduktan sonra tıslıyorum.

"Hayır, Bay Patates Kafa gibi uygun bir tanesiyle değiştiriyorum," diyor sakince. "Bu benim, sonunda bir erkekle yattıktan sonra kız kardeşimle kahvaltı yapma ağzım. Ayrıca, geçen sefer bir erkek arkadaşın olduğunda çok daha açık sözlüydün."

"Bu iki yıl önceydi ve ayrıca beni sarhoş ettin," diyorum. "Ayrıca, Daniel'ı *bilirsin*, sana onun sikinden öylece bahsedemem."

"Sadece aileden gelen bir şey mi diye merak ediyorum," diyor sakince.

Ağzım başka bir dürüm ısırığı için açık ve o şekilde donuyorum.

"Gördün mü? Ben de seninle sevişebilirim," diyor ve sandviçinden bir ısırık alıp çiğnemeye başlıyor. Gözlerimi kısarak bekliyorum. Levi ile aynı yaşta ama kesinlikle mümkün değil, değil mi?

Ben *bilirim*, değil mi?

"Birkaç ay önce diğer öğretmenlerden bazılarıyla bir şeyler içmeye gittim," diye açıklıyor sonunda. "Sana hiç Jennifer'dan bahsetmiş miydim? Süper tatlı kız, kasabaya yeni geldi, birinci sınıf öğretmeni?"

Her şey yerli yerine oturuyor.

"Seth mi?" Ben soruyorum ve Elizabeth başını sallıyor.

"Gerçekten hoş, aşırı paylaşımcı," diyor. "Daniel'ın küçük kardeşiyle olan kaçamağı konusunda *çok* hevesli. Görünüşe göre harika bir siki var."

Dürümümle yüzümü buruşturuyorum çünkü Seth'ten çok hoşlanıyorum ama sikini gerçekten bilmek istemiyorum. İyi gezindiğinin farkındayım ve açıkçası bu bilgi fazlasıyla yeterli.

"Şehirdeki kızlardan uzak durmaya yemin ettiğini sanıyordum," diyorum. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Elizabeth'in bir Loveless siki hakkında ilk elden bilgi sahibi olduğunu düşünmüyordum, ama yine de beni çok korkuttu.

"Evet, ama Jennifer gerçekten çok tatlı," diyor parmağındaki yumurtayı yalayarak. "Ve görünüşe göre biraz da ucube. Ayrıca, buna inanan var mı?" Kaşlarını sallıyor, ben de homurdanıyorum.

"Onun adını bir yere dövme yaptırmadı, değil mi?" Ben soruyorum ve Elizabeth gülüyor.

"Hayır, onların bir şey olmadığı konusunda oldukça net görünüyordu," diyor. "En azından seçim yapma konusunda iyiye gidiyor, değil mi?"

"Doğru," diye kabul ediyorum.

"Bana dün geceyle ilgili *bir şey* anlatmalısın," diyor. "Sana o burritoyu aldım. Ve kahve."

"Bunun kalbinin iyiliğinden olduğunu sanıyordum," diye takılıyorum, bir ısırık daha alarak.

Elizabeth ağzı dolu bir şekilde, "Beni başka bir kardeşle karıştırdınız," diyor. "Bu bir rüşvet burritosu."

"İyi vakit geçirdim," diyorum, kasten onu yemleyerek.

"Çok güzel bir zaman mı?" diye soruyor sırtarak, iki kaşını da kaldırarak. "İki kez çok güzel zaman geçirdim," diye itiraf ediyorum, yüzüme bir sıcaklık yayılıyor. "Kesinlikle evet," diyor Elizabeth. "Daniel'ın bir olduğunu biliyordum."

BÖLÜM YIRMI BİR

DANIEL

Rusty'ye eğilip başının üstünü öperek "KAFANI DANS ET" diyorum.

Kıkırdıyor.

"O zaman neyin üzerine oturacağım?" diyor. "Baba, kırıma ihtiyacım var."

"O zaman sonuna kadar dans etme," diye takılıyorum. "Bir saat sonra görüşürüz, ufaklık."

Ben daha cümlemi bitirmeden, kapıdan koştura koştura dans stüdyosuna giriyor ve hepsi de siyah mayo, pembe tayt giymiş ve topuz yapmış diğer altı küçük kızla birlikte sıraya giriyor.

Topuz yeteneklerimle çok ama çok gurur duyuyorum. Rusty'nin saçını *pirouette* demekten daha kısa bir sürede toplayarak birçok dans annesini etkiledim. Yedi yaşındaki bir çocuğun saçını bu şekilde sokabilmemin doğrudan bir sonucu olarak bana asılanlar bile oldu.

Ama bugün değil. Bugün dansçı annelere başımı salladım ve sonra rekor bir sürede stüdyonun kapısından çıkıp Charlie'nin dairesine doğru olabildiğince hızlı bir şekilde yürüdüm.

Aklındaki tek şey ben olmak istiyorum. Bütün gün ona masum ama alaycı mesajlar gönderdim, gözlüklerini yukarı ittiğini, telefonuna ve okuduğunda kızardığını hayal ettim. Bütün günü tulumunun altına ne giydiğini ya da hava böyle sıcakken bir şey giyip giymediğini merak ederek geçirdim.

Charlie'nin tulumunun altında bir şey giymediği düşüncesi özellikle felaketti. Bu olaydan sonra soğuk hava deposunda, hiç sipariş etmediğimi bildiğim bir kutu taze Centennial şerbetçiotunu arıyormuş gibi yaparak yaklaşık on dakika geçirdim.

William Caddesi'nde kırmızı ışığa geldim. Gelen araba yok, ben de kırmızı ışıktaki geçiyorum. Ellerim ceplerimde ve kararlı bir şekilde Rusty'nin çalışmasına yardım etmem gereken dans hareketlerini hatırlamaya çalışıyorum - plie, arabesque, sauté, bunun bir aşcılık terimi olduğuna yemin edebilirdim - ama işe yaramıyor çünkü şimdi sadece çıplak bir Charlie'nin tüm bunları yaptığını hayal ediyorum ve bu amaçlanan etkinin tam tersini yaratıyor.

Pes ediyorum ve daha hızlı yürüyorum. Onun binasına ulaştım. Merdivenlerinin olduğu yere geri döndüm. Basamakları ikişer ikişer çıkıyorum ve en tepede, kapısının önünde duruyorum.

Derin bir nefes alıyorum. Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyorum. Bir an için yanımda nane şekeri getirsem mi diye düşünüyorum, sonra daha kapıyı çalamadan kapı açılıyor ve o karşımda duruyor.

Üzerinde ince, parlak desenli bir bornozdan başka bir şey yoktu, boynu neredeyse göbek deliğine kadar açıktı, nemli bukleleri yüksek, dağınık bir topuz halindeydi.

"Güzel, sensin," diyor hafifçe, gözlerinin içi gülerek. "Ev sahibim olsaydın ne derdim bilmiyorum."

Bornozun kenarları küçük göğüslerinin kabarıklığını zar zor örtüyor, meme uçları kumaşı sarıyor ve şu anda düşünmekte zorlanıyorum.

İçeri giriyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve kilitliyorum. "Bornozunu beğendim," diyorum sonunda gözlerinin içine bakarak.

Bir parmağımı boğazının çukuruna koyuyorum, Charlie başını yukarı kaldırırken ona yaklaşıyorum.

"Teşekkürler," diyor, sesi nefes nefese. "Duştan yeni çıktım."

Parmağımı göğsünden aşağı, göğüslerinin arasından göğüs kafesine doğru kaydırıyorum ve Charlie sert bir şekilde nefes veriyor, ellerini belime koyuyor.

"Ve ben duş mesajı almadım mı?" Alay ederek soruyorum. "Hayır *Daniel*, şu anda kaygan ve ıslak mıyım?"

"Sen Rusty ile birlikteyken, dansçı annelerden bahsetmiyorum bile?" diyor.

Bornozun kenarını önce bir meme ucunun, sonra diğerinin üzerinde gezdiriyorum ve Charlie'nin gözleri titreyerek kapanıyor. Pembe ve çakıllılar, sert yumrular hafifçe yukarı doğru eğilmiş. Başparmaklarımı aynı anda ikisinin üzerinde gezdiriyorum, parmaklarımı kaburgalarının etrafında kaydırıyorum.

"Tedbirli olabilirim," diyorum, başparmaklarımın meme uçlarında dolaşmasına izin vererek.

"Dansçı anneler topluluğundaki itibarına zarar vermek istemem," diye mırıldanıyor, nefesi boğazında düğümleniyor. "Mmmm."

Ŗu anda çok sertim. Kot pantolonum bir kafes gibi, sikim zonkluyor, zonkluyor, kumaŖı zorluyor çünkü kırk sekiz saattir neredeyse tek dűŖűndűğűm Ŗey bu.

"Ben toplumdaki konumum hakkında endiŖelenirim," diyorum ona. "Sen sadece bana mesaj atarak dűŖ gűncellemelerini dűŖűn."

Eğilip onu pűyorum, baŖparmaklarım hâlâ meme uçlarında. Kalçalarını kavrıyor, elleri çoktan gömleğimin altına girmiŖ, beni doėru çekiyor. Bu derin, sert bir pűcűk ve aėzımın içinde yumuŖak bir Ŗekilde inliyor, kotumun kemerini tutuyor, beni içine çekiyor, parmakları aletimden bir in uzakta.

"Hey, Daniel," diyor, sesi alçak, konuŖurken dudakları benimkilere değiyor. "Ŗu anda kaygan ve ıslak durumdayım."

Lanet olsun.

Bornozu zűp kenara itiyorum, elimi bacaklarının arasına kaydırırken ağzını tekrar ağzıma alıyorum.

Yalan söylemiyor. Sırılısıklam, kalçalarının űstű yapıŖ yapıŖ, dudakları ŖiŖmiŖ. Klitorisine dokunduğum anda boğazından bir ses çıkıyor ve dudağımı ısırtıyor, eli sarsılarak yan tarafımdaki ete kapanıyor. Eėer tırnakları kısa olmasaydı, iz bırakırdı.

"Tanrım, Charlie," diye fısıldıyorum, sanki beni içine ekiyormuŖ gibi parmaklarımı ona doğru kaydırmaya baŖlamıŖtım bile. Kűűk bir ses daha geliyor, bir kolu omuzlarıma dolanıyor, diğer eli aniden pantolonumun içinden sikimi sıkıyor.

Yatak odasına kadar gidemeyeceğiz.

Onu beŖ adım geriye doėru itiyorum ve kanepesine dűŖűyor. űzerinde duruyorum, parmaklarım hala içinde, onu derinden pűyorum, baŖparmaėım Ŗimdi klitorisinin űzerinde. Hareket etmeye alıŖıyor ama bir bacağına tutup onu yerinde tutuyorum.

Sonra pűŖmeyi kesiyorum. Dudaklarımı boynuna, kprűcűk kemiėine yerleŖtiriyorum. Bir meme ucunu ısırdım. Bacaklarının arasında dizlerimin űzerine kűyorum, nefesi kesiliyor, aėzım uyluėunun iç kısmında, parmaklarım hala sıkı, kaygan kanalında ve onu tam nűme gelene kadar aŖaėı çekiyorum.

Nefesim kesiliyor, arzudan baŖım dnűyor, kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve beni çılgına çeviriyor. Dilimi klitorisinin űzerinde gezdiriyorum ve tűm vűcudu sarsılıyor, kalçaları kasılıyor, ben de tekrar yapıyorum, sonra tekrar.

Charlie saçlarımı avucunun içine alıyor ve hayatımda duyduėum en gűzel sesi çıkartıyor - nefes nefese bir i ekiŖ, boėuk bir inleme, gözleri yuvalarından fırlayacak kadar sert boŖalana kadar onu yalamam için szsűz bir yalvarıŖ.

Dilimi dűzleŖtiriyorum, onu tekrar yalıyorum, daha sert, kalçaları hareket ediyor ve parmaklarımın etrafında sıkılıyor, böylece tekrar tekrar yapıyorum.

Dikkatli oluyorum.

Kasıtlı. Onu yalarken aynı ritimde parmaklarımla okşuyorum ve kaslarının çırpındığını, titrediğini hissedebiliyorum.

"Lanet olsun, Daniel," diye fısıldıyor, sesi kısık, uzak. "Tanrım, bu iyi hissettiriyor."

Kalçalarını daha da ayırıyorum, yüzümü ona daha da sert gömüyorum. Charlie hislerimi bastırıyor, kalçaları kendini kontrol edemiyormuş gibi bana doğru yuvarlanıyor, suları parmaklarımda, avucumda, ağzımda tatlı.

Hiçbir şey söylemiyorum. Onu daha sert, daha hızlı yalıyorum. Ayak parmaklarını yere doğru büküyor, sırtını dikleştiriyor. Üçüncü bir parmak daha ekliyorum ve beni sıkıyor, titriyor, nefes nefese kalıyor.

Asla durmak istemiyorum. O kadar sertleşiyorum ki aletimin taşa dönüşüp düşebileceğini düşünüyorum ama yine de durmak istemiyorum. Sonsuza burada kalmak istiyorum, Charlie bana karşı sürtünüyor, doruğa gittikçe yaklaşırken ona gömülüyor ve bunu yaparken adımı fısıldıyor.

Hareket ediyorum, yalıyorum, kandırıyorum, okşuyorum. Charlie *lütfen diye* inliyor, vücudundaki her kas gergin, hazır ve ben durmuyorum. Onun çözülmesini istiyorum. Ona böyle ihtiyacım var, burada, şimdi.

"Beni boşaltacaksın," diye fısıldıyor, göğsü maraton koşuyormuş gibi kabarıyor. "Siktir, Daniel-"

Onu daha sert, daha hızlı yalıyorum. Başını geriye atmasını, koltuk minderlerinde bir çukur açmasını izliyorum ve tam gerildiğinde, sırtı kavislendiğinde, dudaklarımı klitorisinin koyup nazikçe emiyorum, parmaklarım sıkı, kaygan kanalında kıvrılıyor.

Charlie *bağırıyor*, geliyor. Amı parmaklarımla etrafında o kadar sert kenetleniyor ki uzun süre hareket edemiyorum, kalçaları kanepeden kalkarken parmak eklemlerimin kemikleri birbirine sürtünüyor, ayakları yere doğru bükülüyor. İnliyor, kelime yok, sadece uzun bir hayvan sesi.

Hâlâ durmuyorum, klitorisine hafif ama sabit bir basınç uyguluyorum, yüzüm içine gömülü. Dalga dalga boşalmasına izin veriyorum. Sallanıyor, titriyor, nefes nefese kalıyor ve sonunda suları tekrar sakinleşene kadar her bir sarsıntıyı hissediyorum.

Parmaklarımı içinden çektiğim anda öne doğru eğiliyor, ağzını ağzıma dayıyor, dili derinlere iniyor. Tadım hâlâ ona benziyor ama belli ki umurunda değil, ben de onu derinden öpüp ayağa kalkıyorum.

Charlie neredeyse gömleğimi yırtacaktı. Saniyeler sonra pantolonumu çözdü, sikimi çıkardı, sert ve hızlı bir şekilde okşuyordu ve ben kendimi kanepenin arkasına yaslamak zorunda kaldım.

Pantolonumu yırtarak çıkardı. Sonunda çıplak olarak kanepeye çöktüm, üstüme çektim, böylece bindi, eli hala sikimi okşuyordu.

dizlerinin üzerinde, beni öfkeyle öpüyor, kalçaları bana doğru yuvarlanıyor.

Her iki elim de yuvarlak ve sert, kaslarla yaylanan kıcını kavlıyor ve sikim vücutlarımızın arasında ezilene kadar onu içeri çekiyorum, göğüsleri yüzümde.

Bir meme ucunu ağızıma alıyorum, dilimi etrafında döndürüyorum. Charlie inliyor, eli daha sıkı ve nefes alış verişini tekrar düzensizleşene kadar diğerini emiyorum, sonra ağızını buluyorum ve açıklıkla, umutsuzca öpüşüyoruz.

"Prezervatif," diye mırıldanıyorum ve dudağımı usulca ısırıyor. Eli sikimi bir anlığına bırakıp folyo paketi dişlerinin arasına alıp yırtarak açtığı anda güldüğünü anlayabiliyorum.

"Bu bornozunun cebinde miydi?" Onu hafifçe geriye iterek sordum.

Tek bir akıcı hareketle bornozdan sıyrılıyor ve bornoz yere düşüyor.

"Tabii ki," diyor prezervatifi takarken. "Neden böyle olduğunu biliyordum. ve zaman kaybetmek istemedim." Beni derinden öpüyor, tekrar okşuyor.

"Ben pratik bir kadını Daniel," diyor alay ederek. "Neden sadece bir bornoz giydiğimi sanıyorsun?"

Onu tekrar içeri çekiyorum, kaldırıyorum, ellerim kalçalarına gömülüyor. Sıcak ve hazır, elleri omuzlarımda, bukleleri topuzundan yarıya kadar dökülüyor ve aşağı uzanıp sikimi buluyor ve girişinde sabitliyor.

Bu sefer hiçbir şey söylemiyor, sadece tek bir hamlede beni içine alıyor. Bir iniltiyle beni sararken elleri omuzlarımı morluk bırakacak kadar sert sıkıyor, gözleri yarıya iniyor.

Kahretsin, bu iyi. İyiden de öte. Sıcak ve sıkı, ben kendimi daha derine iterken kasları beni sıkıyor, ben dibe vururken kalçaları hareket ediyor, içinde kayıyor.

"Tanrım, bunu sevdim," diye fısıldıyorum, kalçaları ellerimde. Birlikte hareket ediyoruz, kalçaları bana karşı yuvarlanıyor, beni içeri ve dışarı kaydırıyor, iç mimarisi beni okşuyor.

Charlie sadece başını sallıyor. Alnını benimkine dayamış, gözleri kapalı, elleri omuzlarımda, bukleleri topuzundan kaymış, başımızın etrafında uçuşuyor.

Daha hızlı hareket ediyor. Ben onun derinliklerine gömülürken kalçalarını bana doğru sürüyor, dizlerinin üzerine yükseliyor, yarı iç çekiş, yarı inleyiş gibi bir nefesle tekrar aşağı dalıyor.

"O kadar iyi mi?" diye fısıldıyor, nefesi kesilmiş bir halde. Tekrar yapıyor, beni tamamen dışarı çekiyor ve sonra yavaşça, kasıtlı olarak içine batırıyor. Benim

Parmaklarım her vuruşta kalçalarının daha derinlerine iniyor. "Sikeyim evet," diye nefes nefese kaldım.

"Tanrım, Charlie, bu mükemmel."

Daha hızlı, daha sert hareket ediyor. Her darbeye bana sürtünüyor, inerken göz kapakları titriyor ve ben onun içinde hareket ederek yüzünü izliyorum. Bunu tekrar tekrar yapıyoruz, ta ki her bir hamlede içindeki o noktaya, ağzından nefes nefese küçük bir *oh* çıkmasına neden olan noktaya vurana kadar.

Sonunda kalçalarını bırakıp ellerimi tekrar meme uçlarına doğru kaydırıyorum. Şimdi daha hızlı hareket ediyoruz, öfkeli, umutsuz bir ritimle ve her iki meme ucunu aynı anda çimdiklediğimde, Charlie başını kaldırıyor, geriye yaslıyor, patlayıcı bir şekilde inliyor.

"Arkana yaslan," dedim ona.

Bana bakıyor, vahşi ve nefessiz.

"Sen sikime binerken göğüslerinin zıplamasını izlemek istiyorum," diyorum ve Charlie bana yavaş, arsız bir gülümseme veriyor.

"Bu kadar edepsiz konuşacağını bilmiyordum," diyor, bir elini ve sonra diğerini kalçama sabitleyerek geriye doğru eğiliyor.

Onu tekrar sikimden aşağı çekiyorum ve bunu yaparken vücudundaki sarsıntıyı ve yine *o oh sesini* çıkarıyor ama daha derinden, gırtlaktan.

"Böyle sevişeceğini bilmiyordum," diyorum ve onu kızdırmaya çalışıyorum ama vücutlarımız tekrar bir araya geldiğinde ve ben ona gömüldüğümde kelimeler düzensiz, nefessiz çıkıyor ve o inliyor, sıkıyor ve ben zar zor dayanabiliyorum.

Charlie artık konuşmuyor. Bana daha hızlı, daha sert biniyor, küçük göğüsleri her darbeye zıplıyor, görkemli vücudu tam teşhirde. Sikimin defalarca içinde kayboluşunu, vücutlarımızın kabaca, vahşice buluşmasını mükemmel bir şekilde görebiliyorum.

Başparmağımla klitorisini tekrar buluyorum, hareketlerine uygun olarak yavaşça daire çiziyorum ve uzun, alçak bir inilti ile ödüllendiriliyorum, duvarları etrafımda daha sıkı kenetleniyor. Dişlerimi sıkıyorum ve nefesim kesiliyor, kendimi kontrol etmem pamuk ipliğine bağlı.

"Daniel, yine boşalacağım," diyor, sesi bir fısıltı, bir inilti. "Beni- *oh lanet olsun-*"

Onu sertçe aşağı çekiyorum, kendimi ona olabildiğince sert çarpıyorum. Yıldızlar görüyorum.

Hava tenime diken gibi batıyor. "-oh siktir

oh lütfen Tanrım Daniel-"

Tekrar tekrar yapıyorum. Sanırım tavan çatlıyor. "-çok iyi Charlie-"

"-Ah Tanrım ah Tanrım lütfen, *lütfen, lütfen*-"

Charlie bir deprem gibi boşalıyor, titriyor, sarsılıyor, başı geriye atılıyor ve parmakları bacaklarıma gömülüyor. Etrafımda kenetlenirken görüşüm beyazlaşıyor ama sürmeyi bırakmıyor, başparmağım hala klitorisinde, beni uzun, sert vuruşlarla alıyor.

Onun iki saniye arkasındayım. Yabani bir hayvan gibiyim, onu yakalıyorum, tüm gücümle çekiyorum, boşalıyorum, boşalıyorum, kendimi ona gömüyorum ve asla yüzeye çıkmak istemiyorum.

O kadar sert boşalıyorum ki nerede olduğumu unutuyorum. O kadar sert boşalıyorum *ki kim* olduğumu unutuyorum ve sadece yüzüm boynunda, kollarım ona sarılmış halde kendime geliyorum. İkimiz de nefes nefeseyiz, ikimiz de terliyiz, benim nerede bitip onun nerede başladığını söylemek zor.

Yüzümü kaldırdım ve onu öptüm. Titriyor. Geri çekiliyor, hafifçe gülüyor, kollarını sallıyor ve tekrar bana sarıyor. Bir dakika sonra birbirimizden ayrılmayı başarıyoruz ve Charlie koltuğa yığılıyor, bacakları iki yana açılmış, bir ter damlası yavaşça göğüslerinin arasındaki çukura doğru ilerliyor.

Uzanıp başparmağımla izini sürüyorum.

"Bir dahaki sefere klimanın sesini açarım," diyor ve bir bacağını benimkinin üzerine atıyor.

"Sanırım bir fındık kırdım," diyorum. "Şimdi bu sözü gerçekten anladığımı hissediyorum."

"Yastık konuşman *bu* mu?" diye sırtarak alay ediyor. "Hayatının en iyi seksini yapıyoruz ve sonrasında taşak patlatmaktan mı konuşmak istiyorsun?"

Kanepeye daha da yığılıyorum, kalçasını okşuyorum. Burası bir anda milyonlarca derece olmuş gibi hissediyorum ve çok terlediğime de eminim.

Ayrıca, Rusty'nin bale dersine uygun bir saatte yetişebilmek için çıkmama beş dakika kaldığını bilmeme rağmen, sırf memnuniyetimden bu kanepeye gömülüp eriyebileceğimi düşünüyorum.

"Küstahça," diyorum.

"Öyle mi?" diye

düşünüyor.

"Yanlış olduğunu söylemedim," diye itiraf ediyorum. "Sadece küstahça."

Charlie gülüyor, kolunu koluma doluyor ve omzuma yaslanıyor. "Bu iyi," diyor. "Her ne ise."

"Sanırım çıkıyoruz," diyorum. "Bu çıkmak mı?"

"Genelde daha fazla randevu olur," diyor Charlie.

Ona bakıyorum, dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

"Bu bir randevu değil miydi?"

"Bu daha çok... seks randevusu muydu?" diyor düşünceli bir şekilde. "Aradaki farkı göremiyorum."

"Eğer bu bir randevu olsaydı, bir bakıcı bulmanız gerekirdi ve önce bir restoranda ya da başka bir yerde sinirli bir saat geçirirdik" diyor.

"Yani biz çıkmıyoruz, seks randevusu alıyoruz," diyorum.

"Nişanlıymışız gibi davranırken," diye belirtiyor Charlie.

Aşağı bakıyorum. Yüzük orada, parmağında, ısılt ısılt parlıyor. Sanırım alıştı, çünkü artık eskisi gibi sürekli onunla oynamıyor.

"Bu inanılmaz bir seks randevusuydu," diyorum ve başının öpüyorum. Charlie homurdanıyor.

"Bu hafta takviminizde boş yer var mı?" diye soruyor.

Ağzının kıvrımı benimle dalga geçtiğini söylüyor, umurumda değil.

"Rusty'nin Perşembe günü saat beş buçukta piyano dersi var," diyorum.

"Gerçi sadece kırk beş dakika sürecek."

Charlie hemen, "Bunu ," dedi.

"Ve bu hafta sonu annesiyle birlikte," diyorum. "Cuma gecesinden Pazar gecesine kadar, eğer müsaitsen."

"Sana biraz zaman ayırabilirim," diye takılıyor.

Saate tekrar baktım. Şimdi gitmeden önce iki dakikam var.

"Gel buraya," diyorum eğilerek. Elimi kalçasının iç kısmında gezdiriyorum, teni parmaklarımın altında yumuşak ve sıcak. Başını yukarı eğiyor ve dudaklarım onunkileri buluyor, vücudu kanepeye yayılmış, çıplak ve görkemli.

Charlie'nin eli hâlâ yüzümdeyken ondan uzaklaşmak için tüm kontrolümü kullanmam gerekiyor.

"Bir yargıca yalan söylediğin için teşekkürler," diye mırıldanıyor.

"Oldukça iyi sonuçlandı." Onu tekrar öpüyorum, hızlıca, sonra daha fazla baştan çıkarılmadan ayağa kalkıyorum.

"ederim," diyorum, sonra iç çekiyorum. Zaten bir dakika geç kalmıştım.

Geç kalmaktan *nefret ediyorum*.

"Hemen dönerim," diyorum ve banyoya doğru gidiyorum.

"Daniel!" diye sesleniyor.

"Öyle mi?"

Charlie, "Dansçı annelerin önünde vajina gibi kokmamak için yüzünüzü yıkadığınızdan emin olun," diyor. "Onlara fikir verme."

Gülüyorum, elim kapı kolunda.

"Asla yapmam," diyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

DANIEL

SALI GECESİ, Charlie akşam yemeğine geliyor ve daha sonra o ve Rusty derin deniz güvertesinde Go Fish oynarken ben temizlik yapıyorum. İşim bittiğinde oturma odasının kapısına yaslanıp bir süre onları izliyorum: Rusty sürekli Charlie'yi alt etmeye çalışıyor, Charlie'nin ise buna hiç tahammülü yok.

Oyunu bitirirler. Rusty kazandı. Bir oyun daha oynuyorlar, Rusty'ye yatma vaktinin geldiğini söylüyorum ve uyumadan önce bir oyun daha oynamak için pazarlık yapıyor.

Yemin ederim, BM için çalışacak.

Sonunda, Violet'in hediyesi olan gökkuşakları arasında sıçrayan deniz gergedanı pijamalarıyla iyi geceler demek için aşağı iner.

"Dişlerini fırçaladın mı?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. "Yüzünü yıkadın mı?" Yine başını sallıyor.

"Charlie'ye iyi geceler de o zaman," diyorum, ayağa kalkarak. "Charlie'nin bana kitap okumasını istiyorum," diyor.

İki kaşımı da kaldırıp Charlie'ye bakıyorum. Rusty benden başka kimseden yatmadan önce kitap istememişti ama Charlie bana bakıp omuz silkiyor.

"Charlie'ye sormalısın," diyorum.

"Charlie, bana kitap okur musun?"

"Elbette," diyor. "Yine de arka planı doldurman gerekecek." "değil,"

diyor Rusty, ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak. "İyi geceler baba."

"İyi geceler, tatlım," diyorum ve Charlie arkasından merdivenlerden inerek hızla uzaklaşmadan önce hızlı bir öpücük veriyorum.

"Tamam," dediğini duyuyorum Rusty'nin, biraz nefessiz. "Sophia bir prenses ama prenses olmanın aptalca olduğunu düşünüyor, ailesi onun sadece bir prensle evlenmesini istiyor, o da bunun yerine gidip bir ejderha buluyor ve onun için çalışıp çalışamayacağını soruyor..."

Ve sonra gittiler. Kanepeye geri oturdum, aniden önümüzdeki on beş dakika boyunca ne yapacağımdan emin olamadım.

PERŞEMBE Başka bir seks randevumuz var. Bu seferki öncekinden daha kısa sürdü ve kanepeye bile gidemedik. Charlie kapıyı bir havluyla açıyor, her nasılsa son gelişimden bile *daha az* giyinmiş ve birkaç dakika içinde yerde diz çöküyoruz ve onu kanepeye domaltmışken onu sert, hızlı ve derin bir şekilde beceriyorum ve daha sert, daha hızlı yapmam için bana yalvarıyor, boşalırken kanepe minderlerine bağılıyor.

Ona doyamıyorum. Kendimi bir bağımlı gibi hissediyorum, bir sonraki dozumdan başka bir şey düşünemiyorum. İçinde yumuşarken, sikim dışarı kayarken bile boynunun arkasını, omzunu öpüyorum, bir elimle göğsünü avuçluyorum. Bir meme ucunu çimdikliyorum ve yumuşak bir ses çıkarıyor, sırtı eğiliyor, kıcının mükemmel küreleri kalçalarımaya yaslanıyor.

Ne kadar duyarlı olduğunu, bana ne istediğini nasıl söylediğini, vücudunun benimkinin altında nasıl hareket ettiğini seviyorum ve çoktan gitmiş olmam gerektiği halde elimi tekrar bacaklarının arasına kaydırıyorum, klitorisi parmaklarımın arasında. Tekrar boşalana kadar onu okşuyorum, inliyor, içime doğru geri çekiliyor ve bittiğinde onu sert ve derin bir şekilde öpüyorum.

"Beni şımartacaksın," diyor, sesi hülyalı. "Benim için sorun değil," diyorum ona.

CUMA SABAHİ, Crystal aradı. Zaten işteydim ve telefonu açmamayı ciddi ciddi düşündüm. Birkaç saat sonra Rusty'yi hafta sonu için almaya geldiğinde onu göreceğim, o zaman konuşabilirim.

Ama birimizin mantıklı, akıllı başında bir yetişkin olması gerekiyor, bu yüzden cevap veriyorum. "Dinle, Daniel," diyor. "Bana bir iyilik yapıp Rusty'yi üçte biter mi?"

"Hayır," diyorum sesimi makul tutmayı başarak.

"Bruce'un bu akşam kuruluyla yemeği var ve Rusty'yi erkenden buraya getirmem gerekiyor ki onu temizleyip giydirebileyim," diyor çok aptal birine çok temel bir şeyi açıklayan birinin havasıyla. "Yani onu gerçekten getirmene ihtiyacım var-"

"Öncelikle, okulu var," diyorum, çoktan ayağa kalkmış, bir ileri bir geri volta atıyordum. "Ve-"

"Mayıs ayındayız," diyor Crystal.

Crystal'a "Okul Haziran ortasına kadar devam ediyor," diye hatırlatıyorum. Açıkçası Rusty'nin ne zaman okula gideceğini bildiğinden emin değilim.

"O zaman hiçbir şey yapmıyorlar," diyor, sanki çok açılmış gibi. "Zaten son bir aydır herkes boş boş geziyor."

Derin bir nefes alıp ofisimden çıkıyorum ve ana bira fabrikasına giriyorum. Mountain Hollow Brown'ımıza daha dün başladık, bu yüzden şu anda taze, garip ekmek gibi kokuyor ve bu kokuyu derin derin içime çekiyorum.

"Onu okuldan erken almayacağım ve senin evine de getirmeyeceğim," diyorum sakinliğimi korumaya çalışarak.

Crystal alaycı bir şekilde homurdanıyor.

"Bu sadece ikinci sınıf," diyor. "Önemli bir şey değil."

"Nereden biliyorsun?" Sabrım hızla tükenirken soruyorum. "Çünkü bu *ikinci sınıf*."

"En son ne zaman ödevine yardım ettin?" diye sordum. "İkinci sınıfın önemli olup olmadığını nereden biliyorsun ki?"

"Yani, *belki* de lise önemlidir," diyor. "Tanrım, Daniel, bana *bir* iyilik yapar mısın?"

Şiddete inanmam, ama Crystal burada olsaydı, onu şu anda boğabilirdim.

"Hayır," dedim sertçe. "Onu saat altıda evimden al. Birkaç saat sonra görüşürüz."

Başka bir şey söyledi ama telefonu kapattım. Onunla daha fazla konuşsam pişman olacağım bir şey söyleyebilirim ve telefon görüşmelerimizi gizlice kaydediyorsa şaşırmam.

Crystal'ın saçmalıkları yüzünden Rusty'yi *çok sevdiği* okuldan almayacağım. Rusty onun yanındayken Crystal'ın benim hakkımda ne söylediğini bilmiyorum ama hayatı boyunca Crystal hakkında kötü bir şey söylememeye dikkat ettim çünkü ne olursa olsun Crystal onun annesi ve Rusty onu ölümüne seviyor.

Bir gün göremeyeceğinden endişeleniyorum. Rusty sezgileri kuvvetli, erken gelişmiş bir çocuk ve annesini neden ayda bir kez gördüğünü ya da neden hiç bebeklik fotoğrafı çektirmediğimi sormaya başlamasının geç değil, er olmasından endişe ediyorum. Bazen geceleri uyanık kalıp bu sorulara vereceğim cevaplar üzerinde çalışıyorum. Asla doğru cevap veremiyorum.

Telefonumu cebime koyuyorum ve bira fabrikasının arkasına gidiyorum. Kasabanın biraz dışında, kırsal bir yol üzerinde, yani ön tarafı tarım arazileri, arka tarafı ormanla çevrili.

Bir an için çakıllı park yerinde durup Crystal'a öfkelenirim. Sonra kendimi daha iyi hissedene kadar ağaçlara taş atıyorum.

CRYSTAL nihayet 6:30'da geldi, anlaşılmamızdan yarım saat sonra. Sabırsız bir ifadeyle kapımı çaldığında, madem bu kadar acelesi vardı, neden geç kaldığını sormuyorum.

Rusty neredeyse annesinin kollarına atlıyor. Crystal'ın karnını okşuyor ve küçük kız kardeşine merhaba diye fısıldarken Crystal bana anlam veremediğim muazzam bir bakış atıyor.

Crystal'a Rusty'nin son zamanlarda yaptığı her şeyi anlatmaya çalışıyorum: uzun kollu pijamalar giydiğini çünkü tüm battaniyelerini tekmelediğini; peluş vombacı Astrid olmadan uyumayı sevmediğini; *Ejderhalara Çıracılık* kitabını okuduğumuzu ve yemek yapmama yardım ettiğini ve Levi amcası sayesinde farklı çam ağaçlarını birbirinden ayırdığını ve bazen Zıplayan Kız gibi davranıp kanepenin arkasından yığıldığı minderlerin üzerine atladığını.

Crystal'ın tek söylediği "Harika!". "Rusty, bu hafta sonu su parkına gitmek ister misin?"

"EVET!" diye bağırıyor Rusty, zıplayarak. Crystal'ın söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemediğinden eminim.

Yükseltici koltuğu arabamdan çıkarıp Crystal'inkine koyuyorum, çünkü onun kendi koltuğu yok ve koltuğu takma konusunda ona kesinlikle güvenmiyorum. Ben bunu yaparken, onun Rusty'ye bu hafta sonu ne kadar eğleneceklerini, Rusty'nin evinde ne kadar hediye olduğunu, buzlukta nasıl bir galon dondurma olduğunu anlattığını duyabiliyorum.

Gitme zamanları geldiğinde, annem ve ben Rusty'yi kucaklayıp öpüyoruz, arayacağımıza söz veriyoruz ve sonra garaj yolunda durup Crystal'ın gidişini izliyoruz. Rusty, Crystal gözden kaybolana kadar yol boyunca el sallıyor. Annem kolunu bana doluyor ve beni yanına çekiyor.

Bir yandan, Rusty'nin gidişini izlemekten nefret ediyorum. Gittiği her dakika onu özleyeceğim. Ev onsuz garip ve boş hissedecek.

Öte yandan, bir mola vermek gerçekten güzel. Özellikle de bu hafta sonu.

"Daniel, sana bir itirafta bulunacağım," diyor annem, hala bana yandan sarılmış, ikimiz de hala Crystal'ın arabasının kaybolduğu garaj yoluna bakıyoruz.

"Crystal'dan nefret ediyorsun ve keşke daha iyi birini hamile bıraksaydım mı diyorsun?" Ben soruyorum.

"Evet," diyor.

Sadece kolumu ona doladım ve omzunu okşadım. Crystal Rusty'yi hafta sonu ziyaretine her götürdüğünde bana aşağı yukarı aynı şeyi söylüyor ve ben de ona katılmadığımı söyleyemem.

Bir süre orada öylece duruyoruz, sadece annem ve ben, hâlâ garaj yoluna bakıyoruz. "Bu hafta sonu Charlie'lerde mi kalacaksın?" diye sordu.

"Doğru," diyorum, aniden daha dik durarak. Çocuk sahibi yetişkin bir adam olmamın bir önemi yok. Anneme seks yaptığımı -zımnen de olsa- itiraf etmek... tuhaf.

"Ona selamımı söyle," diyor ve son bir kez sırtını sıvazlayarak ayrılıyor. "Ve önce aramadan geri gelme."

"Elbette," diyorum ve eşyalarımı alıp gidebilmek için eve doğru dönüp onu takip ediyorum.

Sonra garaj yolunda duruyorum, annem hâlâ eve doğru ilerliyor. "Bekle," diye seslendim. "Neden?"

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

CHARLIE

Şimdi oraya gidiyorum.

Ben: Her şey yolunda mı?

Beni Crystal hakkında konuşturmayın.

Ne giydiğin hakkında konuşabilir miyiz?

Ben: Bir şey giydiğimi nereden çıkardın?

Telefonumun ekranına bakıyorum, cevap bekliyorum. Yazdığını görüyorum, sonra hiçbir şey yok. Yazıyor, sonra hiçbir şey yok.

Kendi kendime gülmeye başladım. Kanepemde uzanmış, yarım yamalak televizyon izliyorum ama aslında bu geceyi düşünüyorum. Odam geçen hafta internette aceleyle aldığım pilli çay mumlarıyla aydınlanıyor, çünkü gerçek mumlar söndürmeyi unutup evimi yakacağım diye beni tedirgin ediyor.

On dakikaya oradayım.

Ben: Kapı kilitli değil, içeri gel.

Benim için zevkti.

Ben: Fikir bu.

Dikkatimi dağıtma, saatte 80 mil hızla .

: Üzgün değilim.

Cevap vermiyor, ki bu iyi bir şey çünkü araba kullanmakla meşgul.
Kanepemden , soyundum ve yatağıma atladım.

İKİMİZ DE TEK ETMEDEN İKİ KEZ GELDİM. Daniel içeri giriyor, kapıyı arkasından kilitliyor, beni yatağında buluyor ve on dakika geçmeden ellerimin ve dizlerimin üzerindeyim ve o taşaklarına kadar gömülmüş, ben parçalanana kadar tam olarak doğru noktaya tekrar tekrar vuruyor. İki kere.

İşimiz bittiğinde, ikimiz de yüzüstü yatağıma, çarşaflarımın ve yorganımın üstüne Boş boş, acaba yorganı çıkarsam mı diye düşünüyorum, çünkü yıkamak baş belası ve zaten kullanmak için çok sıcak.

"Merhaba," diyor Daniel sonunda, yüzü yastığa gömülmüş bir halde başını bana doğru çevirerek. "Günün nasıl geçti?"

İki dakika önce yaptığımız şeyin ışığında kibar, akılsızca yapılan havadan sudan konuşmalara gülmekten kendimi alamıyorum.

"İyiymiş," diyorum. "Bazı şeyleri zımparaladım. Bir şeyler kestim. Sen?"

"Crystal'ın söz konusu olduğu herhangi bir gün kadar iyi," diyor. "Rusty'yi okuldan alıp yeni eve götürmemi istedi çünkü kocasının bir partisi varmış."

Sadece homurdanıyorum. Crystal'ın Daniel'dan kendisi için fazladan bir şey yapmasını istemediği tek bir ziyaret olduğunu sanmıyorum. Eskiden daha sık evet derdi, ta ki ona bir inç verirse, onun iki mil alacağını fark edene kadar.

"Yapmadın, değil mi?" Cevabı bildiğimden oldukça emin olmama rağmen soruyorum.

"Tabii ki hayır," diye alay ediyor. "Muhtemelen onun türünü avlamaya ve öldürmeye adanmış eski bir gizli topluluk vardır, ona yardım etmeyeceğim."

"Duruşma ne zaman?"

"İki buçuk hafta," diyor ve yüzünü yastığa gömüp geriniyor. Tüm vücudunun arka tarafındaki kaslar kıvrılıp düğümleniyor, ben de ona uzun uzun bakıyorum.

"Bunu yazmalıyım," diye , tek bir kasımı bile oynatmadan. Daniel bana sadece bir bakış attı.

"Telefonunu ver" diyor. "Neden?"

Hâlâ hareket etmediğimi söylüyorum.

"Çünkü şu anda beni delirtiyorsun," diyor dirseklerinin üzerine kalkıp başucumdaki komodine uzanarak. "Otuz altı, ha?"

Telefonumu alıp bu hafta başında aldığım otuz altı paket prezervatifi gözetlediğinde nihayet başımı çeviriyorum.

"şimdi otuz üç oldu," diyorum.

Kodu telefonumun kilit ekranına yazıp açarken sırtarak, "Bu çok iddialı," diyor.

Ayrıca telefon şifresinin Rusty'nin doğum günü olan 0305 olduğunu da biliyorum. Telefonum, kaybedersem bulan kişi tüm banka hesaplarıma erişemesin diye kilitli, Daniel'dan bir şey saklayabileyim diye değil.

"Hepsini bu hafta sonu kullanmak zorunda değiliz," diye takılıyorum. "Yedi yıl falan dayanıyorlar."

"O kadar uzun süre dayanmayacaklar," diyor, yazmaya devam ederek.

"Yapmasalar iyi olur," diyorum ve bana yan gözle bakıyor, şeytani bir şekilde sırtıyor, hala yazıyor.

Bir dakika sonra telefonumu kapatıp önüme fırlatıyor.

"İşte," diyor. "Duruşma takviminizde ve bir hafta öncesi, bir gün öncesi, bir saat öncesi ve otuz dakika öncesi için hem uyarı hem de e-posta hatırlatıcıları ayarladım."

"Overkill," diye mırıldandım. "Öyle mi?"

"Önemli şeyleri hatırlıyorum," diye itiraz ediyorum ama o kadar da sert değil. Daniel'ın duruşma tarihi için binlerce hatırlatıcı ayarlaması gerçekten *yanlış* değil, her ne kadar arayacağından ve mesaj atacağından emin olsam da. Bu kadar önemli bir şeyi neredeyse kesinlikle hatırlayacağım, ama hatırlatıcıları almaktan zarar gelmez ve orada olduklarını bilmek beni daha iyi hissettiriyor.

"Artık kesinlikle hatırlayacaksın," diyor eli sırtımdan aşağı kayarken. "Aç mısın?"

"Yemek yiyebilirim," diye itiraf ediyorum.

Saçma miktarda Çin yemeği SİPARİŞ EDİYORUZ ve kategorik olarak yemeğin teslim edilmesine karşı olmama rağmen, kendim yapmanın çok kolay olduğu bir şeyi yapmak için birine para ödemekten nefret ettiğim için, hoşgörü içinde teslim ettiriyoruz.

"Pantolon mu giyiyorsun?" Eski bir pijama şortu bulup çekiştirirken Daniel soruyor.

"Teslimatçı geliyor," diyorum, temiz olduğundan %90 emin olduğum bir çamaşır yığınınını karıştırırken.

Küçük bir yığın. Şifonyerimin yanında saklı bir yığın. Daniel gelmeden önce katlamayı unuttum.

"Bornozun var," diyor, hâlâ yatağımda uzanıyor, tamamen çıplak, ama en azından prezervatifi çıkarmış.

"Sen ziyarete geldiğinde kapıyı bornozumla açıyorum," diye takılıyorum. "Eğer gerçekten teslimatçıyı böyle karşılayacağını düşünüyorsan-"

"Yeni plan," diyor. "Kar kıyafetin var mı?"

Ona bir yastık fırlattım, ama onu savurdu. Hala gülerek atletimi çekiyorum.

"Meme uçlarını görebiliyorum," diyor yastığı başının altına sokarak. "Hadi Charlie, en azından bir parka giy."

"Sakin bana mağara adamı gibi davranmaya kalkma," diyorum ona, neredeyse temiz olduğu kesin olan yığını tekrar karıştırırken.

"Sadece utanmanı istemiyorum," diye iddia ediyor. "Bunun başka bir erkeğin senin hakkında kirli şeyler düşünmesinin beni çılgınca kıskandırmasıyla hiçbir ilgisi yok."

İki çorap buluyorum ve onları atletimin raf sütyeninin içine, tam meme uçlarımin üzerine sokuyorum.

"nasıl?" Ellerimi kalçalarıma koyup göğsümü dışarı çıkararak soruyorum. "İyi mi? Meme ucu görünüyor mu?"

Daniel gülüyor, yatağımda doğruluyor. Bir kaplan gibi hareket ediyor, büyük, kalın ve kaslı, güçlü bir hayvanın zarafetiyle.

Uzanıp iki çorabımı da sıktı.

"Yine de vururdum," diyor ciddiyetle, sonra beni belimden tutup bacaklarının arasına çekiyor. "Teslimatın ne kadar süreceğini söylediler?"

SONUNDA, atletin üzerine bir sweatshirt giyiyorum, çünkü Daniel teslimatçının tüm dikkatleri üzerine çekmesini istemediğim konusunda haklı. Kanepemde lo mein ve kung pao tavuğu yiyoruz, kapların hemen dışında ve televizyonda olduğu için *Karayip Korsanları*'nın yarısını izliyoruz.

Çok güzel. Huzur verici. Crystal hafta sonu için Rusty'yi aldığında daha önce yüzlerce kez yaptığımız şeyin aynısı, sadece bu sefer benim

Daniel'ın üzerinde boxerdan başka bir şey yok ve Johnny Depp hoplayıp zıplarken ben ona sarılmışım, onun kolu da bana sarılmış.

Daniel haklıydı. Aramızda önemli olan hiçbir şey değişmedi ve bu en büyük, en ezici rahatlama.

Daniel'a biraz fazla sokulmadan önce filmin ancak yarısına kadar gelebildik ve ne olduğunu anlamadan önce, onun sert sikini boxer'ının üzerinden kavıyorum ve o da atletimi göğüslerimin üzerine itmiş ve bir elini şortumun içine sokmuş. Koltuğun üzerinde yavaş, tembel bir seks yapmadan önce atleti bile çıkarmıyorum, film hala arka planda oynuyor.

SABAH, Daniel yatağına geri dönerken uyanıyorum. Her şey yavaş, bulanık, bu yüzden birkaç dakika boyunca onu izliyorum, çarşafı alt yarısının üzerine zar zor örtülmüş, bir kolu başının arkasında, benim yıpranmış, yıpranmış *Sherlock Holmes* kopyamı okurken orada çıplak yatıyor.

Güzel bir manzara ve uzun süre onu izleyerek kendime gelmeye çalışıyorum. Arada bir elini başının arkasından çekip bir sayfa çeviriyor ve tekrar yerine yerleşiyor.

Sonunda derin bir nefes alıyorum, nefes veriyorum ve karnımın üzerine yuvarlanıyorum.

"Sonunda ölüyor," diyorum. "Moriarty onu bir uçurumdan aşağı itiyor. Sanırım."

Daniel açık kitabı göğsünün üzerine koyar, iki elini başının altına koyar.

"Yazık oldu," diyor. "Gerçi sanırım onu geri getirdiler. Parmak uçlarıyla falan tutunuyordu."

"Ucuz atlatmışım gibi görünüyor," diye düşünüyorum. "Sanırım onları hiç sırayla okumadım. Yazarın, başka kimse Sherlock Holmes hikâyeleri yazamasın diye onu öldürdüğünü sanıyordum."

Daniel kitabı kapatıyor, yere fırlatıyor ve bana doğru yuvarlanıyor, kolu belime dolanıyor.

En iyi ihtimalle yarı uyanık olmama rağmen vücudum anında tepki veriyor. Kendimi dirseklerimin üzerinde yukarı itiyorum, sırtımı dikleştiriyorum ve kirpiklerimin arasından Daniel'a bakıyorum.

Ya da en azından deniyorum. Muhtemelen şu anda çılgın bir kukla gibi görünüyorum.

"Bana Sherlock Holmes hakkında daha çok şey anlat," diye mırıldanıyorum, sesim hâlâ uykudan kalın.

Teklifler arasında oldukça kötü ama şu anda aklıma gelen en iyi teklif bu ve ayrıca işe yarayacağından eminim.

Daniel sırtıyor. Eli beni örten çarşafın altından kayıyor ve bir kış yanağını avuçluyor, parmakları bacaklarımın arasındaki yarığa kayıyor.

"İşte benim en sevdiğim Holmes hikâyesi," diyor sesi alçalarak. "*Sırlısklam Amcığın Gizemi*."

Parmaklarını içime sokuyor ve parmaklarım yastığımı kavrarken nefes alıyorum, kıvrılıyorum, alt dudağımı ısıyorum. Daniel yaklaşıyor, dudaklarını omzuma indirirken sertleşen siki kalçama sürtünüyor.

"Nasıl bu kadar ıslak olabiliyorsun?" diye mırıldanıyor, dudakları tenime değiyor. "Daha yeni uyandın."

"Seni okurken izliyordum," diye itiraf ediyorum.

"Hepsi bu kadar mı?" diye soruyor, ağırlığı üzerimde kayıyor, ağzı enseme. Diğer eli saçlarımda, başımı öne doğru itiyor, omuzlarım hâlâ kalkık, sırtım hâlâ dik.

"Düşünüyordum," diyorum yavaşça, beynim hâlâ bulanık.

Daniel'in parmakları daha da derine inerek kanalımı zorluyor. Kalçalarım yukarı doğru kalkıyor, şimdiden daha fazlasını istiyor.

"Ne hakkında?" diye soruyor, nefes alışım hızlanıyor, düzensizleşiyor. Tanrım, uyanmak için ne güzel bir yol.

"Sikinin üzerinde zıplayarak okumanı bölmek kabalık olur mu," diye nefes nefese kaldım. "Ya da önce sormalı mıyım?"

Daniel dizini kalçalarımın arasında gezdirerek bacaklarımı iyice açıyor ve ben daha homurdanmadan üçüncü bir parmak daha ekliyor. Yüzümü yastığa dayıyorum ve beni içten okşarken inliyorum, sonra nihayet başparmağını klitorisime koyduğunda nefes alıyorum.

"olsun," diyor diz çökmüş, diğer eli omurgamda geziniyor ve bir yanağını sıkıyor. "Sikimin üzerinde zıplamayı *asla* kabalık olarak görmeyeceğim."

Duraklıyor. Prezervatif sarma sesine bakıyorum, omzumun üzerinden tek eliyle sararken izliyorum, kendini okşarken kalçaları öne doğru hareket ediyor.

Sonra parmaklarını çekip tek bir akıcı hareketle sikini içime sokuyor ve ben yastığa doğru inliyorum, ona doğru geri iterken onu yumruklarım ile sıkıyorum, onu olabildiğince derine alıyorum.

Rahat, telaşsız. Daniel ve ben yavaş bir ritme yerleşiyoruz ve yemin ederim süzülüyorum, sadece sakinin beni doldurmasının, beni tekrar tekrar almasının, her itişin sinirlerim boyunca cızırdayan bir zincirleme reaksiyonu tetiklemesinin lezzetli hissinin tadını çıkarıyorum. Sonunda boşaldığımda bu bir gök gürültüsü değil, yavaşça gelişen bir yağmur fırtınası oluyor ve sonunda beni soluk soluğa bırakıyor.

İşimiz bittiğinde Daniel yine yatağa yığılıyor, hâlâ zor nefes alıyor ve bana bakıyor.

"Bütün hafta sonu senin yatağında kalabiliriz," diyor.

"Plan bu değil miydi?" Ben soruyorum. "Bir daha ne zaman fırsat bulacağımızı kim bilebilir?"

"Çok doğru," diye düşünüyor ve sonra gözlerini kapatıyor. "Bira fabrikasında bir şey patlarsa ve beni çağırırlarsa çok kızarım."

"Kötü bir şey olmayacak," diyorum ona, sonunda doğrulup yatak başlığına bakarak ve sırtarak. "Sadece artık sevişemeyecek hale gelene kadar sevişeceğiz, sonra da belki Çin yemeği falan yeriz."

Şeytani bir gülümsemeyle eğiliyor ve beni öpüyor. "Anlaştık," diyor.

Aslında yataktan çıktık. Duşta onu emiyorum, su vücudundan aşağıya doğru akıyor, güzel, yontulmuş kaslarını okşuyor, ta *ki* hırlayarak boşalana kadar *oh bu çok iyi Charlie*. Sonra beni mutfak masamın üzerine domaltıyor ve kahve demlenirken beni yalıyor.

Yerde seks var. Kanepede, koltuğumda daha fazla seks var ve duvara karşı deniyoruz ama o da yerde seks oluyor. Turlar arasında kahvaltı ediyoruz, kitap okuyoruz, işe yarayıp yaramadığını görmek için televizyonu açıyoruz ve telefonlarımızda aptal oyunlar oynuyoruz, ama çoğunlukla konuşuyoruz.

Hiçbir şey hakkında konuşmuyoruz. Bana iki bira fabrikası çalışanının çıktıklarını, sonra ayrıldıklarını, sonra kızın kuzeniyle yattığını, sonra tekrar çıktıklarını, sonra kuzenini öğrendiğini ve bira fabrikasının etrafına bazı uygunsuz işaretler astığını, tekrar bir araya geldiklerinde onları indirdiğini, ama o zamana kadar Daniel ve Seth'in bir işaret bulduklarını ve onu kovduklarını uzun ve dramatik bir hikaye anlatıyor.

"Peki Seth değil miydi?" Alay ediyorum.

"Seth bundan daha mantıklı," diyor Daniel. Yerde yatıyoruz, başım onun kolunda. "Ayrıca, kuzenini beceren o, o değil."

"Doğru," diyorum gülerek. "Gerçi Sprucevale'de başka kimi becerebilirsin ki? Herkes birinin kuzeni, er ya da geç başın belaya girecek."

Buna karşılık, Elizabeth'in yeni evinin perili olduğunu iddia etmesinin tüm nedenlerini gözden geçiriyorum, 1970'lerde inşa edilmiş olmasına ve orijinal sahipleri hala hayatta olmasına rağmen, sadece Florida'ya taşındılar.

"Ona gıcırtiların çoğunu düzeltebileceğimi söyleyip duruyorum," diyorum. "Ve geceleri kapıların açılması sadece bir montaj sorunu, ama sanırım perili olduğu iddia edilen bir yerde yaşamaktan hoşlanıyor. Hayatlarına biraz renk katıyor."

Daniel, "*Montaj sorunu* hakkında edepsiz bir yorum yapardım ama şu anda bunu takip edemem," diyor ve ben gülüyorum.

O öğleden sonra saat üç civarında vibratörümü komodinin çekmecesinde buluyor. Saat üç buçukta o kadar çok boşalmıştım ki, oyuncağı kullanmayı bırakıp sadece beni sikmesi için ona yalvarıyordum ve o da beni sikinin üzerine oturtup istediğim kadar hızlı ya da yavaş sikheme izin veriyordu.

Yine boşaldım. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, meme uçlarımı emmesi ve ben onu becerirken beni izlemeyi sevdiğini söylemesi dışında bir şey olabilir.

Genelde *lanet* olsun dediğim için beni azarlayan biri için Daniel çok edepsiz.

İkimiz de yatağa yanlamasına çöküyoruz, çarşaflar tekmelenip yere yığılıyor. Vibratörüm hala çalışıyor, benden birkaç metre ötede durmadan vızıldıyor ve kahramanca bir çabayla uzanıp onu kapatıyorum.

"Gatorade ya da başka bir şey almalıydım," diye düşünüyor Daniel. "Buraya bir dayanıklılık atletizm etkinliği için geldiğimi fark etmemiştim."

Derin bir nefes alıyorum, gözlerim kapalı ve son birkaç saattir aklımda olan bir şeyi soruyorum.

"Çok mu fazla?" Ben soruyorum.

"İnsan vücudunun dayanabileceği şeylerin bir sınırı var," diye dalga geçiyor Daniel, sonra bana doğru dönüyor, gözleri açık. "Ama sanırım beni tam anlamıyla kırmaktan çok uzaktasın-"

Yüzüme bakarken duraksıyor, sonra uzanıp bir elini yanağıma koyuyor.

"Hayır," diyor.

"Çok hızlı , değil mi?" Ben soruyorum. "Daha iki buçuk hafta önce sahte nişanlandık."

Çok hızlı hissettirmiyor. Böyle birlikte olmamız doğru geliyor ama takvimi gördüm. Haftaları sayabilirim. Hızlı olduğunu biliyorum.

"Ne zaman tanıştık?" diye soruyor. "Altıncı sınıfta mı?"

"Sanırım öyle," diyorum. "O yıl mı matematik dersini Mrs. Thompson?"

"Noel'de pilli ışıklı kazak giyen o muydu?" diye soruyor ve ben gülüyorum.

"Hayır, o *Bayan* Petchul'du ve İngilizce öğretiyordu," diyorum. "Bayan Thompson her zaman elli kilo kadar takı takardı. Bir keresinde bir taç da dahil."

"Tacı unutmuştum," diye itiraf ediyor.

"Her neyse, arkamda oturdun ve tüm cevaplarımı kopyaladın, sadece yarısı yanlıştı ve yakalandığında ikimize de ceza verdi çünkü işbirliği yaptığımızı düşündü," diyorum. "Altıncı sınıftaydım. Başım çok belaya girdi."

"On sekiz yıl önce o zaman," diyor. "Birbirimizi on sekiz yıldır tanıyoruz ve bu sürenin çoğunda en iyi arkadaştık."

Ne demek istediğini anlıyorum.

"En makul standartlara göre bu buzul kadar yavaş," diye . "Birbirimizi çok az tanıyor değiliz."

"Özellikle de şimdi."

"Yeterince konuştuk," diye gürlüyor, parmakları saçlarımda geziniyor. "Sanırım bir hafta sonu süreceksin seks festivalini hak ettik."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

DANIEL

"VE SONRA büyük su kaydırağından aşağı indim," diyor Rusty, o kadar heyecanlı ki nefesi kesiliyor. "Saatte elli beş mil!"

Charlie'nin kapısının önündeki sahanlıkta kollarımı parmaklıklara dayamış, gelinlikçinin otoparkındaki arabalara bakıyorum, telefon kulağımdayım. Bugün cumartesi gecesi. Ve evet, giyiniktim.

"Bu oldukça hızlı," diyorum sesimi olabildiğince hafif tutarak. "Saat tuttular mı?"

"Hayır ama tabelada öyle yazıyor," diye devam ediyor Rusty. "Tropik Kasırga su kaydırağı saatte *elli beş* mile kadar çıkmanızı sağlıyor ve kollarınızı ve bacaklarınızı çapraz yapıp gözlerinizi kapatmanız gerekiyor ama yine de -" bir an için kıkırdarak ara verdi, "- yine de altta bir kama verdi bana."

Sertçe yutkunuyorum, bir yumruğumu açıp kapatıyorum. Küçük, kırılgan yedi yaşındaki çocuğumun su kaydırağından aşağıya savrulması fikrini sevmiyorum ama biraz aşırı korumacı davrandığımı da biliyorum. Boyu yeterince uzun, su parkında cankurtaran yok ve lunaparklarda neredeyse hiç kimse ölmüyor.

Ancak stafilocok enfeksiyonları ve gizemli döküntüler tamamen başka bir konudur.

"Sırada ne var?" Ben soruyorum.

"Bruce ve ben tüp gezintilerinden birine çıktık," diyor. "Annem bebeği olacağı için gidemedi, o yüzden sadece biz vardık. Bruce iyi biri."

Ona *hiç de iyi biri olmadığını, seni benden almaya çalıştığını* söylemek istiyorum ama yapamıyorum. O yedi yaşında. Bu onun sorunu değil, benim sorunum ve ev ödevinden daha büyük bir şey için endişelenmesine izin verirsem lanetlenirim.

"Bruce kulağa hoş geliyor," diyorum her kelimesinden nefret ederek. "Başka ne yaptınız?"

"Friendly's'e gittik ve bir hamburger aldım, sonra da içinde muz olan bir dondurma yedim," diyor. "Bitiremedim, bu yüzden Bruce ve annem yardım etti."

"Harika bir gün geçirmişsin gibi görünüyor," diyorum ona. "Annenle eğleniyor musun? Ve Bruce'la?"

"Evet," diyor ve sonra aniden duruyor.

Dik duruyorum, çünkü telefon sessiz olsa da, düşünürken yaptığı gibi işaret parmağıyla yanağını hafifçe dürttüğünü neredeyse *duyabiliyorum*.

"N'aber ufaklık?" Midem düğüm düğüm soruyorum.

"Bizimle Colorado'ya geliyor musun?" diye soruyor aniden ve bu basit soru beni tam karnımdan vuruyor.

Crystal'ı öldüreceğim. Öldüreceğim. Derin bir nefes alıyorum ve Rusty'ye şu anda onu tamamen çıldırtmayacak ne söylemem gerektiğini düşünmeye çalışıyorum. Görünüşe göre, onun nasıl hissettiğini umursayan tek ebeveyn benim.

"Colorado'ya taşınıp taşınmayacağınıza henüz karar vermedik," diyorum basitçe. "Burada benimle kalabilirsin ya da bazen Colorado'da bazen de burada olabilirsin."

Uzun bir duraklama daha olur. "Oh," diyor. "Tamam."

"Annen ve ben hâlâ bazı şeyleri çözmeye çalışıyoruz, tamam mı?" Ben de öyle dedim. "Şu anda çok büyük değişiklikler oluyor. Yeni bir üvey baban var, küçük bir kız kardeşin olacak."

Charlie ve ben gerçekten birlikteyiz.

Bunu yüksek sesle söylemiyorum. seferinde bir değişiklik.

"Yeni bir okula gitmek zorunda kalırsam midilli istemiyorum," diyor. "Baba, atları o kadar sevmiyorum bile. Garip kokuyorlar."

Crystal'ı öldüreceğim ama Rusty'ye kendime rağmen gülümsüyorum. "Kimse seni istemediğin bir midilliye almaya zorlayamaz," diyorum ona.

Sonraki birkaç dakikayı Rusty'yle konuşarak, onu mümkün olduğunca yatıştırıcı bir şekilde her şeyin yoluna gireceğine ikna etmeye çalışarak geçiriyorum. Keşke zorunda . Keşke Crystal benimle huysuz bir ergen gibi değil de bir yetişkin gibi muhatap olsaydı, çünkü bu konuda istekli bir ortak ebeveyne sahip olmayı çok isterdim.

Rusty'nin kalbini su parkında kazanmaya çalışmak yerine benimle bir takım olarak çalışmayı tercih etti.

İnme vakti geldiğinde, annesiyle bir dakika konuşabilir miyim diye sordum.

"Anne!" diye bağıyor, telefonu ağzından çekmiyor ve ben irkiliyorum.

"Ne?" Arka planda duyuyorum.

"Babam seninle konuşmak istiyor!"

"Ona meşgul olduğumu söyle."

"Sadece televizyon izliyorsun."

"Şu anda onunla konuşamam Rusty, tamam mı?"

Biraz hışırta oluyor, sonra Rusty tekrar hatta. "Şu anda sizinle konuşamaz," diyor.

"Denediğin için teşekkürler," diyorum ona. ", ufaklık. Yarın görüşürüz.

Seni seviyorum."

"Seni seviyorum baba!" diyor ve hat kesiliyor.

Orada, Charlie'nin dairesinin önündeki sahanlıkta uzun, çok uzun bir süre duruyorum, derin nefesler alıyorum ve telefonumu balkondan aşağı atıp aşağıdaki kaldırımda parçalanmasını izleme dürtüsüne direniyorum.

Crystal'ı hayatımdan sonsuza dek çıkarmanın cinayete kadar varmayan yollarını hayal ediyorum. Yargıcın yeni bir velayet anlaşması yaptığını hayal ediyorum: Tüm fiziksel ve yasal velayeti sonsuza dek ben alıyorum ve Crystal ebeveynlik haklarından feragat ediyor, sonra Sibirya'ya taşınıyor ve onu bir daha asla görmek zorunda kalmıyorum.

Gerçekten istediğim bu değil. Crystal'ın Rusty'yi tekrar sevmesini, iyi bir ebeveyn olmayı istemesini ve Rusty'ye ayda en fazla bir hafta sonu eğlenceli bir dekor gibi değil, kendi çocuğu gibi davranmasını istiyorum. Rusty iki ebeveyne sahip olmayı hak ediyor ama Tanrı biliyor ki Crystal'a istemediği bir şeyi yaptıramam.

Arkamdan bir gıcırta geliyor ve dönüyorum. Charlie sahanlığa çıktı, kaşları endişeyle çatılmıştı ve yanımdaki korkuluğa yaslandı.

"Sorun ne?" diye soruyor.

"Crystal," I Söyle, Sonunda koyarak benim Telefon geri içinde benim cebinde. "Görünüşe göre Rusty'ye hepsinin

Colorado'ya taşınacağını söylemiş."

Charlie hızlı bir nefes alıyor, gözleri irileşiyor.

"O lanet olası hortum canavarı," diye fısıldıyor. "Cesedi saklamana yardım etmemi ister misin?"

Yarım yamalak gülümsedim.

"Onu su parkına götürdü ve dondurma aldı," diyorum. "Charlie, ondan *nefret ediyorum*. Sikimi onun içine soktuğuma inanamıyorum."

Homurdanıyor.

"Yirmi iki yaşında kimse o kadar akıllı değildi" diyor. "Sadece özellikle korkunç sonuçlarla ."

"Rusty gerçekten *korkunç biri* değil," diyorum. "Crystal öyle," diyor Charlie.

Ona konuşmanın geri kalanını anlatıyorum: su parkı, saatte elli beş mil hızla kayan kaydırak, gerçi bu kısım onu pek ilgilendirmiyor gibi görünüyor, dondurma, Crystal'ın benimle konuşmayı reddetmesi.

Bitirdiğimde bir an tereddüt ettim.

"Rusty'ye bizden bahsetmedim bile," diyorum.

"Hiç 'Hey, tatlım, Charlie ve ben sahte nişanlıyız ama gerçek sevişiyoruz' demeyi denedin mi?" diye soruyor.

Gülüyorum, hâlâ dairesinin altındaki otoparka bakıyorum.

"Hey, tatlım, Charlie ve ben aslında nişanlı değiliz ama o kışa kesinlikle vuruyorum," diyorum ve Charlie kıs kıs gülüyor.

Charlie, "Bale dersine her gittiğinizde çok sert vuruyoruz," diye ekliyor.

"Bunu ikinci sınıfa giden çocuğuma biraz daha özel terimlerle açıklayabilirim," diyorum, sonra eğilip Charlie'nin başının üstünü öpüyorum. "Mesela *kız arkadaş* kelimesiyle falan."

"Kulağa mantıklı geliyor," diyor Charlie, dudaklarına bir öpücük kondurmak için başını yukarı kaldırarak.

SEKS festivali hafta sonumuz Pazar günü biraz yumuşuyor, Pazar akşam yemeği için annemin evine gitmeden önce sadece iki kez sevişiyoruz. Crystal Rusty'yi saat beşte geri getirecek - teoride - böylece o geldiğinde hepimiz orada olacağız.

Kahvaltıdan *sonraya* kadar ilk kez seks yapmadık bile. Kendimi tutmaya çalıştığım için diyeceğim ama gerçek şu ki kaslarım ağrıyor.

sahip olduğumu bile bilmiyordum.

İlki kanepede, Charlie'nin bacaklarından biri omuzlarıma atılmış, diğeri belime dolanmış, beni o kadar derine alıyor ki ensemdeki tüyler diken oluyor. Onu yavaşça, tembelce beceriyorum, bu anı mümkün olduğunca uzatmak istiyorum.

Sonra, tam çıkarken beni öpüyor ve aniden ona tekrar ihtiyacım oluyor, sadece bir kez daha, bu yüzden onu omzuma atıyorum ve o ciyaklarken yatak odasına taşıyorum.

Onu yatağa attım, şortunu indirdim ve domalttım. İki saniye sonra vibratörünü klitorisine bastırıyorum, beş saniye sonra adımı inliyor ve on saniye sonra taşaklarına kadar dar kanalındayım, vibratör hala klitorisine bastırılıyor, sırtını eğiyor, adımı haykırıyor, nefes nefese başını arkaya atarak *boşalmamı* sağlıyor.

Yaptım. İki kez. Sonra sertçe boşalıyorum, sanki bedenlerimizi birleştirmeye çalışıyormuşum gibi kendimi onun içine bastırıyorum.

İşimiz bittiğinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık. İkimizin de üzerinde hala kıyafetlerimiz var ve çekilmeden önce öne doğru eğilip boynunun arkasına bir öpücük konduruyorum.

Annemin evine sadece on dakika geç kaldık.

RUSTY YOK, yüzden normalden daha fazla içki içiliyor. Seth ve Caleb biraz kırmızı şarap içerler ve Levi'yi Riverfest'te June'a *hanımefendi* demesi konusunda sıkıştırırlar. Levi her zamankinden biraz daha fazla burbon içer ve Eli'a Violet'i ne zaman dürüst bir kadın yapacağını sorar. Eli biraz cin tonik içiyor ve Caleb'a bir algoritmanın kardeşinin ne zaman senin lanet işine karışmaması gerektiğini tahmin edip edemeyeceğini soruyor.

Charlie ve ben aşağı yukarı bunun dışında kalıyoruz, ancak elbette birkaç kez mücadelenin içine sürüklendik. Bundan kaçış yok.

Akşam yemeğini ve tatlıyı yeriz. Temizleniriz. Saat beş geliyor ve gidiyor, sonra beş buçuk. Saat altıda gümüş rengi bir BMW nihayet annemin garaj yolunun dibine yanaşiyor, sonra da eve doğru ilerliyor.

Her geri geldiğinde, Rusty'yi tekrar gördüğüm için rahatlıyorum, garip bir şekilde başım dönüyor. O benim kızım ve onu seviyorum, ama aynı zamanda ondan *hoşlanıyorum*. Beni ne kadar çıldırtsa da oldukça iyi bir çocuk.

Araba durur durmaz arka kapı açılıyor ve Rusty dışarı fırlıyor, yükseltici koltuğundan fırlayıp çakılların üzerine atlıyor. Crystal'ın arabasında çocuk kilitlerinin aktif olmadığını fark ediyorum ama sonra Rusty bana doğru koşuyor ve ben de onu kucağıma alıp kocaman bir sarılmadan önce etrafında dönüyorum.

"Merhaba baba," diyor başını omzuma yaslayarak.

"Merhaba ufaklık," diyorum, başının üstünü öperek.

Kıvranıyor. Onu yere bıraktım ve hemen verandanın merdivenlerini çıktı ve kapıyı açarken "Charlie!" diye bağırdığını duydum. Annem bana bir piranha verdi-"

Crystal sonunda kendini arabadan dışarı atıp Rusty'nin spor çantasını taşıyarak bana doğru gelirken bunun gerçek bir piranha olmaması için dua edebiliyorum. Sanki belboymuşum gibi çantayı bana uzattı.

"Eğlenceli bir hafta sonu mu?" Medeni olmaya kararlı bir şekilde soruyorum.

"Onu su parkına götürdük," diyor ve gözlerini devirerek eve doğru yürümeye başlıyor. "En azından o eğlendi, ben bir bok yapamayacak kadar hamileyim. Bunu iki ay daha yaşayacağıma inanamıyorum. Tanrım, bu durumda Denver'a taşınmam gerek."

Çantayı omzuma alıyorum ve verandanın basamaklarının hemen altında durup ona doğru dönüyorum.

"Rusty'ye Colorado'ya taşınacağını mı söyledin?" Sessizce söyledim.

Crystal durmuyor ama çok yavaş.

"Tabii, neden olmasın?" diye soruyor.

"Çünkü bu karar vermekten çok uzak."

Bana *dünyadaki en aptal insan olmalısın* bakışlarından birini atıyor. "Bazı zamanlar orada olacak," diye alay ediyor Crystal. "Mahkeme ziyaret hakkımı iptal etmeyecek. Kahretsin, sanırım oldukça iyi bir velayeti geri alma şansı."

Tüm vücudum önce soğuyor, sonra ısınıyor.

"Bebeğim!" diye sesleniyor, kapıyı açarak. "Annenin gitmesi gerek, gel de veda et."

Kasırga gibi ayak sesleri evin içinden geliyor ve Rusty'nin kollarının Crystal'ın bacaklarına dolandığını görüyorum.

Crystal, "Dikkatli ol," diyor. "Tamam. Annen seni seviyor."

"Hoşça kal," diyor Rusty, aniden ciddileşerek.

Crystal, Rusty'nin başını okşayarak, "Hoşça kal tatlım," diyor. Sonra Rusty ayrılıyor ve Crystal ona gülümsüyor, uzaktan, kapıdan geri dönüyor, geliyor

merdivenlerden aşağı.

"Crystal, bunun hakkında konuşmamız gerek," diyorum. "Her birimiz ona farklı şeyler söyleyemeyiz, o yedi yaşında ve anlamıyor-"

Crystal yanımdan geçerken, " değil, o akıllı," diyor. "Benim gitmem gerek." Onu takip ediyorum.

"Sadece zeki olduğu için iyi değil," diyorum, sesim hırıltıya dönüşüyor. "O hassas biri. Düşündüğünüzden daha fazlasını fark ediyor ve bunun kendi yaptığı bir şey yüzünden olduğunu düşünmesini istemiyorum-"

Crystal arabasının kapısını açıp kendini içeri bırakarak, "Cidden, sorun değil," diyor.

Bu kadınla olan ilişkimin sonuna geldim.

"Öylece çekip gitme," diye tehdit ediyorum, bunu destekleyecek hiçbir şeyim olmadığını bilsem de.

Crystal kapıyı kapatır. Araba alışıyor. Kapıyı açıp arabayı kapatmak ve beni dinleyene kadar suratına vurmak için can atıyorum ama bunun mahkemede nasıl sonuçlanacağını hayal bile edemiyorum.

"Senden çok nefret ediyorum," diye fısıldıyorum nefesimin altında.

Pencere gürültüsüzce aşağı kayıyor ve heyecan verici bir an için beni duyduğunu düşünüyorum. Güzel. *Yıllardır* ona iyi davranıyorum.

"Gerçekten evlenmeyeceğini biliyorum," diyor. "İyi denemeydi."

Sonra gaz pedalına basıyor ve geri geri giderken çakıllar uçuşuyor, neredeyse bir ağaca çarpıyor, özensiz bir üç nokta dönüşü yapıyor ve araba yolundan geri gidiyor.

Orada bir pislik gibi dikiliyorum, midem çalkalanıyor, öfke içimi yakıyor.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

CHARLIE

"PİRANHALAR KÖPEKBALIKLARI GİBİDİR," diyor Rusty bana. "Sonsuz dişleri var, ama her seferinde çeyrek ağız değiştirmeleri gerekiyor, yani sanki-"

Ağzını açıyor ve çenesinin sağ alt yarısını işaret ediyor. "-ahh eez eef kayıptı ama sonra *daha da keskin* olarak geri geldiler." "Dişleri eksikken ne yapıyorlar?" Ben soruyorum. "Dişlerini takma dişler?"

Rusty kıkırdıyor, hala yeni doldurulmuş piranasını oturma odasında sallıyor. Sanırım Crystal damarlarına şeker falan enjekte etmiş olmalı, çünkü bu çocuk aşırı derecede heyecanlı.

"Sadece diğer tarafı kullanıyorlar," diyor. "Bir piranha sürüsü bütün bir insanı *bir dakika* içinde yiyebilir."

"Sanırım bu okulun ve kişinin büyüklüğüne göre değişiyor," diyor Seth kanepeden. "Büyük bir kişi ve küçük bir okulsu iki dakikalarını alabilir. Muhtemelen bir tür doğrusal regresyon vardır."

"AHHHHH CHOMP!" Rusty bağıyor, balığın ağzını Seth'in bacağına sokuyor.

"Hayınnır dizim!" diye bağırarak iki kolunu da sallar. "OM NOM NOM MUNCH MUNCH-"

"-Bacağım değil, benim güzel bacağım-"

"-CRUNCH CRUNCH CHOMP-"

"O benim ayağım, yürümek için ona ihtiyacım var!" "GULP. Ahhhhhh."

Seth şimdi kanepede yan yatmış, Rusty iki adım ötede sırtıp kıkırdarken yumuşak ama dramatik bir şekilde inliyor.

"En iyisi piranaları sorgulamamak," diyorum Seth'e, diğer koltukta gülerek. "Her şeyden pişmanım," diyor.

"Hâlâ aç," diye anons ediyor Rusty, balığı tekrar sallayarak.

"Seth amcanın bir bacağı daha var," diye işaret ediyorum, tam o sırada ön kapı tekrar açılıyor ve Daniel içeri giriyor.

Kızgın görünüyor, ağzı düz bir çizgi, yanakları hafifçe pembeleşmiş, vücudunun çizgileri sert ve kontrollü, sanki kapıyı çarpmak istiyor ama onun yerine nazikçe kapatıyor.

"Baba!" Rusty bağılıyor, sonra ona doğru sıçıyor. "Bu Sparkles, az önce Seth Amca'nın bacağına yedi."

İki kolunu Daniel'a doluyor, bir elinde içi doldurulmuş balık sallanıyor, yüzü Daniel'ın ortasına dönük, Daniel da ona sarılınca Daniel'ın vücudunun gevşediğini görebiliyorum.

Daniel, "Bu de hoş bir davranış değildi," . "Daha iyi olacağım," diye sesleniyor Seth kanepeden.

Rusty, "O sadece bir balık ve açmış," diyor.

Daniel, "Ben hâlâ Sparkles'ın özür dilemesi gerektiğini düşünüyorum," diyor ve bana hızlı ve anlamlı bir bakış atıyor.

Midem hemen sıkışıyor, çünkü bu *bir şeylerin ters gittiği* bir bakıştı.

"Piranaların çok ilkel beyinleri var," diyor Rusty, babasından ayrılarak. Bir eliyle kızın saçlarını karıştırıyor ama henüz bırakmıyor.

"Bacağım," diye inliyor Seth ve Rusty iç çekiyor. Sonra Daniel'dan uzaklaşır ve başını kanepenin arkasına dayayıp 'e bakar.

"Sparkles üzgün olduğunu söylüyor," diye onu bilgilendirir. "Sparkles teşekkür ettiğimi söyle," diyor Seth nezaketle.

RUSTY bize bir saat boyunca hafta sonunu anlatıyor, sonra Levi ve Caleb Seth'in yerini alınca hafta sonunu yeniden anlatıyor ve ben su içmek için mutfığa girip kendimi keşfedilmemiş bir konuyu tartışırken bulduktan sonra bile

Eli ile otuz dakika boyunca Amazon kabileleri, herkese yine hafta sonunu anlattığını duyabiliyorum.

Dediğim gibi, sanırım biraz şeker almış olabilir.

Sonunda yatma vakti geldi. Daniel onu herkesin yanına götürüyor ve sıra bana geldiğinde kollarını dramatik bir şekilde bana doluyor ve uzun süre sıkıyor. Sonra aynı hızla Eli'ye geçiyor.

"Ben onu yatırdıktan sonra kalabilir misin?" Daniel sessizce soruyor. Tek kaşımı kaldırıyorum ama o gülümseyip başını sallıyor. "Maalesef hayır," diyor. "Sana bir şey söylemem gerek."

Sonra Rusty koştura koştura yukarı çıkıyor, o da kızın peşinden koşturuyor ve Eli ile ben dünyanın herhangi bir yerinde hâlâ keşfedilmemiş yerli kabileler olup olmadığını tartışmaya devam ediyoruz. Burada kimin hangi tarafta olduğu belli değil, ama bunun kesinlikle bir tartışma olduğunu söyleyebilirim.

Yine de, Eli'nin dünyayla etkileşimi böyle olduğu için de olabilir. Tartışıyor.

Kırk beş dakika sonra, Daniel sonunda yeniden ortaya çıktı. Şu anda oturma odasında sadece Clara, Caleb ve Seth ile oturmuş, *The Bachelor*'ın bu sezonunu kimin kazanacağını tartışıyoruz.

Hiç bölüm izlemediğim için sadece dinliyorum ve Daniel mutfığa doğru başını sallayıp gözden kayboluyor. İçeri girdiğimde, annesinin sakladığı büfeden kendine bir bardak viski dolduruyor, sonra şişeyi kaldırıyor.

"Biraz ister misin?" diye soruyor.

En az üç parmak dolu olan bardağına bakıyorum. Daniel bira fabrikası sahibi olmasına rağmen genelde pek içki içmez, bu yüzden Crystal'ın ona orada ne söylediğini merak ediyorum.

"Eve gitmem gerek ama teşekkürler," diyorum, o da başını sallayıp şişeyi kapatıyor ve uzun bir yudum alıyor.

"Ondan nefret ediyorum," diye mırıldanıyor, neredeyse duyulmayacak şekilde, bardaktaki kahverengi sıvıyı döndürerek. "Charlie, nefret etmemek için çok uğraşıyorum ama ediyorum. Ondan nefret ediyorum."

"Ne oldu?" Ben soruyorum, o bir içki daha alıyor.

"Numara yaptığımızı bildiğini söylüyor," diyor.

"Ne istediğini ANLAMİYORUM," diyor Daniel, gözleri kapalı, başı kucağımda hafifçe sallanırken. Otuz dakika sonra, viski bardağı boşalmış ve verandadaki salıncakta oturuyoruz.

Daha doğrusu, ben oturuyorum ve o da karşımda uzanmış, bacaklarını yana açmış, ılık gece havasında hafifçe sallanıyoruz. Verandanın ışığı böcekleri uzak tutmak için kapalı ve tek ışık ayın bir parçasından ve yukarıdaki yıldızlardan geliyor.

"Yani, Rusty'yi hiç görmek istemezken neden velayetini almaya çalışsın ki?" diye soruyor, gözleri kapalı, retorik bir şekilde. "O kadar çok ziyareti iptal etti ki, Charlie."

"Biliyorum," diyorum saçlarını alnından geriye doğru okşayarak.

"Sanırım Rusty biliyor," diyor. "Crystal iptal ettiğinde bunu büyütmemeye çalışıyorum ama ona söylememenin bir yolu yok. Hayal kırıklığına uğruyor ve ben de kendimi çok kötü hissediyorum."

Sol elim göğsünün üzerinde, o da elimi kendi ellerinden birinin içinde buluyor ve parmaklarını benimkinin etrafında birleştiriyor.

"Tam velayet bile istemiyorum," diyor. "Yarı yarıya paylaşmayı çok isterim. Onu annesinden uzak tutmak istemiyorum, sadece Crystal'ın onun annesi olmak istemesini istiyorum ve bunu yapabileceğini hiç sanmıyorum."

"Biliyorum," diyorum usulca.

Bu ilk kez olmuyor. Son beş yıldır yılda bir ya da iki kez, Rusty ziyaretten döndükten sonra Daniel çakırkeyif oluyor ve bana tüm bunları anlatıyor: Crystal'dan ne kadar nefret ettiğini, onun farklı olmasını nasıl dilediğini, çocuğunun hayatını mahvettiğinden nasıl korktuğunu.

"Neredeyse onunla evleniyordum," diyor. "En çılgınca şeyi bilmek ister misin, Charlie?"

Kalbim göğsümde çarpıyor, bir an duruyor ve tekrar atıyor. Her şeyi bildiğimi sanıyordum ama mantıklı gelse de bunu bilmiyordum. Sprucevale küçük, Güneyli, muhafazakâr bir yer; bir kızı tavlarsan, onunla evlensen iyi edersin.

"Yaptın mı?" Ben sordum.

"Evet, yıllarca yapmalı mıydım diye düşündüm," diyor. "Yemin ederim bunu binlerce kez duydum, *doğru olanı yap.*"

Kumu cama çeviren yıldırım gibi çarpıyor bana; o söylüyor ve ben sertleşiyorum, kırılanlaşıyorum, nefes alırsam kırılacağımdan korkuyorum.

Yıllardır mı? Kaç yıldır?

"Belki de öyle olurdu," diye devam ediyor, gözleri hâlâ kapalı. "Belki de herkesin söylediği gibi doğru şeyi yapsaydım, Rusty'nin

Bir köpek, bir çit, küçük bir kız kardeş ve mutlu evli çiftlerin yapması gereken her şeyi yapıyor olurduk. Ne bileyim işte. Ligde top oynarız falan."

Yutkunuyorum. Kendime nefes aldırıyorum, saçlarını tekrar geriye tarıyorum.

"Kendimi bunu yapmaya zorlayamadım," diyor. "Tam bir kez yüzüklere baktım ve mağazadan çıkıp dışarıdaki kaldırıma kusmak zorunda kaldım çünkü sevmediğim biriyle evlenme düşüncesini midem kaldırmıyordu." Hiçbir fikrim yoktu. Rusty'yi öğrendikten sonra bir süre o kadar yakın değildik - aniden bir çocuğu oldu, ben iki işte birden çalışıyordum ve ama bunu bana daha önce hiç söylememişti.

Parmağımdaki yüzüğe bakıyorum, içindeki ışık verandadaki salıncağın sallanmasıyla birlikte hareket ediyor. Crystal'dan hoşlanmadığını biliyorum. Crystal'ı hiç sevmediğini biliyorum ama Rusty'yi sevdiğini ve onun için duyduğu suçluluk duygusunun derin ve gerçek olduğunu biliyorum.

"Bowlingi seviyor musun ki?" diye sordum. Aklıma gelen ve yüksek sesle söyleyebildiğim ilk şey bu.

"Hayır," diyor. "Yani, ben de nefret etmiyorum. Sanırım bowling konusunda tarafsızım."

"Peki ya çitler?"

"Belki onunla evlenmiş olsaydım Rusty'yi severdi," diyor. "Belki birlikte olsaydık, en azından aynı evde yaşasaydık, onunla zaman geçirir ve onu daha iyi tanırdı, yürümeye, konuşmaya ve okumaya başladığında yanında olurdu, onu okulun ilk gününe gönderirdi, bale resitallerine gelirdi..."

Gözlerimden yaşlar süzülürken başımı arkaya yaslayıp sessizce kontrol etmeye çalışıyorum.

Crystal'dan nefret ediyorum. Ondan *nefret* ediyorum. Sadece Rusty'ye yaptıklarından değil, Daniel'e yaptıklarından, yıllar önce onunla evlenmediği için Daniel'in kendini düğümlemesine neden olduğu için. Onun davranışlarının kendi hatası olduğunu düşünmesini sağladığı için. Eğer farklı bir şey yapmış olsaydı, şu anda mükemmel ve mutlu bir aile olacaklarını düşünmesine izin verdiği için.

Ve öyle olmadıkları için beni mutlu ettiği için ondan nefret ediyorum. İki çocuk, sevgi dolu bir eş, bir köpek ve bir çit yerine Daniel'in sarhoş olduğunu ve şu anda elimi tuttuğunu bilmenin verdiği küçük, vahşi zevk için ondan nefret ediyorum.

Mutlu sonunun henüz gerçekleşmemiş olmasına sağladığı için ondan nefret ediyorum çünkü bu onu elde ettiğim anlamına geliyor.

Bir süre sonra, "Yine de yapmadığıma memnunum," diyor. "Bu onun bale resitallerine gelmesi anlamına gelse bile. Çünkü *perişan* olurdum ve şu anda burada olmazdım."

Gece gökyüzü kadar derin ve mavi gözlerini açtığında başparmağımı göğsüne vuruyorum. Bir parmağını yüzüğümdeki taşa vuruyor, dalgın dalgın yüzümü izliyor. Bir süre sonra salıncakta oturuyor ve kolunu bana doluyor, başını arkaya yatırıyor ve ben de omzuna yaslanıyorum.

"Ve şu anda burada olduğum için gerçekten çok mutluyum," diyor yumuşak bir sesle.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ALTI

DANIEL

Silas elinde birası, bacaklarını önüne uzatmış, "ASLA bir sivili soğukkanlılıkla ÖLDÜRMEM," diyor. "Ama öldürseydim, cesedini bile bulamazlardı. Bu bir söz. Asla."

Diğer üçümüz biralarımızı yudumlarken ve bu açıklamayı düşünürken masada hafif bir duraksama oldu.

"Ama Brett hakkında *gerçekten* ne hissediyorsun?" Eli çekiştiriyor. Levi, "Kendini adamış gibi görünüyor," diyor.

"Belki de bir keçi sürüsüyle geri gelmeli," diyorum.

Silas, "*Aslında* çeyizlere inanmıyorum, sizi pislikler," diyor. "Ayrıca keçiler babamıza gitmez mi? Keçileri ben alamazdım."

"Bir gün sana miras kalacaklar," diyor Eli. "Sonunda keçiler senin olacak," diye ekliyor Levi.

Bira fabrikasının dışındaki çimenlikte, alçak bir masanın etrafındaki dört ahşap Adirondack sandalyede otururken hepimiz bir an için yine sessiz kaldık. Dışarıda muhteşem bir gece var: ılık, hafif nemli, yıldızların hepsi dışarıda. Salı akşamı saat dokuz buçuk, yani bira fabrikası oldukça sessiz. Rusty uyuyor ve annem evde, ben de kardeşlerimle buradayım. Bir de Silas var, o da dördüncü buçuk kardeş sayılır.

"Bir keçi sürüsü işime yarayabilir," diyor Levi, ayaklarını alçak masanın üzerine uzatmış, bir eliyle hafifçe tuttuğu birasını koltuğunun üzerinde dengeliyor. "Orman Hizmetleri, Parkway'in bazı bölümlerini biçmeye alternatif olarak onları yamaçlarda kullanmayı araştırıyor. Görünüşe göre aç keçileri saat başı kiralamak mümkün."

"Ya da Brett'le evlenebilirsin," diyor Silas. "O müsait. Bunu biliyorum çünkü kız kardeşimin penceresinde bir boombox çaldı."

"Brett'e keçilerini akıllıca seçmesi konusunda güvenebileceğimi sanmıyorum," diyor Levi. "Brett'in hiçbir şeyi akıllıca seçeceğine güvenebileceğimi sanmıyorum," diyor Eli. "Kadınlar hariç demek istiyorsun," diye soruyor Silas.

Levi'nin yüzü dikkatle nötrleşir ve birasından bir yudum daha alır. "Doğru," diye onaylıyor Eli.

"Boombox'ı nereden bulmuş?" Ben soruyorum ve herkes bir anlığına sessizleşiyor.

"Bu aslında iyi bir soru," diyor Silas. "Yıllardır bir boombox görmemiştim. Tanrım, bu daha da şüpheli."

"Ne çalışıyordu?" Eli soruyor.

"Tahmin et."

"*Seni izliyor olacağım*," diyor Levi.

Silas, "Hayır, ama *aslında* daha ürkütücü bir şarkı bulduğunuz için tebrikler," diyor. Düşük ışıktaki bunu söylemek zor ama sanırım Levi hafifçe kızarıyor.

"*Seni Her Zaman Seveceğim*" sanırım.

Silas, "Hadi ama millet," diyor. "Gerçekten mi?"

"*In Your Eyes*," diyor Eli, çok açılmış gibi. "*Say Anything*'i izlemedin mi?"

Levi ve ben sadece başımızı sallıyoruz ve Silas gülmeye başlıyor.

"Boombox olayını Brett bulmadı," diyor. "Bir filminden alıntı."

"Bu aslında pek çok şeyi açıklıyor," diye mırıldandı Levi.

"Ve sonra oraya vardığınızda, *size* evlenme teklif etmeye mi çalıştı?" Eli öyle diyor. "Film böyle gitmiyor."

"gibi bir şey," diyor Silas. "Puşt herif ailemin evinin önünde diz çöktü ve kız kardeşimle evlenmek için benden izin istedi. Bu arada, ben oradayken, June aşağı indi ve yüksek sesle ve kesin bir dille evlenme teklifini reddetti, ben de ona onu bir daha kız kardeşimin yanında görürsem *hayır* kelimesinin anlamını hemen öğreneceğini söyledim, çünkü görünüşe göre kız kardeşim bunu onlarca kez söylediğinde ona inanmamıştı."

"Yüzük en azından güzel miydi?" diye sorar Eli.

"Biliyorsam ne olayım," diyor Silas, bir içki daha alarak. "Büyük bir şeydi. Muhtemelen babasının çok parasına mal olmuştur."

Boğazını temizliyor.

"Yüzüklerden bahsetmişken, Charlie ile *nişanınız* nasıl gidiyor?" Silas nişan kelimesini duyunca tek kaşını kaldırarak soruyor.

"Her şey gidiyor," diyorum ve gözlerimi Levi'ye dikiyorum.

"Bu nasıl çalışıyor?" Silas soruyor. "Siz ikiniz birkaç ay sonra ana caddede çılglık çılgılla bir maç düzenleyip ayrılacak mısınız, yoksa insanlara yürümediğini mi söyleyeceksiniz?"

Hâlâ Levi'ye dik dik bakıyorum. En büyük kardeşim genelde sır saklamakta mükemmeldir.

Genellikle.

"*Silas'a* söyledin mi?"

diye sordum. "Hey,"

diyor Silas.

Levi iç çekiyor.

"Yalan ağını düzgün tutamadım," diyor.

"Bu bir ağ değil," diyorum ona, midem hafifçe burkulsa da. "İşte bir yalan, Levi. Zor değil."

Bir ayak bileğini dizinin üzerine geçiriyor, sonra bir başparmağını bir şeyler sıralayacakmış gibi dışarı çıkarıyor.

"Öncelikle, birkaç yıldır devam eden *platonik en iyi arkadaş olma* durumunuz var," diye başlıyor Levi. "Açıkçası buna inanmak için aptal olmam gerekirdi. Sonra," diyor işaret parmağını uzatarak, "*Velayet nedeniyle nişanlıyız ama gerçekte değil* durumunuz var, ki bu da oldukça fazla miktarda kamuya açık bir şekilde öpüşmeyi içeriyor-"

"Canoodling?" Eli ve Silas birlikte

söylüyorlar. Levi onları görmezden gelir.

"-ki bunu yapmaktan çok mutlu görünüyorsun ve üçüncüsü," diyor bir parmağını daha uzatarak, "geçen hafta sonu Rusty Crystal ile birlikteyken senin nerede olduğun meselesi var."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Charlie'nin evindeydi, değil mi?" Silas sessizce Levi'ye sorar.

"Doğru," diye onaylıyor Eli ve Levi, ben de şaşkınlıkla gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Nereden bildiklerini sorma zahmetine girmiyorum, çünkü Sprucevale küçük ve herkes meraklı.

Daha geçen yıl Eli, tam bir ay boyunca gecelerinin çoğunu Violet'in evinde geçirmesinin büyük bir sır olduğunu düşünüyordu.

Değildi. Yakınından bile geçmedi.

"Sözde *nişanlıyız*," diyorum. "Eğer gerçekten nişanlı olsaydık, ben-"

"Tanrı aşkına, hiçbirimiz aptal değiliz," diyor Eli. "Tanrım, Daniel, sonunda Charlie'yle birlikte olduğun için hepimiz mutluyuz. Tam zamanıydı."

"Yani gerçekten nişanlısınız," diye soruyor

Silas. "Hayır," diyorum.

"Onunla uğraşıyorsun ama nişanlı değilsin," diyor. "Doğru," diyorum, basitlik olsun diye.

"Ve çoğu kişi gerçekten nişanlı olduğunuzu düşünüyor, ancak bazıları hala sadece arkadaş olduğunuzu ve nişanlıymışsınız gibi yaptığınızı düşünüyor ve diğer bazıları da -" parmağını havada döndürerek çemberdeki dördümüzü işaret ediyor, "gerçeği biliyor, yani düzenli olarak tuhaflaştığınızı ama aslında evlenmeyeceğinizi."

"Doğru," diyorum tekrar.

"Kötü haberlerim var kardeşim," diyor Silas. "Bu yüzde yüz, A sınıfı, iyi niyetli bir yalan ağı."

"Gerisini duymak ister misin?" Soruyorum, biramı boşaltıyorum, sorunlarımı paylaşma havasındayım.

Eli ve Levi öne doğru eğilirler.

"Aynen öyle," diyor Silas.

"Crystal bunun sahte olduğunu biliyor," diyorum. Silas bir ıslık çalıyor.

"Sanırım Rusty ona söylemiş olmalı," diyorum ve sandalyede arkama yaslanıp başımı soğuk tahtaya yaslayarak gözlerimi kapatıyorum.

Pazar günü garaj yolumdan çekildiğinden beri Crystal'ı onlarca kez aradım. Ona en az dört kibar sesli mesaj bıraktım ve bu konuyu yetişkinler gibi tartışmamızı rica ettim.

Bu beni hiçbir yere götürmedi. Ne bildiğini ya da ne bildiğini sandığını bilmiyorum. Bir şekilde kışından yarı doğruyu çıkardı ve bununla blöf mü yapıyor bilmiyorum.

"Rusty'ye söyledin mi?" Silas sorar.

Levi kaşlarını çatarak, "Rusty söylemez," diyor.

"Rusty sır saklamakta iyidir," diye onaylıyor Eli.

"Neredeyse her hafta sonu onun düğün pastasını getiriyorsun ve benim bundan haberim olmadığını sanıyorsun," diyorum Eli'a, gözlerim hâlâ kapalı.

Çember sessizleşir.

"Nasıl?" Eli soruyor, sesi gerçekten şaşkın geliyor. Gözlerimi açıyorum, başımı kaldırıyorum ve ona bakıyorum.

"Çünkü o *yedi* yaşında," diyorum ona. "Yedi yaşındaki çocuklar sır saklamakta pek iyi değildir."

Eli, "Yine de ona Charlie'yle numara yaptığınızı söyledin," diyor.

"Diğer seçeneğim neydi?" Ben sordum. "Charlie'nin üvey annesi olacağını düşünmesine izin vermek mi? Çok sevinirdi ve birkaç ay sonra ona bunun iptal olduğunu söylediğimizde yıkılırdı."

"Doğru," diye itiraf ediyor Eli.

Bir sessiz an daha. Bilgin olsun diye söylüyorum, Rusty'yi ağzındaki baklayı çıkardığı için suçlamıyorum. Dediğim gibi, o yedi yaşında.

"Düşündüğünüzde, nişanlılık oldukça geçici bir kavram," diyor Levi yavaşça. "İki insanı nişanlı yapan nedir? Biri sorar, biri kabul eder, bir yüzük olur. Ya da yüzük yoktur. Ya da iki kişi bu konuyu tartışır ve karşılıklı olarak evlenmeye karar verirler."

Eli bana bakıyor.

"Haklı" diyor. "Keçi değişimi bile yok." "Doğruyu söylemek gerekirse, sen ve Charlie de herkes kadar nişanlısınız," diyor Levi devam ediyor. "Sen istedin. O da kabul etti. Bir yüzük var." "Teknik olarak, sahte olup sordum," diye .

"Bunun kanıtı yok," diyor Eli. "Crystal ne isterse söyleyebilir ama elinde bir kanıt olmadığı sürece bu saçmalıktan başka bir şey değil."

"Görünüşe göre kasabadaki herkes bunun gerçek olmadığını biliyor," diyorum Levi'ye.

"Bir kişi," diyor hışımla. "Bir kişiye söyledim."

"Çenemi nasıl kapalı tutacağımı bilirim," diyor

Silas.

Levi, "Charlie orada dururken mahkemede deli gibi görünecek," diyor.

Eli, "Yargıcın önünde canoodle yap," der ve Levi iç çeker.

Silas, "Bu davada ispat yükü onun üzerinde olacak," diyor. "Böyle çılgınca bir suçlamada bulunuyorsanız, bunu destekleseniz iyi edersiniz."

"Aile mahkemesi çılgın suçlamalardan başka bir şey değil," diyorum. "Çoğu zaman hakim o gün hangi ruh halinde olduğuna bağlı olduğundan eminim. Neredeyse hiçbir şeyin kanıtı yok ve ben ne zaman ne olduğunu zevkle takip edebiliyorum, ama Crystal'ın tek söylemesi gereken *bunun böyle olmadığı* ve sonra avukatlarımızın yirmi dakika boyunca tartıştığı."

Eli, "Mahkemeye karnının sahte olduğunu söyle," . "Bu son derece kanıtlanabilir."

"Bugünlerde gerçekten iyi sahte hamilelik göbekleri var," diyor Eli. "İçinde bebeğin hareketini taklit eden makineler olan bir tane bile var-"

"Bunu nereden biliyorsun?" Silas araya girer.

"Uyuyamıyordum ve gerçek suç programlarından birini izliyordum," diyor Eli. "Çılgın bir kadının sahte hamilelik numarası yapıp en yakın arkadaşının bebeğini çalmasıyla ilgili bir bölüm vardı. Çılgıncaydı."

"Kahretsin," diyor Silas.

"Mahkemeyi buna ikna edebileceğimi sanmıyorum," diyorum. "Hayır. Bekle. Ben

Mahkemeyi buna ikna edemeyeceğim *kesin*."

"Daniel," diyor Levi, öne doğru oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, parmaklarını birbirine kenetlemiş. "Sen ve Charlie, tanıdığın insanların çoğunu yıllarca gizli sevgili olduğunuza inandırdınız, oysa öyle değildiniz. Ortaya çıkın, kendiniz olun ve nişanınız bu mahkeme salonunda gerçekleşmiş en inandırıcı şey olacak."

Başparmağımı oturduğum sandalyenin ahşap kolçağına vurarak düşünüyorum.

Crystal genelde saçmalıyor ve bunun da aynı şey olduğunu düşünmek istiyorum. Yargıcın, delil yetersizliği ve kadının psikopat bir hortum canavarı olması nedeniyle suçlamasını elden reddedeceğini düşünmek istiyorum.

Ama bilmiyorum. Elinde kanıt var mı bilmiyorum. Ne tür bir kanıt olabilir bilmiyorum - birbirimize gönderdiğimiz mesajlar mı? Charlie ve benim aramdaki özel konuşmaların kayıtları? Gerçeği bilen birinin imzalı ifadesi?

Bu arada, sahip olduğum tek şey yüzük takan bir kız arkadaşım. Kız arkadaş.

Bu düşünce çok garip ama hoşuma gitti.

"Haklı," diyor Silas, ayağa kalkarak. "İşemem lazım. Bir bira daha isteyen var mı?"

BÖLÜM YIRMI YEDİ

DANIEL

Sonra, aniden, haftalar geçti. Charlie ve ben bir ritme girdik: Pazartesi ve Perşembe günleri onun evine gidiyorum. Bazen akşam yemeğine geliyor. Bazen kardeşlerimden biri ya da annem bakıcılık yapıyor ve buluşuyoruz.

İşin en garip yanı ise hiç de garip olmaması. Farklı bile hissettirmiyor, sadece *daha fazlasını* hissettiriyor. Sanki her şey her zaman böyleydi ya da en azından her zaman böyle olmalıydı.

iyisi de, Crystal'dan tek bir ses bile duymuyoruz.

"BU ÇOK YOĞUN, özellikle de bir sürüyle," diyor Caleb.

O ve Charlie oturma odasında yerde yatıyor, sehpa kenara itilmiş, haritalar yere yayılmış.

"Öyle mi?" diye soruyor, daha yakından bakmak için eğilerek.

Caleb, "Evet, İkizler' kadar olan kısım bir kayalık boyunca çılgın geri dönüşlerden oluşuyor," diyor. "Bekle, USGS topo'su buralarda bir yerde."

getirdiği dosyalama kasalarından birine dönüyor. Her ikisi de indekslenmiş ve renklerine göre sıralanmış, her klasör açıkça etiketlenmiş.

Loveless Boys hakkında istediğinizi söyleyin - ve pek çok kişi söyledi - ama biz kendi işimize bakabiliriz.

"İşte," diyor Caleb ve ona yeşil bir dosya uzatıyor.

İkisi de dosyanın üzerine eğildi. Kanepelerden birinde oturmuş, bu yaz yapacağımız sırt çantalı geziyi planlamalarını yarı dinliyor, yarı okuyordum.

Bu işe ilk başladıklarında plan üç gün iki geceydi ama Caleb vahşi doğada daha uzun yürüyüşler önerip duruyor, Charlie de kabul ediyor.

Bu hızla gidersem bir hafta yokum. Döndüğümde Rusty yarı vahşi olacak ve yolculuk boyunca ona bakmayı kabul eden annemin viskisi tamamen bitmiş olacak.

"İşte," diyor Caleb, haritada bir noktayı işaret ederek.

Charlie'nin başı hafifçe ona doğru hareket ediyor. İkisi de bacak bacak üstüne atmış, kot pantolon ve tişört giymiş, ayakkabısız oturuyorlar. Hatta ikisinin de saçları tepeden düğümlenmiş ama Charlie'ninki vahşi bukleler, Caleb'inki ise dalgalı ve dağınık.

"Gerçekten bir milde iki bin fit yükseklik artışı mı yazıyor?" Charlie soruyor.

"Evet," diyor Caleb. "Ayrıca, iki yıl önce bir arkadaşımla bu yürüyüşü yaptığımda altı mil boyunca uyuyacak kadar düz bir yer yoktu, bu yüzden uzanabileceğimiz bir yer bulduğumuzda karanlıktı ve el feneriyle yürüyorduk. Manzara muhteşem olsa da gerçekten tavsiye etmiyorum."

Charlie haritayı bir kenara itip başka bir haritaya uzanarak, "Pekâlâ, İkizleri yapmıyoruz," diyor. "Başka ne var?"

Caleb iç geçiriyor, haritayı alıyor ve düzgünce dosyasına geri koyuyor ve ben de kendi kendime gülümsüyorum çünkü şu anda onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum.

"Yolculuğa uzun bir günle başlamanın sakıncası yoksa, Kristal Mağara'ya gidebiliriz," diyor, tam o sırada ön kapı açılıyor ve Eli, birinin tepesinden yeşillik fişkırان iki büyük kanvas çanta taşıyarak içeri giriyor.

"Yürüyüş mü?" diyor, yere yayılmış insanlara ve haritalara bakarak.

Charlie, "Caleb bizi gizli nedenlerle sırt çantasıyla gezmeye götürüyor," diyor.

"Sana köfte borçlu olmamla aynı gizli sebepten mi?" Eli poşetlerden birini omzuna atarak şöyle diyor. "Sana onları borçlu muyum, şimdi gerçekten f-"

Boğazımı temizliyorum ve ağabeyime ters ters bakıyorum. "- *çıkma* mı?" diye soruyor, bana bir bakış fırlatarak.

"Anlaşma anlaşmadır," diyor Levi'nin sesi hâlâ açık olan kapının arkasından. "Her zaman pazarlık vardır," diyor Eli.

Çizmeler ahşap ön verandayı geçiyor ve sonra kapı açılıyor, iş pantolonu ve tişört giymiş Levi bir omzunda uzun sopalardan oluşan bir demet, diğer elinde dökme demirden bir fırınla orada duruyor.

"Sadece köfteleri yap," diyor Levi.

"Bunu söylemek senin için kolay, bir görev almadın."

"Görünüşe bakılırsa senin sızlanmanı dinleme görevi bana düştü-"

"Dışarı!" diye sesleniyor annem mutfağın kapısından. Odaya girdiğinde beş kişi başını çevirdi. "Levi Beauford, evime çıra getirmemen gerektiğini çok iyi biliyorsun," diye devam etti. "Yan tarafa götür."

"Bu çıra değil, bu bir kızartma," diyor.

"Etrafında. Yan. Side," diye tekrarladıktan sonra Eli'a bakar. "Sen de." "Bunlar yiyecek," diye itiraz ediyor. "Ördeklerin buzdolabına girmesi gerekiyor." "Ördekler mi?" Levi iç geçirip kapıdan geri dönerken soruyorum.

Caleb, "Tüylerin var, git *vakla*," diyor.

"Teşekkür ederim," diye kestirip atıyorum ve Charlie homurdanıyor.

"Lütfen bana çoktan kesildiklerini söyle," diyor annem.

"Çoktan kesildiler," diyor Eli itaatkâr bir şekilde.

"Pekala, kalabilirsin sanırım," diyor ve odadan geri adım atıyor.

"Ördekleri şişte mi kızartıyorsun?" Charlie soruyor. "Bekle, bugün mü?" Ben ekliyorum.

Eli yüzüne yavaşça bir gülümseme yayarak, "Siz ikiniz dikkatinizi vermelisiniz," diyor. "Evet, bugün Rusty'nin *Kırdaki Küçük Ev* ziyafeti var. Levi günlerdir kızartma mekanizmasını hazırlıyor."

"Rusty nerede?" Caleb aniden bacaklarını önüne doğru uzatarak ve ellerinin üzerine yaslanarak soruyor.

Hepimiz etrafımıza bakıyoruz. En az yarım saattir ortalık sessiz.

Çok sessiz.

"Sanırım odasında," diyorum, aniden şüphelenerek. "Gidip ona burada olduğunuzu söyleyeceğim."

Kendimi koltuktan kaldırıp merdivenlere yöneldim. Muhtemelen odasında kitap okuduğunu biliyorum ama bir ebeveyn olarak öğrendiğim ilk şeylerden biri gürültünün şüpheli ama sessizliğin *son derece* şüpheli olduğuydu.

"Hey, ufaklık," diye . "Amcaların o-"

En üst basamağa ulaştığımda duruyorum. Rusty'nin odasıyla banyo arasında yerde bir şey var, dört beş damla koyu renkli sıvı.

Ne olduğunu anlamam bir saniye sürüyor ve sonra midem boğazıma .

"Rusty!" Bağıryorum. Tek adımda yatak odasının kapısına ulaşip çarparak açıyorum. Boştu ve odayı taramam için geçen bir saniye içinde masasının sandalyesini geriye ittiğini, masasının üzerinde parlak kırmızı bir lekenin yanında keskin bir sopa olduğunu, yerdeki kan damlalarının burada birbirine daha yakın olduğunu gördüm.

Bir saniye içinde banyo kapısındaım. Kilitliydi.

"RUSTY!" Bağıryorum, kapı kolunu tıkırdatıyorum, itiyorum. Elimi kapıya çarpıyorum, kendime o kadar çok kan olmadığını, sadece birkaç damla olduğunu, içeride kan kaybından ölmediğini söylerken bile göğsümde tam bir panik havası esiyor.

Hiçbir şey olmuyor. Kapının kilidini açmıyor ve kapı da sihirli bir şekilde kendi kendine açılmıyor. Belki eski mekanizma kırılır umuduyla elimden geldiğince sert bir şekilde düğmeyi tekrar deniyorum ve kırılmayınca omzumu kapıya çarpıyorum. Eski, masif ahşap, ev kadar eski ve titriyor ama kırılmıyor.

"Tekrar vur," diyor Caleb'in sesi arkamdan. Vurduğumda omzumda bir acı hissediyorum ve kapı titriyor, hafifçe sallanıyor ve omzumla bir kez daha vurduğumda çerçeve parçalanıyor ve kapı açılıyor ve ben banyoya yarı düşüyorum.

"Rusty," diye nefes nefese kaldım.

Orada, kapağı kapalı tuvalette oturuyor, bacakları sallanıyor, ellerinin arasında bir yığın tuvalet kağıdı sıkıştırılmış, kanlı telleri yere dökülüyor.

Kanla kaplı değil, yerde kırık bir şekilde yatmıyor. Kafa yaraları ya da kopmuş uzuvlar yok, kesilmiş atardamarlar yok.

"Özür dilerim!" diyor, gözleri faltaşı gibi açılmış, yüzü çoktan yaşlarla dolmuş bir halde bana bakarak.

Çoktan önünde diz çökmüştüm, onu kontrol ederken bile elleri ellerimdeydi: başı iyi, vücudu iyi, bacakları iyi, bir eli acıyordu.

" yok," diyorum. "Şşş, tatlım, sorun yok, ne oldu?"

Burnunu çekiyor, sol elini uzatırken bir hıçkırık daha kopuyor.

"Kaydı," diye fısıldıyor, son birkaç katmanı kanla ıslanmış tuvalet kağıdını, tuvalet kağıdını görebildiğim kadarıyla sıyrırken.

Yara.

Kâğıdı çıkarırken irkiliyor, avucundaki iki santimlik yarıktan daha fazla kan fışkırıyor, başparmağının altındaki ete doğru.

"Ow," diye fısıldıyor.

"Bahse girerim acımıştır," diyorum, kalbim hala çılgınca atarken, elini tutup yarayı değerlendirmeye çalışırken bile vücudumdaki her sinir hala sarsılırken dertleşmeye çalışıyorum.

"Bir kazaydı," diyor, sesi hala küçük, incinmiş.

"Biliyorum tatlım," diye mırıldanıyorum.

Burnunu çek. Kan lekeli elini elimden geldiğince iyi incelemeye çalışırken daha fazla kan akıyor. Dikiş gerektirecek kadar derin olduğunu sanmıyorum ama yine de söylemek zor. Eline her dokunduğumda hafifçe geri çekiliyor, yanaklarından yeni yaşlar süzülüyor.

Sarsıldım. Kalbim hala çarpıyor. Hala terliyorum, hala olabilecek en kötü şeyleri hayal ediyorum, henüz olmamış olsalar bile, derin bir nefes alıp konsantre olmaya çalışıyorum.

"İşte," diyor Charlie'nin sesi ve onun banyoda diz çöktüğünü, yanında bir ilk yardım çantası açtığını fark ediyorum. "Bakabilir miyim?"

Rusty elini Charlie'ye uzatırken, "Dikişe ihtiyacı olduğunu sanmıyorum ama bilemiyorum," diyorum. Parmak eklemlerimi alnıma sürterek içime doğru ilerleyen sarsıntıyı bastırmaya çalışıyorum.

O iyi, kendime söylüyorum. Bir şeyi yok. Bu bir kesik. Ne olmuş böyle?

Charlie, "Tamam Rusty, birkaç saniye nefesini tutmanı istiyorum çünkü bu acıtacak," diyor. Yaraya bir gazlı bez bastırmış, Rusty'nin küçük elini iki elinin arasında tutuyor, tamamen sakin, sabırlı ve kontrollü. "Hazır mısın?"

Rusty başını sallar ve nefesini içine çeker, gözleri hâlâ iridir.

"İşte başlıyoruz," diyor Charlie ve gazlı bezi çekip çıkarıyor. Yavaşça Rusty'nin avucuna dokunarak yaranın kenarlarını ayırıyor. Rusty pembeleşiyor, ayakları tuvalete vuruyor.

"Pekâlâ," diyor Charlie, hiç şaşırmadan. "Haberler iyi evlat, dikiş atılmasına gerek olduğunu sanmıyorum."

Rusty aceleyle nefes verir, sonra burnunu çeker. "Tamam," diyor.

Charlie, "Seni saracağız ve hemen buradan çıkaracağız," diyor. "Kısa bir süre için tekrar cesur olabilir misin?"

"Sanırım öyle," diyor Rusty.

Charlie Rusty'yi lavaboya götürüyor, kesiği tekrar nefesini tutmasını sağlıyor ve ben banyo zeminine, sırtımı küvete yaslıyorum. Rusty inliyor ve ben bir an için kendi gözlerimi kapatıp Charlie'nin onu yavaşça, sakince sakinleştirmesini dinliyorum.

Acil durumlarda hep iyi olmuştur. Bu çok garip bir şey, çünkü hayatının geri kalanında dağınık, uzay öğrencisi gibi olabiliyor, ama bir şeyler ters gittiği anda tamamen üstüne atlıyor. Bir keresinde Rusty'nin bale dersi sırasında kahve içerken bir araba kazası görmüştük ve yemin ederim Charlie oraya giden ilk kişiydi, sürücülerini sakinleştirdi, bana 911'i aramamı emretti ve diğer izleyicilere trafiği yönlendirmelerini söyledi, hepsi de daha kimse ayağa kalkmayı başaramadan oldu.

Lavaboda işleri bittiğinde Rusty yanıma geliyor, Charlie onu sararken kucağıma oturuyor: gazlı bez, tıbbi bant, her şeyi yerinde tutmak için büyük bir bandaj. İşleri bittiğinde Rusty ağlamaktan hıçkırık tutmuş olsa da tekrar gülümsüyordu.

"Ayrıca, havalı bir yara izin olacak" diyor Charlie. "Herkes bıçaklı bir kavgaya girdiğini ve kazandığını söyleyebilirsin."

"Onu cesaretlendirme," diye mırıldandım. "Bıçak kavgası nedir?" Rusty soruyor.

"Bu bıçaklı bir kavga," diyorum çenemi başının üzerine koyarak. "Çok kötüler."

"Oh," diyor Rusty. "Kavga değildi, sadece bir kazaydı."

Charlie bandajı sarmayı bitirir ve kendi üzerine bastırır. "Ne oldu?" diye sorar Rusty'ye.

Rusty anında sessizleşiyor, küçük bedeni kucağımda aniden geriliyor.

"Levi'ye kızartma çubukları yapmasında yardım etmek istedim," diyor sessizce. "Ve bıçağım kaydı."

Bıçağı mı?

"Ne bıçağı?" Charlie'nin kafasını kaldırıp Rusty'ye baktığı anda soruyorum.

"Ödünç aldığım bıçak," diye fısıldıyor Rusty. Şimdi kucağımda kıvranıyor, sırtını kamburlaştırıyor, ayağa kalkmaya çalışıyor.

"Nereden ödünç aldın?" Ben soruyorum.

Charlie'nin gözleri benimkilerle buluşuyor, geniş ve ela, yüzünde suçluluk duygusu var. Sertçe yutkunuyorum, yükselen öfke dalgasıyla savaşıyorum, çünkü ikinci sınıf öğrencime lanet olası bıçağı kimin verdiğini tam olarak bildiğimden eminim.

"Charlie'nin atölyesi," diye itiraf ediyor Rusty sonunda. Charlie'nin çillerinin altındaki rengi soldu ve bakışları benimkilerden ayrıldı.

Çenemi sıkarak derin bir nefes alıyorum ve Charlie'nin ne düşündüğünü merak ediyorum.

"O bıçağı alamayacağını söylemiştim," diye onu nazikçe uyarıyor Charlie, tekrar bana bakarak. "Yine de aldın mı?"

"Sadece ödünç almıştım," diyor Rusty. "Geri verecektim. Özür dilerim."

"Onu almanı istemedim çünkü incinmeni istemedim," diyor Charlie, sesi şimdi daha keskin. "Rusty, eğer bir şeyi izinsiz alırsan bu hırsızlık olur."

Rusty'nin nefes alış veriş hızlanıyor ve birkaç dakika sonra bir hıçkırık kopuyor. Ellerinin tersiyle gözlerini ovuşturuyor ve sanki içine girmeye çalışıyormuş gibi göğsüme doğru yan yatıyor.

"Özür dilerim, Charlie," diyor. "Bunu yapmak istememiştim."

Charlie ağzını açıyor, bana bakıyor ve tekrar kapatıyor. Burnunu çekerek hıçkıran Rusty'yi göğsüme bastırıyorum ve Charlie'ye başımı sallıyorum.

Ona soracak sorularım var, en başta *neden bıçak taşıdığıyla* başlayıp *bıçağı almasının ne kadar kolay olduğuyla* biten sorular. Ama bunları şu anda sormuyorum, Rusty banyoda sinir krizi geçirirken olmaz.

"Sadece git," diyorum Charlie'ye, sesim gergin ve kesik.

"Ben temizlerim," diyor, Rusty'nin omzuna bir kez daha dokunuyor ve sonra gidiyor.

Gözlerimi kapatıyorum, çocuğuma sarılıyorum, ağlamasına izin veriyorum ve sahip olduğum ebeveynlik kitaplarından herhangi birinin bu durumu kapsayıp kapsamadığını merak ediyorum.

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

CHARLIE

Meğer temizlenecek bir şey yokmuş, çünkü Clara, Eli, Levi ve Caleb çoktan temizlemişler: yerler tertemiz, masa artık kan lekeli değil ve Levi bir elinde bir ucu zar zor sivriltilmiş başparmak genişliğinde bir sopa, diğerinde benim çakımı tutuyor.

"Bu senin mi?" diye soruyor, bıçağı kapalı halde avucunda tutarak.

Bir vombat oymak istediğinde, ona yumuşak bir çam parçası verdiğimde ve çok dikkatli olmasını, parmaklarından uzakta kesmesini öğrettiğimde ödünç almasına izin verdiğim çubuk bu. Bu sopa meşe gibi görünüyor, çok daha sert. Kaymasına ve kendini kesmesine şaşmamalı.

Kendimi berbat hissediyorum, sanki nefes borumun etrafında bir el varmış gibi. Rusty içeride, Daniel'a hıçkırarak ağlıyor ve bu benim hatam. Bıçağı kullanmasına izin verip nereye gittiğine bakmayarak ne halt düşünüyordum?

"Teşekkürler," diyorum ve suçluluk duygusuyla ağırlaşan cebime koyuyorum.

"O iyi mi?" Levi soruyor.

Yutkunuyorum, boğazım düğümleniyor. Sadece saklanabileceğim bir köşe bulup suçluluk duygumdan ağlayarak kurtulmak istiyorum ama bunun yerine Rusty'nin kendini kesmesine izin verdikten sonra Daniel'ın ailesiyle yüzleşiyorum.

Kimseyle göz göze gelmeden, "Eline dikkat etmeliyiz ama iyi olacaktır," diyorum. "Temiz tutun, enfeksiyon kapmamasına dikkat edin, ama iyileşecektir."

"Bence gerçekten incinmekten çok üzölmüş olabilir," diye ekliyor Clara sepmatik bir şekilde. "Eğer babasına benziyorsa, yenilmez olmadığı için kızgındır. Hadi ama."

Tekrar aşığıya iniyor. Caleb elini omzuma koyup sempatik bir şekilde ovuyor, ben de başımı sallayarak teşekkür ediyorum.

"Hemen geliyorum," dedim onlara. "Ben sadece... bilirsin işte." *Muhtemelen ağlayacağım.*

Ayrılıyorlar, ayak sesleri merdivenlerden aşığıya doğru azalıyor, ben Rusty'nin odasına doğru dönüp yüzümü ellerimin arasına alıp derin bir nefes alırken mutfaktan gelen gürültü yeniden yükseliyor.

Lanet olsun, berbat hissediyorum. Rusty yaralandı ve şimdi Daniel bana kızgın, hepsi dikkat etmediğim için, bıçağın onda olduğunu tamamen unuttuğum ve iki kez kontrol etmeyi düşünmediğim için-

Arkamda zemin gıcırıyor ve ben dönüyorum. Eli orada tek başına duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş.

"Bu konuda hıyarlık mı yapıyor?" diye soruyor nazıkçe.

Dudaklarımı ısııyorum ve başımı sallıyorum, bir şey söylemeye çalışırsam ağlamaya başlayacağımdan korkuyorum.

"Emin misin?" diye sorar. "Daniel bazen gerçekten affetmeyen, tutucu bir pislik olabiliyor."

"yok," diye fısıldıyorum.

Eli iç geçiriyor ve sonra önüme geçip kollarını omuzlarıma doluyor ve beni kardeşçe kucaklamak için kendine çekiyor.

"Bu senin hatan değil," diyor. "Güven bana, nasıl bilirim."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum gömleğinin içine. Eli sırtımı birkaç kez sıvazlıyor, sonra beni bırakıyor, bir eli omzumda. Daniel'dan sadece bir yaş büyük. İkisi her zaman yakın oldular, yani geçişkenlik özelliğine göre Eli'yi de oldukça iyi tanıyorum.

"Ayrıca, o çocuk birkaç kesik ve çürükten çok daha kötüsüne maruz kalacak," diyor. "Daniel eskiden nasıl bir cehennem yarattığını unutmuşa benziyor. Sivri bir ağaç dalına çarptığında ve dal neredeyse omzuna saplandığında yanında mıydın?"

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. "Evet."

"Bunun nasıl olduğunu bize asla anlatmazdı," diyor Eli, gelişigüzel bir şekilde.

On bir yaşındayken oldu ve açık bir aleve saç spreyi sıkarsanız mini bir alev makinesi yapabileceğinizi keşfetmiştik. Aptallar gibi ormanda birbirimizi kovalıyorduk ve Daniel bana doğru bir alev fıskırtmak için arkasını döndü.

Son sürat koşmaya devam ederek arkasına döndüğünde, tam omuz hizasında sivri bir ağaç dalı vardı.

"Hayır mı?" Ben de aynı rahatlıkla "Hayır" diyorum ve Eli gülüyor.

Kanlar içindeki Daniel'ı neredeyse sürükleyerek evine götürürken bile, ailesinin ne kadar kızacağından korktuğu için ne yaptığımızı kimseye söylememem konusunda bana yemin ettirdi. Bu sırrı on sekiz yıl boyunca sakladım ve şimdi de kimseye söylemeyi düşünmüyorum.

"Denedim," diyor, sonra uzanıp küçük kız kardeşiymişim gibi saçlarımı karıştırıyor. "Hıyarın teki olduğu için üzgünüm. Birazdan görüşürüz."

Eli, Rusty'nin odasını terk ediyor ve ben yalnız kalıyorum, koridorun karşısındaki banyo kapısı hâlâ kapalı. Arkasından Daniel ve Rusty'nin seslerini duyabiliyorum, biri yüksek diğeri alçak.

Kendime otuz saniye daha veriyorum ve sonra ailesini aşağıya kadar takip ediyorum.

"ONA BİÇAK MI VERDİN?"

Ona cevap vermeden önce iki saniye duruyorum, üzerinde çalıştığım kereviz sapını kıymayı bitiriyorum.

"Hayır, o aldı," diyorum küçük parçaları kesme tahtasının bir tarafına süpürerek. "Eve götürüp götüremeyeceğini sordu, hayır dedim ve görünüşe göre yine de aldı."

"Bir vombat kesmesine izin verdiğini söyledi," diyor mutfağın ortasında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Ona bakmadan bıçaktaki kereviz parçalarını kesme tahtasına fırlatıyorum.

"Dükkanımdaki küçük ahşap hayvanlara ve bir tane yapmak istedi," diyorum.

"Yani ona bıçak verdin."

"*Ona bıçak vermedim*, gözetimim altındayken geçici olarak kullanmasına izin *verdim*," diye çıkıştım. "Tüm bu süre boyunca bir metre uzağındaydım."

"Charlie, o yedi yaşında," diyor, bir elini saçlarının arasından geçirirken sesi yükseliyor. "Yedi yaşındaki bir çocuğun eline öylece veremezsin-"

"Tanrım, Daniel, eline bir pala verip kasabaya giden yolu kesmesini söylemedim," diyorum. "Ona bir kalem bıçağını nasıl kullanacağını gösterdim ve sonra birkaç metre öteden ona göz kulak olurken bir şeyler oymasına izin verdim."

"Görünüşe göre onu almayı başardıysa çok yakın bir göz değilmiş!" diyor.

"Onu çaldı!" Sesimi alçaltmaya çalışarak tıslıyorum çünkü bu tartışmanın olduğundan daha fazla duyulmasını istemiyorum.

"Onu alabileceği bir yere bırakmışsın!" diyor susarak. "Önce ikinci sınıf öğrencisine bıçak verdin-"

"- *Ona bıçak vermedim*, Tanrı aşkına, sadece sana söyledim-"

"Sonra da almasına izin verdiniz çünkü muhtemelen onda olduğunu bile unutmuştunuz" diyor. "Sanırım burayı yakmadığına sevinmeliyim. Atölyene girmesine neden izin verdim bilmiyorum, en son gittiğimde bir demir testeresi sandalyenin üzerinde duruyordu-"

Mutfak bıçağını yere bıraktım. Kesme tahtasında takırdıyor.

"Benim gözetimimde kendini kesip açmadı," diye belirtiyorum, iki elimle tezgahın kenarını kavıyor, önümdeki dolaplara bakıyor, kontrolümü korumaya ve Daniel'a saldırmamaya çalışıyorum. "Evet, elbette, ona bir bıçak verdim ve bir saat boyunca sessizce oturdu ve oldukça iyi görünen bir vombat üzerinde biraz ilerleme kaydetti, çünkü görünüşe göre düşündüğünün aksine, bir durumu mükemmel bir şekilde izleyebiliyorum."

"O alana kadar."

Sonunda arkamı döndüm ve ona ters ters baktım. "Babasının kim baksana," diyorum.

Daniel bir şey söylemiyor ama çenesi esniyor, kısa sakalı oynuyor ve sessizliğin *gerçekten* kızgın olduğu anlamına geldiğini bilsem de devam ediyorum çünkü lanet olsun, bu benim hatam değil.

"Alabilir miyim diye sordu, hayır dedim ama yine de aldı," diyorum. "Sana birini hatırlattı mı?"

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" diye soruyor, sesi tehlikeli bir şekilde kısık.

"Gas 'N' Go'dan çıkmak ve malt likörü çaldığın için kaç kez Şerif'in karakoluna sürüklendin demek?" Tısladım. "İslahevinde sabıka kaydının olmamasının tek nedeni, ilçedeki her şerif yardımcısının babanın kim olduğunu biliyor olması-"

"Yaptığım bokun bununla *hiçbir* ilgisi yok," diyor sonunda, bir adım daha yaklaşarak.

Kollarımı kavuşturup yukarı doğru bakıyorum.

"Sadece görünen o ki elma ağaçtan uzağa düşmüyor."

"Bunun benimle ne ilgisi var?" diye bağırarak fısıldıyor. "Bıçağı takip edemiyorsun çünkü yemin ederim vidalanmamış olsaydı kafanı kaybederdin ve bir şekilde-"

Verandaya açılan sürgülü cam kapı kayarak açılıyor ve Levi içeri girip duruyor. Elinde folyoya sarılmış patates dolu bir tabakla bir kez başını sallıyor, sonra mutfığa geçip tam bir sessizlik içinde tabağı tezgâha koyuyor, Daniel ve ben hâlâ birbirimizden bir metre kadar uzakta duruyoruz.

"Eli sana beş dakika daha söylememi istedi," diyor göz teması kurmadan, sonra tekrar dışarı çıkıyor.

"Teşekkürler," diyorum geri çekilen formuna.

"Onunla kendini kesti!" diyor. "Bir santim daha aşağıda olsaydı bileğini keserdi, Tanrı aşkına, çalsa da çalmasa da fark etmezdi!"

Sürgülü cam kapı tekrar açılıyor ve şimdi Daniel'dan bana bakıp tekrar geri dönen Seth tek kaşını kaldırıyor.

"Böldüğüm için özür dilerim ama sizi bir dakikalığına çalabilir miyim?" diye soruyor.

"Evet," diyor Daniel bana sert bir bakış atarak. "Sorun değil, burada işimiz bitti." Bana bir bakış fırlattıktan sonra kardeşinin yanına gitmek üzere uzaklaşıyor.

Arkası dönük olana kadar bekledim, sonra iki elimle onu ters çevirdim.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

CHARLIE

AKŞAM YEMEĞİ İÇİN KALIYORUM. Nedenini bile bilmiyorum. Akıllı olsaydım kaktüslerimi sulamam gerektiğine dair bir bahane uydurur ve giderdim ama Daniel'in tüm ailesinin kavga ettiğimizi bilmesini gerçekten istemiyorum, bu yüzden kalıyorum.

Sanki ardından gelen garip gariplik kavga ettiğimizi *açıkça ortaya* koymuyormuş gibi. Kardeşlerinin hepsi bana her zamankinden çok daha iyi davranıyor. Yemekten sonra arka verandadan bardakları topluyordum ve Seth kafasını dışarı uzattı, sonra beni takip etti ve elimden bardak yığınını aldı.

"," diyor. "Nasıl olduğunu bilirsin."

"," diye . "Asla sakinleşmeyeceğim."

Seth bana o hafif çarpık sırtışıyla bakıyor. Çocukken yüzüne büyük bir sopa yemiş - üç ağabeyi de suçlu olduğunu inkar ediyor ama herkes onlardan biri olduğunu biliyor - bu yüzden sol üst dudağında gülümsemesini birazcık çarpıklaştırmaya yetecek kadar küçük bir yara izi var.

Çok, çok çekici. Seth'le ilgili her şey çok çekici.

"Bakalım yarın da böyle hissedecek misin?" diyor, sonra duruşunu değiştirip bana bakıyor, iki elinde bir yığın bardak. "Sadece aşırı korumacı davranıyor," diye devam ediyor Seth. "İnsanlar nasıldır bilirsin, her türlü pisliği yaparlar, sonra bir çocukları olur ve çocuğun da kendileriyle aynı pisliği yapabileceğini fark ederler."

"Bu benim hatam olduğu anlamına gelmez," diye homurdanıyorum.

"Kızgın kalma konusunda hiçbir zaman iyi olmadı," diyor Seth. "Yarın sabah on bir gibi mantıklı düşünmeye başlayacağını tahmin ediyorum, böylece Rusty *bale dersine* girdiğinde rahatlıkla tam anlamıyla üzgün olacak."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum. Bu kasabadaki herkes Daniel'ın Rusty'nin bale dersleri sırasında ne yaptığını biliyor mu?

Seth gülerek, "Özür dilerim," der ve bardakları eve geri götürmek için döner.

"Değilsin," diye sesleniyorum.

Arka kapıyı açıyor ve bana yine o aptal çekici sırıtışını atıyor. "Hayır," dedi ve gözden kayboldu.

Ertesi gün saat BEŞ KIRK BEŞ'te, son birkaç haftadır her Pazartesi olduğu gibi kapım çalındı.

Kısaca, cevap vermemeyi düşünüyorum, çünkü Daniel'ın sorumsuz ve güvenilmez olduğumu düşünmesine hala biraz sinirleniyorum.

Ama sonra tekrar kapıyı çaldı, ben de buzdolabını kapatıp cevap vermeye gittim. Çünkü tabii ki Seth haklıydı ve sonsuza kadar kızgın kalamazdım.

"Hey," diyor Daniel kapıyı açtığımda.

Adam gerçekten sinir bozucu derecede seksi, şu anda bile, ona hala biraz kızgınken. Bir an durup ona şöyle bir bakıyorum, çünkü şu anda biraz göz zevkini hak ettiğimi düşünüyorum.

Kapı pervazına yaslanarak, "Barışana kadar makyaj seksi yapamayız," diyorum.

Gözleri alaycı bir gülümsemeyle parlıyor.

"makyaj *olduğunu* sanıyordum," diyor.

"İşte bu yüzden beni evleniyormuş gibi yapana kadar bekardın," diyorum ama gülüyorum.

"Kahretsin, Char, tam da şahdamarına,"

diyor. "Özür dilerim."

"Cleo's'ta bir alana bir bedava bira var," diyor, başını merdivenime doğru sallayarak. "Bir şeyler içmek ister misin?"

Daniel bir bira koyarken "BU O Loveless saçmalığı OLMASA İYİ OLUR," diye takılıyorum. "Onu bedavaya alıyorum."

"River Run'dan sevdiğin o korkunç şeftalili IPA," diyor karşımda otururken. "Tadı bir jolly rancher'ın kış deliğini yalamak gibi olan."

"En azından buna Jolly Rancher salatası fırlatmak diyelim," diyorum bir yudum alarak.

"Tadı kahverengi hat üzerinde Downtown Jolly Ranch'e gitmek gibi," diyor ve ben neredeyse biramı tükürüyorum.

"Daha iğrenç yaptın," diyorum. "Bunu nasıl daha iğrenç yaptın?"

Omuz silkiliyor ve kendi birasından bir yudum alıyor, halinden memnun görünüyor. Uzun bir sessizlik anı.

"Hıyarlık ettiğim için özür dilerim," diyor sonunda. "Ama tehlikeli şeyleri ondan biraz daha uzak tutmanı isterdim, en azından dürtülerini kontrol edebilene kadar."

Kızgınlığım alevlenirken dudağımı ısırıyorum, derin bir nefes alıyorum ve kendime tartışmayı yeniden başlatmamamı söylüyorum.

Özellikle de tamamen mantıklı davrandığı için ve ben bunu biliyorum.

"Onu daha iyi takip edemediğim için özür dilerim," diyorum. "Ama bir şey çalması da benim suçum değil."

"Biliyorum," diyor Daniel. "Dün gece sen gittikten sonra bunu konuştuk. Ayrıca bir hafta cezalı. Bu hafta sonu Jody Richter'in doğum günü pijama partisini kaçırarak."

İstemsizce nefes alıyorum ve Daniel birasını ağzına götürürken duraksıyor. "Tek boynuzlu at temalı parti bu mu?" diye soruyorum.

"Evet."

"Haftalardır bunu dört gözle bekliyordu!"

"O zaman belki bir şeyler çalmaması gerektiğini hatırlar," diyor Daniel sakince. Ve *şimdi* Rusty bu harika pijama partisine gidemediği için kendimi kötü hissediyorum.

Çocuklar tam bir akıl tutulması.

Birama bakarak, "Çocukken tam bir bok kafalı olduğundan bahsettiğim için de özür dilerim," diyorum.

"Haksız değilsin," diyor omuz silkerek. "Bunu söylediğinde çok kızmıştım ama..."

"Sen gerçekten bir pisliktin," diyerek onun yerine cümlesini tamamlıyorum.

"Pat Sherman beni ilk kez karakola götürdüğünde ve bir Snickers ve bir kırklık aldığım için beni azarladığında ödüm koptu," diye itiraf ediyor Daniel. "Ama sonra babam için üzüldüğünden gitmeme izin verdi ve ben de hiçbir şey olmayacağını anladım."

"Canavar," dedim.

"Ebeveyn olmanın en kötü yanı bu," diyor iç geçirerek. "Tıpkı sizin gibi olacaklarından korkmak."

"etme, o zaten senden daha zeki," diyorum sırtarak ve Daniel gülüyor.

"Tanrım, umarım öyledir" diyor, sonra birasından bir yudum daha alıyor ve bardağın üzerinden beni izliyor. "Özür dilemem gereken başka bir şey var mı?"

Ona uzun uzun bakıyorum, düşüncelerimi bir düzene sokmaya çalışıyorum, çünkü hala derinlerde bir yerde kötü hissediyorum, hala bir şekilde eksik olduğumu hissediyorum, sanki sonsuza kadar yanan mumları unutan kızmışım gibi, sonsuza kadar testereleri sandalyelerin üzerinde bırakan ve bağlı olmasa kendi kafasını unutacak olan kızmışım gibi.

Keşke o kız olmasaydım. Keşke sorumsuz, düşüncesiz, uçarı olmasaydım. Keşke hayatımı tam olarak tahmin eden bir günlük planlayıcı olsaydı ve keşke her maddenin düzgünce işaretlendiği yapılacaklar listelerim olsaydı, ama bunun yerine bazen anahtarlarımı kaybediyorum ve onları buzdolabında buluyorum.

Ama bunların hiçbiri özür değil. Hiçbiri bu konuşmanın kapsamına *girmiyor, farklı olmak istediğim ama olamadığım yolların* bir listesi, bu yüzden uzun bir bira içiyorum ve başka bir şey söylüyorum.

"Lavabomda sürekli sakal kılları çıkıyor," diyorum. Daniel gözlerini bana diyor.

"Ve baharat çekmecemi yeniden düzenledin," diye devam ediyorum. "Onları sıraya koydum," diye itiraz ediyor.

"Sıralıydılar," diyorum. "Geçen gün sarımsak tozu bulmak on dakikamı aldı. Bir sistemim vardı, Daniel."

Sistemim hakkında ne düşündüğünü açıkça gösteren bir yüz ifadesi takındı ama sonra kendini tuttu.

"Sakal kılları için özür dilerim," diyor. "Mutfağınızı düzenlediğim için de özür dilerim."

"Düzen bozmak demek istiyorsun."

Tamamen nötr bir yüz ifadesi takınıyor.

"De-organizasyon," diyor ve sonra yere bakıp hızla telefonunu kontrol ediyor.

"Sadece zamanımız var mı diye baktın," diyorum ve o da bana bakıyor, yarı eğlenmiş yarı suçlu.

"Yirmi dakika içinde Rusty'yi almam gerekiyor," diyor. "Saati bilmek için tamamen geçerli nedenlerim var."

"Hayır, makyaj seksi için zamanımız olup olmadığını kontrol ettin," diye takılıyorum.

Daniel tek kaşını kaldırır, sonra birasından son yudumu alır, bardağı bırakır ve eğilir.

"Cleo'nun bir banyosu var," diyor, masmavi gözleri neredeyse parlıyor.

Ben de eğiliyorum.

"Hayır," diyorum gülümsemeye karşı koyarak. "Hadi ama."

"Buraya geri dönmemize *asla* izin vermezler," diyorum ve o sadece omuz silkiyor.

Baştan çıktım. Kesinlikle şaka yapıyor, ama evet dersem beni kabul edeceğini de düşünüyorum.

"Ben yaşardım," diye dalga geçiyor. ", arkada bir İncil çalışma grubu var. Hadi onları rezil edelim."

. Onun yerine, on dakika sonra Rusty'yi almaya gitti, ben de eve döndüm.

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

DANIEL

Tekrar kapıyı çalarım, sonra beklerim.

Ve bekle. Balkonunun parmaklıklarına yaslanıyorum. Dışarısı hâlâ aydınlık olmasına rağmen verandasının ışığı yanıyor. Muhtemelen bu sabah kapatmayı unutmuştur.

Yumruğumu kaldırıyorum ve kapıyı kez daha, üçüncü kez, geldiğinde yüksek sesle çalıyorum. İçeride hiçbir şey yok. Ayak sesleri yok, kitapları çalgınca yığınlar atma sesleri yok, *özür dilerim duştaydım, geliyorum* diye bağırma sesleri yok, sadece ölüm sessizliği.

Göğsümde bir şeyler tatsız bir şekilde sıkışıyor ve bugün Charlie'yi göremeyeceğimi hissediyorum. Yedek anahtarının nerede olduğunu biliyorum ama gidip almadan önce onu arıyorum.

Üç, dört kez çalıyor.

Belki de duştadır ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştır.

Belki geç kalmıştır, işten eve dönüyordur, belki bir işi çıkmıştır ve bir yerde takılıp kalmıştır....

Belki de barıştığımızı düşünmeme rağmen hala kızgındır ve kapıyı çalıp durmama izin verip cevap vermeyerek bunu bana böyle anlatıyordur.

Charlie'nin tarzı değil. En azından ben öyle düşünmüyorum ama daha önce hiç böyle bir kavgaya girmemiştik. Çift olarak değil.

"Hey, 'aber?" diye soruyor.

"Senin evindeyim,"
diyorum.

"Bugün Perşembe, seni neredeyse bir haftadır yalnız görmedim ve lanet olası duvarlara tırmanıyorum" demiyorum.

"Benim evim mi?" Charlie yankılanıyor.

Hâlâ kapısına bakıyorum, göğsümdeki kötü his giderek büyüyor.

"Rusty'nin piyanosu var mı şu anda?" Diyorum. "Her Perşembe yaptığı gibi mi?" "Bugün Çarşamba," diyor Charlie.

Bir duraklama oldu. Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü bugün Çarşamba değil, Perşembe.

"Kahretsin," diyor ve sonra muhtemelen haklı olup olmadığını görmek için telefonunu kontrol ettiğinden sesi uzaklaşıyor. "Yemin edebilirim ki..."

Bu gece duşta otuzbir çekmeyi sessizce kabul ediyorum. Tekrar.

"Özür dilerim," diyor. "Kahretsin. Hay sikeyim. Atölyedeydim, sana bahsettiğim süper kahramanların yapıştırıldığı masayı bitiriyordum ve ben tamamen..."

"Sorun değil," diyorum ona, hayal kırıklığı göğsümde birleşip yapışkan ve nahoş bir şey yumağı oluştururken bile.

"Bugünün gerçekten Çarşamba olduğunu sanıyordum," diyor.

Tabii ki o yaptı. Kızgınlığım ve sabırsızlığım Charlie'de alevlendi. Tabii ki bugünün hangi gün olduğunu bilmiyor, çünkü bugün işte çok meşgul olduğum için ona bu gece hakkında mesaj atmadım. Ona sürekli hatırlatmazsam elbette bir şeyleri unuttur.

En kötü kısmı bu değil.

En kötüsü de kafamın arkasındaki, *hatırlayacak kadar heyecanlı olmadığını* söyleyen o küçük, dırdırcı ses. *Bütün gün başka bir şey düşünmedin.*

"Çok özür dilerim," diyor tekrar ve şimdi sesi berbat çıkıyor ve kendimi kötü hissediyorum. "Bütün gün işte çok meşguldük ve ben sadece... Bilmiyorum, bazen günü yanlış anlıyorum. Özür dilerim."

"Sorun değil," diyorum ve şimdiden Rusty'nin bu hafta sonu yatıya kalmasını iptal ettirmemiş olmayı dilemeye başladım. Ona ceza verdiğimde, bunun planlarımı nasıl etkileyeceğini hiç düşünmemiştim.

Ebeveynlik bazen kötüdür.

"Yarın," diyor. "Yani *Cuma*. Seni dışarı çıkaracağım."

"Rusty-"

"Sen sakın ol, ben her şeyle ilgileneceğim" diyor.

Duraklıyorum, hâlâ ön kapısına bakıyorum, *her şeyi halletme* fikrinin Rusty'yi evde yalnız bırakıp çizgi film izlemek olmadığını umuyorum.

Tabii ki değil. Charlie aptal değil, o sadece bir uzay öğrencisi ve şu anda sinirli ve yorgun olsam da ve lanet olsun ki *hayal kırıklığına uğramış* olsam da, bunu biliyorum.

"Yarın, yani Cuma," diyorum, sadece iki kez kontrol etmek için.
"Doğru," diyor. "Cuma. Bugünden sonraki gün, yani Perşembe. Seni saat...
Bilmem, altıda alırım?"
"Eğer orada olmazsan polisleri ararım," diye takılıyorum ve Charlie .
"Seni kazara azgın bırakmak suç değil," diyor gülerek. "Olmalı."
"Tanrı'ya şükür değil," diyor. "kahve içtikleri bir kız yüzünden çılgına
dönmüş sikik oğlanları hayal edebiliyor musun?"
"Pekâlâ, demek istediğini anlıyorum," diye kabul ediyorum ve sonunda
arka merdivenlerden aşağı iniyorum. "Altı."
"Altı," diyor.

BİRKAÇ SAAT SONRA, Charlie bana mesaj attı.

Rusty yatakta mı?

Ben: Evet, neden?

Mutfaktayım, sandviç ekmeğine fıstık ezmesi sürüyorum, Rusty'nin
yarınki öğle yemeğini hazırlıyorum.

Bir sonraki mesaj üzerine çilek reçeli sürmüştüm. Bıçağı düşürdüm,
çünkü bu bir resim.

Charlie'nin. Neredeyse çıplak, üzerinde külottan başka bir şey yok, banyo
aynasında, bir eli saçında, diğeri telefonunda. Meme uçları sert pembe tepeler
halinde. Gülümsüyor, kahkaha atıyor ve belinin kıvrımlarını ellerimde
hissedebiliyorum, onu kendime çekerken, sıkarken, bacaklarını etrafıma
sararken çıkardığı sesi duyabiliyorum.

Fıstık ezmesini alışveriş listesine koymam gerektiğini düşünürken bir
saniyeden kısa bir süre içinde çok sertleşiyorum. Mutfağında. Kızımın
Critters of the Outback beslenme çantası önümdeyken.

Bugün için gerçekten üzgünüm.

Annemin kitabını okuduğu oturma odasına doğru bir bakış fırlatıyorum, sonra sessizce telefonumu cebime koyuyorum ve yukarı, kendi yatak odama çıkıyorum. Kapıyı kilitlediğim anda aletimi çıkarmış, elimi tabanına dolamıştım bile.

Fotoğrafını çekip Charlie'ye gönderdim.

Ben: Seni affediyorum.

Charlie: Güzel ;)

Fotoğrafını tekrar açıyorum, geçen haftadan bir sahne canlanıyor gözümde: banyosunda duruyoruz, tam fotoğrafın çekildiği yerde, o dayanmış. Gözleri yuvarlanacak kadar sert boşalırken aynada yüzünü izledim ve doksan saniye sonra pantolonumu bile çıkarmadan boşaldığımda düşündüğüm şey buydu.

Sonra temizlik yapıyorum, çamaşır yıkıyorum ve *telefonumdaki çıplak resimleri nasıl gizleyeceğimi* Google'da aratıyorum, çünkü kimsenin bunu bulmasını istemiyorum, ama lanet olsun ki siliyorum.

"NEREYE GIDIYORUZ?" Milkshake pipetimi ağzımdan çıkararak soruyorum.

Charlie neden bahsettiğini biliyormuşum gibi, "Çıplak yüzülen delik," diyor.

Cuma gecesi idi. İşten eve döndüğümde annem Rusty'ye bakacağını ve benim işimin de Charlie saat altıda orada olacağı için gidip kendime çeki düzen vermek olduğunu söyledi.

Mucizevi bir şekilde zamanında gelmişti. Beş dakika gecikti ama Charlie için bu sayılır.

"Çıplak yüzülebilen bir delik mi var?" Ben soruyorum.

"Evet, Washtub Road'un Pony Creek'i geçtiği yerin aşağısında, dağa varmadan hemen önce," diyor. "Hemen ardından toprak bir yol var ve yakın zamanda yağmur yağdıysa geçmeniz gereken birkaç dere var ama harika bir yer. Eskiden çim hokeyi takımı hep oraya giderdi."

Tüm bunları neden bahsettiğini biliyormuşum gibi söylüyor ama bilmiyorum. Kesinlikle bilmiyorum ve ben de her gizli köşeyi bildiğimi sanıyordum.

Sprucevale.

"Çim hokeyi mi? Yani mi?" Hala çalışarak soruyorum. "Başka bir çim hokeyi takımında mıydım?"

"Çıplak yüzmeye mi gittin?"

"Tabii ki çıplak yüzdüğümüz yer. Maçları kazandıktan sonra yaptığımız şey buydu, Becca'nın ablasından bize kutu şarap almasını isterdik ve buraya gelirdik" diyor, sanki herkesçe biliniyormuş gibi.

Öyle değil. Tüm çim hokeyi takımının rutin olarak birlikte soyunup sarhoş olduğunu bilseydim, muhtemelen lisedeyken farklı fantezilere mastürbasyon yapardım.

"Bana *biz lisedeyken* bir grup kızın birlikte sarhoş olup soyunduğunu mu söylüyorsun?" diyorum, neyi kaçırdığımı çok iyi anladığımdan emin olmak için.

"Ben sadece çim hokeyi takımıyla gittim," diyor. "Ama herkesin bunu bildiğini sanıyordum."

"Kesinlikle hayır," diyorum, hâlâ ona bakarak. "Şaka mı yapıyorsun? Bunu bilseydim, tüm lise deneyimimle ilgili her şey değişirdi. Bir grup kızın orada düzenli olarak soyunduğunu bilseydim, okulu kırıp çıplak yüzme havuzunda yaşamaya başladım."

"Tatlım çıkmadı mı?" diye gülüyor, lisedeki bir dargın bir barışık kız arkadaşımın adını vererek. Birkaç hafta birlikte olurduk, aptalca bir şey yüzünden ayrılırdık, beni kıskandırmak için bir erkeğe asılırdı, ona bakkaldan bir gül çalardım, tekrar birlikte olurduk. Durmadan .

"Lisedeki seks hayatımı öğrenmek istiyorsan sorabilirsin," diye takılıyorum.

Charlie, "Bir keresinde Paula Peterson'a meni yutarak hamile kalıp kalamayacağını sorduğunu biliyorum," diyor. "Ben de bundan kendi sonuçlarımı çıkardım."

Yolda bir virajı dönerken camda yüzümü buruşturuyorum, çünkü bunların hepsi çoktan geçmişte kalmış olsa da Charlie'yle başka kadınlar hakkında konuşmayı sevmiyorum. Özellikle de o zamanlar zaten çok iyi arkadaş olduğumuz için - Honey ile ayrılıklarımın yarısı Charlie ile arkadaş olmayı bırakmayı reddettiğim içindi - Charlie futbol takımında olan ve çok büyük bir kamyon kullanan Steve Fisher ile çıkıyor olsa bile.

Sanki onu onlarla kıyaslıyormuşum gibi yanlış geliyor. Karşılaştırma yok. O bir güneş ve diğer kızlar onun gün ışığında kayboluyor.

Tahta bir köprüden geçiyoruz ve iki yüz metre sonra Charlie yavaşlıyor ve en azından 1990'dan beri bakım yapılmadığı belli olan bozuk, asfaltsız bir yola sapıyor. Dallar camımı sıyrıyor ve burada olmamamız gerektiğine dair içimi kemiren şüpheyi görmezden gelerek milkshake'imi tekrar höpürdetiyorum.

Elbette, birkaç yüz metre sonra bir GEÇİLMEZ levhası var. Yanından geçerken kamışım ile işaret ediyorum.

"Sorun değil," diyor Charlie. "Umurlarında değil." "Bir tabela asacak kadar önemsiyorlar," diyorum.

"Evet, ama hepsi bu kadar," diyor. "Güven bana, sorun yok. Buraya milyonlarca kez geldim."

Yan gözle bakıyorum ve on altı yaşındaki Daniel'ın bu yeni bilgiyle ne yapacağını merak ediyorum.

Sonunda, tam güneş batarken ve şey maviye dönerken, bir tarafta dere olan bir açıklığa çeker. Dağların eteklerinde, zeminin vadiden tekrar yükseklerle doğru yükseldiği yerdeyiz, bu yüzden kayalık bir dere, kayalarla noktalı, su, devrilmiş ağaçların ve daha yukarıdan atılan granit levhaların üzerinden aktığı yerde beyaz.

Çok güzel bir şey. Aynı zamanda yasadışı, on yıl önce umursamayacağım ama şimdi beni rahatsız eden bir gerçek. Geceyi hapiste geçirirsem en azından Rusty annemin yanında, değil mi?

Charlie arabayı durduruyor, motoru ve farları kapatıyor, bana dönüyor. Gözleri dans ediyor, alacakaranlıkta karanlık ve bana doğru eğiliyor, bir eli bacağымda.

"Hadi," diyor. "Biraz yaşa. Bazen vahşileşmeyi hak ediyorsun."

"Senin için yeterince vahşi değil miyim?" Elimi onunkinin üzerinde kaydırarak alay ediyorum.

"*Senin için yeterince vahşi değil,*" diyor gözleri parlayarak. "Bazen vahşi doğada soyunman ve bir sürü küfür etmen gerekiyor."

Beni öpüyor ve öpücüğün sıcaklığı bedenimi sarıyor. Konu ona gelince doyumsuz oluyorum, daha da fazlası, çünkü tüm karşılaşmalarımız çok kısa sürede bitiyor, yedi yaşında bir çocuğa sahip olmanın talepleri ve annemle yaşama gerçeği tarafından sıkıştırılıyor.

Buralarda insanların izinsiz girenler için polisi aramadığından, pompalı tüfekte dışarı çıktıklarından bahsetmiyorum. Yakalanırsak geceyi hapiste geçirebileceğimizden, ceza alabileceğimizden ya da daha kötüsünden bahsetmiyorum.

Tamamen kurallara uygun olmayan bir şey yapmayalı çok uzun zaman oldu. Çok uzun zaman, ve o çok baştan çıkarıcı, vahşi, düşüncesiz.

Öpüşmeyi kesiyor, bana göz kırpmıyor ve sonra arabasının kapısını açıyor, ben de bir adım gerisinde aynısını yapıyorum, tişörtünü ve sütyenini çıkarıp bir kayanın üzerine fırlatıyor. Şortunu ve külotunu çıkarıyor, solan ışıktaki vücudu solgun ve nefes kesici, omzunun üzerinden bana bakıp gülüyor.

," diye . Hâlâ arabanın yanında durmuş, bir saniyesini bile kaçırmak istemediğim için soyunmasını izliyorum. "Su harika!"

Sonra bir ayağını sokuyor ve nefesini tutup geri çekiyor, ben de gülüyorum ve gömleğimi başımın üzerinden çekştiriyorum.

"Harika, değil mi?" Ayakkabılarımı ve pantolonumu çıkararak söylüyorum.

"Sanırım ne kadar soğuk olduğunu unutmuşum," diyor ayağını dikkatlice içeri kaydırarak. "Kahretsin, bunu gerçekten her zaman yapıyor muydum?"

Yanında duruyorum, çıplak, onu soyunurken izlediğim için yarı ereksiyon halinde değilmişim gibi davranıyorum ve ayak parmağımı içine daldırıyorum.

Hava soğuk ama daha da soğuk olabilirdi.

"Sakın bana yapacağını söyleme," diyorum.

"Pısırik değilim," diyor, diğer ayağını yüzünü buruşturuyor, şimdi ayak bileği derinliğinde. "Sadece... kendimi alıştırıyorum."

"Hepsini bir kerede yapmalısın," diyorum ona. "Tek yolu bu. Yoksa pazartesiye kadar buradayız."

"Hepsini bir kerede yap ve beni bırak," diyor.

Hâlâ banktayım, onu izliyorum. Bir süre sonra başını çevirip bana baktı.

Sırıtmadan edemiyorum.

"Daniel, hayır," diyor, gözleri kocaman açılmış. "Sakın buna cüret etme."

"Vahşi olmak istediğinizi sanıyordum," diyorum. "İzinsiz giriş işaretlerini görmezden geldiğimizi ve bir çift belalı gibi düşüncesizce davrandığımızı sanıyordum."

Bir elini uzatıyor, işaret parmağı yukarıda ve gülmemeye çalışsa da geriye doğru bir adım atıyor.

"Hayır," diyor, sanki beni savuşturabilirmiş gibi. "Daniel, yapma, hava buz gibi, memelerim düşecek."

Hamle yapıyorum, tutuyorum, kaldırıyorum ve Charlie inliyor. Su soğuk ama görmezden geliyorum.

ne kadar soğuk, dibindeki çakıl taşları ayaklarımın altında yumuşacık.

"Hayır," diye soluk soluğa bağılıyor, omzumun üzerinden baş aşağı.

"Hayır!"

"Tekmelemeyi kes, seni düşürmemi mi istiyorsun?" Daha derine inerek alay ediyorum.

Son bir kez tekme atıyor ve ben de onu sabitlemek için ve ayrıca yapabildiğim için kışından bir avuç tutuyorum. Ayaklarımın altındaki dip alçalıyor ve aniden bir buçuk ayak daha alçalıyorum, su belime kadar geliyor. Kıyıda üç metre uzaktayız ve omzumun üzerinden Charlie sadece iç geçiriyor.

"Hazır mısın?" Ben soruyorum. "Bir..."

"Lanet olsun," diye iç geçiriyor. "İki..."

"En azından beni yavaşça yere bırakabilir misin?" "Üç!" Dedim ve bağırarak onu içeri attım.

Yarım saniye sonra saçlarından su damlayarak geri geldi. "HOLY FUCKING SHIT THAT'S COLD," diye nefes nefese kaldı ve su sıçrattı.

"*Lanet* olsun, Daniel."

"Bir değil," dedim ona.

"Ben," diyor, bana doğru bir su dalgası göndererek beni ıslatıyor, "Yapmadım," tekrar yapıyor, "Söyle," *sıçrattıyor*, "Teşekkür ederim!"

Tekrar yapmaya kalkıyor ama bu sefer beni yakalayamadan bileğini yakalıyorum. İkimizin de her yerinden su damlıyor, zor nefes alıyor ve gülüyoruz. Su burada derin, göğüs uçlarının hemen üzerinde, kaya gibi sert ve yüzeyin hemen altında sallanıyor.

"Daha içine bile girmedin," diyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Beni içine atacaksan, en azından kendin girmelisin."

"Kim demiş?"

"Ne yani, beni içine atamayacak kadar soğuk değil ama kendin girmek için çok mu soğuk?" diye dalga geçiyor. "Seni omzuma atıp içine atmaya zorlama beni."

Charlie güçlüdür, ama benim en az 10 santim ve 60 kilom var.

On

u. "Bunu görmeyi çok isterim," diyorum elimden geldiğince içten bir şekilde. "Bazen tam bir pislik oluyorsun," diye gülüyor.

Sonra iki elini göğsüme koyup beni itti. Her ne kadar Ayağımın altındaki kayalar biraz kaygan, kımıldamıyorum. "Ciddi misin?" Ben deadpan. "Planın bu mu?"

Charlie yüzünü buruşturur ve daha sert iter.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Kapa çeneni," diyor, hâlâ itip kakarak.

"İşe yaradığını sanmıyorum," diyorum, kollarımdan birini kaldırıp omzunu göğüs kafesime dayayıp tekrar ittirirken. "Biliyor musun, belki kibarca sorsaydın-"

Birden dizim çıktı ve geriye doğru düştüm, nefes bile alamadan vücudum derin suya gömüldü, soğuk beni anında sardı.

Bir saniye sonra nefes nefese, gözlerimdeki ve saçlarımdaki suyu silkeleyerek, soluk soluğa ayağa kalkıyorum.

"Hilekâr," diyorum, soğuk ciğerlerimdeki havayı titretiyor. "Kahretsin, bu gerçekten soğuk."

Charlie muzaffer bir kahkaha atıyor, daha derin sulara giriyor, sadece omuzları havada, yanımda sallanıyor.

"Sana söylemiştim," diyor ve bacaklarını havaya kaldırıyor, yüzüyor, vücudu berrak suyun altında solgun dalgalanıyor, dizleri ve göğüsleri yüzeye çıkıp batıyor, saçları başının etrafında koyu bir hale gibi dalgalanıyor.

Ben de süzülüyorum. Zamanın bu anında olmayan her şeyi unutuyorum: tüfekli bir arazi sahibi, Rusty'nin henüz yatıp yatmadığı, gelecek hafta yapılması planlanan duruşma, Charlie'nin dünü Çarşamba zannetmesine duyduğum üzüntü.

"Gördün mü?" diyor, sesi artık hülyalı. "Fena değil, değil mi?" "Kötü olacağını söyledim mi?"

"İzinsiz Girilmez tabelasını gördüğünde heyecanlanmadın," diye takılıyor. İtiyorum, süzülüyorum, üstümüzdeki ağaçlara bakıyorum.

"Gençliğimden beri kendimi düzeltmeye çalıştım," diyorum kuru bir sesle. "Sadece beni aşağı çekmeye devam ediyorsun. Senin cazibene kapılana kadar yasalara uyan bir vatandaştım."

"Daniel Loveless, benden en ufak bir yardım almadan lanet olası bir yargıca yalan söyledin," diyor Charlie tembelce, kollarını suyun üstüne açarak. Tekmeliyor. Meme uçları kabarıyor, batıyor.

"Bu bir çaresizlik eylemiydi," diyorum.

"Bu bir aptallık eylemiydi."

"Her iki şekilde de, sonuçları hoşuma gidiyor," diyorum ona. Bir an sessiz kaldı, süzülüyordu, düşünüyordu.

"Kaza mıydı?" diye soruyor sonunda.

Hâlâ yüzüyorum, ağaçlara bakıyorum ve dibi bulup duruyorum ve ona bakıyorum.

"Nasıl?"

"Mesajlaştığımız için mi adımı söyledin? Başka biriyle mesajlaşıyor olsaydın, onun adını söyler miydin?" Charlie soruyor.

Yarısı suyun üzerinde, yarısı dipte dengede duruyor, kolları yüzeyin hemen altında sallanıyor, derin ve ciddi gözleri benimkilere kilitlenmiş.

Bir cevabım yok. Dürüst olmak gerekirse, başka birinin adını söyleseydim ne olurdu diye hiç düşünmedim. Kimin adını söyledim bilmiyorum, çünkü düşündüğüm başka kadınlar yok.

"Adını söyledim çünkü aklımdaydın," diyorum yavaşça, dürüstçe. "Aklımda çok varsın, Charlie. Her zaman öyleydin."

Başka tarafa bakıyor, yüzeyin altında dalgalar hareket ediyor. "Özür dilerim," diyor.

"Olma," diyorum, yavaşça ona doğru ilerleyerek. "Ama söz veriyorum, seks eylemleri gerçekleştiren sevilen çocuk karakterlerinin dövmeleriyle mesaj attığım ilk kişi hep sen olacaksın."

Bu bir gülümseme, bir kahkaha alır. "Gururum okşandı," diye takılıyor.

"Birinin Calvin ve Hobbes'tan Calvin'i ayartan Giving Tree dövmesi yaptırdığı zaman hariç," diyorum düşünceli bir şekilde. "O zaman Levi'ye mesaj attım. Ama o hiç cevap yazmadı. Muhtemelen hâlâ kapaklı bir telefonu olduğu içindir. Fotoğraf çekebiliyor mu onu bile bilmiyorum."

"Ciddi mi?" Charlie nefes alıyor.

"Evet," diye mırıldandım. "Modern teknolojiye ya da ekranın zorbalığına boyun eğmek istemediğini söylüyor."

"İnek," diyor Charlie nefesinin altından. "Artık şehre döndüğüne göre June'la bir şeyler içmeliyim. Belki de kardeşinin en yakın arkadaşının ona karşı bir şeyler hissettiğini söylemeliyim."

"Zavallı Levi'ye bunu yapma," diyorum, hâlâ ağaç örtüsünün ötesindeki yıldızlara bakarak.

"Ne, ona avantaj mı sağlıyorsun?"

"Bunu kendi başına halletmek zorunda," diyorum. "Adam çok inatçı ve senin onun işini kolaylaştırmaya çalıştığını öğrenirse, inatçılığından onunla bir daha asla konuşmaz."

Charlie sadece iç çeker.

"Hepiniz gülünçsünüz," diyor.

"Sadece diğerleri," diyorum ve gülüyor. "Mantıklı olan benim." Su sıçratıyor ve sonra ayak parmağı göğüs kafesimi dürtüyor.

"Hey," diyorum ayağını tutarak.

"Bu yüzden mi *lanet* olsun diyen herkesi azarlıyorsun?" diye takılıyor. "Geçen hafta yemek masasında telefonuna baktığı için Eli'ye bu yüzden mi bok attın?"

, suyun içinden onu kendime doğru çekiyorum.

"Henüz mantıksız bir şey duymuyorum," diyorum.

"Caleb'la sensiz sırt çantasıyla gezmeye gitmeyeceğimden emin olmak için neredeyse kendi ayağına çelme takmanın nedeni *makul olmak* mı?" diye dalga geçiyor, bir kolumu beline doladığımda saçlarındaki suyu sıkıyor, teni soğuk suda benimkine karşı sıcak.

"Kamp yapmayı seviyorum," diyorum.

Ayrıca, sırt çantalı çadırlar küçüktür. Charlie ya da Caleb'e güvenmediğimden değil - tamamen güveniyorum - ama bu, birbirlerinden 15 santim uzakta uyumaları fikrini sevmek zorunda olduğum anlamına gelmiyor.

"Elbette," diyor gülerek. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sensiz gitmeyecektim."

Bir elini suyun altına sokuyor ve damlacıkları bana doğru savuruyor, diğer kolunu boynuma doluyor, meme uçları yüzeyden zar zor görünüyor, pembe ve çakıllı ve kaya gibi sert.

Tek şey onlar değil.

"Hey," diyorum yüzümü buruşturarak ve o yine aynı şeyi yapıyor. "Kes ," diyorum.

"Yap beni," diyor ve daha ağzından çıkmadan bileğini kavriyorum, parmaklarım kemiklerini çevreliyor, kalkık yüzü aydınlık ve güzel ve hala gülüyor.

"Şimdi ne olacak?" Sesimi alçaltarak soruyorum. Onu kendime çekiyorum, ereksiyonum karnına çarpıyor ve o sadece bir kaşını zar zor kaldırıyor.

"Pekâlâ," diyor ıslak kirpiklerinin arasından bana bakarak, yüzünde sinsî bir ifadeyle. "Görünüşe göre ıslak, çıplak, kapana kısılmış ve senin merhametine kalmış durumdayım."

"Yani seni kurulamalı, kıyafetlerini giydirmeli ve gitmene izin mi vermeliyim?" Yüzümü indirerek alay ediyorum.

"Kapa çeneni," diyor ve ben de kendi ağzımla onun ağzını buluyorum. Teni soğuk ama dudakları sıcacık, dudaklarını benimkilerin altında açıyor ve öpüşmeyi anında derinleştiriyor.

Yemin ederim ki en son böyle birlikte olduğumuzdan bu yana geçen her günü, her saati vücuduma yayılan sızıda hissedebiliyorum. Böyle anlarda hayatımın geri kalanı uçup gidiyor ve ondan başka hiçbir şey kalmıyor.

Charlie öpüşmeyi kesiyor. Zor nefes alıyor, elimin düz kısmı sırtının alt kısmına değiyor, kalçaları suyun altında ve soğuğa rağmen zonklayan ereksiyonuma doğru hareket ediyor.

"Beni buraya dışarıda sevişmek istediğin için getirdin," diye mırıldanıyorum saçlarına ve Charlie kollarını boynuma dolayarak gülüyor.

"Bu olasılık aklıma geldi," diyor.

"Öyle mi?" Birine uzanıp parlak pembe meme uçlarından birini parmaklayarak alay ediyorum. Karton gibi sert ve her zamankinden daha sert çimdikliyorum, nefesini duymayı bekliyorum. Öyle yapıyor. "Soyunup ıslanmanın ve bana o sık beni suratını vermenin-"

Sikimi kavırıyor ve sözlerim bir iniltiyle .

"Bir hafta oldu ve ben çok azdım," diye fısıldıyor, beni sertçe okşayarak. "Vibratörüm ara vermem için yalvarıyor resmen."

Onu tekrar öpüyorum, geriye doğru itiyorum, su artık kalçalarımızın etrafında.

"Bana o resimleri hiç göndermiyorsun," diyorum ağzına doğru, meme ucunu parmaklarımın arasında yuvarlayarak.

"Utangacım," diyor.

"Vibratörünüzün pilleri bittiğinde ne düşündüğünüzü bana söylemeye utanıyor musunuz?" Ben soruyorum. "Bir dilek tut, Charlie, belki gerçekleşir."

Şimdi iki eli de saçlarımda, su ayak bileklerimize kadar geliyor. Charlie kayıyor ve omzuma tutunuyor, arkasından dipteki kayalara bakıyor. Elini tutuyorum, hala ayaklarımın üzerinde sabit duruyorum, onu kıyı boyunca uzanan büyük düz kayalara doğru yönlendiriyorum, oraya ulaştığında onu durduruyorum, sırtı bana dönük.

"Bu öğleden sonra bana geldiğin ve yemek masamın sandalyelerinden birini yatak odama götürdüğümüz zamanı düşünüyordum, orada bir boy aynası vardı" diyor.

Onu kendime doğru çekiyorum, yüzümü boynuna gömüyorum. Nefes nefese kalıyor ama elimi çoktan bacaklarının arasına, hala sıcak olduğu yere sokmuştum bile, parmaklarım kaygan kıvrımlarında klitorisini bulana kadar geziniyor.

"Ve ikimiz de izlerken bana bindin?" Diyorum, sikim sırtına doğru zıplıyor, Charlie'nin vücudunda bir titreme oluyor.

"Bizi birlikte görmek hoşuma gidiyor," diyor, soğuk elleri boynuma dolanıyor, sırtı . Kahretsin, şu anda bir aynaya sahip olmayı çok isterdim, böylece vücudunu böyle, ben onu memnun ederken bana karşı uzanmış, göğüs kafesi hızlı nefesle yükselip alçalırken görebilirdim.

"Göz kapaklarının titremesini izlemeyi ve bunun benim yüzümden olduğunu bilmeyi seviyorum," diyorum, ona daha sert masaj yapıyorum, klitorisi iki kaygan parmak arasında kayıyor, boğazından bir ses kaçıyor. "Seni soluk soluğa bırakan, inleyen ve adımını senin yaptığın gibi fısıldamanı sağlayan her şeyi bulmayı seviyorum."

Başımı eğip ensesini öpüyorum ve Charlie nefesini içine çekiyor. Bunu geçen hafta buldum ve saçlarını diğer elime alıp başını yana yatırıyorum, dudaklarımla boynunu köprücük kemiğine kadar takip ediyorum, elim hala bacaklarının arasında, o inerken, iç çekerken, bizi birbirimize yaklaştırmak için ayak parmaklarının üzerinde dururken onu yavaşça, istikrarlı bir şekilde çalıştırıyorum.

Parmaklarımı sabitlemeden önce onu eşiğe yaklaştırıyorum. Nefesini tutuyor ve bırakıyor, titriyor, iki vuruş daha yapmaya çalışıyormuş gibi bana doğru eğiliyor, ama bitirmesine izin vermiyorum çünkü bazen onu kızdırmayı seviyorum, bazen onu nefessiz, vahşi, tutarsız hale getirmeyi seviyorum.

Beni her zaman nefessiz bırakıyor ve çıldırtıyor. Bu adil.

Charlie dönüyor, güçlü elleriyle yüzümü ona doğru çekiyor ve ben de ellerimi kalçalarının üzerinde gezdiriyorum, onu kavıyorum, vücudunu benimkine yaklaştırıyorum, hala ıslak, böylece birbirimize doğru kayıyoruz.

"Alay et," diyor ve aynı anda alt dudağımı ısırarak sikimi tutuyor.

"Beni buraya soyunmam için getirdin ve ben mi alay ediyorum?" diye sordum. Kalçalarının arkası kayaya değene kadar onu geriye, kayaya doğru itiyorum. Beni tekrar okşuyor, sertçe, başparmağı ucun üzerinde kayıyor ve içimdeki sıcaklık dilimlenirken bile bir refleks olarak onu öpüyorum, kalçalarım onun yumuşak sıcaklığına doğru ilerliyor.

Yüce Tanrım, onu istiyorum. O kayanın üzerine çıkana kadar onu tekrar geriye itiyorum ve ben de onun üzerindeyim, hala ayaklarım derenin içinde, bir dirseğimin üzerinde duruyorum. Hâlâ beni okşuyor ve ne yaptığımı bilmeden onu tekrar ovuyorum, klitorisi başparmağımın altında, iki parmağım sıcaklığına batıyor.

Kalçalarımın etrafında bir şey var: bacakları. Parmaklarımı içine sokuyorum ve gözleri kapanıyor, kalçaları sıkılaşıyor, sikimin ucu hala suyla kayganlaşmış iç uyluğunun yumuşak kadife tenine değiyor.

"Daniel," diye mırıldanıyor, beni hâlâ sıkı sıkı kavlıyor. Kanalı parmaklarımın etrafında çırpınıyor, sıkıyor ve ben onları çekip onu öpmek için öne atıyorum.

Öpüşmeyi kestiğimizde zar zor nefes alabiliyorum. Kendimi onun üzerinde tutuyorum, bir dirseğim kayanın üzerinde, diğer dirseğim onun kalçasında.

Kalçalarım.

"Prezervatif?" Fısıldıyorum, karşı konulmaz bir şekilde kalçalarımı öne doğru eğerken bile, horozum kuzeyi arayan bir mıknatıs gibi onun sıcaklığını arıyor.

"Arabada," diye fısıldıyor. Çilleri karanlıkta göze çarpıyor, yüzünde takımyıldızlar, yukarıdaki gökyüzünün negatifi, gözleri parlak ve dudakları peluş ve onu istiyorum, onu istiyorum, onu istiyorum, şimdiye kadar hissettiğim tek şey buymuş gibi.

Charlie beni ona doğru yönlendiriyor, sikimin ucu aniden girişine geliyor ve gözlerim kendime rağmen kapanıyor.

"Bekle," diyorum, daha az yapmak istediğim bir şey olmamasına rağmen alınımı onunkine yaslayarak.

"Sorun yok," diyor, dudakları dudaklarımda, kelimeler birbirine karışmış. "Sadece çekil."

"Yapmalıyız-"

"Lütfen?" diye sorar ve hepsi bu kadar sürer.

Daha iyisini biliyorum ve yıllardır dikkatliyim ama tek gereken nefes nefese mırıldandığım bir "*lütfe*n" ve tedbiri elden bırakıp tek bir hamleyle Charlie'nin sıkı sıcağına gömülüyorum.

Derinlere iniyorum, parmaklarının sırtıma saplanmasına neden olacak kadar derine iniyorum, inerken bacaklarının etrafımda sıkılaşmasına neden oluyorum, gözleri kapalı, başı bir tarafa dönük.

"Böyle mi?" Kulağına fısıldıyorum, eğiliyorum, daha derine inmek için bacaklarını etrafımda sıkıca çekiyorum. "Beni böyle çıplak mı istiyorsun?"

"Çok iyi hissediyorsun," diye fısıldıyor, gözleri yarıya kadar açılıyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve Charlie'nin katıksız zevki tüylerimi diken diken ediyor, böyle ten tene, aramızda hiçbir şey yok. Aynı anda hem tehlikeli hem de mükemmel, her şeyi tüketen, durdurulamaz.

Yavaş gitmeye, bunun tadını çıkarmaya çalışıyorum. Her ayrıntıyı hafızama kazımak istiyorum: şu anda ne kadar güzel, göz kapakları çırpınıyor ve saçları yarı vahşi, dudaklarında benim adım. Bunu kalıcı kılmak istiyorum, aramızda hiçbir şey olmadan onun içinde olmanın saf mutluluğunu, cennete asla şu andan daha yakın olamayacağımı bilmek istiyorum.

Ama yapamam, şimdi olmaz, dışarıda sevişirken olmaz, onu prezervatifsiz becermem için bana yalvarırken olmaz, tırnaklarını sırtımda gezdirip *daha sert* fısıldarken *olmaz, lütfe*n Tanrım Daniel, *lütfe*n. Şimdi

Onu sert ve derin bir şekilde beceriyorum ve kulağına *hoşuna gitmiyor* mu diye homurdanıyorum ve o sadece *evet* diyor ve bu onu daha sert, daha derin, daha hızlı istememi sağlıyor.

İçimdeki bazı ilkel, temel içgüdüleri ortaya çıkarıyor. Charlie beni kontrolsüz, dürtülerimi durduracak gücü olmayan vahşi bir hayvana dönüştürüyor. Şu anda, ona tekrar tekrar çarpan, seğirmesini ve titremesini hisseden, vücudunun benimkiyle çarpıştığını ve beni içine çektiğini hisseden, her zaman daha fazlasını isteyen, verebileceğim her şeyi alan, çalışan bir horozdan başka bir şey değilim.

Onun bu yönünü seviyorum. Her zaman, her şeyde ikimiz olmamızı ve şimdi de burada iki insanın olabileceği kadar yakın olmamızı seviyorum. Onun benden, benim de ondan asla geri adım atmamış olmamızı seviyorum.

Ona doğru eğiliyorum, dirseğim başının üzerinde, diğer elimin başparmağı klitorisinin üzerinde çünkü daha fazla dayanamıyorum ve bunu yaptığımda kanalı etrafımda kasılıyor. Derin bir nefes almak, dişlerimi sıkmak, kontrolü elimde tutmak zorundayım.

Kontrolü elimde tutmalıyım.

"Gel," diyorum ona, sesim alçak, gırtlaktan, saf hırıltı.

Nefesi kesiliyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor, kararsız, odaklanmamış. "Durma," diye mırıldanıyor.

"Bu şekilde daha fazla dayanamam," diyorum ona, sesim dibe vuruyor. "Ve senin içine boşalamam, bu yüzden sevdiğini bildiğim gibi sikim içindeyken boşalmak istersen-"

Parmakları sırtıma doğru kıvrılıyor ve ben iki yumruğumu da sıkarak kendimi biraz daha tutmaya zorluyorum. Klitorisini daha sert ovuyorum ve her vuruşta sevdiği noktaya vuruyorum ve o çırpınıyor, sıkıyor, sırtı kavisleniyor.

"Siktir, Daniel," diye fısıldıyor ve alnımı onunkine koyuyorum, vücudumdaki her kas geriliyor. "*Kahretsin*, boşalacağım Daniel, durma-"

Geliyor. O kadar sert geliyor ki neredeyse ciğerlerimdeki rüzgâr kesiliyor ve yüzümü saçlarına gömdüğümde görüşüm kararıyor, tırnakları sırtımda şeritler oluşturuyor. Bir an kontrolümü kaybettiğimden, bunun çok pervasızca ve çok aptalca olduğundan, elbette ona bu şekilde karşı koymamın mümkün olmadığından korkuyorum.

Çektikten yarım saniye sonra boşalıyorum, kendimi onun kalçasına ve uyluğuna boşaltıyorum. O oturup beni öperken ve elini benimkinin üzerine koyarken, bitene kadar beni okşarken hala boşalıyorum ve nefes nefese kalıyorum, onu yakın tutuyorum, öpüyorum, dolanıyorum.

"Çok yakındı," diyorum, hâlâ bacaklarının arasında duruyorum, ayaklarım hâlâ soğuk suyun içinde. Üzerime kendi benim bulaşıyor ama umurumda değil.

"Bu iyiydi," diyor Charlie.

"Öyleydi," diyorum, yüzü ellerimin arasındayken. Onu öpüyorum ve o anda söyleyeceğim bir sonraki şeyi düşünmüyorum, sadece söylüyorum.

Charlie'ye "Seni seviyorum," dedim.

"Ben de seni seviyorum," diyor hemen ve onu öpüyorum, su ayaklarımda soğuk ve gece havası artık ısınmış tenime karşı serin ve Charlie beni yavaşça öpüyor ve bir daha asla başka bir şey istemeyecekmişim gibi hissediyorum.

Öpüşmeyi kesiyoruz. Bana bakıyor, ela gözleri kocaman, yüzü solgun ve çilleri ay ışığında koyu, dudakları konuşmak üzereymiş gibi aralanıyor.

Whoop!

İkimiz de donup kalıyoruz ve o kadar uzun zaman oldu ki sesin ne olduğunu anlamam bir anımı alıyor.

Ama sonra ağaçların arasından yanıp sönen mavi ışıkları gördüm ve hatırladım.

OceanofPDF.com

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

CHARLIE

Derenin karşısındaki ağaçların arasından, Daniel'ın başının arkasından MAVİ BİR IŞIK çıkıyor ve bir an donup kalıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, sonra açıyorum, belki hiçbir şey yapmazsam geçip giderler ve ben de yine her şeyi berbat etmiş olmam diye düşünüyorum.

Onun yerine, berbat bir toprak yolda tekerleklerin yavaşça çıkardığı çıtırtı geliyor. "Kahretsin," diye tıslıyorum, kayadan atlayarak Daniel'ı geriye doğru itiyorum. "Kahretsin, Kahretsin, özür dilerim."

"En azından tüfekli yaşlı bir adam değil," diyor ama sesi gergin ve kesik.

"Aslında hiç ateş etmiyorlar," diyorum, onu hâlâ geriye, suya doğru iterek. "Sadece biraz bağıırıyorlar ve sonra gitmene izin veriyorlar."

Daha derine, kayalıkların arkasına giderken yüzünü buruşturuyor ama bir şey söylemiyor.

"Bazen ateş ediyorlar," diyor, hareketsiz dururken arkamdaki sahili izliyor.

Başımı çeviriyorum. Şimdi ikimiz de belimize kadar suyun içindeyiz, ışıklar yaklaşıyor, midem on bin düğüm atıyor. Daniel gergin, çenesi sıkılmış ve aklından neler geçtiğini çok iyi biliyorum.

Tutuklanmasının velayet duruşmasında nasıl görüneceğini merak ediyor. Benimle çıplak yüzmenin onu seks suçlusu kayıtlarına geçirip geçirmeyeceğini merak ediyor. Sprucevale'deki herkesin yarın sabaha kadar bunu öğrenip öğrenmeyeceğini, *Crystal*'ın bunu bilip bilmeyeceğini, bunu ona karşı nasıl kullanacağını merak ediyor.

Ondan nefret ediyorum. Gerçekten nefret .

Çıtırtılar kesiliyor. Nefesimi tutuyorum, ışıklar hala tepemizdeki ağaçlarda oynuyor. Polis aracıyla aramızda birkaç büyük kaya var ama arabamın arkasında durduklarına ve en azından bana ceza keseceklerine dair oldukça iyi bir şüphem var.

Lütfen bana bir ceza kes, sanırım. Sadece bana gerçekten pahalı, iğrenç bir ceza kes ve sonra uzaklaş, Daniel'in çıplak olarak izinsiz girerken yakalanmasına izin veremem-

Bir arabanın kapısı açılıyor. Işıklar hâlâ yanıyor, farların parıltısı ağaçlardan yansıyor ve gölgelerin arasında görmemi zorlaştırıyor. Kapı ciddi bir arabanın ağır *tıkırtısıyla* kapanıyor ve ellerimin dua formunda olduğunu fark ediyorum, başparmaklarımın boğumları alnıma dayanmış.

"Sadece git," diye fısıldıyorum. "Sadece git."

Güçlü bir el feneri ışını dere boyunca oynayarak karşımızdaki kayaları ve devrilmiş ağaçları aydınlatıyor.

Lütfen. Git buradan.

"Pekâlâ," diye sesleniyor bir erkek sesi. "Orada birinin olduğunu biliyorum ve görünüşe bakılırsa üzerinizde hiçbir şey yok, o yüzden ellerinizi kaldırarak dışarı çıkın."

Daniel ve ben birbirimize bakıyoruz. Kalbim çılgınca çarpıyor, o kadar yüksek ki derenin akışından bile duyabiliyorum.

"Eğer dışarı çıkmazsan arkamı dönüp gideceğimi düşünüyorsan, başka bir şey düşünmelisin," diye sesleniyor. "Özel mülke izinsiz giriyorsun ve eğer beni kolluklarımı giyip o dereye girmeye zorlarsan, şu anda olduğumdan çok daha az iyi bir ruh halinde olacağımı garanti edebilirim."

"Charlie," diye mırıldanıyor Daniel ve ben başımı sallıyorum.

"Blöf yapıyor," diye mırıldanıyorum. "Arabama ceza kesecek, biraz daha bağırarak ve sonra gittiğimize karar verecek-"

"İhtiyar Williams suç duyurusunda bulunmaktan bahsediyor, biliyorsun," diye polis memuru. "Ve şu anda onu bundan vazgeçirmeye , ama biraz daha zorlarsanız vazgeçmeyebilirim."

Oh *lanet olsun*. Daniel çenesini sıkarak nefes veriyor, ama o bir adım atmadan elimi göğsüne koyuyorum.

"Orada kal," diye mırıldanıyorum ve o bir şey yapamadan ya da söyleyemeden kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturup kayanın arkasından çıkıyorum.

Bir anda gözlerimde parlak bir ışık beliriyor ve hiçbir şey göremiyorum.

"Sadece biriniz mi?" diyor ses. Sesi *çok* şüpheli geliyor.

"Sadece ben," diyorum, hâlâ gözlerimi kısıarak. Gözlerimi gölgelemek istiyorum ama ellerimi hareket ettirmek istemiyorum.

"Öyle mi?" diye sorar. Ayak sesleri yaklaşır, sonra durur.

"Evet, öyle," diyorum, ışığa rağmen kendime kızarak. "Ben sadece... Bugün çok sıcaktı, o yüzden biraz yüzmek istedim. Tek başıma. Tek başıma. Memur bey."

Son kısmı, işe yarayacak kadar saygılı görünmesi umuduyla sonuna ekledim.

"Bu kayanın üzerinde iki çift pantolon var gibi görünüyor," diye işaret .

Bir şey demiyorum. İç geçirdi.

"Bayan, eğer bana gerçeği söyleyemezseniz, yine de-" Solumda bir sıçrama oldu ve Daniel kayanın arkasından çıktı.

İkimiz de hâlâ belimize kadar suyun içindeyiz, yüzden ışık ona vurduğunda içgüdüsel olarak yüzünü koruyor.

"Daniel," diyor memur ve artık ışık üzerimde olmadığı için karanlıkta gözlerimi kısıarak onu görmeye çalışıyorum. İri yarı, orta yaşlı biri olduğunu seçebiliyorum ama hepsi bu.

Daniel boğazını temizliyor.

"Merhaba, Memur Sherman," diyor.

"Kendine çeki düzen verdiğini sanıyordum evlat," diyor Memur Sherman.

"Seni yıllardır görmemiştim."

Daniel bir şey söylemiyor.

"Bu benim hatam," diyorum, hâlâ göğüslerimi kucaklayarak. "Bu benim fikrimdi, onu buraya gelmeye ben ikna ettim."

"Ve sen de nişanlısın, doğru mu?" diyor. "Tebrikler bu arada."

"Teşekkür ederim," diyor Daniel.

"Doğru," dedim. "Charlotte McManus."

Sonunda el fenerini kapatıyor, ancak polis aracının farları hâlâ yanıyor ve karanlık gecede parlıyor.

"McManus," diyor, iki eli kalçalarında, ayakları omuz genişliğinde açık, hâlâ dövüş duruşunda. "Elizabeth McManus diye birini tanıyor musun?"

"O benim kız kardeşim," diyorum.

"Son birkaç yıldır ortaokuldaki kariyer günü için departmanla koordinasyon sağlıyor," diyor. "Çok iyi bir kadın. Sorumluluk sahibi."

Tüm e-postalarımı hemen yanıt veriyor."

"Evet, bu konuda iyidir," diyorum, hâlâ üşüyerek ve göğüslerimi kucaklayarak, kız kardeşimin ne kadar harika olduğundan daha ne kadar bahsetmek zorunda kalacağımızı merak ederek.

"Pekâlâ, siz ikiniz," dedi sonunda. "Burada gerçek bir zarar yok gibi görüldüğünden, arabamı geri çevireceğim ve bu yolun ağzında görünmenizi bekleyeceğim. Eğer beş dakika içinde orada olmazsanız, o zaman kanunun lafzına göre hareket ederiz. Aksi takdirde, buraya geldim ve hiçbir şey bulamadım. Anladın mı?"

Daniel hemen, "Evet, efendim," diye yanıtlıyor ve ben de onu tekrarlıyorum.

Memur Sherman hızlıca başını salladı, sonra döndü. Uzaklaşmaya başladı, durdu ve bize baktı.

"Thomas iyi bir adam ve iyi bir memurdu," dedi aniden. "Öldükten sonra sana başsağlığı dilediğimi hiç hatırlamıyorum."

Daniel kıpırdamadan durur, bir an dilsiz kalır. Sonra yutkunur, elleri akılsızca birbirine sürtünür.

"Teşekkür ederim," diye seslendi ve Memur Sherman uzaklaştı. Arabasına geri dönüyor, küçük açıklıkta üç noktalı bir dönüş yapıyor ve sonra bizi ay ışığında bırakarak yola geri dönüyor.

Hiç vakit kaybetmeden giyinip, arabama binip
Kapalı.

BÖLÜM OTUZ İKİ

DANIEL

"BENİ KAPIMA KADAR YÜRÜTECEK MİSİN?" Charlie uzun araba yolunda ilerlerken soruyorum.

"Bu beni bir centilmen yapar mı?" diyor gülererek.

"Umarım değildir," diyorum, bir dirseğimi arabasının pencere pervazına dayayarak, camları gece havasına doğru açarak.

Yüzme havuzundan sonra dışarı çıkıp kasabadaki birkaç bardan biri olan Strangeways'de bir şeyler içtik ve gece yarısı bizi kovana kadar konuştuk. Ona kasabadaki polislerin bana *oğlum* demesinden her zaman ne kadar nefret ettiğimi söyledim, özellikle de babam öldükten sonra.

Memur Sherman ile yaşadığım kıl payı kazadan bahsetmiyorum. Bir tutuklama veya kovuşturmanın benim için ne anlama gelebileceğinden bahsetmiyorum; eğer gerçekten şanssız olsaydım, cinsel suçlular siciline girebileceğimden bahsetmiyorum. Beni oraya götürmeden önce bunların hiçbirini düşünmediğini biliyorum. Bunu yapmak istedi ve yaptı da. Bunun basitliğinde bir güzellik var, hayatımdaki her kararın karmaşık olduğunu hissettiğimde imrendiğim bir güzellik

akış şeması.

Park ediyor, iniyoruz ve evime doğru yürüyoruz, yürürken birbirimizin yanlarına çarpıyoruz, yıldızlara bakıyoruz. Kapının önünde dönüyor ve başımızın üstündeki sundurma ışığının etrafında vızıldayan böcekleri görmezden gelerek öpüşüyoruz.

"İçeri gelmek ister misin?" Annem evde olmasına ve hiçbir şey olamamasına rağmen elimi sırtına koyarak soruyorum.

"Bunun benim cümlem olması gerekmiyor muydu?" takılıyor, gözleri parlıyor.

Bu sözleri duyunca kanım hafifçe çekiliyor ama görmezden gelip başka tarafa bakıyorum.

"Şaka yapıyorum," diyor, bir eli göğsümde.

"Biliyorum," diyorum, başımı alnımı onunkine dayayarak. "Bu bizim düşüncesizliğimizdi."

Sanırım *ertesi gün hapı satan açık bir eczane bulmamıza yarım saniye kalmıştı*. Virginia'nın kırsal kesimindeyiz. Ne kadar uzağa gitmemiz gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Belki saatler.

"Yine de iyiydi," diyor usulca ve ona yüksek sesle katılmamak için dudaklarımı ısırıyorum.

"Daha dikkatli olmalıyız," diyorum, bazıları hâlâ hafif nemli olan vahşi buklelerinin arasından parmaklarımı geçirerek. "Herkesin içinde benim daha iyi bilmem gerekirdi."

Charlie iç geçiriyor, elimi tutuyor ve arkasından öpüyor. "Özür dilerim," diyor. "Daha sorumlu olacağım."

Aslında istediğim bu değil. Onun vahşi, fevri olmasını istiyorum; çıplak yüzmesini ve beni kayalıklarda çıplak becermesini istiyorum ve onun içine boşalmak, ona sımsıkı sarılmak ve asla bırakmamak istiyorum.

Ama başka bir çocuk istemiyorum, en azından şimdilik ve Charlie'nin doğum kontrol hapı kullanmadığını çok iyi biliyorum. Her gün almayı asla hatırlamaz.

"Seni seviyorum," diyorum ona.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor ve öpüşüyoruz, sonra ben içeri giriyorum ve Charlie arabayla uzaklaşıyor ve en azından bininci kez, onun yerine benimle kalmasını, onun yanında uyuyabilmeyi, onun yanında uyanabilmeyi, Rusty kahvaltılık gevrek ve çizgi film heyecanıyla yatağıma atladığında Charlie'nin de orada olabilmesini diliyorum.

Onu dileyerek uykuya dalıyorum, ne kadar erken olduğunu merak ediyorum.

"GÖZLER İÇİN BLUEBERRIES'E İHTİYACI VAR," diyor Rusty eleştirel bir tavırla, sobanın yanındaki taburenin üzerinde dururken. "Ve bir burun. Ve ona bir kuyruk vermemen gerekiyordu."

"Kuyruğunu keseceğim," diyorum ona, iki yaban mersinini dikkatlice krepinin üzerine, yaklaşık olarak bir vombatın gözlerinin olması gereken yere yerleştirirken.

Rusty aniden tereddüt etti, sonra bana baktı.

"Sorun değil baba," diyor. "Nasıl olsa yiyeceğim. Sorun değil."

Krepleri ızgaranın üzerinde ters çeviriyorum, altları mükemmel bir şekilde . Eli değilim ama bugünlerde yaban mersinli krepte oldukça iyiyim,

Sanat yönetmenliğimin biraz yardıma ihtiyacı olsa bile.

"Charlie'yle randevun nasıldı?" diye soruyor, hâlâ krebe bakıyor, birden sesi yedi değil de on yedi gibi çıkmaya başlıyor. Son zamanlarda bazen böyle yapıyor. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Şey, tatlım, beynim yerine aletimle düşündüğüm için kayaların üzerinde eversiz yattık ve sonra neredeyse tutuklanıyorduk ve yine de harika zaman geçirdim, sanırım.

Bunu yüksek sesle söylemiyorum.

"İyi geçti," diyorum ona. "Merhaba diyor. Büyükannenle oyun gecen nasıldı?"

"Ben kazandım," diyor Rusty, kesin bir ifadeyle. "Büyükanneimin oyunlarda pek iyi olduğunu sanmıyorum."

Tezgâhta telefonum çalıyor ve vombatı ızgaradan alıp bekleyen bir tabağa koyarken ona bakıyorum, sonra da Rusty'ye veriyorum.

"Bu Seth Amca," diyor, ona bakmak için eğilerek.

"Yo," diye cevap veriyorum.

"Lanet olası bir kırmızı kod felaketimiz var," diyor, sesinde panikten daha fazlası var. "Birisi duble mayaladığımız şıra tankının tahliye vanasını takmamış ve dün gece patladı, şimdi de her yer yapış yapış yarım bira oldu-"

"Patladı mı?" Bir elimde vombat krebi, olduğum yerde donmuş bir halde soruyorum. "Evet!" diyor, sesi bıkkın geliyor.

"Patlamamaları gerekiyor-" "Yok artık."

Rusty yanıma geliyor, tabağını benden alıyor ve masada sessizce yemeye başlıyor. Bir şeylerin ters gittiğini kesinlikle anlayabilir.

"Bu bir parti Daniel, fiçı siparişlerini çoktan vermiştik ve şimdi onları ertelememiz gerekecek, ayrıca şu anda buradaki her şeyin yapış yapış olduğunu ve zeminin hala birayla kaplı olduğunu söylememe gerek yok" diyor.

Siktir. *Siktir*. Double IPA en çok satan ürünlerimizden biri ve bir parti eksik olması canımızı yakıyor.

Patladığında başka neyin yanlış gittiğine dair hiçbir fikrim olmadığından bahsetmiyorum bile. Kötü maya mı bulaştı? Bira fabrikasındaki her şey mi enfekte oldu? Birisi ekipmanı düzgün bir şekilde sterilize etmediği için hepsi patlamayı mı bekliyor?

Sikeyim.

"Hemen geliyorum," diyorum ve kulağıma tekrar atıp tutmaya başlamadan telefonu kapatıyorum, çünkü Seth sinirlendiğinde *gerçekten* sinirlenebiliyor.

"Ne oldu?" Rusty hâlâ çiğneyerek soruyor, ben de iç çekiyorum.

Parka gidecektik, kısa bir yürüyüş yapacaktık, belki ardından yüzecektik. Kesinlikle şehir merkezinde dondurma yiyeceğiz, sadece ikimiz, çünkü son zamanlarda çocuğumla yeterince baş başa vakit geçiremediğimi hissediyorum.

"Bira fabrikasında bir sorun var, içeri girmem lazım," diyorum. "Kalanını arabada yemenin bir sakıncası var mı?"

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CHARLIE

"Büyük bir iyiliğe ihtiyacım var" diyor. Sesi arabada, hoparlördeymiş gibi geliyor, sesi biraz uzak.

"Nişan taklidi yapmaktan daha mı büyük?" Yüzük şu anda orada olmasa da içgüdüsel olarak parmağıma bakarak soruyorum. Şifonyerimin üzerindeki NO BUTTS ABOUT IT kupasının içinde, çünkü onunla uyursam kıracağımdan korkuyorum.

"Şey, ondan daha küçük," diyor. "Bugün işin var mı? Rusty'yi alabilir misin? Bira fabrikasında bir şey patladı ve önümüzdeki ay insanlara hâlâ bira satabileceğimizden emin olmam gerekiyor."

Hâlâ mutfak tezgâhıma yaslanmış, ikinci fincan kahvemi içiyorum ama *patladı* kelimesi beni kesinlikle uyandırdı.

"Ne patladı?" Telaşla sordum.

"Bira," diyor. "Henüz ne olduğunu bilmiyorum, Seth çok sinirli bir şekilde aradı ve tahliye vanasında bir sorun olduğunu söyledi, ama enfeksiyon kapmış olmasından endişeleniyorum..."

Belli ki stresli bir şekilde sorunu anlatmaya devam ediyor. Bugünü antika masayı bitirmek için kullanmayı planlıyordum, böylece gelecek hafta malikaneye geri dönmeye hazır olacaktı, sonra belki kırsal yollardaki birkaç hurdacıya uğrayıp tamir etmeye ve satmaya değer bir şey olup olmadığına bakacaktım.

Görünüşe göre planlarım değişti. Umarım yarın masayı bitiririm.

"Evet, sorun değil" diyorum. "Gelip onu almamı ister misin?"

"Benimle bira fabrikasında buluş," diyor.

Yan kapıyı açar açmaz bir şeylerin ters gittiği belli oluyor, çünkü ön tarafta kocaman bir SORRY, CLOSED TODAY yazısı var: bira gibi kokuyor.

Yani, her zaman bira gibi kokar - burası bir bira fabrikası - ama bu sıcak, ıslak, yüzünüzü yumruklayan bir bira kokusu. Sanırım ağzımda tadını alabiliyorum.

Ayrıca yerler yapış yapış. Orada burada hâlâ birkaç su birikintisi var ve ben Daniel'i ararken birkaç kişi özenle yerleri siliyor.

Bira kokusu genelde kokularda gibi kaybolmuyor. Birkaç dakika sonra Daniel'i bulduğumda, her zamanki gibi bira kokuyordu ve etrafı su birikintileriyle çevrili dev metal tanklardan birinin önünde duruyor, çalışanlarından biriyle konuşuyor ve çılgınca el kol hareketleri yapıyordu.

"Bekle" diyor adama, ben yanıma gelince, bana doğru yürüyor.

"Teşekkürler," diyor bir eliyle saçlarını çekiştirirken. Bunu bugün hiç durmadan yaptığı belli, çünkü saçları tamamen delirmiş durumda, sanki kafasından kaçmaya çalışıyormuş gibi her yöne doğru uzanıyor.

"Köşedeki tank patladı," diyor başparmağını omzunun üzerinden sallayarak. "Biranın içine bir şey girip çok fazla karbondioksit mi neden oldu, yoksa biri gaz tahliye vanasını mı bozdu, ya da tankın kapağı mı arızalı ve Seth her şeye çok *mu* kızdı hâlâ bilmiyorum-"

"Merak etme," diyorum, uzanıp parmaklarımı saçlarında gezdirerek düz durmasını sağlamaya çalışıyorum. Orta derecede başarılıyım. "İstediğin kadar kal, Rusty yanımda. Geç kalırsan onu yatırırım."

Daniel başını sallar, eli tekrar saçlarına gider ve saçlarını karıştırır.

Yu

kar "Geri gelip yatma vaktini ayarlayacağım," diyor.

1. "değil," diyorum, hafif tutmaya çalışarak. "Onu alabileceğime eminim Doğru."

Yüzü gergin, gözleri ciddi. Arkasından biri adını haykırıyor ve o da tek parmağını kaldırıyor, hareketi hızlı, sarsak ve stresli.

Tabii ki stresli. Bira fabrikası patladı. Rusty'nin son velayet duruşması Salı günü ve deniz cadalozu bebeğinin annesi bizden bir şeyler sakladığını iddia ediyor.

Ve bir de dün gece var, tek bir şeyi bile enine boyuna düşünmedim, öylesine *yaptım* ve bu ikimizi de mahvedebilirdi. Ya yarım saniye sonra çekilseydi? Ya Memur Sherman olmasaydı? Ya arazi sahibi tüfekle gelseydi?

Aslında Daniel'in tutuklanmaktansa av tüfeğini tercih edeceğini düşünüyorum, en azından Salı günkü duruşmada.

Şu kadarını söyleyeyim, bu konuda kendimi suçlu hissediyorum ve bir daha asla prezervatife bir kol mesafesinden fazla yaklaşmayacağım.

Ayrıca, izinsiz girmeyeceğim.

Sonunda Daniel başını sallıyor, dudaklarında bir gülümseme seçiyor.

"Doğru, tabii ki ," diyor. "Astrid'i unutma yeter." "Asla unutmam."

"Rusty ofisimde," diyor, sonra cebini karıştırıp anahtarlarını çıkarıyor. "Benim arabamı al, zaten yükseltici koltuğu var."

Anahtarları değiştirdik. Ofisine gidip Rusty'i alıyorum, o da sandalyeden atlıyor, boyama kitaplarını gökkuşağı sırt çantasına tikiştiriyor ve neredeyse zıplayarak kapıdan çıkıyor.

"Su parkına gidebilir miyiz?" diye soruyor, devasa tankların arasında dolanırken, hepsinin içinde bir şeyler fokurduyor.

"Hiç sanmıyorum," diyorum.

"Sahile gidebilir miyiz?"

Sahil dört saat uzaklıkta.

"Muhtemelen değil," diyorum ona.

Ofluyor. Bir köşeyi dönüyoruz ve Daniel yine orada.

"gidebilir miyiz?" Rusty bana sordu. "*Lütfen?*" Daniel kaşlarını çatarak, "Hayır," diyor.

Rusty, "Charlie'ye sordum," diyor.

"Burada otorite o," diyorum. "Üzgünüm, ufaklık."

Dramatik bir şekilde iç geçiriyor ve gözlerini deviriyor. Daniel ve ben karşılıklı bakışıyoruz. "Hiçbir şey yapamıyorum," diye mırıldanıyor, yere tekme atarak.

"Charlie'yle iyi eğlenceler," diyor Daniel, surat asmasına rağmen eğilip başının üstünü öpüyor. "Eğer geri dönmezsem, seni yatağına yatıracak, tamam mı?"

"İyi," diye mırıldanıyor, hâlâ başını kaldırmıyor.

"Hadi," dedim. "Yapacak eğlenceli bir şeyler buluruz. Hoşça kal," diyorum Daniel'a ve hızlı bir öpücük için eğiliyorum.

Çabuktan bir saniye daha uzun. Tamamen iffetli ve uygun, ama oyalanıyoruz. Geri çekildiğimizde, aşağı bakıyorum.

Rusty bana yarı huysuz, yarı şaşkın bir yüz ifadesi takınıyor ve gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Rusty benden önce park yerine gelirken "Hoşça kal," diye yankılanıyor.

"*Hadi* ama," diyor arka koltuktan, küçük, hala hafif huysuz yüzünün dikiz aynasında olduğu yerden. "Kayan kayalar o kadar da önemli değil. Oraya herkes gider. Valerie oraya her zaman gidiyor ve takla bile atamıyor."

Daniel'in arabasının sürücü koltuğunun altına uzanıyorum ve bir ayak kadar öne kaydırıyorum, sonra direksiyon simidindeki kolu çevirip onu da ayarlıyorum.

"Baban hayır dedi," diyorum, içten içe onunla aynı fikirde olsam da.

Kayan kayalar tam olarak budur: dağ derelerinden doğal bir kaydırak oluşturan bir grup büyük, yassı kaya. Mayonuzun üzerine sağlam bir şort giydiğiniz sürece oldukça zararsızdır ve *gerçekten* eğlencelidir.

"Babam benim bir bebek olduğumu düşünüyor," diye hayıflanıyor. "Kendi sandviçlerimi kesmeme bile izin vermiyor. *Tereyağı bıçağıyla.*"

"Parka gitmek ister misin?" diye sordum. "Sanırım," diye mırıldandı.

"Flintburg'da kale şeklinde olana ne dersiniz?" Bir saat uzaklıkta olmasına rağmen teklif ediyorum.

Rusty sadece iç çeker.

"Evimin yakınındaki iyi," diyor. "Bebekler bile kayan kayalara gidiyor. *Birinci sınıf öğrencilerinin bile gittiğini biliyorum.*"

"Hayır," dedim.

"Babama söylemek zorunda değiliz," diyor öne doğru eğilerek. "Charlie, kayalıklara gidersek ona söylemeyeceğime *söz veriyorum*. Asla bilmeyecek. Yemin ederim ve ölmeyi umuyorum. Eli Amca bana iş yerinden her zaman düğün pastası getirir ve babam bunu *hiç öğrenmedi.*"

Dikiz aynasından onun küçük, ciddi yüzüne bakıyorum.

Daniel düğün pastasını biliyor. Yıllardır biliyor. Rusty'ye söyleyecek cesaretim yok.

"Eyalet fuarındaki gezintilerden hiç bahsetmedim," diye kandırıyor.

"Rusty, şunu," diyorum iç çekerek.

Çok üzgünüm, çünkü ben de park yerine kayalıklara gitmek isterdim. Dışarısı sıcak. Onlar eğlenceli. Park biraz ezik ve ayrıca Rusty'nin canı yanmaz.

Beş dakika kadar sessiz kalır, sadece pencereden dışarı bakar ve kendi kendine düşünür.

Sonra, en sonunda, tekrar konuşur.

"Sen ve babam birlikte mi yatıyorsunuz?"

Hakkımı yemeyeyim, tepki vermedim. Direksiyonu bir tarafa kırmıyorum, *ne? diye* bağırıyorum. Bu soruya hazırlıksız olmama rağmen nefes bile almadım.

Onun yerine duruyorum. Sabit kalıyorum. Dikiz aynasından onun son derece ciddi yüzüne bakıyorum ve Rusty'nin saygıyı ve doğru cevapları hak eden genç bir kadın olduğuna karar veriyorum.

"Evet," dedim.

"Huh," diyor düşünceli bir şekilde, sonra tekrar pencereden dışarı bakıyor. Bekliyorum.

"Ne var ki?" diyor sonunda.

"Birlikte uyumak mı?" Hâlâ mükemmel sakinliğimi koruyarak soruyorum.

"Evet," diyor. "Uyumak *sıkıcı*. Neden dışarı falan çıkmıyorsun?"

Tam o anda, bir seçim yapıyorum.

Örtmeceleri açıklamamayı seçiyorum. Ona *birlikte yatmanın* aslında *seks yapmak* anlamına geldiğini söylememeye karar verdim, çünkü henüz bunun ne olduğunu bildiğini sanmıyorum ve ona burada, şu anda, bu araba yolculuğunda söylemeye hazır değilim.

Yaptığım tek açıklama "Yetişkinler tuhaftır, sanırım" oldu.

"Birlikte uyurken çıplak mısınız?" diye soruyor yüzünü buruşturarak.

"Valerie yetişkinlerin birlikte çıplak uyuduğunu söylüyor."

Önümdeki çift sarı çizgiye bakıyorum ve uzun bir süre seçeneklerimi değerlendiriyorum. Sonra derin bir nefes alıp tekrar dikiz aynasına bakıyorum.

"Eğer seni kayalıklara götürürsem, babana söylemeyeceğine *söz verir* misin?"

İŞE YARIYOR.

Rusty tüm araba yolculuğu boyunca seks hakkında başka bir soru sormuyor, mayomu almak için benim evime ve mayosunu almak için *onun* evine gitmemiz gerekmesine ve her şey sonsuza kadar sürmesine rağmen.

Kayalıklar ormanın içinde yarım millik bir yürüyüş mesafesinde ve sanırım Rusty yol boyunca zıplıyor, sonunda gidebileceği için adeta bulutların üzerinde süzülüyor. Zıplıyor. Sıçırıyor. Havlusunu kullanarak *Korkunç Geyik* adlı orman temalı bir süper kahramanmış gibi davranıyor.

Biz geldiğimizde orada birkaç kişi daha vardı ve çoğunu tanıdım ama çok fazla değil. Hiçbirinin Daniel'ı beni ispiyonlayacak kadar iyi tanımadığından eminim, yani sorun yok.

Havlularımızı kayaların üzerine seriyoruz. Islanmak için dipteki havuza atlıyoruz, Rusty soğuktan çığlık atıyor ve Daniel'in dün gece beni dereye attığını bir kez bile düşünmüyorum.

Aslında, dün gece olan tek bir şeyi bile düşünmüyorum. Ay ışığından başka bir şey olmadan çırılçıplak süzülüşünü izlemeyi değil. Beni omzunun üzerinden atıp suya atmasını da.

Ve kesinlikle dışarıda kayaların üzerinde sevişmeyi düşünmüyorum, hava serin ve vücudu saf ateş.

İçeri girdiğinde, ona kaya kaydırığının tepesine giden en iyi yolu gösteriyorum, çünkü nasıl gideceğinizi bilmiyorsanız zor olabilir.

"Pekala," diyorum ona, tepede oturmuş, başka bir çocuğun kayalardan kayıp aşağıya inişini izlerken, dipteki havuza yuvarlanırken zevkle çığlık atarken, "Önce sen mi gitmek istersin yoksa ben mi gideyim?"

Dudağını ısıyor, gergin, su ayakkabısı giymiş ayaklarını kayalara vuruyor. "Sen git," diyor.

Suyun üst havuzdan çıktığı çukura onun üzerinden tırmanıp kıcımı sokuyorum.

"Dipte görüşürüz!" Diyorum, .

Vay anasını, çok eğlenceli. Beş saniye içinde bitiyor ve ben heyecandan nefessiz kalmış bir halde burnuma kadar su içinde havuzun dibine doğru sıçırıyorum. Yüzeye çıkıp Rusty'ye el sallıyorum, o da bana el sallayıp pozisyonunu alıyor.

Bir an için kalbim sıkıştı. Sprucevale'deki herkesin çocuklarını buraya götürmesi buranın *güvenli* olduğu anlamına gelmiyor. Bir grup kayadan dereye kaymak her zaman *güvenli* değildir ve bir an için onu buraya götürmenin aptallık olup olmadığını merak ediyorum, ama sonra o itiyor.

Ve yol boyunca zevkle çığlık atıyor.

Dibe vurduğunda onu yakalıyorum, manyak gibi gülüyor.

"Yine!" diye çığlık atıyor, kollarımdan sıyrılıyor ve çoktan kayalara tırmanmaya başlıyor.

Kaydıraktan yirmi, belki de yirmi beş kez iniyordur. Aşağıdan suya iner inmez tekrar tepeye doğru koşmaya başlıyor, tırmanışta daha yavaş birinin arkasında kaldığında sabırsızlanıyor, tepeye ulaştığında kaydırakta başka biri varsa ayağını dramatik bir şekilde yere vuruyor.

Daha birçok kez aşağı iniyorum ama ona yetişemiyorum. Rusty'nin roket gibi bir gücü olduğuna yemin edebilirim ve bir süre sonra güneşe serdiğimiz havluya gidip oturuyorum.

Oturmak harika hissettiriyor. Ellerimin üzerine yaslanıyorum, güneşin beni ısıtmasına, göz kapaklarımdan arkasını aydınlatmasına izin veriyorum ve bu keyifli, mükemmel an dışında her şeyi temizlemeye çalışıyorum.

Masa zamanla bitecek. Bira fabrikası biraz bira kaybetti, ama iyi olacaklar. Crystal asla gözaltına alınmayacak.

Daha sorumlu davranacağım, düşüncesiz olmayı bırakacağım, yapmam gerektiği gibi bir şeyleri hatırlamaya başlayacağım. Bir kereliğine, her zaman yaptığım gibi akşam 9'da mesaj atmak yerine gelecek ay Elizabeth'e bir doğum günü hediyesi alacağım.

Bir çığlık beni güneşten sıırılsıklam olmuş hayallerimden koparıyor ve daha ne yaptığımı anlamadan ayağa kalkmış oluyorum, vücudumdaki her sinir canlı ve gergin, kalbim küt küt atıyor.

Bu Rusty ve feryat ediyor, ses acı ve ıstırap dolu ve dehşetin gidebileceğini bildiğimden daha derine iniyor ve oh *lanet* olsun nerede, boğuluyor mu, sıkıştı mı, kafasını çarptı ve beyin sarsıntısı mı geçirdi-

Onu gördüm. Kayalıkların üzerinde, yarı yolda ve yarım saniye sonra ona doğru tırmanıyorum, hayatımda hiç olmadığım kadar dehşet içindeyim, Daniel'in kendini bir dala saptığı zamandan ve garajın yandığını gördüğüm gece uyandığımdan bile daha fazla dehşet içindeyim.

"Rusty!" Ayağım kayar ve dizim bir kayaya çarpar, keskin bir kenar boyunca kayarken bile bağıriyorum, ama ayağa kalkıp ona doğru ilerlemeye devam ediyorum.

Oturuyor, bacaklarını iki yana açmış, bir yarısı akan suyun içinde, yüzü kıpkırmızı ve ağzı açık, çığlık atıp hıçkırırken ve sonra tekrar çığlık atarken yanakları çoktan ıslanmış.

Sol kolu dışarıda, sertçe vücudundan uzakta tutuyor ve *yanlış*. Nasıl yanlış olduğunu bile bilmiyorum - geriye doğru bükülmemiş, ikiye ayrılmamış

- Ama bir sorun var ve kirpi balığı gibi şişiyor.

"Ne oldu?" Ona ulaştığımda işe yaramaz bir şekilde soruyorum. Sadece hıçkırıyor ve hâlâ şişmekte olan kolunu uzatıyor.

Garip bir şekilde rahatladım. Onu kucağıma alıp ağlarken bile, kayalıklardan dikkatlice inerken insanlar etrafımızda toplanırken ve biri bana havlularımızı ve çantamı uzatırken bile, kan kaybından ölmediği, kafasını çarpmadığı, sadece bir kolu olduğu için rahatladım.

Daniel'in arabasına kadar hiç bu kadar hızlı yürümemiştim, bir omzumda hıçkıra hıçkıra ağlayan yedi yaşında bir çocuk varken bile yarı koşarak, nefes nefese ona iyi olacağını söylüyorum. Onu yükseltici koltuğuna oturtuyorum, kolunu bir havluyla sarıyorum, onu öpüyorum ve hastaneye gideceğimizi ve yakında biteceğini söylüyorum ve sonra Sprucevale General'e doğru deli gibi sürüyorum.

Bir odaya girene kadar, bir hemşire ve bir doktor başında beklerken, o hastane yatağında çok küçük görünürken ellerimin titrediğini fark ediyorum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DANIEL

Sprucevale General'ın acil servisinde, kalbim küt küt atarken, ellerim nemli bir şekilde yürürken, biri karnıma kazık saplamış gibi hissediyorum. Sanki biri boğazımdan aşağı uzanmış ve kalbimi ağzımdan yukarı çekmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum ve tüm organlarımı yerinde tutacakmış gibi tekrar tekrar yutkunuyorum.

"İşaret 132'ye giden bu yolu gösteriyor," diye sesleniyor Seth ve ben de onu takip ediyorum.

Charlie'nin sesi titriyordu, bir düzine kelimedden sonra telefonu kapatmama rağmen - *hey benim, Rusty iyi ama kolunu kırdı, acil servisteyiz* - ve bira fabrikasından dışarı fırladım, Seth neredeyse beni takip ediyordu.

Anahtarları elimden aldı ve arabayla buraya geldi. Aptal park yerini gezdi, resepsiyonla konuştu, hemşireleri büyüledi ve oda numarasını aldı, tüm bunlar olurken ben hiçbir şey düşünemiyordum ama *çok acıyor olmalıydı, umarım iyidir, Charlie'nin onunla olmasına sevindim* ve şimdi beni koridorda doğru odaya doğru itiyor ve perdeyi geri itiyorum ve işte oradalar.

"Merhaba baba," diyor Rusty ben içeri girdiğimde usulca. "Merhaba, Seth Amca."

Hastane yatağında o kadar küçük görünüyor ki, ciğerlerime hava kaçıyor. Yemin ederim her altı ayda bir tüm kıyafetleri eskiyor ve ona bakıp artık çok büyük, çok uzun, çok yetişkin olduğunu düşünmeye o kadar alıştım ki onu bu şekilde görmek beni acıma duygusuyla mızraklıyor.

"Merhaba tatlım," diyorum, yanına gelip hastane yatağının yanına, sandalyenin kenarına oturuyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Acıyor," diyor, sesi küçük, gözleri büyük. "Gerçi daha az acıyor."

Ön kolu bandajlarla sarılı bir şekilde desteklenmiş, geri kalan kısmına göre çok büyük görünüyor.

"Ona ibuprofen verdiler," diyor Charlie, hastane yatağının diğer tarafında, karşımda otururken. "Acil servis doktoru çoktan baktı ve spiral bir kırık olduğunu düşünüyor, bu yüzden muhtemelen alçıya almaktan başka bir şey yapmak zorunda kalmayacaklar, ama röntgenleri bekliyoruz."

Sadece başımı sallıyorum. Kendimi yeni çalkalanmış, köpüren ve patlamaya hazır bir kutu gazoz gibi hissediyorum.

"Oldukça sıkıcı," diyor Rusty iç geçirerek.

"Ne oldu?" Sonunda sordum. "Düştün mü?"

Geçen yıl oyun parkındaki dokuz yaşındaki bir çocuk Rusty'ye, salıncaktan atlayıp bir metre ötedeki çimlerin üzerine düşecek kadar yükseğe çıkabileceğini sanmadığını söyledi.

Yapamazsın ifadesi kızım için kedi nanesi gibidir. Ona bir şey yaptırmanın daha iyi bir yolu yok. Bileğini burktu ve bir hafta boyunca atel takmak zorunda kaldı.

Yine de çimlere kadar gelebildi.

"Um," diyor ve aniden gözlerimle buluşmuyor. "Evet. Düşüm." "Onu kayalıklara götürdüm," diyor Charlie.

Öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış ve bunu söylerken gözlerimin içine bakıyor, yüzü gergin, çizgili, bukleleri yarı ıslak ve yarı yırtık. Birden üzerinde bir hastane önlüğü olduğunu fark ediyorum, önü .

"Gidemeyeceğini söylediğimi sanıyordum," diyorum ve kendime bile şaşırtıcı derecede mantıklı geliyorum.

Charlie yutkunuyor, derin bir nefes alıyor, iki elini de saçlarını ehlileştirmeye çalışır gibi başına koyuyor.

"Sen yaptın," diyor. "Ve ben yine de onu aldım. Özür dilerim."

Rusty sadece beni izliyor, gözleri kızarmış, yüzü lekeli, saçları her yere dağılmış. Bir an için Charlie'nin onun gerçek annesi olduğunu düşünen oldu mu diye merak ediyorum.

Sadece başımı sallıyorum. Elimi tekrar saçlarımdan geçiriyorum, parmak eklemlerimi kırıyorum, içimde panikten ve sonra rahatlamadan doğan ani öfkeyi bastırmaya çalışıyorum.

"Tatlım, Seth amcanla biraz konuşabilir misin?" Uzanıp Rusty'nin saçlarını okşayarak soruyorum. "Charlie'yle bir dakika konuşmam gerek."

"Bu benim fikrimdi," diyor Rusty ısrarla.

"Biliyorum tatlım," diyorum, öne doğru eğilip saçlarını öpüyorum.

"Hemen döneceğiz," diyor Charlie ve ayağa kalktığı anda Rusty'başına bir öpücük bırakıyor, sanki normalmiş, doğalmış, binlerce kez yapmış gibi.

Rusty'nin odasından çıkıyorum, hemşire odasının önünden geçip koridorda ilerliyorum. Charlie'nin arkamda olduğundan oldukça eminim ama dönüp kontrol etmiyorum bile. Nereye gittiğimi bilmiyorum, sadece şu anda diğer insanların etrafında olmak istemediğimi biliyorum.

Sonunda bir köşeyi dönüyorum ve bir oyuk, pencereler, birkaç sandalye ve başka kimse yok ve duruyorum.

"Özür dilerim," diyor Charlie ben daha arkamı dönmeden.

Ağlamak üzere, çenesi sıkılmış, gözleri yaşlarla parlıyor.

"Zarar göreceğini düşünmemiştim," diyor Charlie. "Çocukken hep kayalıklara giderdim ve hiçbir şey .

."

"Ne oluyor lan?" Sözüünü

kestim. Sustu.

"Ciddiyim. Aklından ne geçiyordu?" Ona bir adım daha yaklaşarak soruyorum. Şu anda diken üstündeyim ve ona bağırarak, haykırmak, çığlık atmak istiyorum.

Gözlerini kapatıyor, başını sallıyor.

"Özür dilerim," diye tekrar fısıldıyor.

"Yarım saniye bile düşünmedin, değil mi?" Soruyorum, sesim hâlâ alçak ve tehlikeli. "*Bir saniye bile* durup düşünmedin mi, belki de Daniel'ın Rusty'nin bunu yapmasını istememesinin *bir* nedeni vardır?"

"Aşırı tepki verdiğini düşünmüştüm," diyor, çenesi tekrar sıkılıyor.

"Gitmesini istemedim çünkü onun yaşındayken Caleb aşağı inerken kolunu sıkıştırmış ve kırmıştı," diyorum. "On yaşındaydım ve nasıl çığlık attığını *hâlâ* hatırlıyorum Charlie."

"Ben kolumu hiç kırmadım," diye . "Kolunu hiç kırmadın.

Yüzlerce insan kayan kayalara gitti ve kırılmadı-" "Yine de gidemeyeceğini söyledim," diyorum.

"Ağaca tırmanmasına izin vermiyorsun," diyor Charlie. "Geçen yıl onu panayıra götürdüğümde atlıkarıncaya binmesini istemedin-"

"Bu şeylerin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun?"

"Bu bir atlıkarınca, Daniel! Saatte yarım mil hızla gidiyor ve gevşerse ya da bir şey olursa hemen *iniyorsunuz*" diyor. "Onu saramazsın

Pamuk. Dünyaya açılacak ve bazen canı yanacak ve siz onu korumak için her zaman yanında olamayacaksınız."

"Şimdi olmaz," diyorum. "O yedi yaşında, Charlie. Yedi. Diş perisinin gerçek olmadığını daha yeni anladı ve sen onun eline bıçak verip kayalardan atlamasına izin veriyorsun-"

"Bayıldı," diyor Charlie, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, sanki kendini koruyor. Giydiği hastane önlüğünün altında parlak bir şey görüyorum ve mayosunun hala üzerinde olduğunu fark ediyorum, şortun üzerine bir bikini üstü.

"Umurumda değil," diyorum ona.

"Geçen yıl panayırıdaki Scrambler'ı da çok sevdi" diyor. "Ve dönme dolaba. Bir de şu arabaya bindiğiniz ve çok hızlı bir şekilde daireler çizerek gittiğiniz, adı her neyse işte, o aleti."

Derin bir nefes alıyorum, hayal kırıklığımı, öfkemi dizginlemeye çalışıyorum. Bir yumruğumu alnıma koyuyorum, dönüyorum, birkaç adım uzaklaşıyorum, geri dönüyorum. Onun benimle aynı fikirde olmasını nasıl sağlayacağımı, istediği zaman istediği her şeyi yapamayacağını anlamasını nasıl sağlayacağımı bilmiyorum.

"Crystal'a söylemem gerek," diyorum basitçe.

Charlie'nin yüzündeki ifadeden onun da bunu düşünmediğini anlıyorum.

"Annesine söylemek zorundayım ve bu konu Salı günü mahkemede kesinlikle gündeme gelecek," diye devam ediyorum ve bunu söylerken olayın büyüklüğü yüzüme çarpıyor. "Tehlikeli bir şey yapmasına izin verdiğim için çocuğunun kolu kırılan baba olacağım. Zaten eli kesilen bir babayım ve bu iki şeyin de gelecek ay Colorado'ya gitmesi için neden olarak gösterileceğinden emin olabilirsiniz."

Charlie yutkunuyor, başka tarafa bakıyor. Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor, ama bu beni daha da sinirlendiriyor, çünkü bu saçmalığı yapıyor ve sonra da bunun için ağlıyor.

"Dün gece tutuklanabilirdik," diyorum, sesimi alçaltarak yaklaşıyorum.

"Virginia'da aleni çıplaklığın cinsel bir suç olduğunu biliyor muydun Charlie? Eğer bir kayıt defterinde olsaydım sence Rusty'yi tutma şansım ne olurdu?"

"Bunu düşünmemiştim," diye fısıldıyor.

Hadi canım.

"Onu kaybetmeme neden olacaksın," diyorum.

Charlie bana ona tokat atmışım gibi baktı. Önce bembeyaz oldu, sonra pembeleşti. Şişmiş gözlerini ellerinin topuklarıyla ovuşturuyor, sonra derin bir nefes alıyor.

"Hayır, yapmayacağım," diyor.

Sonra dönüyor. Koridorda kaçarcasına ilerliyor ve ben de virajı dönene kadar onu izliyorum.

Ona hala öfkeliyim: kendi kızımın arkamdan iş çevirdiği için, Rusty'nin yaralanmasına neden olduğu için, hayatında bir kez bile hiçbir şeyi enine boyuna düşünmediği için, hangi gün olduğunu asla bilemediği için.

Ve çok korkuyorum.

Charlie'ye aşık olmanın bedelinin Rusty'yi kaybetmek korkuyorum.

OceanofPDF.com

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

CHARLIE

BERBAT DURUMDAYIM. Asansördeki insanlar bana bakıyor - hıçkırıyor, sümkürüyor, bikini üstü ve şort üzerine hastane önlüğü giyiyor - ve hafifçe uzaklaşıyorlar.

Umurumda değil. Daniel haklı. Her konuda haklı, kayan kayalar, atlıkarınca ve çıplak yüzmek konusunda. Benim yürüyen bir felaket olduğum konusunda haklı, ben bir insan yıkım topuyum.

Ve Rusty'i kaybederse benim suçum olacağı konusunda haklı. Bıçak mı? O benim hatamdı. Kırık kol? Benim yüzümden. Neredeyse tutuklanıyordum?

Ben, ben, ben.

Daniel'ın hayatında yarım kalmış bir iş var ve onun adı Charlotte McManus. Birkaç saat önce park ettiğim yere geldiğimde, Daniel'ın arabası orada duruyordu ve bir an için kafam karıştı ve sonra arabaları değiştirdiğimizi hatırladım

Rusty'nin yükseltici koltuğu yüzünden, ve her şeyi siktir et.

Yükseltici koltukları siktir et. Arabaları sikeyim. Dağ derelerindeki kayaları sikeyim, kırılan kolları sikeyim ve en çok da benim hakkımda haklı olduğu için Daniel'ı sikeyim.

Bir an için arabasını almayı ve Rusty'yi birkaç saat içinde bıraktıklarında ne yapacağını düşünmesini sağlamayı düşünüyorum. Kahretsin, muhtemelen yapacağımı düşündüğü şey bu, çünkü *Daniel*'ın arabasının ve anahtarlarının bende olduğunu hatırladığından eminim ve *Daniel* muhtemelen her ihtimale karşı her zaman yedek bir set bulunduruyordur.

Eminim *Daniel*'ın eve dönmek için yedek bir planı vardır çünkü Rusty'nin hala yükseltici koltuğa ihtiyacı olduğunu unutmamı bekliyor ve benim onun arabasını alacak kadar beyinsiz ve bencil olduğumu düşünüyor.

Sağa dönmesine çok az kalmıştı ama ben dönmedim. Arabanın yanına çömeliyorum ve anahtarlarını arka yolcu tarafındaki lastiğin üstüne koyuyorum, lastikten yayılan ısı

siyah kauçuk.

Sonra Seth'e mesaj atıyorum çünkü hâlâ yukarıda olduğunu biliyorum ve şu anda Daniel'a mesaj atmayı kaldıramam. O bana cevap yazamadan telefonumu kapatıyorum.

Sonra dönüp eve yürüyorum, üzerimde hala mayo ve hastane önlüğü var. Eğer geri isterlerse, bir hemşire beni kovalayabilir.

PAZAR SABAHİ, kapım çalındı. Hâlâ yatağımdayım, başımı yastığa koymuşum ve istemediğim için komodinin üzerindeki bir yığın eşyaya bakıyorum.

Berbat ettim. Haftanın günlerini bile takip edemeyen sorumsuz bir aptal olduğum için Rusty'nin iki kez yaralanmasına neden oldum. Sprucevale kasabasını henüz yakmamış olmam bir mucize.

Peki sorumsuz aptallar ne yapar? Bütün gün yatakta kalırlar.

Her kimse tekrar çalıyor. Daniel değil, çünkü o böyle vurmuyor - onunki her zaman sert bir vuruş, bu ise daha sabırsız, biraz daha yumuşak bir *vuruş*.

Üçüncü kez duyduğumda, bunun kız kardeşimin kapıyı çaldığını ve şu anda cevap vermesem bile ondan kaçamayacağımı fark ediyorum, bu yüzden yataktan çıkıp ne istediğine bakabilirim.

"Merhaba!" diyor kapıyı açtığımda ıslıl ıslıl. "Birisi okulun bağış kutusuna tam üç yüz tane bıraktığı için yeniden kullanılabilir market poşetlerinden isteyip istemediğine bakmak için uğramıştım - iyi misin?"

"Ben iyiyim," diyorum, kapı çerçevesine yaslanarak.

"Uh huh," diyor, sesi hiç ikna olmamış gibi çıkıyor. "Mayo mu giyiyorsun?"

Dün gece soyunmayı başaramadım, sadece yatağıma uzandım ve daha sonra uyandım.

"Bu denediğim yeni bir şey," diyorum.

"Yüzünüzün sadece bir tarafında güneş yanığı olmayı da deniyor musunuz?" diye soruyor.

Ellerimi yanaklarıma götürdüm. Yüzümün sol tarafı sağ tarafına göre daha sıcak. Muhtemelen dün eve doğru yaptığım iki millik yürüyüşten kaynaklanıyor.

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

"Güneşin altında mı uyuyakaldın?" diye soruyor, gözlerini şüpheyile kısararak. "...evet," diye yalan söylüyorum.

"Nerede?"

"Dışarıda."

"İçeri girebilir miyim?" diye soruyor, başını bir yana eğerek.

İçeri gelmesini istemiyorum. Bana aptal çantaları vermesini ve sonra gitmesini istiyorum ve mayomla yatağıma geri sürünmek ve geri kalan zaman boyunca kendimi kötü hissetmek istiyorum.

Onun yerine Elizabeth kapıyı iterek açar.

"Başka şekilde ifade edeyim," diyor. "İçeri geliyorum."

Beni mutfak masasına oturttu ve kahve yaptı. Bir yığının içinde rahat bir tişört buluyor - muhtemelen temiz bir yığın ama %100 emin değilim - ve üzerime geçiriyor. Buzdolabımı yağmalıyor ve bize kahvaltı hazırlıyor ve buzdolabımdaki malzemelerin ne kadarının son kullanma tarihinin geçmiş olduğu hakkında yorum bile yapmıyor.

"Her şeyi ettim," diyorum, yarısı yenmiş bir tabak yumurta ve tostı iterek, diğer elim yarı içilmiş bir fincan kahveye kilitlenmişken. "Tanrım, her şeyi berbat ettim."

Derin bir nefes alıyorum ve ellerimin topuklarını tekrar gözlerime bastırıyorum, sanki gözyaşlarımı engelleyebilmişim gibi, ama tek düşünebildiğim her şeyi berbat *etmemenin* ne kadar kolay olabileceği ve bunu nasıl yapmadığım.

Masanın karşısında Elizabeth kahve fincanını hafif bir *şangırıtıyla* yere bırakıyor. "*Hayır* demen gerekiyordu, *demedin Charlie*," diyorum ona.

"Belki de

Sonsuza kadar kızgın kalmayacak, seni affedecek, aşk her şeyin üstesinden gelecek, bunun gibi şeyler."

Onun yerine "Mola ne kadar kötüydü?" diye soruyor. "İstediğim gibi değildi."

"Özür dilerim," diyor.

"Sadece ince bir kırıktı," diyorum hâlâ gözlerimi ovuşturarak. "Elini uzattı ve bir an için iki taşın arasına sıkışıp yanlış yöne doğru sarsıldı."

Elizabeth nefesini içine çekiyor ve ben de Rusty'nin çılgınlığını, kalbime bir buz saçağı gibi saplanışını düşünüyorum.

"Bileğimi bu şekilde burktum," diyor kesin bir ifadeyle.

"Sıkıştı mı?"

"Kayan kayalarda," diyor. "Pistin dışına doğru kayıyordum, bu yüzden bir kayaya tekme attım, ancak ayağım sıkıştı ve yanlış yöne doğru çekildi. Annem neredeyse kalp krizi geçirecekti, doktorlara elli kadar röntgen çekti çünkü ayağımın kırıldığına inanıyordu ama kırılmamıştı."

"Annemi aradın mı?" Bir adım geride olduğumu hissederek soruyorum.

"Beş yaşımdaydım," diyor Elizabeth. "Bizi götüren oydu. Bunu hatırlamıyor musun?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Sanırım sadece iki yaşımdaydın," diye düşünüyor. "Kendimi daha iyi hissetmem için bana pelüş tavşanın Arthur'u vermiştin, ama ben çok huysuzdum ve sana tavşanların aptal olduğunu ve kendi kakalarını yediklerini söyledim ve bu konuda büyük bir kavga ettik."

Alaycı bir tavırla, "Bu hiç bize benzemiyor," diyorum ve Elizabeth gülüyor.

"Hadi," diyor, ayağa kalkıyor ve yarısı yenmiş tabağımı alıyor. "Onu bitir ve git üzerine gerçek kıyafetler giy. Güneş kremi de sür."

"Neden?" Kahvemden bir yudum alarak soruyorum.

"Çünkü gidip eğlenceli bir şeyler yapacağız, salak herif," diyor. "Gel hadi."

Boş kahve fincanını lavaboya koyarken ve o suyu açarken nefesimin altında "Otoriter," diye mırıldanıyorum.

"Bana ne istersen söyle, sadece git ve yirmi dört saattir giydiğin mayoyu değiştir," diyor.

Ben yaparım.

Büyük kız kardeşler, dostum.

"BU NASIL APTALCA OLMAZ?" Çimenli bir tepenin zirvesine tünemiş devasa lastiğe bakarak soruyorum.

Elizabeth gözlerini deviriyor.

"Sadece bin, ezik," diye gülüyor.

"Bunu nasıl öğrendin?"

"Jeff'in öğrencileri," diyor biraz kaçamak bir ifadeyle. "ama, eğlenceli." "Nereden biliyorsun?"

Elizabeth omuz silkip sırtıyor, ben de gözlerimi kısıyorum. Kocas1 Jeff de Sprucevale Lisesi'nde İngilizce öğretmenliği yapan bir öğretmen.

"Hangi öğrenciler?" Talep ediyorum. "Üniversiteye hazırlık sınıfı mı yoksa telafi sınıfı mı?"

"Fark eder mi?"

"Evet," diyorum, Elizabeth'in yan durduğu, çapı benim boyumdan yaklaşık altı santim daha az olan eski traktör lastiğine bakarak.

"Dinle Chuck," diyor iç geçirerek. "İngilizce dersini *alan* çocuklar nasıl eğleneceklerini biliyorlar."

Bir öğretmen olan kız kardeşimin bana bunu söylediğine inanamıyorum. "Sen en kötü rol modelsin," diyorum ona.

"Üniversiteye hazırlanan çocuklar bundan dört yıl sonra çok daha iyi vakit geçiriyor olacaklar" diyor. "Ama traktör lastiğiyle tepeden aşağı yuvarlananlar onlar değil."

"Ama yapmam gerektiğini düşünüyorsun."

"Bence erkek arkadaşının şu anda biraz sinirli bir pislik gibi davrandığı gerçeğini aklından çıkarmalısın" diyor.

Midem sıkışıyor. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, başka tarafa bakıyorum ve kafamın içindeki ses *onun bir pislik olmadığını, haklı olduğunu* söylüyor *çünkü sen asla onun ihtiyacı olan şey olamazsın*.

"Chuck," diyor Elizabeth. "Kahretsin, Chuck, özür dilerim. Gel buraya."

Dev lastiğin ortasına doğru eğiliyor ve lastik benden uzaklaşp *bir gümbürtüyle* yere çarpıyor.

Lastiklerden inip kollarını bana doladığında "Artık arkadaş bile olamayız" diyorum, sesim sonuna kadar yükseliyor. "Ben onun çıplak halini öğrendikten sonra nasıl arkadaş olabiliriz ki?"

Beni tutuyor, ileri geri sallıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, bir eliyle saçlarımı okşuyor.

"Çok aptalcaydı," diyorum. "Bütün bu olanlar çok aptalcaydı. Yani, mahkemede kim yalan söyler ki zaten? *Aptalca*. Ve bunu edeçeğimi söylemek aptalcaydı ve sonra ona gerçekten aşık olmak aptalcaydı, çünkü biliyorsun, eğer gerçek olsaydı, bunu yıllar önce yapardık-"

Ara veriyorum, havayı içime çekiyorum.

"Şart değil," diyor Elizabeth. "Bir tekmeye ihtiyacın vardı."

"Hâlâ Crystal'la evlenmiş olmayı diliyor," diyorum aniden, ne olacağını bile bilmeden dökülüyor kelimeler ağzımdan, mesela

Birinin elinde bir ip varmış ve onu çekiştiriyormuş. "Bir gece sarhoş oldu ve bana onunla evlenmesi gerektiğini düşündüğünü, böylece bir köpekleri ve bir çitleri olabileceğini söyledi."

Tekrar nefes nefese kalıyorum, çünkü kendimi kontrol etmeye çalışıyorum, kız kardeşimin içine girmemi istediği bu dev kamyon lastiğinin yanında tekrar hıçkırarak hıçkırarak ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Öyle mi dedi?" diye soruyor, sesi gerçekten şaşkın geliyor. "Crystal hakkında mı?" Sadece başımı sallıyorum. Tekrar derin nefes alıyorum, kontrolümü korumaya çalışıyorum.

"Daniel Loveless, beş para etmez bebek annesiyle evli olmayı dilediğini mi söyledi?" Elizabeth diyor. "*Bu* sözleri o mu söyledi? Sana mı söyledi?"

Biraz telaşla kız kardeşime bakıyorum. "Cinayet sesini kullanma," diyorum.

"Birini öldüreceksem cinayet sesimi kullanırım," diyor. "Hadi ama. Otur."

Beni çimlerin üzerine çekti ve ben de aşağı yukarı çöktüm, bu devasa lastiğin sıcak kauçuğuna yaslandım. Burası asfalt, toprak ve çimen gibi kokuyor ve Elizabeth yere çöküyor, bir kolunu omzuma doluyor.

"Öyle demedi," diye itiraf ediyorum. "Sadece bir şekilde söyledi, birinin ne demek istediğini söylemediği ama senin yine de anlamam gereken şey nedir?"

"Alt metin mi?"

"Evet, bunu alt metinde söyledi," diyorum. "Sanki onu hamile bıraktığında evlenseydi her şeyin harika ve mükemmel olacağını, Rusty'yi seveceğini, ailece film geceleri falan yapacaklarını, okul aile birliğinde olacağını, kurabiye pişireceğini, kazak öreceğini ve Disney World'e tatile gideceklerini falan düşünüyor."

Elizabeth bir an sessiz kalıyor, kolu bana sarılıyor, parmakları saçlarımda hafifçe geziniyor.

"Aletin *o kadar* güçlü olduğunu mu sanıyor?" diye soruyor ve ben homurdanıyorum. O kadar sert homurdanıyorum ki burnumdan sümük geliyor ve onu çimlere siliyorum, iğrenç bir şey.

"Bütün erkekler öyle değil mi?" Sesim titreyerek söylüyorum.

"Doğru," diyor. "*Sana* örgü örmeyi onun siki mi öğretti?" Sadece başımı sallıyorum.

"Henüz bir köpek ve bir çit fişkırmadı mı?"

"İğrençsin."

"Sümüğümü çimlere silen ben ," diyor nazikçe.

"Okul aile birliğine katılıp kermes düzenleyemem," diye iç geçiriyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. "Çoğu zaman hangi gün olduğunu bile hatırlayamıyorum, Betsy. Rusty'nin kolunu kırdım ve o benden bıçak aldı-"

"Senin hatan değil," diye araya giriyor.

"-ve Daniel'ı neredeyse cinsel suçlular siciline kaydettiriyordum-"

"Bu da muhtemelen doğru değil."

"Ve... o haklı," diyorum. "Rusty'yi onun elinden alacağım." Beni kendine çekti, başımın üstünü nazikçe öptü.

"Kızamıyorum bile," diyorum.

Uzun bir süre sessiz kaldık. Kuşlar cıvıldıyor. Birkaç başıboş bulut güneşin üzerinden geçiyor. Rüzgar çimenleri dalgalandırıyor.

"Hâlâ velayet duruşmasına gidecek misin?" diye soruyor sonunda.

"Neden, Rusty'nin kolunu nasıl kırdığımı herkese bizzat anlatabilsin diye mi?" Ben de diyorum ki. "Crystal velayeti aldığı anda yargıç beni gösterip Daniel'a kızının gitmesinin özellikle benim suçum olduğunu söyleyebilsin diye mi? Oh Tanrım."

Ona sokuluyorum. Elizabeth iki kolunu da bana doluyor ve ben hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

BÖLÜM OTUZ ALTI

DANIEL

"BABA!" Rusty sesleniyor.

Derin bir nefes alıyorum, elim hâlâ onun kapı kolunda, sonra tekrar açıyorum. "Evet?"

"Bir bardak suya ihtiyacım var."

"Komodininin üzerinde bir bardak var," diye ediyorum.

Karanlıkta yatağın içindeki küçük formunu zar zor seçebiliyorum, vombat Astrid bir tarafa sokulmuş, parlak yeşil alacası yorganın üstünde.

"Bu eski."

"Kuponunuzu bunun için mi kullanıyorsunuz?" Ben soruyorum.

Aslında bu fikri bale annelerinden birinden aldım. Rusty ışıklar söndükten sonra milyonlarca şey isteyerek yatma vaktiyle savaşmayı seviyor, bu yüzden ona bir kez kullanmasına izin verilen bir kupon verdim ve hepsi bu. Yatma vaktinden sonra tek bir şey isteyecek ve sonra uyumak zorunda kalacak.

Tabii ki, şimdi kırık bir kola sahip olmanın ikinci bir kuponu hak edip etmediğini merak ediyorum, suçluluk duygusu göğsümün derinliklerinde kıvrılıyor, Charlie'ye olan öfkeyle iç içe geçiyor, çünkü özellikle *kayan kayalar yok* demiştim ve o hala rüzgara karşı dikkatli davrandı ve şimdi Rusty ödüyor-

"Evet," diyor. "Kendim alabilir miyim?" Odasına giriyorum ve bardağı alıyorum.

"Hayatta olmaz ufaklık," diyorum, çünkü aslında neyin peşinde olduğunu biliyorum - amcalarının çoğu Pazar Yemeği'nden sonra hâlâ alt katta ve onsuz eğlendiklerini sanıyor. "Hemen döneceğim."

Ben çıkarken Rusty dramatik bir şekilde iç geçiriyor ama çok fazla koymuyor. Mutfağa gidip ona yeni bir bardak getiriyorum.

Oturma odasına geri döndüğümde herkesin sessiz olduğunu ve bana baktığını fark ediyorum.

"Ne?" Ben soruyorum.

Levi, Eli, Seth ve annem kaşlarını kaldırıp aynı şekilde başlarını sallıyorlar. Belli ki bir şeylerin peşindeler.

"Elbette," diyorum ve Rusty'ye taze su vermek için yukarı çıkıyorum.

Uyumayı ertelemek için elinden geleni yapıyor: Büyükannesine tekrar iyi geceler gerekiyor. Çorap istiyor. Pantolonu kaşınıyor. Başka bir pelüş hayvana ihtiyacı var, Seth'e *gerçekten önemli* bir şey söylemesi gerekiyor, sütü dışarıda bırakmış.

Her şeyi kapatıyorum, onu bir kez daha öpüyorum ve itirazları üzerine kapıyı kapatıyorum.

Genelde yapmam. Genelde ona karşı biraz daha sabırlıyım ama bu gece değil. Charlie'nin bıçak olayından sonra kolunu kırdığı ve neredeyse bizi tutuklattığı dünden sonra değil.

Charlie'yi ağlattıktan ve benden öyle kaçtıktan sonra olmaz. Onun gidişini izlerken sanki biri odadaki tüm havayı emiyormuş gibi hissettikten sonra olmaz.

On dakika sonra Seth odadan çıktı ve anahtarlarımla geri geldi. Charlie *ona* mesaj attı. Anahtarlarımı geri vermek için bana mesaj bile atmadı ve eve nasıl geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Kendime umursamadığımı söylüyordum.

Oturma odasına geri döndüğümde hepsi hâlâ orada oturuyordu ve ben de olduğum yerde kalakaldım.

"Ne?" Tekrar soruyorum, kastettiğimden daha sert bir şekilde, ama hepsi beni ucube gösterisinin son üyesiymişim gibi izliyor ve ben bunu aştım.

Kardeşlerim karşılıklı bakışıyor ve sonunda Seth omuz silkiyor. Bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum, sabrım bir ipe asılı, kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum.

"Sen," diyor bana doğru yürüyüp bir elini omzuma koyarak, "bizimle geliyorsun."

"Nereye geliyorsun?"

diye soruyorum. "Benim

evime," diyor Levi.

"Az önce kızımı yatağına yatırdığımı görmedin mi?" Başparmağımı omzumun üzerinden sallayarak soruyorum. "Ne istiyorsan onu yap-"

"Rusty bende," dedi annem. "Sen kardeşlerinin yanına git."

"Yapacak işlerim var," diyorum.

Levi'nin ormandaki kulübesine gitmek ve ne halt edeceğimi düşünüyorlarsa onu için hiçbir isteğim yok. Üst kata geri dönmek istiyorum.

Kendi odamdayım ve somurtmak, Charlie'ye kızmak, Salı günkü duruşma için endişelenmek ve Rusty ile ilgili suçluluk duygularımın içinde debelenmek istiyorum.

"Hayır, ," diyor Seth. "Sana kim sordu?"

"Seni kaldırıabiliriz," diye araya giriyor Eli. "Biz üç kişiyiz ve sen de bir kişisin."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, hayatımdaki herkese karşı duyduğum kızgınlık ve öfke içimi kemiriyor.

"Levi'nin evine gitmek istemiyorum," diyorum elimden geldiğince sabırlı ve yavaş bir şekilde. "Şu anda sadece yalnız kalmak istiyorum-"

"Büyüleyici," diye araya giriyor Seth.

Onu yumruklamayı düşünüyorum. O kadar sert değil, sadece defolup gitmesini sağlayacak kadar sert.

"Ne yazık ki, sizin için neyin iyi olduğunu bilme konusunda çok kötüsünüz, bu yüzden şimdi sorumluluğu biz alıyoruz," diye devam ediyor. "Ve sen de bizimle geleceksin."

Bir yüzden diğerine bakıyorum, hepsinde aynı ifade var: tam bir samimiyet.

Lanet olsun. Ciddiler. Eğer kendi irademle gelmezsem beni kaldırıp buradan götürmeye hazırlar. Bir an için içlerinden *birini* yumruklamayı düşünüyorum - hafif bir yumruk, kaldırıabilirler - ve sonra diğerleri beni yakalamadan önce yukarı kaçıp kapımı kilitlemeyi, ama bu taktiğin başarılı olma şansına sadece yüzde otuz veriyorum.

"Peki," diye mırıldandım ve kapıya yöneldim.

Levi şişeyi yeniden mantar haline getirip rafa geri koyarken önümdeki bardakta duran kahverengi sıvıya .

"Ne zamandır kendi viskinizi fiçıda yıllandırılıyorsunuz?" Koklayarak soruyorum. "Viskinizi *nerede* fiçıda bekletiyorsunuz?"

Güzel kokuyor. Beni Levi'nin dağcı kulübesine sürükledikleri için onlara kızgın olduğumu unutturacak kadar güzel.

Tamam, baraka değil. Aslında oldukça güzel bir ev ve kendisi inşa etti. Ama hala kızgınlım ve hiçbir yerde viski fiçıları görmediğime eminim.

"Yaklaşık beş yıldır," diyor. "Ve onu uygun bir yerde yaşılandırıyorum."

Anlayışsız olduğu için ona bir bakış attım ama yine de bir yudum aldım.

İyi bir şey. Biraz tuhaf - bir burbondan daha dumanlı, biraz tatlı ve belirgin bir ıslak kaya notası var - ama aynı zamanda lezzetli.

Bir yudum daha alıyorum. Hepimiz şöminenin etrafında toplanmışız, karşılıklı iki koltukta oturuyoruz, önümüzde bir sehpa var, şöminenin önünde ayı postundan bir halı var, ama neredeyse yaz olduğu için şu anda ateş yanmıyor.

Evet, vejetaryen Levi'nin ayı derisinden bir halısı var. Ayıyı kendisi vurmadı. Bu uzun bir hikaye. Adı Jebediah.

"Tamam," diyorum, koltuğuma yaslanıyorum, Eli yanımda. "Dur tahmin edeyim, Charlie'ye kızdığım için hatalı olduğumu düşündüğünüz için buradayım ve bana bunu aşmamı ve onu affetmemi söyleyeceksiniz, çünkü hepiniz onu seviyorsunuz, eğlenceli olduğunu düşünüyorsunuz ve etrafta dolaşmayı bırakmasını istemiyorsunuz."

Bir yudum daha alıyorum. Tuhaf/iyi dengesi iynin lehine dönmeye başlıyor.

Ayrıca buraya kendim gelmedim.

Eli ayaklarını uzun, parlak bir ağaç dilimi olan sehpaye dayayarak, "Yakınından bile geçmiyor," diyor. "Son yirmi dört saattir herkese tam bir pislik gibi davrandın ve annemin senin saçmalıklarına bir ara vermeye ihtiyacı var."

"Hıyarlık yapıyorum çünkü-"

"Kes şunu, neden hıyarlık yaptığını biliyoruz," diyor Seth, duruşu Eli'ninkine uyuyor. Ben de ayaklarımı masanın üzerine koyuyorum, sırf bu yüzden. "Umurumuzda değil, sadece annem seni dışarı kapıyı arkandan kilitlemeden önce evden çıkmanı istiyoruz."

"Charlie'ye istediğin kadar kızabilirsin," diyor Levi kendi viskisini yudumlarken. "Sadece etrafta tepinmeyi ve bardak altlığı kullanan insanları terslemeyi bırak."

"Özellikle *kayalıklara gitme* dedim," diyorum, Charlie hakkında konuşmadığımız gerçeğini görmezden gelerek. "Seth, sen de oradaydın. Bunu söylemedim mi?"

"Sen yaptın," diyor. " duydum." "Ve onu aldı!" Ben de diyorum ki.

"Kesinlikle," diye onaylıyor Seth.

"Ve şimdi kolu kırıldı ve Charlie ne halt etmek istiyorsa onu yapmaya karar vermeseydi kırılmayacaktı-"

"Yine de kırabilirdi," diye belirtiyor Levi. "Bir kolu kırmanın milyonlarca yolu var."

Seth gönüllü olarak, "Caleb, Darth Vader Lego'sunu ona geri vermediğimde benimkini kırdı," diyor.

"Bunu hak etmiştin," diyorum. "Ve bu bir kazaydı. Merdivenlerin tepesinde sana saldırdı çünkü yedi yaşındaydı ve sonuçlarını pek iyi anlamıyordu."

"Oysa Charlie Rusty'nin kolunu bilerek kendisi kırdı," diyor Eli alaycı bir şekilde.

"Söylediğim bu değil," diye tersliyorum ve uzun bir yudum daha alıyorum. Burbonun hafif bir adaçayı tadı da var... adaçayı mı?

"Levi bir bileğini diğer dizinin üzerine koyarak, "Herkes seni dinlese ve her zaman tam olarak senin dediklerini yapsa, hayat bir Norman Rockwell tablosu olurdu, çünkü her şeyin kontrolü tamamen sende olurdu," diyor.

"Açıkçası bunu söylemiyorum," diye devam ediyorum. "Ama o pervasız, düşüncesiz, Cuma gecesi neredeyse bizi tutuklatacak kadar dağınık biri-"

"Bekle."

"Ne?"

"Evet, o hikâyeye ihtiyacımız var," diye bitiriyor Seth, öne doğru eğilerek. "Daniel, eğlendin mi?"

Ona uzun uzun bakıyorum. Ya da denerim. Seth vazgeçmiyor. Sadece bekliyor, kadehi ellerinin arasında, öne eğilmiş.

"Asıl soru şu," diyor Levi. "Daniel elinde olsaydı eğlendiğini anlar mıydı?"

"Elbette," diyor Eli sırtarak. "Daniel bir zamanlar çok eğlenceliydi. Sence Rusty'yi nasıl yakaladı?"

"Hala belalı yılan dövmen duruyor mu?" Seth soruyor.

"Hâlâ *Serpens* takımyıldızının dövmesi var, evet," diyorum viski bardağımlı boşaltırken.

"Yılanlar belalı olduğu için aldığın yilandan mı bahsediyorsun?" Seth öyle diyor.

Hepimizin takımyıldızı dövmesi var. Caleb'in on sekizinci doğum gününde beşimiz birlikte yaptırık. Bende yılan *Serpens*, Levi'de karga *Corvus*, Eli'de ejderha ve kuzey yıldızı, Seth'te Akrep ve Caleb'de sekstant var, çünkü o her zaman bir inek olmuştur.

"En azından eski kız arkadaşımın almadım," diye karşı çıkıyorum. Seth'in yüzü donuklaşıyor. Herkes sessizleşiyor.

en az beş yıl geçmiş olmasına rağmen bunu söylediğime *hemen* pişman oluyorum. Sonra viski bardağını boşaltıyor.

"O zamanlar eski sevgilim değildi," diyor, yüzü aydınlanıyor. "Ayrıca, akrepler de kötüdür. Bize nasıl eğlendiğinizin hikâyesini anlatın."

Onlara anlatıyorum, çünkü çoğunlukla Seth'in eski sevgilisi Delilah'dan bahsettiğim için kendimi kötü hissediyorum: milkshake'ler, izinsiz girmeler, çıplak yüzmeler, Memur Sherman.

Barebacking ve zar zor paçayı kurtarmakla ilgili kısmı atlıyorum, çünkü aşırı paylaşım diye bir şey var.

Sözlerimi bitirdiğimde Levi ve Eli sırtıyor, Seth ise Noel sabahı gibi sırtıyor.

"Sen," diyor. "Çıplak. Dışarıda. *Başkasının mülkünde*. Tanrım, Daniel, bu sinyal vermeden şerit değiştirmek ya da kırmızı ışıktaki geçmek gibi gerçek bir kanun ihlalinin yaklaşık iki adım ötede."

"Tam bir pisliksin," diyorum ama o kalkıp raftan tuhaf viskiyi alıyor ve bardağıma dolduruyor.

"Değerlendirilmek üzere bir düşünce sunmak istiyorum," diyor Levi, koltuğuna bir tahtmış gibi yerleşerek.

"ol," diyor Eli.

"Sanırım Charlie'yi bu yüzden seviyorsun," diyor.

"Başımı belaya soktuğu ve Rusty'nin yaralanmasına neden olduğu için mi?"

"Daniel, bunu konuşmuştuk," diyor Eli. "Rusty salıncaktan düşüp kolunu kırabilirdi."

"Salıncakların altında kauçuk bir paspas var," diyorum.

"İstediğin kadar hıyarlık edebilirsin ama ne demek istediğimi anladığını *biliyorum*," diyor.

"Charlie'den hoşlanıyorsun çünkü o heyecan verici," diye devam ediyor Levi, Eli ve ben tartışmıyormuşuz gibi davranarak. "Eğlenceli biri. Tahmin edilemez biri. Seni çıplak gezilere ."

Seth bardağına doğru mırıldanarak, "de denebilir," dedi.

"Güvenlik, istikrar ve ellili yıllardan kalma bir Coca-Cola reklamına benzeyen bir ev hayatı istiyormuş gibi davransanız da, Charlie'nin yarısı kadar bile birini sevmediniz ve asla da sevmeyeceksiniz," diyor.

Sertçe yutkunuyorum ve Jebediah'nın camdan gözlerine bakıyorum, tüylü yüzü sonsuza dek bir hırıltı içinde donmuş. Levi haklı ve bu yüzden ondan nefret ediyorum ama en kötü kısmı bu değil. Asıl sorun bu değil.

"Rusty için kötü biri," diyorum sonunda, sesim kısık. "konuda ne hissettiğimin bir önemi yok, o değil - eğer Rusty için iyi değilse bir geleceğimiz olamaz."

Rusty."

Kısa bir anlık şaşkın bir sessizlik oldu ve başımı kaldırıp üç yüze baktım, hepsi de öne doğru eğilmiş ve bana iki kafam varmış gibi bakıyorlardı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Seth soruyor. "Bu," diyor Eli, Seth'i göstererek.

"Charlie, Rusty'yle harikadır," diye devam ediyor Seth. "Yani sıçıp batırdı. Bütün ebeveynler çuvallar."

Eli, "Bir keresinde gözüm morarmıştı çünkü babamın omuzlarına binmiştim ve o da beni bir kapı çerçevesine çarptırmıştı," diyor.

"Altı yaşındayken annem beni markette unuttu" diyor Levi.

Seth, "Babam bana bisiklet sürmeyi öğretirken kazayla bir ağaca çarpmıştım," diyor. "Ve bir keresinde anneme sürpriz yapmak için bir yaprak yığınının içine saklandığında annem seni tırmıkladığında kolunda kocaman bir yara oluşmamış mıydı?"

"Oh, hatırlıyorum," diyor Levi. "Tetanos aşısı olabilmek için hepimiz hastaneye gitmek zorunda kalmıştık."

"Velayet savaşı yapmıyorlardı," diye belirtiyorum. "Annemle babamın, mahkemede aleyhlerinde kullanabilmek için her şeyi berbat etmelerini bekleyen başka bir ebeveyni yoktu."

Sessizleşirler.

"Her şeyi berbat edemem," diyorum. "Ben zaten yanlış ebeveynim, onu zaten devlet okuluna gönderdim ve güvenli bir sitede yaşamıyorum ve ona bir midilli vermeyeceğim ve bir eşim yok-"

"Charlie'yi aldın," diyor Eli.

"Eşim değil, Eli," diyorum.

"Rustynin hayatında kendi annesinden daha fazla varlık gösterdi," diyor yumuşak bir sesle. "Sence diğer şeyler Rusty için önemli mi?"

"Bir yargıç için önemli," diyorum. "Onu göndermek istedikleri okulun üniversiteye kabul oranı doksan dokuz puan, geçen yıl Harvard'a *yedi*, Yale'e on çocuk göndermişler-"

"Ve Rusty neredeyse bir yaşındaydı ve siz onu aldığınızda bırakın emeklemeyi, kendi başına bile zar zor oturabiliyordu," diyor Eli, sesi yükseliyor. "Bu da dosyada var. Dosyada başka ne var biliyor musun? Bataklik Canavarı onu son bir yıl içinde yaklaşık altı kez görmüş."

"Onu arama-"

"Rusty burada değil, bu yüzden ona istediğim çöp anneyi çağıracağım, teşekkürler."

Nasıl olduysa viskim yine bitmiş. Ayağa kalkıyorum, sonra yalpalıyorum, beklediğimden daha sarhoşum.

Levi, "Her şey masada," diyor.

Daha çok döküyorum. Daha fazla içiyorum. Kardeşlerimle birlikte tekrar kanepeye oturuyorum ve başımı serin deriye yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

Ve Rusty'yi görüyorum, hastane yatağında çok küçük, ağlamaktan iri gözleri cam gibi, hala mayosunun içinde, sarılı kolunu kaldırmış beklerken alçı taktırmak için. Tek duyabildiğim onun yumuşak sesiyle *merhaba baba* demesi.

Charlie diğer yanında, diğer elini sıkıca tutmuş, bitkin ve dehşete düşmüş görünüyordu. Rusty'yi ormandan geri taşıyan, onu yükseltici koltuğuna oturtan, sakinleştiren ve hastaneye götüren kişi Charlie olmalıydı.

Birden aklıma geldi, oraya gittiğimde Rusty hala acı çekiyor olmasına rağmen ağlamıyordu. Acil serviste olmasına rağmen korkmamıştı, çıldırmamıştı.

Kolu kırılmış olsa da Rusty iyiydi ve bunun nedeni Charlie'nin orada olmasıydı. Çünkü Charlie'yi seviyor ve Charlie'ye güveniyor ve Charlie bazen aptalca şeyler yapsa da, Rusty'yi bir kez bile hayal kırıklığına uğratmadı.

"Uyuyor musun?" Levi

soruyor. "Hayır," diyorum.

"Bilgece tavsiyelerimizi dikkate alıyor musun?"

diye soruyor. Hiçbir şey söylemiyorum.

"Bu evet anlamına geliyor,"

diyor Seth. "Bu iyi bir

tavsiye," diyor Eli.

Sadece iç çekiyorum, sonra başımı kaldırıp viskiden uzun bir yudum daha alıyorum.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

CHARLIE

Yine mısır gevreği reyonundayım ve şu anda hangi antropomorfize çizgi film hayvanının istediğim şeker türüne sahip olduğuna karar vermeye çalışıyorum.

Hangi mısır gevreği göğsümdeki boş, kemirici hissi bastıracak?

Froot Loops hayatımın en önemli ilişkisini kötü bir kararla mahvettiğim için kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak mı?

Cookie Crisp zamanda geri gidip Rusty'yi oyun parkına götürmeme izin verecek mi?

Belki de çok karizmatik görünen Kaplan Tony, Daniel'e *ona bir şans daha ver* konuşmasını yapabilir.

Saat sabahın altısı. Dün gece Elizabeth'le geç saatlere kadar ayakta kalıp 7-11 otoparkında Slurpee içmemize rağmen gözüme uyku girmedi çünkü biz böyle klas insanlarız. Hâlâ duruşmaya gitmem gerektiğini düşünüyor. Ben aynı fikirde değilim ve bu benim hayatım olduğu için kararı ben vereceğim.

Sikerler. Lucky Charms istiyorum, çünkü o şekerlemeler çok lezzetli. Kollarım zaten dolu, çünkü bu sabah alacağım şeylerin miktarını yine küçümsedim, bu yüzden telefonumu Cheerios'un yanındaki rafa koydum, Lucky Charms'ı aldım, kutuyu bir kolumun altına soktum ve diğer elimde tuttuğum büyük tortilla cipsi paketleriyle raftan birkaç kutu Üzümlü Fındık ve Üzüm Kepeği'ni derhal düşürdüm.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum nefesimin altında.

Her şeyi yere koyuyorum. Mısır gevreğini alıp yerine koyuyorum. Lucky Charms'ı geri koyuyorum, neden orada olduğumu hatırlıyorum, tekrar alıyorum, kolumun altına sokuyorum, tortilla cipslerini, salsa sosunu ve queso sosunu alıyorum ve sonunda kasaya doğru manevra yapıyorum, plastik bir torba alıyorum çünkü *belli ki* yeniden kullanılabilir olanları unutmuşum.

Sonra acıma yemeğimi arabama koydum ve yola çıktım.

Telefonumu Cheerios'un önünde unuttuğumu fark ettiğimde öğlen olmak üzereydi. İş yerindeyim, yan sehpanın üzerinde bir kırlangıç kuyruğu eklemi şekillendiriyorum, aniden onu bir saniyeliğine bıraktığım sarı kutunun önünde otururken görüyorum.

Neden cebime koymadığımı bilmiyorum. Sadece koymadım.

telefonu ödünç alıp marketi arıyorum. Beklemedeyken 1970 yılından kalma rahatsız döşemeli sandalyede arkama yaslanıyorum, bir yay doğrudan popoma batıyor ve ofisi yöneten Donna'nın masasında tuttuğu bibloları bakıyorum. Bir tanesi seramik bir yangın musluğunun üzerine işeyen küçük bir seramik köpek ve neden böyle bir şey istendiğini merak ediyorum.

"Merhaba. Bayan?" diyor telefonun diğer ucundaki ses. "Kimse teslim etmedi ve mısır gevreği reyonunda telefon yok."

Bir an için sadece işeyen köpeğe baktım.

"Orada değil mi?" Yankıladım. Nedense bu aklıma gelmemişti - Sprucevale küçük, güvenli bir kasaba, bu yüzden işten sonra dükkana gidip telefonumu alacağımı düşünmüştüm.

"Üzgünüm," diyor. "Ama gören olduysa için bir duyuru yayınlayacağım."

Rahatsız koltuğumda arkama yaslanıyorum ve ağlamamak için elimden geleni yapıyorum çünkü *elbette* aptalca bir şey yaptım ve telefonumu kaybettim. Yani, sürekli yanlış yere koyuyorum - birkaç hafta önce ecza dolabımda buldum ve oraya koyduğumu hatırlamıyorum - ama ilk kez gerçekten *kayboluyor*.

Kahretsın. Şimdi, her şeyin , muhtemelen yeni bir telefona ihtiyacım var. "Teşekkürler," diyorum, ona ofis numarasını veriyorum ve telefonu kapatıyoruz.

Sonra tuvalete gidiyorum ilk defa iş yerinde ağlıyorum.

O gece Elizabeth kapımı çaldığında aptalca bir televizyon izliyordum. Tulumum hâlâ üzerimdeydi ve muhtemelen şu anda tüm dairemi talaşla kaplıyor olabilirdim ama bunu umursayacak durumda değildim.

"Ne?" Bağıyorum.

Kapı açıldı, çünkü kilitli değildi.

"Yine telefonuna cevap vermeyi bıraktın," diyor.

"Çalındı," diyorum, hâlâ kanepeye çökmüş vaziyette.

Elizabeth telaşla kaşlarını çatıyor ve içeri giriyor. Bir elinde kuru temizleme bezi vardır ve hafif plastik hışırdarak içeri girer.

"Ne oldu? İş yerinde mi çalındı? Arabanıza mı girildi?"

Sen-"

"Altı saat boyunca mısır gevreği reyonunda bıraktım ve biri onu aldı," diyorum.

Gözlerinin, üzerinde boş bir mısır gevreği kâsesi, gelişigüzel açılmış kocaman bir tortilla cipsi torbası ve bir kavanoz queso dip bulunan sehpa kaydığını görüyorum.

"Oh," diyor. "Umarım onu bulurlar. Bu berbat bir şey."

"Ben aradım. Aramadılar," diyorum.

"Gidip kendini kontrol ettin mi?"

"Evet," diyorum, kendimi biraz bıkkın hissederek. "Koyduğum yerde değildi, çünkü ya biri onu çaldı ya da gerçekliğimizin dokusunun geri kalanını etkilememiş gibi görünen çok küçük bir solucan deliğinden düştü, sadece benim telefonumu."

Tekrar iç geçiriyor, sonra yanıma geliyor, giysi çantasındaki kuru temizlemeyi sallayarak başımın üstüne bir öpücük bırakıyor.

"Özür dilerim," dedi. "Ama sana bir takım elbise getirdim."

Sonunda gerçekten de giysi çantasına baktım. Bütün gün dünyayı bir sis perdesinin ardından izliyormuşum gibi hissettim, sanki bir şey beni herkesten ve her şeyden ayırıyordu. Süslü bir duş kapısı ya da öyle bir şey.

"Teşekkürler," diyorum otomatik olarak.

Bir an duraksayıp elbiseye bakıyorum.

"...Neden?" diye soruyorum.

"Daniel'in yarınki duruşması için," diyor, sanki bunu konuşmuşuz, benim gitmeme karar vermişiz ve benim de bu olay için bana bir takım elbise ödünç vereceğinden haberim varmış gibi.

Sonunda koltuktan kalktım ve izlediğim değersiz reality şovu kapattım, boş mısır gevreği kasemi alıp mutfığa götürdüm.

"Gitmiyorum," diye sesleniyorum, onu lavaboya koyup diğer kâselerin üzerinde dikkatle dengeliyorum. "Sana söz veriyorum, eğer gidersem her şeyi daha da kötüleştireceğim, çünkü benim yaptığım bu ve Daniel onun için her şeyi daha da kötüleştirmeyi bırakmam gerektiğini açıkça belirtti-"

Elizabeth, "Daniel acil koridorunda söylediği şeyi söyledi," diyor. Oturma odama dönüyorum ve o hâlâ orada duruyor, yeni kuru temizlenmiş takım elbisesi bir parmağından sarkıyor. "Acil serviste kimse en iyi haliyle bulunmaz. Belki doktorlar ve hemşireler hariç, ya da en azından ben öyle umuyorum-"

"Kızını kaybetmesinin sebebi ben olmayacağım," diyorum.

"Charlie."

"Elizabeth."

"Gitmelisin," diyor. "Hiç Daniel'ın yalan söylemediğini kanıtlarsın."

"Öyleydi," diyorum ama o sadece bir elini havada sallıyor.

"Sadece teknik olarak," diyor.

"Bu yalan! Teknik olarak yalan söylemek yine de yalan söylemektir!"

Elizabeth dönüyor, odanın kapısına doğru yürüyor ve takım elbiseyi kapının üstünden sarkıtıyor.

"Gitmelisin," diyor basitçe. "Gideceğini söyledin ve şu anda daha büyük bir insan olup duruşmaya gitmelisin, Daniel daha sonra seninle bir daha konuşmasa bile."

Kapıda asılı duran takım elbiseye baktım. Elbette Elizabeth hem beni bir traktör lastiğinin içinde yokuş aşağı itmeye çalışacak hem de takım elbisesini bana ödünç vermeden önce kuru temizleme yapacak kadar sorumluluk sahibi olacaktı. Ona sahip olduğum için şanslı olduğumu bilsem de, şu anda hayatta benden çok daha iyi olduğu için ona kızgıyım.

"Bunu düşünceğim," diye yalan söylüyorum. Düşünmeyeceğim, çünkü gitmiyorum.

Gitmiyorum ve asla daha iyi hissetmeyeceğim, üzüntümün ve kendime acımamın içinde yuvarlanacağım ve popom kanepemle birleşene kadar Lucky Charms ve queso yiyeceğim ve aptal, sorumlu kız kardeşimin beni durdurmaya çalıştığını görmek istiyorum.

"Teşekkür ederim," diyor.

Sonra yanıma geldi ve beni kucakladı.

Şaşırdım. Ona tekrar sarılmam bir dakikamı alıyor. Onun saçları çiçek gibi kokuyor elbette, benimkiler de muhtemelen talaş kokuyor ama beni biraz daha sıkıyor ve sonra bırakıyor.

"Bittiğinde beni ara, nasıl gittiğini duymak istiyorum," diyor ve saçımı hafifçe karıştırıyor.

"Ben gitmiyorum ve telefonum da yok," diye hatırlatıyorum ona.

"Daniel'inkini kullan," diyor ve kapıma doğru ilerliyor. "Hoşça kal, Chuck. İyi şanslar. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye , Daniel'ın telefonunu kullanma kısmını görmezden geliyorum ve sonra kapı arkasından kapanıyor.

Takım elbiseyi alıp dolabıma koyuyorum ve sonra aptal televizyona ve queso sosuna geri dönüyorum.

Ben gitmiyorum.

Asla daha iyi hissetmeyeceğim.

Bu kanepeyle bütünleşeceğim ve bunu hak ediyorum.

O GECE ölü gibi uyudum ve alarmım telefonumda olduğu için geç uyandım. Olabildiğince hızlı duş aldım. Mısır gevreği yedim. Kapıdan koşarak çıktım, arabama atladım ve işe doğru yola koyuldum.

Tam yolu yarılamaştım ki önümde bir tavşan koşmaya başladı ve ben de frene bastım. Emniyet kemerimi takıp öne doğru atılıyorum, tüm vücudumu lastiklerimin altındaki etin mide bulandırıcı *gümbürtüsüne* hazırlıyorum ama o ses gelmiyor.

Bir saniye sonra tavşan yolun kenarındaki çimenlerin arasında kaybolur, muhtemelen az önce korkunç bir ölümle burun buruna geldiğinin farkında değildir.

Göğsüme inen bir yumruk gibi hissediyorum, sanki göğüs kafesim sıkılıyor, organlarım sarsılıyor ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyorum. Tam orada, yolun ortasında durmuşken, ölmeyen tavşan için, bana çok iyi davranan kız kardeşim için, kolu kırıldığı için çok cesur olan Rusty için ve en çok da üzgün olduğum ve en iyi arkadaşımı şimdiden özlediğim için histerik bir şekilde ağlamaya başlıyorum.

Birinin araba yoluna giriyorum, böylece artık yolda kalmıyorum ve orada en az on dakika kalıp ağlıyorum. Elizabeth'in haklı olup olmadığını merak ediyorum ve onun her zaman haklı olup olmadığını, belki de yeniden kullanılabilir çantalarını hatırlayabilen ve e-postalara hemen yanıt veren kız kardeşimi dinlemem gerekip gerekmediğini merak ediyorum.

Sonunda telefonuma uzandım ama orada değildi. Biraz daha ağlıyorum ama sonra geri dönüp Sprucevale'e gidiyorum ve patronumu arayıp korkunç bir gıda zehirlenmesi geçirdiğimi ve bugün işe gelemeyeceğimi söylemeden önce ankesörlü bir *telefon* bulmam gerekiyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

DANIEL

"BUGÜN BİLİYOR, değil mi?" Lucinda, Burnley County adliyesinin uzun koridoruna bakarak soruyor.

"Ona hatırlattım," diyorum.

Bu biraz hafif bir ifade oldu. Birkaç hafta önce telefonuna koyduğum hatırlatıcıların yanı sıra, dün Levi'nin kanepesinde uyandığımda kendimi pek de iyi hissetmeyince onu aradım.

O haklıydı. Başka hiç kimseyi onu sevdiğimin yarısı kadar bile sevemeyeceğim.

Charlie cevap vermedi. İki saat sonra, öğle yemeğinde ya da onu arayıp özür dilediğim ve sesli mesajına üzgün olduğumu, ona ihtiyacım olduğunu, benim de en az onun kadar hata yaptığımı, ikimizin de kusurlu olduğunu ve bizi birlikte güzel kılanın da bu olduğunu söylediğim diğer üç seferde de cevap vermedi.

Bir kere bile açmadı. Aramadı. Mesaj atmadı. Bir duman sinyali bile yok ve ben paniklemeye başlıyorum. Cumartesi günü ne kadar kötü batırdığımı merak ediyorum.

Lucinda mahkeme salonunun kapıları açıldığında saatini kontrol ediyor ve bana bakıyor.

"Nereye gideceğini biliyor, değil mi?" diye soruyor. Sadece başımı salladım. Ona sesli mesajlarda söyledim.

İçeri giriyoruz. Oturuyoruz. Beş dakika erken geldik ve her zamanki gibi aynı şeyleri çıkardım: karneler ve öğretmen ifadeleri, bale öğretmenin ve piyano öğretmenin ifadeleri, son beş yıldaki her ziyaretin programı ve son olarak resmi.

Kahretsın.

Bunların hepsini geçen hafta paketledim. Resimde Charlie var, yanımda, saçları karmakarışık bir kakofoni. İkimiz de gülümsüyoruz ve palmiye ağaçlarıyla çevrili bir kalenin yanında duruyoruz.

Ona bakınca kalbimin altında bir kapı açılmış gibi hissediyorum ve neredeyse geri koyacaktım ama koymuyorum. Onu dışarıda tutuyorum çünkü Charlie gelmezse, yüzüme karşı yalan söylemeye ve acil bir işi olduğunu, köpeğinin öldüğünü, büyükannesinin hasta olduğunu ya da ben okuldayken işe yarayan saçmalıkları söylemeye hazırım.

"Şirin," diyor Lucinda. "Vombat yok mu?"

"Bunda değil," diyorum. "Yine de hala o tekmeyi atıyor."

Kapı tekrar açıldı. Çok hızlı döndüm ama gelen Charlie değildi. Gelen Crystal, arkasında avukatı ve kocası, oturup kendi aralarında konuşurlarken bana doğru bakmıyor bile, kocası sanki iki bacağı kırılmış gibi sandalyesine oturmasına yardım ediyor.

"Ona mesaj atmayı denemek ister misin?" Lucinda mırıldanır.

Sanırım huzursuzlanıyor ve bu bilgi ensemdeki tüyleri diken diken ediyor, avuçlarım terlemeye başlıyor çünkü Lucinda nadiren *huzursuz* olur. Soğukkanlı, sakın, akli başında ve yasal bir baş belasıdır ama *huzursuz* değildir.

"Deneyeceğim," diyorum, telefonumu çıkarıyorum, Charlie'ye mesaj atıyorum: *Neredesin?* Otuz saniye, bir dakika bekliyorum.

Cevap yok.

Kusmak istiyorum.

İcra memuru - resmi olarak Sprucevale'in en büyük dedikoducusu olan Pete Bresley - büyük ahşap kapıları kapatır, ellerini önünde kavuşturur ve kapıların yanında durur.

"Herkes ayağa kalksın," dedi ve kalktık. Lucinda bana bir bakış fırlattı. Yargıç odasından içeri giriyor, toplanan taraflara bir göz atıyor ve oturuyor. Terliyorum, endişeliyim ve sanki biri kalbime zincir takıp okyanusa atmış gibi hissediyorum.

O gelmedi. Tüm sesli mesajlarımı, mesajlarımı, özürlerimi ve ricalarımı görmezden geldi ve beni affetmek istemese bile, Rusty'nin hatırı için bunu aşırıp gelemedi.

Yargıç, "Oturun," diye seslendi. "Thornhill ve Love davasını görüşmek üzere oturumu açıyorum-"

Dev ahşap kapı tekrar gıcırdayarak açılıyor ve herkes dönüyor ama hiçbir şey göremiyoruz. Yaklaşık on santim açık ve üzerinde hiçbir şey yok.

ama koridordaki güneş ışığı.

Umut etmiyorum. Kendime izin vermiyorum. Muhtemelen başka bir mahkeme salonunu arayan, kefalet duruşmasına giderken yolunu kaybetmiş biri ya da onun gibi bir şeydir.

"Mübaşır," diye sesleniyor yargıç ve Pete yaklaşp kapıyı iterek açıyor ve ben umut etmesem de kalbim göğüs kafesimde bir kapıyı kırmaya çalışır gibi atıyor.

"Teşekkürler Pete," diyor Charlie. "Bu şey görüldüğünden daha ağır, ha?"

İçeri giriyor. Takım elbise giyiyor ve yüzü kıpkırmızı. Saçları dağınık. Maraton koşmuş gibi nefes alıyor ama normal nefes alıyormuş gibi davranmaya çalışıyor, gözleri bana gelene kadar kararsız bir şekilde etrafına bakınıyor.

Rahatlama beni bir yaz yağmuru gibi ıslatıyor, titretiyor. Pete bana doğru işaret ediyor ve Charlie topuklu ayakkabılarıyla dikkatli adımlarla yürüyüp sağındaki sandalyeye düzgünce oturuyor.

Yakından bakınca şakaklarındaki ter damlacıklarını görebiliyorum ve bana söylenmeden de görebiliyorum: Charlie yine geç kaldığını biliyor, parmak eklemleri direksiyonda bembeyaz, Charlie ayakkabılarını çıkarıp yalınayak adliye binasına doğru koşuyor, onu takip eden tuhaf bakışları ve mırıldanmaları görmezden geliyor.

Onu bu yüzden seviyorum. Muhtemelen asla değişmeyecek ve muhtemelen asla zamanında gelmeyecek, ama onu kusurları, çatlakları, beceriksizlikleri ve hataları için seviyorum.

Hâlâ nefes almaya çalışarak sandalyesine oturuyor ve bana bakıyor.

"Üzgünüm geciktim," diye fısıldıyor.

Uzanıp elini tutuyorum. Yüzüğü takmıştı, parmaklarımızı birleştirdim, elime doğru kaldırdım ve öptüm.

"İyisin," fısıldıyorum.

SONSUZ GIBI GELİYOR. Crystal'ın avukatı okullardan, güvenli siterden, üniversiteye kabul oranlarından ve *çocuğun mevcut durumunda ulaşamayacağı fırsatlardan* bahsediyor. Charlie ve benim aslında bir çift olmadığımızı öne sürüyor. Crystal'ın bir çocuk sahibi olacağı gerçeğinden bahsedip duruyor.

Bir kardeşe, bir çocuğun annesine *ihtiyacı* olduğunu, mükemmel bir çekirdek aile olmayan herhangi bir durumda çocuk yetiştirmenin utanç verici olduğunu.

Bıçağı, kırık kolu duyuyoruz ve Charlie'ye bakıyorum. Gözleri fal taşı gibi açılmış, çenesi kenetlenmiş, önüne bakıyor.

Bir şey söyleyemiyorum, o yüzden elini sıkıyorum. Sonra sıra Lucinda'ya geldi.

Karneler. Öğretmen ifadeleri. Rusty'nin nasıl ikinci sınıfa gittiğini ve yedinci sınıf seviyesinde okuduğunu; matematikte sınıfının geri kalanından nasıl ileride olduğunu; uçurum balıklarına, *Küçük Çayır Evi'ne* ve zeka oyunlarına nasıl ilgi duyduğunu duyuyoruz.

Lucinda, velayeti aldığımda Rusty'nin gelişiminin ne kadar gecikmiş olduğu göz önüne alındığında bunun bir mucize olduğunu hatırlatıyor. Son beş yılda Crystal'ın ziyareti iptal ettiği her seferin detaylarını anlatıyor. Charlie'yi işaret ediyor ve odadakilere uygun bir kadınla uzun süreli, istikrarlı bir ilişki içinde olduğumu hatırlatıyor.

Sonra sorular geliyor: Charlie'yle, okulla ve bira fabrikasıyla ilgili niyetlerim hakkında, Crystal'a Colorado'ya taşınma ve yeni bebek hakkında. Ona bildiklerimi anlatıyorum, bilmediklerimi ise uydurup kendimden emin bir şekilde ifade ediyorum.

Sonunda yargıç soru sormayı bırakır. Notlarına bakıyor. Gözlüklerini ayarlar. Kaşlarını çattı. Kalbim bir punk grubunun tekme davuluna benziyor. Kasırgada kayalara çarpıp dağılan bir dalga.

"On dakika ara verelim," diyor, ayağa kalkıyor ve odadan çıkıyor. Gidişini izlerken parmak uçlarım soğuyor. Kanımın çekildiğini hissedebiliyorum, kalbime, beynime, ciğerlerime, vücudumun stres tepkisine geri dönüyorum. Omzumda bir el var.

Lucinda bana sakince, "Bu büyük bir karar," diye hatırlatıyor. "Bu onu kaybedeceğin anlamına gelmiyor. Doğru olanı yapmak istediği anlamına geliyor."

Başımı sallıyorum. Charlie elimi o kadar sıkıyor ki nişan yüzüğünün kayışı parmaklarımın arasındaki dokuyu kesiyor, eli benimkinde güçlü ve sağlam. Normalde zayıf bir adam değilimdir ama şu anda öyleyim.

Buradan doğruca gidip onu okuldan alırsam, sanırım öğleden sonra eyalet sınırını geçmiş oluruz. Nakit kullanırdık. Ucuz motellere gideriz, radarın altında kalırız ve bu şekilde yaşarız ve asla onsuz olmak zorunda kalmam...

"Bana bir şey söyle," diyorum Charlie'ye, alnımı yumruğuma yaslayıp düşünmemeye çalışarak.

"Sana ne söyleyeyim?"

"Herhangi bir şey" diyorum. "dağıt."

"Lama ve alpakaaların çiftleşirken çıkardıkları sese *orgling* denir ve motoru çalışan bir külüstür gibi ses çıkarıyor" diyor.

Gözlerim hâlâ kapalı ve derin bir nefes alıyorum.

"Orgling?" Diyorum.

"Kulağa tam da düşündüğün gibi geliyor, bir tür... *bludabludabludabluda*," diyor, sonra boğazını temizliyor, sesini alçaltıyor. "Çok iyi bir iş çıkarmıyorum. Kaplumbağalar çiftleşirken ciyaklarlar, tiz *bir ennnhhhh* gibi. Gerçi izlediğim videoların çoğunda bunu ayakkabılara yapıyorlardı, sanırım dişi kaplumbağalara benziyorlardı."

"Ayakkabıların içinde ayak var mıydı?" Ben sordum.

Rusty'i kaçır ve sahte isimler al, belki Charlie gelir...

"Bazıları," diyor. "Görünüşe göre Crocs'lar *gerçekten* de ateşli kadın kaplumbağalara benziyor, ki ismi düşünüldüğünde bu biraz ironik."

"Annemin onlardan nefret etmesinin bir nedeni olduğunu biliyordum," diyorum ve Charlie gülümsüyor.

Hiçbir şey hakkında konuşmaya devam ediyoruz, daha doğrusu Charlie konuşmaya devam ediyor: hayvanların çiftleşirken çıkardıkları garip sesler hakkında, hızlı yürümenin nasıl bir olimpiyat etkinliği olduğu hakkında, Başkan Andrew Jackson'a bir keresinde 1.400 kiloluk bir peynir bloğu hediye edildiği ve insanların onu yemesi için Beyaz Saray'da bir parti verdiği hakkında.

Sonra mahkeme salonunun arka tarafındaki kapı tekrar açılır. Charlie durdu. Avuçlarımız birbirine değerken terliyor ama umurumda değil.

"yok," diye fısıldıyor. "yok."

Kendime rağmen Crystal'a bakıyorum.

Sıkılmış görünüyor. Mahkeme devam eder. Formaliteler konuşulur ve sonunda Yargıç Hughes gözlüklerini çıkarıp öne doğru eğilir.

Yutkunuyorum, bekliyorum, Charlie'nin yüzüğü içime giriyor.

"Ciddi bir değerlendirmeden sonra, Bay Loveless ile Bayan Thornhill arasındaki velayet sözleşmesini değiştirmeye karar verdim," diyor ve Charlie'nin nefesini tuttuğunu duyuyorum. Daha sert sıkıyor.

Sözleri sanki bir mengenenin içindeymişim gibi nefesimi kesiyor.

Kaybettim. Son altı yılın bir önemi yok, çünkü kızımı katlanamadığım bir kadına, onu sevmeyen bir kadına kaybettim-

"Bayan Thornhill'in yeni yaşam koşulları ışığında, size kısmi velayet veriyorum," diye devam ediyor.

Kusabilirim. Charlie elimi kırabilir. Çaresizce, kaçırmak üzere olabileceğim her şeyi düşünüyorum: fiskiye'nin içinden koşmasını izlemek, ona masal okumak ve çırpılmış yumurta yapmayı öğretmek, gidene kadar hiçbir şey gibi görünmeyen tüm basit, günlük şeyler.

Lütfen, gitmelerine izin vermeyin.

"Bu velayet, Colorado'daki yeni evinizde yılda dört haftadan oluşacak ve uygun gördüğünüz şekilde paylaşılacak" diyor.

Kötü haberlere o kadar hazırdım ki, bir anımı aldı.

Bilgi beynime asfalttaki çatlaklardan eriyen kar gibi ulaşıyor ve ben bunu hemen anlamıyorum çünkü hala arabadaki şarkıları ve Candyland oyunlarını .

"Bay Loveless diğer kırk sekiz hafta boyunca velayeti elinde tutacak..." diye devam ediyor.

Sonunda anladım.

Benimle kalıyor ve arada bir gidecek ama gün be gün, sabah akşam yine ben olacağım.

Tam fark ettiğim anda Charlie'nin nefesi kesildi. Ona bakıyorum, ağlıyor, gözyaşları yüzünden akıyor, bana sırtıyor ve bir de bakıyorum ki kollarımız birbirine dolanmış, yüzü boynumda, burnunu çekiyor ve ben de yüzümü saçlarına gömüyorum.

Bir ay hiçbir şeydir. Bir şey değil. Güz tatili, bahar tatili ve yazın iki haftası. Teorik olarak şu anki ziyaret süresinden daha az.

"Özür dilerim," diyor Charlie boynuma doğru, burnunu çekerken fısıldayarak gülüyor. "Özür dilerim. Kahretsin."

Sadece gülüyorum, yüzüm hala onun saçlarına gömülü. Yıllar sonra ilk kez kendi gözlerim ıslanıyor ve gözyaşlarıma engel olmak için gözlerimi kırıştırıyorum çünkü Rusty benimle kalıyor ve o kadar mutlu ve minnettarım ki ne yapacağımı bilemiyorum. Daha mahkeme var. Lucinda hallediyor sanırım, çünkü ben halledemiyorum. Başka kimsenin ne dediğini duymuyorum, sadece Rusty'nin benimle kaldığını ve Charlie'nin geldiğini biliyorum ve hayat asla mükemmel olmasa da

Şimdi kapat.

Mahkeme sona erdi. Hepimiz ayağa kalkarız ve yargıç gittikten sonra Charlie'ye nihayet düzgün bir şekilde sarılırım, onu kendime doğru çekerim, nefes alış veriş düzeni ve derindir

benimkine uyması için. Crystal, kocası ve avukatı kuru gözlerle ve sinirli bir şekilde oradan ayrılırlar.

Charlie geri çekilir, yanaklarını siler, yüzü kıpkırmızıdır ve gözleri pembedir.

"Bence gayet iyi gitti," diyor Lucinda, çantasının mandallarını kapatırken, yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Yılda bir ay çok kötü değil."

Sadece gülüyorum.

"Yılda bir ay iyi," diyorum. "Rusty'yi görmemesini hiç istemedim, sadece... onu alıp götürmesini istemedim."

Lucinda uzanıp kolumu tuttu.

"Biliyorum Daniel," diyor. "Seninle çalışmak bir zevkti. Bir dahaki sefere yine numaralarına başladığında beni ara."

Elini uzattı. Tokalaştık. O gidiyor, ben de masanın üzerine dağılmış olan tüm kâğıtlarımı toplayıp bir klasöre tıkıştırıyorum ve çantama geri koyuyorum. Pete Bresley her şeyi izliyor ve bir yanım annesi Mavis'e olanları en doğru şekilde anlatabilmek için not alıp almadığını merak etse de umurunda değil.

Herkese Charlie'nin koşarak içeri girdiğini, tüm o süre boyunca el ele tutuştuğumuzu ve Rusty'nin bende kalacağını öğrendiğimde rahatlama gözyaşları döktüğümü anlatsın. Siktir et, umurunda değil.

Mahkeme salonundan el ele tutuşarak çıktık.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

CHARLIE

DANIEL'in beni yönlendirmesine izin verdim, çünkü o nereye gittiğimizi biliyordu ama ben . Koridorda ilerliyoruz, bir köşeyi dönüyoruz, bir geçitten geçiyoruz ve sonunda bir merdiven var. Bu bina en az yüz yıl önce inşa edilmiş, bu yüzden merdivenler çok güzel, taş ve tuğladan yapılmış, ferforje korkuluklar, her sahanlıkta büyük pencereler var.

Sahip olduğum tek topuklu ayakkabıyı giyerek yalpalıyorum. Pratik yapmıyorum ve bu da beni yavaş, kararsız yapıyor ve Daniel'a hayatım pahasına tutunuyorum.

İlk inişte durduk. Yeşil bir alana ve Burnley County gözaltı merkezine bakan bir pencerenin yanındayız ve o dönüp bana bakıyor.

"Özür dilerim," diyorum

hemen. "Charlie, bu-"

"Her şeyi berbat ettim ve çok ama çok özür dilerim ve bugün gelmemi isteyip istemediğinden bile emin değildim, eğer istemediysen bunun için özür dilerim, ama sanırım işe yaradı."

Bir eliyle ağzımı kapatıyor, hala hafif terli. Gözlerindeki alp göllerine bakıyorum ve gülümsüyorlar.

"Sesli mesajlarımı almadın mı?" diyor.

Boğazımı temizliyorum ve o da elini ağzımdan çekiyor.

"Hayır," diyorum, başka bir açıklama yapmadan.

"En az beş tane bıraktım," diyor. "Ve mesaj attım mı?"

"Uh, sanırım gelmediler," diyorum ve tek kaşını kaldırıyor.

"Özür dilediğim için gelmedin mi?" diyor. "Ne için?"

"Sana karşı bir pislik gibi davrandığım için," diyor, çok açıkmiş gibi. "Bir çocukla hata yapan tek kişi senmişsin gibi davrandığın için."

Sertçe yutkunuyorum ve pencereden dışarı bakıyorum, çünkü hala onun *yanıldığını* hissetmiyorum. Söylediği her şey doğrudu. Berbat ettim. Batırmaya devam ediyorum.

"Hepimizin insan olduğunu ve her şeyi berbat ettiğimizi unuttuğumuz için, ama önemli olan daha iyi olma isteğidir," diye devam ediyor.

"Öyle mi?" Hala uzaklara bakarak soruyorum.

Beni kendine çekiyor, parmakları çenemde, ona bakmamı sağlıyor.

"Sen güneşsin, ben de ayım," diyor yavaşça, dikkatle. "Sen parlıyorsun ve ben yansıtıyorum ve biz hep . Sensiz ben uzayda savrulan karanlık, soğuk, tozlu bir kayayım."

"Tozlu değilsin," diye fısıldıyorum, gözlerim şimdiden yaşıyor.

"Senin güneş olmanı seviyorum," diye devam ediyor. "Yıllardır sana aşığım ve bunu bilmiyordum çünkü her zaman oradaydın, bazen hak etmesem bile ışığın ve sıcaklığıyla güneşlenmeme izin veriyordun."

"Ne?" Sesim ancak fısıltıyı aşıyor. "Sen bunu her zaman hak ettin. Sen her zaman, ne bileyim, fırtınadaki çapam oldun. Güvenli limanım. Her zaman yanımdaydın."

"Hâlâ ben varım."

"Sana sahip olmamayı hiç istemiyorum," diyorum, kelimeler içimden dökülüyor. "Ama daha çok şeyin içine edeceğim, Daniel."

Şimdi gülümsüyor, eğiliyor ve beni alnımdan öpüyor. Bir adliye binasının merdivenlerinde ağlamamak için elimden geleni yapıyorum ama bu kaybedilmiş bir savaş.

"Sen işleri batıracaksın, ben de işleri batıracağım ve tek istediğim batırdığımızda birlikte olmak" diyor. "Bizler insanız. İnsanız. Kusurluyuz ve aşka teslim olmak elimizdeki en iyi şey, bu yüzden beni affettiğini söyle ve seninle düşmeme izin ver."

Derin bir nefes alıyorum. Hâlâ kendimi berbat hissediyorum, sanki içim boşalıyormuş gibi. Rusty hakkında, verdiğim ya da vermek üzere olduğum tüm zararlar hakkında, gelecekte berbat edeceğimi bildiğim şeyler hakkında hâlâ suçlu hissediyorum.

"Tabii ki istiyorum Daniel," diyorum. "Evet. Evet diyeceğimi biliyordun."

"Umuyordum," diye alay ediyor, alnını benimkine yaslıyor. "Bana mesaj atmadığında ya da telefonuna cevap vermediğinde işimin bittiğini düşünmüştüm. Sadece duruşma yüzünden değil. Benim yüzümden. Eğer seni geri alamazsam, hayatımı kurumuş bir insan kabuğu olarak geçirmek zorunda kalacağımı düşündüm Charlie."

"Kes ," diye fısıldıyorum, gözlerim kapalı, gülümsüyorum.

"Neyi durdurayım?"

"Sen bir kabuk değilsin,"
diyorum. "Yani, şimdi değil."

"Asla."

"Söz veriyor musun?" diye soruyor, sesi alçak, sessiz. Bir elini kolumdan aşağı kaydırıyor, parmaklarımızı iç içe geçiriyor.

"Söz veriyorum," diyorum. "Berbat ettiğimizde, birlikte berbat edeceğiz."

Eğiliyor ve beni öpüyor, dudakları benimkilere karşı sıcak. Her zamankinden üç santim daha uzunum ve açılı farklı, daha doğrudan ve kravatını onu kendime çekiyorum, diğer eli sırtımda, takım elbise ceketimin altında dolaşıyor. Parmakları omurgama baskı yapıyor ve ben ona doğru eğiliyorum.

Topuklular yüzünden. Yemin ederim. Eğer topuklu, en yakın hademe dolabının nerede olduğunu ve ilk seferinde kıl payı kurtulduktan sonra Daniel'i tekrar dışarı çıkmaya ikna edip edemeyeceğimi asla merak etmezdim.

Geri çekiliyoruz. Elimi göğsüne koyuyorum, kalp atışlarını ve sıcaklığını hissediyorum.

"Seni seviyorum," diyor sessizce, ciddi bir şekilde. Yüzümdeki bir bukleyi itiyor ve bukle hemen geri dönüyor. "Seni sevdiğimi bilmediğim zamanlarda bile seni sevdim."

"Ben de seni seviyorum," diyorum.

"Sana bir teklifim var," diye mırıldanıyor.

"Bana teklifte bulunman hoşuma gidiyor,"
diyorum.

"Yemeğe gel," diyor. "Ve dönüş yolunda trafik çok kötü değilse, belki annem eve gelmeden önce hızlı bir sevişme için yeterli zamanımız olur."

Sadece gülüyorum. Parmaklarımı gözlerime bastırıp son gözyaşlarımı siliyorum ve gülüyorum.

"Annen eve gelmeden kısa bir sevişme," diyorum. "*Sen güneşsin*'den buna nasıl geldik?"

"*Belki* bir şipşak," diye düzeltiyor beni, gülümsemesi gözlerini aydınlatıyor. "Trafığe bağlı olarak."

"En erotik kısmı nasıl unutabilirim?"

"Beni aşar," diyor omuz silkerek. "Ama başarmak istiyorsak acele etmeliyiz."

Beni tekrar öpüyor: kısa, kapsamlı, aç. Elimi tutuyor ve merdivenlerin geri kalanını iniyoruz.

"Telefonuna ne oldu?" diye soruyor adliye binasında yavaşça yürürken, çünkü bu topluklularla biraz zorlanıyorum.

"Neden soruyorsun?" Diyorum, sesim tamamen nötr.

"Kaybettin mi?" diye soruyor. "Ya da tuvalete mi düşürdün? Ya da ikiye falan mı böldün?"

Ona yandan hızlı bir bakış attım. Gülüyordu.

"Çalındı," diyorum.

"Nereden?" diye soruyor.

"*Bunun korkunç olduğunu* söylemen gerekiyordu, *ne büyük bir baş belası, çok özür dilerim,*" diye düzeltiyorum onu.

"Charlie, telefonun nereden ?" diye tekrar soruyor. Keşke beni bu kadar iyi tanımasaydı dediğim zamanlar oluyor.

"Marketteki mısır gevreği reyonunda altı saat boyunca rafta bıraktığım için" diye itiraf ediyorum.

Daniel gülmeye başladı.

Yirmi dakika evine geri dönüyoruz.

İyi harcanmış yirmi dakika.

KIRKINCI BÖLÜM

CHARLIE

DANIEL Subaru'sunu çakıllı bir yola çeviriyor, gerçi *yol* cömert bir terim. Daha çok ormanın içine doğru uzanan ve ağaçların arkasında kaybolan iki çakıllı çukur gibi.

"Şimdi kesinlikle bir McDonald's bulmaya çalışmıyorsun," diyorum. Sadece sırtıyor, gözlerini yoldan ayırmıyor.

Bugün Cuma, mahkeme duruşmasından iki buçuk hafta sonra ve bu öğleden sonra bana hafta sonu tatili için ne gerekiyorsa toplamamı ve altıya kadar hazır olmamı söyledi çünkü Eli ve Violet Rusty'yi tüm hafta sonu yanlarında götürmeye gönüllü oldular.

İki kez söylenmesine yoktu, gerçi ben daha .. bir yer hayal etmiştim. Bilirsiniz, güzel küçük bir yatak ve kahvaltı, bir otel, hatta bir motel.

Açıkçası bir yatağı olduğu ve çarşafı temiz olduğu sürece umurumda değil.

Ne var biliyor musun? Yatağa bile ihtiyacım yok. Çam iğnelerinin kıcıma batmadığı her düz zemini kabul ederim.

"Göreceksin," diyor, yoldaki bir virajı dikkatle dönerken, araba sarsılıyor.

"Glamping?" Ağaçların arasından bakarak tahmin ediyorum. Yaz olduğu için güneş hâlâ batmamış ama ışık yavaş yavaş azalıyor. Ne olursa olsun, kahverengi gövdeler ve yaz mevsimindeki Virginia ormanlarının parlak, neredeyse gün ışığına yakın yeşilinden başka bir şey göremiyorum.

"Glamping nedir?" diye soruyor.

"Glamour camping," diyorum.

"Tamam," diyor bir sonra, belli ki daha fazla açıklama bekliyor.

Sanırım glamping konusunda yanılmışım.

"Teknik olarak bir çadırdasınız, sanırım, ama bu kalıcı bir çadır, zemini, yatağı ve diğer şeyleri var. Ve ısıtmalı. Ve klima?" Diyorum ki, deniyorum

Bir keresinde okuduğum bir şeyin detaylarını hatırlamak için.

Daniel, "Yani glamping penceresiz, dayanıksız bir kulübeden ibaret," diyor. "Tabii çadırın penceresi yoksa."

"Bazıları muhtemelen öyledir," diyorum o yoldaki başka bir virajı dönerken. "Bilmiyorum, ben bir glamping uzmanı değilim. Sanırım genellikle kombucha da oluyor. Öyle bir şey işte."

"Bir keresinde kombucha denemiştin," diyor düşünceli bir şekilde. "Bir hanım sürekli bira fabrikasını arayıp satmak için üretmeye başlamamız konusunda ısrar ediyordu ama dürüst olmak gerekirse tadı mükemmel buzlu çayı mahvetmişim gibi geldi. Belki de yanlış yapıyordum."

"Hayır, kombucha biraz iğrenç," diye katılıyorum. "Ve içinde büyük, tuhaf bir mantar var - *oraya* mı gidiyoruz?"

Daniel cevap vermiyor, sadece arabasını bir kulübenin yanındaki açıklığa çekip park ederken sırtıyor.

"Umarım glamping'den daha iyidir" diyor.

Küçük bir açıklığın ortasındaki bir derenin üzerine tünemiş kütük bir kulübe. Yokuş yukarı çıktığımızı fark etmemiştim, ama belli ki çıkıyormuşuz, çünkü park yerinin bile aşağıdaki bozulmamış vadiye, ötesindeki dağlara, mavi, mor ve yeşile bakan inanılmaz bir manzarası var. Batı Virginia'yı, Tennessee'yi, Kentucky'yi ya da şu anda hangi eyalete bakıyorsam orayı görebiliyormuşum gibi hissediyorum çünkü buradaki coğrafya biraz kafa karıştırıcı olabiliyor.

"Burayı nasıl buldun?" Arabadan indiğimizde hala etrafa bakarken soruyorum.

"Burayı kiralayan birini tanıyan birini tanıyorum," diyor Daniel telefonunu çıkararak. "Tamam, anahtarın papyonlu seramik kurbağanın altında olduğunu söylüyor..."

O anahtarı bulurken ben de ön kapının penceresinden bakıyorum. Önünde bir perde var, bu yüzden görmek zor, ama büyük bir taş şömine, yüksek tonozlu bir tavan ve geyik boynuzlarından bile yapılmamış bir aydınlatma armatürü olduğundan oldukça eminim.

"Gerçekten içeri mi girmek istedin, yoksa bütün gece pencereden mi bakmak istedin?" Daniel arkamdan alay ediyor ve ben de hareket ediyorum. Kapının kilidini açıyor, sonra da önce benim girebilmem için iterek açıyor.

Karşı duvarda pencerelerden başka bir şey yok, aşağıdaki dereye ve sonra ötesindeki dağ manzarasına bakıyor, güneş henüz ufku altına dalıyor, gökyüzünü pembe, turuncu ve mora boyuyor.

Muhteşem bir manzara ve duvara doğru yürüyüp manzarayı seyrediyorum.

"Vay anasını," diye nefes alıyorum ve Daniel yanıma geliyor. Kollarını omuzlarıma doluyor ve çenesini başımın üstüne koyuyor, sakalı saçlarımla arasından kafa derimi gıcıklıyor.

"Jim Bob yalan söylemiyordu," diyor.

"Buranın sahibi Jim Bob adında biri mi?" diye sordum. Kişisel deneyimlerime dayanarak, Jim Bob'un daha çok karavan adamı olmasını beklerdim, ama ne bilebilirim ki?"

Daniel, "Jim Bob çok girişimci biri," diyor.

Uzun bir süre öylece duruyoruz ve ben onun katı formuna yaslanıp anın tadını çıkarıyorum. Cırcır böcekleri, çekirgeler ve kuşlar dışında ortalık sessiz. Manzara çok güzel. Muhtemelen temiz olduğundan emin olduğum çamaşır yığınları yok, yan odada yedi yaşında bir çocuk yok. Bütün hafta sonumuz var, otuz dakikamız değil.

Cennette olabilirim.

"Gidip eşyalarımızı alacağım," diyor Daniel ve başımın üstüne bir öpücük bırakıyor.

"Yardım mı istiyorsun?" diye sordum.

"Ben hallederim," der ve dışarıda kaybolur.

Kulübeye geri dönüp etrafa bakıyorum. Sadece bir yatak odası var ama yatak odası muhteşem - manzara, oturma alanı, banyoda jakuzili küvet ve kral yataktan bir üst boy olduğuna emin olduğum bir yatak. Kulübenin geri kalanı açık plan, mutfak yaşam alanından sadece ortadaki ada ve etrafında toplanmış rustik ahşap tabureler ile ayrılmış.

Taş bir şömine var. Bir aydınlatma armatürü var - belki de bir avizedir; bir şeyi avize yapan nedir? - Geyik boynuzundan yapılmamış.

Bir dakika sonra Daniel, iki omzunda birer spor çantası ve iki elinde tuttuğu dev bir soğutucuyla, pazuları ve omuzları tişörtünün altında şişmiş bir halde geri döndü.

Tekrar yardım etmeyi bile teklif etmedim. Sadece mutfak adasına doğru yürümesini ve soğutucuyu üstüne koymasını izliyorum, çünkü onun ağır şeyleri kaldırmasını izlemekten asla bıkmayacağım. Spor çantalarını yatak odasına götürüp geri geliyor.

"Ben mojito hazırlarken güverteye bakmak ister misin?" diye soruyor ve soğutucuyu açıp şişeleri çıkarıyor.

Dirseklerimi serin granit yüzeye dayayıp gözlerimi ona dikiyorum.

"Ne?" diye soruyor, bir elinde bir şişe rom, diğerinde bir torba limon.

"Şüpheli bir şekilde mükemmel bir erkek arkadaş gibi davranıyorsun," diyorum. "Ne yaptın sen?"

"Her zaman mükemmel bir erkek arkadaş gibi davranmadığımı mı söylüyorsun?" diyor sırtarak.

"Geçen hafta beni romantik bir akşam yemeğine davet ettiğini, ancak oraya varmadan on beş dakika önce beni arayıp pizza alıp alamayacağımı sorduğunu söylüyorum," diyorum.

Limonları masanın üzerine koyar ve arkasındaki dolaptan iki bardak alır.

"Dinle, piliç kullanmanın üstesinden gelebileceğimi düşünmüştüm," diyor. "Yanılmışım. Ayrıca, pizzayı ve diğer her şeyi ben sipariş ettim, sen sadece yolun üzerinde olduğu için aldın."

Küçük bir *patlamayla* romun tıpasını açarken, "Haddini aşan çok fazla fikir var," diye takılıyorum. "Eli'nin seni denetlemesini sağlamalıydın diyeceğim ama bu Papa John's'tan daha az seksi bir zaman olurdu."

"Eli'nin çok şehvetli bir adam olabileceğine eminim," diyor. Sonra yüzünü buruşturuyor ve ben kahkahayı basıyorum. "Violet'in de öyle düşündüğüne eminim," diyorum.

"Tartışmaktan zevk alıyor," diyor Daniel, bir çalkalayıcıya rom doldururken. "Yani, öyle olmalı, değil mi?"

"Bir şeylerden zevk alıyor," diyorum.

"İğrenç," diye mırıldandı Daniel.

"Az önce kendi kardeşine *şehvetli* dedin," diyorum, hâlâ gülerek. "Git güverteye bak ve kokteyl konsantrasyonumu mahvetmeyi bırak," dedi. dalga geçiyor. "Sen beni rahatsız etmezsen daha çabuk biter."

"*Pekala*, tamam," diyorum, yanına gidip yanağından öpüyorum ve yan kapıdan geçip evin yan tarafındaki büyük kızılâğaç güverteye çıkıyorum.

Aynı zamanda muhteşem. Ayrıca derenin, dağların ve gün batımının muhteşem manzaraları var, görebildiğim kadarıyla ağaçlar ve gökyüzünden başka bir şey yok.

Güvertenin bir köşesinde ahşap kenarları olan basit yuvarlak bir jakuzi var, diğer tarafta dört minderli şezlong, hepsi gün batımına bakıyor ve dirseklerimi korkuluklara yaslayıp dışarı bakıyorum, kesinlikle hiçbir şey düşünmüyorum.

Birkaç dakika sonra Daniel dışarı çıkıyor, yanımda duruyor ve bana bir mojito uzatıyor. Bardaklarımızı tokuşturduk.

"Hiçliğin ortasında Rusty'siz hafta sonlarına içelim," diyor. "İki gün boyunca bir denizci gibi küfretmeye içelim," diye gülüyorum. "Aynen öyle," diye katılıyor Daniel ve ikimiz de içkilerimizi içiyoruz. gün batımını izliyordum.

"Eli'nin köftelerini getirdim," diyor. "Sanırım bu kadar." "Güzeller ama *her şey* olduklarından emin değilim," diyorum.

"Yani senin isteklerini yerine getirdim," diyor parmaklarıyla sayarak. "Zaten bedava bira aldın, Seth vergilerini ödemeyi kabul etti, gelecek ay Caleb'la sırt çantalı geziye çıkacağız ve Eli sana köfte yaptı."

"Hâlâ at nalında kazanmama izin vermedin," diye .

"At nalı oynamadık," diyor. "Ayrıca, at nalında senin kazanmana izin verecek kadar iyi olduğumu sanmıyorum. O oyunda yaptığım her şey tamamen tesadüfi."

İç çekiyorum ve başımı omzuna yaslıyorum.

"Aynı," diye itiraf ediyorum. "Aptalca bir oyun."

Son iki aydır geliştirdiğim bir alışkanlıkla nişan yüzüğümü boş boş mojito bardağıma vuruyorum. Gün batımının solan ışığını yakalayıp içimdeki ateşle parlarken aşağıya bakıyorum.

Birden, talep listemdeki son şeyi hatırladım.

"Biz de dünyanın en dostane ayrılıklarından birini yaşamadık," diyor Daniel, elini sırtıma koyuyor ve birlikte gün batımını izlerken bedenini benimkine .

"Bunu görmezden gelebilirim," diyorum tekrar yere bakarak. "Gerçi yüzüğü annene geri versem iyi olur, dedikoduculara da ne bileyim, hâlâ birlikte olduğumuzu ama evlenmediğimizi söyleriz çünkü ilişkilere etiket yapıştırmaya falan inanmıyoruz."

Tekrar cama vuruyorum, Daniel'a yaslanıyorum, bulanık bir memnuniyet hissi vücudumda dolaşıyor. Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor, başparmağı boş boş belimi okşuyor.

"Şakaydı," diyorum, başımı ona doğru çevirerek, gerçi şimdi sadece bir pec ile konuşuyorum çünkü çenesi başımın üstünde duruyor. "Etiketlerin faydalı olduğunu düşünüyorum."

"Ya ?" diyor aniden. "Etiket kullansak?"

"Yüzüğü geri ver."

"Onu öylece saklayamam, annen beni öldürür."

"Gerçekten nişanlı olsaydık yapmazdı."

Geri çekiliyor, bana dönüyor, eli hala kalçamda ve ben ona bakıyorum.

Hala o. İlişkımız son iki ay içinde önce tepetaklak, sonra sağa sola dönmüş olsa da, o hâlâ Daniel. Görünüşü aynı, sesi aynı. Konuştuğumuzda aynı şekilde konuşuyor ve aynı şekilde davranıyor ve tüm bunlar için Tanrı'ya çünkü sahip olduğumuz her şeyi kaybetseydik kalbim kırılırdı.

Ama biz öyle yapmadık. Ekledik, çoğalttık, yıllar boyunca attığımız temel üzerine inşa ettik.

Ve sanırım az önce bana evlenme teklif etti.

"Çok mu erken?" diyor, gözleri yüzümde geziniyor, şaşkın sessizliğime bakıyor.

Mükemmel bir mavi lagüne dalar gibi gözlerine bakıyorum ve ona ne kadar zamandır aşık olduğumu bilmediğimi fark ediyorum. Bu süreyi haftalar, aylar ya da yıllar olarak saydığımdan bile emin değilim.

"Hayır," dedim. "On sekiz yıl oldu." "O

zaman benimle evlenir misin?"

Tek dizinin üzerine çöktü. Ben orada dururken, hâlâ bir adım geride hissederken, hâlâ köfteden evlenme teklifine nasıl geldiğimizi anlamaya çalışırken elimi tutuyor ve yüzüğü çıkarıyor. Yüzüğü parmaklarının arasında yavaşça çevirirken elimde hala bir mojito var ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum.

"Charlie?" diye soruyor ve aslında henüz hiçbir şey söylemediğimi fark ediyorum. "Evet!" "Evet!" diyorum. "Evet, Daniel, tabii ki evet."

Yüzüğü parmağıma geri takıyor, parmak eklemlerimi öpüyor ve ayağa kalkıyor. Yüzümü bir elinin içine alıp beni öpüyor ve yarım saniyeliğine gerçekten nişanlı bir öpücüğün diğerlerinden farklı olup olmayacağını merak ediyorum, ama değil.

Aynı derecede iyi.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, dudaklarımız hâlâ birbirine değiyor. "Ben de seni seviyorum," diyor.

Şefkatli bir öpücük, yavaş bir öpücük, gün batımının son ışıklarıyla aydınlanmış, dünyadaki tüm zamanlara sahip bir öpücük.

Yavaşça içeri giriyorum. Yavaşça, bedenim onunkine bastırıyor, daha sert, daha sıkı, sıcaklığı kıyafetlerimizin arasından tenime akıyor. Öpüşmeler hızlanıyor, derinleşiyor, daha acil hale geliyor çünkü şu anda ne kadar zamanımız olduğu önemli değil, önemli olan anlarımızın çoğunun çalınmış, kısa olması ve bunun bizi birbirimiz için aç bırakması.

Daniel geri çekiliyor, dudakları benimkinden bir santim uzakta. Yukarı bakıyorum, bir elimin parmakları çoktan kemerinin halkasına dolanmış, onu kendime doğru çekerken, diğeri boynunun arkasına dolanmış. Bir avucunu sırtıma dayamış, bana bakıyor, gözlerinde okuyamadığım bir ifade var.

Dikkatle, yavaşça, başparmağı alt dudağımda geziniyor, yüzünde tam bir konsantrasyon ifadesi var. Sonra başparmağını dudaklarıyla, diliyle takip ediyor, başımı ellerinin arasına alıyor ve beni kendisine doğru tutuyor, o kadar sıkı ki zorlukla hareket edebiliyorum ama yine de ağzımı onun altında açıyorum, onun için ağrıyorum.

Daniel beni adım adım geriye doğru itiyor, ta ki ben bir şeye çarpana kadar. Jakuzinin kenarına ve sonra beni yakalıyor, kaldırıyor, bacaklarımı genişçe itiyor ve ben bir kolumu boynuna atıp dengemi korumaya çalışırken aralarına giriyor.

"Seni düşürmeyeceğim," diye alay ediyor, yüzünü benimkine yaklaştırarak "Muhtemelen." "Yapma," diye nefes nefese kaldım. "Telefonum cebimde ve iki telefon görüşmesi yapamam. bir ay içinde."

Daniel sadece gülüyor ve güçlü bir kolunu sırtıma dolayarak beni yerimde tutarken, diğer eliyle bacaklarımı daha geniş bir şekilde itiyor, parmakları üst uyluğumun yumuşak etine giriyor, şortumun eteklerinin altında dolaşıyor.

"Sana bulmamın gerçek nedenini söylemeyi unuttum," diyor, sesi sert ve derin. "Ve manzarayla birlikte gidecek bir bok yok."

"Sakın bana gizli bir seks zindanı olduğunu söyleme," diyorum.

"Daha iyi," diyor. "Üzerinde başka kimsenin bulunmadığı yüz dönümlük bir özel mülkün tam ortasındayız."

Beni sertçe öpüyor, dillerimiz birbirine karışıyor. Parmakları kalçamın kıvrımını, külotumun bacağı buluyor ve altından kayıyor.

"Yani teşhirci eğilimlerini istediğin kadar şımartabilirsin," diyor. "Tüm hafta sonunu dışarıda çıplak geçirebilirsin ve benim için hiç sorun olmaz."

"Yakalanmazsak bu kadar eğlenceli olur mu?" Alay ediyorum.

Vücudu benimkine dayanmış, sert aleti tam sıcaklığımın karşısında, aramızdaki kotun sürtünmesi neredeyse dayanılmaz.

"Sanırım bunu öğrenmemiz gerekecek," diyor ve o anda başparmağı külotumun altından kayıyor ve klitorisimi buluyor. Sarsıldım. Suyu düşmeden önce beni yakalıyor ve sıkıca tutuyor. Ona yapışıyorum, kalçalarımı döndürüyorum, kendimi ona doğru sürtüyorum ve ondan kaçan yumuşak iniltiyi dinliyorum.

Beni aydınlatıyor. Ben kuru çalı, uzun bir kuraklıktan sonra orman zemini, o ise bir kıvılcım. Anlar içinde alev alıyorum, harap oluyorum, sıcaklık bir orman yangını gibi içimde yarışıyor.

Bileğini kavıyorum, o beni durduramadan elini şortumdan çekiyorum, onu jakuziden geriye itiyorum ve aşağı atlıyorum.

"Hayır mı?" diyor, yüzünde şeytani bir gülümseme, beni tekrar ileri itip küvetin kenarına sıkıştırırken. "Nişanlıyız ve aniden seni jakuzinin kenarında boşaltamıyorum, endişelenmeli miyim?"

"Belki," diye alay ediyorum, kot pantolonunun fermuarının altında sikinin kalın çıkıntısını buluyorum ve avucumu onun üzerinde kaydırıyorum. Daniel bu sefer daha yüksek sesle inliyor ve ben de diğer elimi gömleğinin içine sokup onu kendime çekiyorum. "Bir bakmışsın sadece Cumartesi geceleri yemek yapıyor, dikiş dikiyor ve seks yapıyor olacağım."

"İşe yaramaz," diyor. Avucumu tekrar aşağı kaydırıyorum, sertçe, sürtünme tüm vücuduma kıvılcımlar gönderiyor. "Seni baştan çıkarmanın bir yolunu bulurdum, okul gecesinde bile."

Onu daha yakına çekiyorum, öpüyorum, elleri gömleğimin altına kayıyor. "Nasıl?" Alt dudağını dişlerimin arasında ısırarak soruyorum.

Kalçalarını bana doğru sürtüyor ve vücudumda bir heyecan sallanıyor. Ne olduğunu anlamadan kot pantolonunun düğmesini çekip açıyor, fermuarı için uğraşıyorum.

"Tıpkı bunun işe yaradığı gibi," diyor. "öpmek. Seni sevdiğimi söyle."

Sütyenimin kopçasını açıyor ve tek bir hareketle hem sütyenimi hem de gömleğimi başımın üzerinden çekiyor, böylece akşam havasında aniden üstsüz kalıyorum, meme uçlarım büzülüyor.

"Çok romantik," diye mırıldandım.

"Bana vahşi bir mustang gibi binmeni istediğimi söyle," diyor. "Ve eğer bu işe yaramazsa, fikirlerim tükenir."

Fermuarı indiriyorum ve siki dışarı fırlıyor, hâlâ boxer'ın içinde yarı kısıtlı. Elimini etrafına sarıyorum, okşuyorum, tüm vücudundaki kasların gerildiğini ve gevşediğini hissediyorum.

Tişörtünü tutup çıkarıyorum, elimle sikini okşarken onu tekrar öpüyorum ve ağzımın içinde inliyor, ilkel ve gırtlaktan. Ten tene temas edene kadar boxer'ını aşağı çekiyorum ve tekrar inliyor, parmaklarını yanlarıma sokuyor.

Tekrar öpüşüyoruz ve onu istiyorum ve beklemek istemiyorum, arkamı dönüp bu sıcak küvetin üzerine eğilmek ve yıldızlar görene kadar, vahşi doğada onun adını haykırana kadar kendini içime gömmesine izin vermek istiyorum. Söylemek istiyorum

İçime girsin ki bir *saniyemizi* bile feda etmek zorunda kalmayayım, riskli olsa bile, çünkü onu kavrayamayacağım kadar derin bir arzuyla istiyorum.

Öpmüyorum. Boynunu, omzunu öpüyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve daha elleri saçlarımın arasından geçmeden sikinin başını ağzıma alıyorum, emiyorum, dilimi kalın çıkıntının etrafında döndürüyorum, tuzlu prekumunu yutuyorum.

"Charlie," diye fısıldıyor ve ben de ağzımı olabildiğince açarak, dilimi sikinin alt tarafı boyunca uzatarak, bir yumruğumu dibine koyarak daha fazla alıyorum.

Kocaman, neredeyse başa çıkılamayacak kadar büyük, ama sonra parmakları saçlarımı sıkıyor ve dudaklarımı bir santim daha aşağı itiyorum, gözlerim sulanıyor ve tekrar adımı fısıldıyor.

Bunu seviyorum. Tadını, adımı söyleyişini, sikini ağzıma aldığımda nefes alışını seviyorum. Ona böyle teslim olmayı, dizlerimin üzerine çökmeyi, sunağında tapınmayı seviyorum.

Daniel iç çekiyor, inliyor. Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, ben daha hızlı hareket edip daha sert emerken tüm vücudu zorlukla zapt ediliyor. Şimdi prekum sızdırıyor, her yuttuğumda inliyor ve ben durmuyorum. Durmak istemiyorum çünkü onu istesem de *bunu* da istiyorum.

Ama aniden başımı geri çekiyor ve ben ona bakıyorum, yumruğum hala sikinin dibinde sarılı. Nazikçe ağzımı açıyorum, öne doğru eğiliyorum, dilimi sikinin başının etrafında döndürüyorum, dudaklarımı etrafına sarıyorum, o inlerken, başımı geri çekmeden önce gözleri yarıya iniyor, beni kolumdan tutup yukarı çekiyor.

"Emin misin?" Mırıldanıyorum.

Buna karşılık olarak şortumu çıkarıyor, bir elini içeri sokuyor, iki parmağının ucunu yarığım boyunca gezdiriyor ve sırtıyor.

"Eminim," diyor, klitorisimi tekrar buluyor, kaygan parmaklarıyla daireler çiziyor.

Benim şortum çıkıyor, onun pantolonu düşüyor ve sonra şezlonglardan birinin üzerindeyim, Daniel beni geriye doğru iterken mindere gömülüyorum, arkaya doğru bir açı yapana kadar ağzımı ağzıma dayıyorum.

"Prezervatif paketlemiştim," diyorum, nefes nefese, *beni çıplak becermek ve içime boşalmak* gibi sorumsuzca bir şey söyleyemeden önce. "Spor çantamın içinde, dışarıdaki odalardan birinde-"

Bir folyo paketi tutuyor, dişleriyle yırtarak açıyor.

"Cep," diyor beni tekrar öperek. "Dersimi aldım."

Kalın sikinin üzerine yuvarlıyor, dili ağzımda. Beklediğim için, istediğim için, ona tekrar böyle *ihtiyaç duyduğum* için zor nefes alıyorum, sanki o oksijen ve ben Everest'teymişim gibi.

"Ben de dersimi aldım," diyorum, sikini tekrar kavrayıp onu kendime doğru yönlendiriyorum. "Dışarıda sevişmek eğlencelidir."

Girişimi buluyor, duraklıyor, benimle alay ediyor. Dişleriyle dudaklarımı ısırtıyor, beni sert ve hızlı öpüyor, sikinin ucunu dudaklarımın arasından kaydırıyor ve ben başımın arkasındaki sandalyenin üstünü tutup kalçalarımı döndürüyorum.

Daniel başparmağı ve parmağı arasında yuvarlayarak bir meme ucunu cımbızlıyor ve ben çaresiz bir hayal kırıklığı içinde inliyorum.

"Seni böyle seviyorum, biliyorsun," dedi, sesi kadife gibiydi.

Kul

ak. "Ne gibi?" Fısıldıyorum.

"Beni istediğinde," diyor. "Seni çok kötü becermemi istediğinde Buna dayanamıyorsun ama yapabileceğin bir şey yok." "Alay et," diye fısıldıyorum.

"Başka neyi seviyorum biliyor musun?" diye soruyor.

Bir cevap beklemiyor, tek bir hamlede kendini bırakıyor ve bunu düzinelerce kez yapmış olmamıza rağmen hala biraz ikiye bölünmüş gibi hissediyorum, sanki ruhumu bedenimden koparmış gibi. İçime çöküyor ve parmaklarımı sırtının sert kaslarına batırıyorum, bir bacağımı onun etrafında kıvrıyorum.

"Yüzünü boynuma dayayıp fısıldıyor, sakalları gıdıklanıyor ve kaşınıyor, tüm vücuduma hızlı ürpertiler gönderiyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Söyleyemiyorum. Zihnim o kadar boş ki ruhani, yüce hissediyorum. Bu şekilde birlikte olduğumuzda, diğer her şey aniden sessizleşiyor ve Daniel ve benden başka bir şey yok, bedenlerimiz birlikte, beden aşkın hale geliyor.

Hareket ettiğimizde, aynı makinenin farklı parçaları gibi birlikte hareket ediyoruz. Her zaman fizikselliğin içinde teselli bulmuşumdur ve onda kurtuluşu, kefareti, zevkten daha fazlasını buluyorum.

Bu saf, vahşi bir şehvet ama *ona*, onun bedenine ve zihnine, kulağıma neredeyse duyamayacağım kadar alçak sesle *seni seviyorum* diye bağırmasına, beni kendine doğru çekip asla doyamayacakmış gibi öpmesine duyulan bir şehvet.

Birbirimize çarpıyoruz, birleşiyoruz, fırtınadaki dalgalar gibi. Beni sert, hızlı ve derin sikiyor ve kendini üzerimde tutarken adımı fısıldıyor, diğer eli uyluğuma batıyor, beni çekiyor, daha fazlasını istiyor.

Aniden , beni öpüyor, kesiyor. "Yuvarlan," diye nefes nefese kaldı.

"Neden?" Ellerimin ve dizlerimin üzerine çökmüş, şezlongun arkasına tutunmuş bir halde soruyorum.

Bir elini benimkinin üzerine koyuyor, bir elini sırtımda gezdiriyor. Kendini tekrar içime sokuyor, yavaş ama sert ve derin ve nefesim kesiliyor, ona karşı geri itiyorum, ayak parmaklarım kıvrılana kadar onu alıyorum.

"Çünkü senin de beni sikip sertçe boşalman hoşuma gidiyor," diyor beni kendine doğru çekerek.

Her santimini, her milimetresini hissedebiliyorum, beni doldururken nabzımın attığını ve kenetlendiğimi hissedebiliyorum. Bu iyi hissettiriyor. Doğru hissettiriyor. Evimde gibi hissediyorum.

"Çünkü adımı fısıldamanı ve sanki zaten gelmeyecekmişim gibi seni boşaltmamı söylemeni seviyorum," diyor, hareket etmeye başladığında sesi alçalıyor.

Parmak eklemlerim şezlongun demir çubuğunda bembeyaz oluyor.

"Ve manzarayı kaçırmayı istemediğim için," diyor gülerek.

Bir kolunu bana doladı. Yanağımı öpüyor ve beni sertçe beceriyor, bir eli benimkinin üzerinde, diğeri vücudumda yılan gibi kıvrılırken, birlikte çarpışıyoruz, acımasızca.

Gelişiyor. O içime giriyor ve ben onu alıyorum, geri itiyorum, daha fazlasını istiyorum. Kelimelerimiz gırtlaktan çıkıyor, sadece sesler, yalvarışlar, yakarışlar ve övgüler. Çıplak, çaresiz, kendi isteklerime karşı tamamen savunmasızım ve Daniel beni alıyor, koruyor, kendi adımı unuttuğum için onun adını soluyana kadar kendini bana veriyor.

Ona yalvarıyorum *durma lütfen durma* ve ona yalvarıyorum *gelmemi sağla oh Tanrım gelmemi sağla* ve sonra klitorisimde parmaklar var ve görüşümde parıltılar var ve bir depresyon gibi geliyor.

Onun adını haykırıyorum. İleri geri sallanıyorum, her şeyi kabul ediyorum, vücudumda sismik bir değişim. İnliyorum, fısıldıyorum ve sanırım uluyorum ve sonra elleri omzumda, artçı şoklar içimde sarsılırken beni kendine çekiyor ve kulağıma boşalmana bayılıyorum diye fısıldıyor ve ben de *içime gel lütfen Daniel içime boşalmanı istiyorum* diye karşılık veriyorum ve o da boşalıyor.

Boynumun arkasını öpüyor. Parmaklarını omurgamdan aşağı kaydırıyor, terden kayganlaşıyor ve sonunda ikimiz de titreyerek çekiliyor. Ben tekrar şezlonga yuvarlanıyorum, o da üzerime yığılıyor, yüzü karnımda, parmaklarım saçlarında.

Neredeyse gece oluyor, tüm kulübe, güverte, vadi ve dağ sırası mavinin farklı tonlarında, yıldızlar gökyüzünden fışkırıyor.

Daniel kendini yukarı itiyor, beni aşağı çekiyor ve dudaklarıma uzun bir öpücük konduruyor.

"Manzara hoşuna gidiyor mu?" diye soruyor, dudaklarında bir gülümsemeyle, ben de gülüyorum. "Elbette," diyorum. "Manzara harikaydı. Çok tatmin edici."

Başını göğsüme yaslayarak . Elimi omzuna koyuyorum, o da elimi tutuyor.

"Ayrıca, artık Memur Sherman'ı görmek zorunda değilim," diye takılıyor.

"O adam bir ruh halini nasıl öldüreceğini gerçekten biliyor."

Dramatik bir şekilde iç çekiyorum.

"Kahretsin, eğer istemiyorsak bütün hafta sonu kıyafet giymek zorunda değiliz," diye devam ediyor Daniel. "Onları neden getirdiğimi bile bilmiyorum."

"Çünkü aletine güneş kremi sürmekten daha iyi," diyorum ve Daniel gülüyor.

"Daha önce sikime güneş kremi sürmek için hiç nedenim olmamıştı," diye düşünüyor. "Hiç aklıma bile gelmedi."

"Bir değil," dedim ona. "Memur Sherman gelmeden *önce* olanlardan zevk almamış gibi de davranma."

"Elbette keyif aldım," diyor. "Bunun bir versiyonunun tekrar gerçekleşmesi için çok uğraştım, değil mi?"

Gülüyorum, parmaklarım saçlarında dolanıyor, diğer elim onunkinde. Yüzük gecenin karanlığında bile parlıyor ve düşünüyorum: *Nişanlandık.*

"Bir sorum var," diyorum, sesim yavaş ve tembel. "Ateş et."

"Evlenme teklif etmek mi istedin?" Hâlâ saçlarını okşayarak soruyorum. Dönüp bana bakıyor.

"Elbette öyle demek istedim," diyor, gözleri yıldızlarla dolu gece gökyüzünün renginde.

Saçlarını bir parmağımın etrafında döndürüyorum, gece esintisi çıplak tenime yumuşak bir şekilde geliyor.

"Yine de bu planladığım anlamına ," diye itiraf ediyor ve ben gülüyorum.

"Bu süper romantik kulübeyi gerçekten sırf dışarıda diye mi tuttun?" diyorum, oturup bana elini uzatıyor ve beni ayağa kaldırıyor.

"Hoşuna gideceğini düşünmüştüm," diyor yüzünde o muzip gülümsemesiyle. "Beğendim."

Bir elini yüzüme koyuyor. Hâlâ sıcaktan kızarmış durumdayım ve parmakları serin, kuru ve hafif pürüzlü bir şekilde tenime değiyor.

"Planımız en azından birkaç ay beklemektir," diyor başparmağını elmacık kemiğıme koyarak. "Plan sana biraz zaman vermek, belki birlikte ev bakmaya başlamak, evlilik hakkında birkaç görüşme , tüm lojistiğı çözmek *ve sonra* sana evlenme teklif etmektir."

"Güzel plan," diyorum.

"Gerçekten iyi düşünülmüştü," diyor. "Sonra birdenbire beklemek istemeyerek her şeyi mahvettim."

Derin bir nefes alıyor, alnını alnıma yaslıyor ve ben de gözlerimi kapatıyorum.

"Ben olsam beklerdim," diyorum.

"Biliyorum," diyor. " bendim." Nazikçe, şefkatle öpüşüyoruz.

"Seni seviyorum," diyor. "Uzun zamandır seviyorum ve daha uzun bir süre de seveceğim."

"Ben de seni seviyorum," diyorum. "Uzun , uzun zaman."

Beni tekrar öpüyor ve sonra kalkıyoruz. Spagetti ve köfte yiyoruz, sıcak küvette ıslanıyoruz ve aynı yatakta uyuyoruz, Daniel'ın kolu sırtıma atılmış.

Uyandığımızda, yatak odasının penceresinden süzülen güneşe uyanıyoruz. Uzun bir süre sarılıp yatıyoruz, hiçbir şey söylemiyoruz, sadece Daniel ve ben, baş başa, ikimiz.

Ve bu mükemmel.

EPİLOG

DANIEL

BİR AY SONRA

"Sence beğenecek mi?" Rusty arka koltuktan soruyor. "İlk başta üzerinde tek boynuzlu at çıkartmaları vardı ama Seth Amca'nın tek boynuzlu atları sevdiğinden emin değilim, yüzden onun yerine köpekbalığı çıkartmaları koydum."

Dikiz aynasına baktım. Önünde altın renginde MUTLU DOĞUM GÜNÜ yazan yeni bir kovboy şapkası tutuyor.

"Bence kesinlikle beğenecek," diyor annem, uzanıp şapkaya dokunarak. "Şu farklı köpekbalıklarına bak."

"Bir de prenses şapkam vardı," diyor Rusty, hâlâ düşünerek.

"Seth prenseslerden pek hoşlanmaz," diyor annem ve yolcu koltuğunda Charlie'nin parmaklarını ağzına bastırdığını ve muhtemelen küçük kardeşim hakkında uygunsuz bir şey söylemeden önce camdan dışarı baktığını görebiliyorum.

"Kovboy şapkasını daha çok sevecek," diyorum, Rusty'nin beni duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Daha uygun," diye mırıldandı Charlie, bana hızlı ve komplocu bir bakış attı.

"Şehirdeki her şeye bindim," diye katılıyorum *sotto voce*.

Annem dikiz aynasından bana *bakıyor* ama Rusty'nin bizi duyduğunu sanmıyorum.

Eli'nin garaj yoluna girip Seth'in Mustang'inin arkasına park ettiğimde hâlâ gevezelik ediyordu. Dışarı ilk çıkan Rusty oluyor, ben onu bırakana kadar sabırsızca kapı kolunu çocuk kilidine vuruyor, sonra da Seth'i çağırmak için bağırarak Eli'nin güvertesine doğru koşuyor. Onu yeterince uzun süre izledim.

Orada gerçekten de sorumlu yetişkinler var, sonra arkayı açıp soğutucuyu alıyorum.

Annem, "Çok fazla itip kakmayın lütfen," diyor. "Özellikle yüklenmiş, biliyorsun."

"Ben asla bir turtaya bilerek zarar vermem anne," diyorum. "Bunu biliyorsun."

Soğutucuyu arkadan çıkardım. Charlie yanıma geldi, bana şöyle bir baktı, sonra birkaç şey daha aldı.

Biraz daha esnetiyorum ve soğutucuyu biraz daha kaldırıyorum. O fark ediyor ama annem orada olduğu için fark etmemiş gibi davranıyor ve benden sonra asansör kapısını kapatıyor.

"İstersen dokunabilirsin," diyorum annem sesimi duymazdan geldiği anda.

"Soğutucu mu?" diye soruyor, sahte bir masumiyetle bana göz kırptıyor.

"Hadi, sık bir tane," diyorum soğutucuyu biraz daha kaldırarak. "Kimse bakmıyor."

"Daniel, turtalarını yukarı çıkar," diyor.

"İstediyini biliyorum."

"Eğer itilip kakılırlarsa, bunun sorumlusu ben olmayacağım."

Ona sırtarak, "Sadece hızlı bir sıkışma, seni bakarken yakaladım bile," diyorum.

Charlie iç çeker, Rusty'nin Seth'e bir kovboy şapkası hediye ettiği ve Seth'in çok etkilenmiş gibi davrandığı güverteye bakar.

"Peki," diyor ve elini pazumun etrafına kaydırıyor.

Esnetiyorum.

Charlie gülüyor ama aynı zamanda kızarıyor, yanakları çillerinin altında hafifçe pembeleşiyor ve ben ona göz kırptıyorum.

"Sana söylemiştim," diyorum.

"Çok saçma," diyor ve sonra Seth'in şapkayı dikkatle başına yerleştirdiğini görmek için tam zamanında merdivenlerden yukarı çıkıyoruz.

Silas, "Bu gerçekten iyi bir bakış, dostum," diyor. Seth'in yanında durmaktadır. Seth'in diğer tarafında, küçük kız kardeşi June gözlerini deviriyor ve birasını içiyor.

Seth biraz fazla küçük şapkanın kenarına dokunuyor ve başını eğiyor.

"Nazikçe teşekkür ederim," diyor, aksanı Seth'inkine uyuyor.

Rusty kulaktan kulağa sırtıyor ve ben de içeri girip annemin mutfaktaki turtaları bırakmamı söylediği yere gidiyorum.

"Teşekkür ederim," diyor ve soğutucuyu tekrar açıyor. "Güzel, yeni turta sistemi yaradı. Yabanmetersini dibinde ezilecek diye korkuyordum,

ama-" bir turtayı havaya kaldırıp inceliyor, "yağmur gibi sağlam."

Dışarısı şimdiden harika kokuyor. Eli ve Violet'in Deepwood Gölü'nde çok küçük ama çok sevimli bir evleri var ve geçtiğimiz yıl bir tarafına kocaman bir güverte inşa ettiler. Bugün Seth'in doğum günü barbeküsünde ilk kez görücüye çıkacak.

Eli olduğu için güvertede bir yemek pişirme bölümü var. İki kömür ızgarası. Bir gazlı ızgara. Önünde penceresi olan ve banka kasasına benzeyen bir şey. Bir hindi fritözü, gerçi en azından şu anda kapalı görünüyor.

Charlie iki elinde birer birayla yanıma geldi. Bir tane seçiyorum, şişelerimizi tokuşturuyoruz ve içiyoruz, kardeşlerim ve arkadaşlarının oluşturduğu düğümün yanına geri dönüyoruz.

"Canavarın adı Dave mi?" June Rusty'ye soruyor.

"David'in kısaltması," diye açıklıyor Rusty.

June gülmemek için dudağını ısırarak zorunda kalır.

"Sadece arkadaşlarına ve ailesine karşı Dave'dir," diyor Levi. "Diğer herkesin yanında Bay Canavar'ı tercih ediyor."

Charlie'ye hızlıca bir bakış attım. Levi mi? June'un yanında normal bir insan gibi mi davranıyor?

Mucizeler hiç bitmesin.

Seth, "Göl canavarları çok resmidir, bu doğru," diyor.

"Ona Dave mi yoksa David mi diyorsun?" June sorar ve Rusty çok sabırlı davranıyormuş gibi iç çeker.

"Onunla hiç tanışmadım, ona hiçbir şey demiyorum," diye açıklıyor. "Ama onun adı Deepwood Dave."

"Neye benziyor?" June soruyor. "Onu hiç gördün mü? Sık sık su yüzüne çıkıyor mu ve çıktığında ne yapıyor? Nasıl?"

"Bırakın cevap versin," diyor Silas. "Basın toplantısında değilsiniz, her seferinde bir soru sorabilirsiniz."

"Üzgünüm," diyor June.

"Dave mavi, yeşil ve kamuflaj için dalgalı," diyor. "Onu hiç görmedim ama hakkında çok şey duydum ve su soluduğu için çok sık yüzeye çıkması gerekmiyor. Ayrıca krepeşküler yani genellikle gündüzleri uyuyor."

Krepeşkülerde biraz daha uzun duruyorum, çünkü o benim çocuğum. "O ne?" Silas diyor ki.

"Umarım kuduz değildir," diye mırıldanıyor Violet.

Eli, "Eğer kuduz olsaydı şimdiye kadar öğrenmiş olurduk," diyor.

Sonra köpek onu yalıyor, kabarık kuyruğu çimlere vuruyor ve Levi bir kulağının arkasını hafifçe kaşıyor. Bu iyi gidince diğerinin arkasını da kaşıyor. Birkaç saniye içinde köpeğin başını iki elinin arasına almış, duruyor ve yüzünde tam bir köpek mutluluğu ifadesi beliriyor.

June hâlâ verandada dururken, "Yani aslında o Pamuk Prenses," diyor. "Hayvanlar onu sadece sevmek için mi arıyorlar?"

Charlie, "O sadece köpek bulaşıkları yıkarsa Pamuk Prenses olur," diyor.

"O kısım beni hep iğrendirmiştir," diye itiraf ediyor June, hâlâ Levi ve köpeği izlerken.

Şimdi dizlerinin üzerinde ve köpek çıldırmış durumda, kuyruğunu o kadar heyecanla sallıyor ki vücudunun arka yarısı bir o yana bir bu yana hareket ediyor.

"Hayvanlar tabakları yalayıp temizmiş gibi davrandıklarında mı?" diye sordum. "Evet, iğrençti."

Charlie, "Bu durum bende kendi orman hayvanlarımı istememe neden oldu, böylece onlar da benim için ev işlerimi yapacaklardı," diye itiraf ediyor.

"Evet, aynı," diyor Silas. "Bulaşıkların nasıl temizlendiği kimin umurunda?"

"İğrençsin," diyor June, hâlâ Levi'yi izleyerek. "Hayvan tükürüğü temiz değildir." "Yeterince temiz."

Levi yerde bir eliyle köpeği tırmalamaya devam ediyor, diğer eliyle de kaşlarını çatarken köpeğin ön patilerinden birini tutuyor. Sonra onu yere bırakıyor, ayağa kalkıyor, köpeği bir kez daha kuvvetli bir şekilde tırmalıyor ve merdivenlerden güverteye geri çıkıyor.

"Eli," diyor. "Herhangi bir yerde ilk yardım çantanız var mı? Patilerinden birinde derin bir yara var ve enfeksiyon kapmasından korkuyorum."

"Banyo lavabosunun altında," diyor Eli.

Levi başını sallar ve içeri girer. Aşağıda köpek tetikte bekliyor.

Sonra, kararsız bir şekilde, merdivenlerden güverteye çıkıyor. En üst merdivene oturuyor ve June iç çekip birasını bırakıp yanına gidene kadar hepimiz belirsiz bir şekilde ona bakıyoruz.

"Hey, kızım," diyor, birkaç adım ötede diz çöküyor ve tıpkı Levi'nin yaptığı gibi bir elini uzatıyor. "Orada kalman gerekiyordu, biliyorsun."

Köpek elini yalıyor ve June'un eridiğini görebiliyorum.

"Tamam," diyor, kulaklarını kaşımayı teklif ederek. "Tamam, kalabilirsin."

Kapı açılır ve Levi elinde ilk yardım çantasıyla dışarı çıkar, sonra durur. Kapıyı arkasından kaydırarak kapatır ve manzarayı inceler.

"Seni özlemiş," diye açıklıyor June, şimdi iki eliyle köpeği kaşırken. "Bandajlamak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Bir kol belime dolanıyor ve bakmadan kendi kolumu Charlie'nin omzuna doluyorum.

"Can yeleği giyiyor, teknede bir tane daha var, nasıl yüzüleceğini biliyor ve Caleb onunla birlikte," diyor. "Rusty iyi."

Caleb onları gölde ilerletirken kızımın küçük bedeninin küçülmesini izliyorum. Beni izlerken görüyor ve el sallıyor. Rusty de el sallıyor, sonra dürbününü tekrar yüzüne götürüp metodik bir şekilde suyun yüzeyini inceliyor.

Güneş çoktan ağaçların ardına gömülmüş, gölü gölgede bırakmıştır. Dave ne de göz kamaştırıcı.

"Dave'in gerçek olduğunu mu düşünüyor?" Charlie'ye sordum.

"Emin değilim," diyor Charlie. "Sanırım Dave'in gerçek olmasını istiyor, çünkü bir göl canavarı görmek harika olurdu."

"El fenerlerini aldılar, değil mi?" Ben soruyorum.

"Sanırım öyle," diyor Charlie. "Ayrıca, Caleb'in gerekirse bir kürek ve bir cep telefonundan fener yapabileceğinden eminim."

"Bir kürek ve bir cep telefonu mu?"

"Şşş, sorgulama," diyor bana doğru eğilerek.

Başının üstünden öpüyorum. Gölün kıyısında, Eli ve Violet'in evinin altında, aslında bir tekne indirme yeri olmayan ama bazen öyle işlev gören dar bir çamur şeridinde duruyoruz.

"İyi bir iş yaptığını biliyorsun, değil mi?" diyor.

"*Crepuscular* kelimesini biliyor diye mi?"

"Ciddiyim," diyor Charlie, beni yanımdan dürterek. "Rusty harika bir çocuk.

Bir sürü kış tekmeleyecek."

"Zaten öyle," diyorum. "Özellikle de benimki. Buna hazır olduğuna emin misin?"

"Hodri meydan," diyor. "Resmen üvey annesi olmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de," diyorum.

Düğün planlamasına henüz başlamadık ama geçen hafta sonu Sprucevale bölgesindeki evleri gezmeye çıktık. Ebeveyn yatak odalarını, küvetleri, açık plan mutfak isteyip istemediğimizi tartıştık. Haliya karşı parke döşemeyi tartıştık. Garajların hobiler ve projeler için ekstra alan mı (Charlie) yoksa arabaları koymak için bir yer mi (ben) olduğu konusunda tartıştık.

Her şey çok fazla olacak: bir ev satın almak, birlikte yaşamaya başlamak, sadece havalı bir teyze yerine aniden yedi yaşında bir çocuğun ebeveyni olmak.

Ama iyi olacak, çünkü Charlie orada olacak.

"Yukarı çıkalım mı?" diye soruyor, hâlâ bana yaslanarak. "Muhtemelen bizi arıyorlardır."

"Bırak baksınlar," diyorum. "Seninle yalnız kalmak hoşuma gidiyor."

Charlie yüzünü yukarı kaldırıyor, ben de eğilip onu öpüyorum. Yüzü bana dönük, kollarımda olacak şekilde hareket ediyoruz ve tekrar öpüşüyoruz, kolları boynumda, ellerim sırtında ve bu çok güzel.

Ondan ve benden başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bu sessiz anlar iyiden de iyi. Neredeyse mükemmel.

Ayrıldık. Alnından öpüyorum, o da göğsüme yaslanıyor, yüzü göle dönük. Birazdan Caleb ve Rusty'nin geri döneceğini, Seth'in doğum günü pastasının mumlarını yakacaklarını, yukarıda toplanan tüm insanların sıcak Virginia gecesinde ona şarkı söyleyeceklerini biliyorum.

Ama bu şimdi değil. Şimdi Charlie ve ben, burada duruyoruz, çalabileceğimiz anları yakalıyoruz.

Bunun gibi daha çok an olacak. Yarısı onun yarısı benim olan, baharatları yeniden düzenlediğim ve bazen telefonunu kupaların olduğu dolapta bulduğu bir ev olacak. Rusty büyüyecek, yaşlanacak ve bir gün bizi terk edecek. Başka çocuklar, bir köpek, birkaç kedi, belki bir iguana olabilir.

Ama her zaman bu olacak, ikimiz birlikte, ruhlarımız iç içe. Asla çözülemeyecek kadar derin bir dolaşıklık.

"Sanırım geri dönüyorlar," diyorum. Hâlâ hareket etmedik. "Sence Dave'i bulmuş mudur?"

"Muhtemelen hayır," diyor Charlie. "Bence o daha heyecanlı olurdu." Haklıydı. Heyecanlanmadılar. Caleb tekneyi kıyıya çeker.

Rusty yanımıza geliyor, hâlâ kucaklaşıyoruz ve kollarını bacaklarımıza doluyor. Hafifçe sırtını okşuyorum ve şöyle düşünüyorum: *Aile sevgiden doğan bir şeydir.*

Rusty sessizliği bozarak, "Bu sefer Dave'i bulamadım," diyor. "Sorun değil. Hadi gidip pasta alalım."

Aynen böyle, koşarak eve geri döndü. Charlie ve ben güldük.

Sonra elini tutuyorum ve kızımızı takip ediyoruz.

SON

Daha fazla Daniel & Charlie mi lazım?

Sadece bülten abonelerime özel bir bonus sahneleri var - 21 Ağustos'ta geliyor!

[Buradan kayıt olabilirsiniz.](#)

Eli Loveless anaokulunun ilk gününden liseden mezun olana kadar benim baş . Benim yaptığım her şeyi o daha iyi yapmak zorundaydı - ya da tam tersi. Şehirden ayrıldığı gün hayatımın en güzel günüydü. Peki ya şimdi? Geri döndü.

[Enemies With Benefits \(Loveless Brothers #1\) kitabını hemen alın!](#)

Veliaht Prens ile hiçbir ortak noktamız yok.

Seçkin bir askeri birlik olan Kraliyet Muhafızları'nda dört yıl geçirmiş, savaşta sertleşmiş bir asker. Kral Kraliçe ile ilk kez tozluk ve sweatshirt giyerek tanıştım.

Reign'i hemen alın - Kindle Unlimited'ta ücretsiz!

(Ya da bir göz atmak için devam edin!)

OceanofPDF.com

REJİM

KRALİYET ASKERİ ROMANTİZMİ

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

HAZEL

Tam başımın üstünde bir şey çınılıyor ve bir homurtuyla uyanıyorum.

"Pasaport!" diyor üniformalı adam.

Çok gürültülü, çok huysuz ve sadece bir Doğu Avrupalının yapabileceği türden düz, ciddi bir kızgınlıkla bana bakıyor. Aksanı o kadar kalın ki ne dediğini anlamam bir anımı alıyor ve ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum.

Gümrük memuru elini başımın üstündeki bagaj rafına koyuyor ve hafifçe eğiliyor.

"*Pasaport*," diyor, çok yavaşça.

"Doğru," diyorum. "Evet. Tabii ki. *Baba*."

O geri adım atıyor, ben ayağa kalkıyorum ve kucağımdaki kâğıtlar yere düşüyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum ama kompartımandaki diğer herkes tamamen sessiz. "Özür dilerim. Özür dilerim. *Prosti*."

Üniformalı adam bir adım daha geri çekiliyor, bu sefer kompartımanın kapısına doğru gidiyor ve öylece bana bakıyor. Tamamen taş suratlı. Kompartıman dolu ama kimse bir şey almak için hareket etmiyor.

Teşekkürler çocuklar, sanırım. Terlemeye başlıyorum.

Her şey sırayla. Pasaportuma ihtiyacım var, böylece Bay Buz Oyma turlarına devam edebilir, *sonra da* eşyalarımı toplayabilirim.

Çerçeve çantamı alıp koltuğa asıyorum, ana bölmeyi açıyorum ve elimi ince iç cebe sokuyorum. Sonra ince kitapçığı bulmak için etrafına bakıyorum.

Orada değil. Elimi daha da soktum. Hiçbir şey. Tüm kolumu sırt çantamın içine sokuyorum, saçlarım gözlerimin önüne düşüyor, cırt cırtlara yapışıyor

bağlantı elemanları.

"Özür dilerim," dedim. "*Prosti, prosti...*"

Hâlâ bir şey yok. Kalbim taklalar atıyor ve çılgınca pasaportumu en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum.

Sanırım *dört gün önce Ukrayna'ya vardığımda vardı. Kiev'deki pansiyona giriş yaptığımda yanımdaydı.*

Tanrım, orada mı bıraktım?

Şimdi sırt çantamdan kirli kıyafetlerimi çıkarıp koltuğuma yığıyorum. Yanımda oturan ve her nasılsa bu tren yolculuğunun on üçüncü saatinde hâlâ birinci saatteki kadar taze ve derli toplu görünen kadın bana bakıyor.

Herkes ters ters bakıyor ama umurumda değil çünkü *pasaportuma ihtiyacım var.*

Sonunda çanta boşaldı ve girişe bakıyorum. Kalbim küt küt atıyor, çünkü pasaportunuzu kim bilir nerede bırakmanın *çok kötü* bir davranış olmasının yanı sıra, annem beni bu durumdan kurtarmak zorunda kalırsa beni gerçekten öldürebilir.

Yine de haklı olurdu.

"Pasaportunuz yok mu?" diyor adam. Yüz ifadesi hiç değişmiyor ama ben ona umutsuzca gülümsüyorum, en *sorumsuz halimle, bir terörist gibi değil.*

"Buralarda bir yerde!" Parlak bir şekilde söylüyorum.

Parmak uçlarım çantanın dibindeki küçük bir silindirin üzerinde geziniyor ve gülümsemem daha da sıkılaşıyor. Çantanın içine bakıyorum, bir şekilde oraya girmiş bir sigara olması dua ediyorum.

Hayır. Bu bir esrar.

Sanırım bunu Amsterdam'da kaybettim, diye düşünüyorum parmaklarım korkudan buz keserken.

Sveloria'da uyuşturucu yasalarının nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Umarım gevşektir.

Kapıda bekleyen adam kollarını önünde kavuşturarak yer değiştiriyor ve ben de kafamı çantamın içine sokuyorum.

Sonunda pasaporta *benzeyen* bir şeyin köşesinin bir delikten dışarı çıktığını görüyorum. Elimi içine sokup küçük mavi kitabı çıkarıyorum ve neredeyse rahatlayarak yere yığılıyorum.

Arkamı dönüp uzatıyorum ama adam yere çömelmiş, her yere döktüğüm kâğıtlara bakıyor. Çok dikkatli bir şekilde Sveloria'nın kraliyet ailesinin - kral, kraliçe ve veliaht prens - fotoğrafını kenarlarından tutup kaldırıyor.

Sonra bir yığın kâğıdı eline alıyor ve yavaşça karıştırıyor. Sonunda, ön yüzünde mühür kabartması olan dosyayı çevirdi. "Bu nedir?" diyor bana bakmadan.

Tren hafifçe bir o yana bir bu yana yuvarlanıyor. Kraliyet ailesinin fotoğrafları ve şaşırtıcı sayıda çizelgeyle dolu bu çok resmi görünümlü dosyanın en basit açıklamasını düşünmeye çalışırken dengemi korumak için bagaj rafına tutunuyorum.

"Sveloria'yı ilk kez ziyaret ediyorum, bu yüzden ülke hakkında bir özet okuyordum," diyorum. "Hazırlıklı olmayı severim."

O sırada kompartımandaki birkaç kişi bana bakıyor ve kimsenin *buna* inanmadığı çok açık.

Adam belgelerimi dosyaya geri koymaya başladı, ben de yere diz çöküp yardım etmeye çalıştım ama beni engelledi.

"Hayır," diyor bir elini kaldırarak. "Çamaşırlarını çantana geri koy."

Aslında çamaşır değil, giysilerim, diye düşünüyorum ama şu anda bunu belirtmek iyi bir fikir gibi görünmüyor. Tüm eşyalarımı sırt çantama geri koyuyorum ve ağzını kapatıyorum.

Gümrük memuru ayakta duruyor, elinde evraklarım.

"Pasaport," dedi ve sonunda pasaportumu uzattım.

Kısa bir süre bakıyor, gözleri fotoğraftan yüzüme kayıyor ve pullara bakarak sayfaları çeviriyor. Sonunda kapatıyor. Elimi uzatıyorum ama geri vermiyor.

"Benimle gel," diyor ve kompartımandan dışarı çıkıyor.

Derin bir nefes alıyorum. Sırt çantamı sırtıma geçirdiğimde buradaki herkes hâlâ taş gibi bir sessizlik içinde bana bakıyor. Bir an için giderken hepsine baş parmağımla onay işareti yapmak gibi aptalca bir dürtü duyuyorum ama bunun yerine derin bir nefes alıp tren boyunca görevliyi takip ediyorum.

Kendime söylüyorum. Annemi izleyerek öğrendiğim bir şey varsa, o da soğukkanlı, sakın ve derli toplu olmanın en iyi sonucu verdiğidir.

Dört arabanın daha arasından geçip arka tarafa doğru ilerliyoruz. Sol taraftaki pencerelerden Karadeniz'i, masmavi sulara doğru inen kayalıkları, sağ taraftaki ormanlık tepeleri görebiliyorum.

Svelorian kraliyet ailesinin yazlık sarayının neden buraya yakın olduğunu kesinlikle anlıyorum, çünkü burası muhteşem.

Memur kaçmaya çalışmadığımdan emin olmak ister gibi sürekli bana bakıyor. *Bir trende* olduğumuzu belirtmek istiyorum ama

Çenemi kapalı tutacağım.

İlk panik geçtikten sonra, aslında o kadar da endişeli değilim. Sadece Amerikan vatandaşı değilim, annem de Sveloria'daki Amerikan Büyükelçisi.

Bu yüzden Svelorian gümrüğü tarafından sorgulanmak üzere olmam pek de *ideal* değil ama her şeyin yoluna gireceğinden eminim. Tabii çantamın dibinde esrarı bulmazlarsa.

Sveloria'nın marihuana konusunda sakın olması için son bir kez dua ediyorum ve görevliyi trenin son kompartımanına kadar takip ediyorum. Bu kompartımanın ortasında metal bir katlanır masa var ve diğer iki gümrük memuru masanın üzerinde sigara içip kâğıt oynuyor.

İçeri girdiğimizde ikisi de sigaralarını söndürüyor ve memur onlara Rusça sert bir şeyler söylüyor. Kimse yüz ifadesi vermiyor, ama gidiyorlar ve memur camı kırıyor, sonra da dosyamı masaya vuruyor.

İkimiz de oturuyoruz ve o dosyayı işaret ediyor. "Bu nedir?" diye sordu.

Derin bir nefes alıyorum, dudaklarımı yalıyorum ve mümkün olduğunca net konuştuğumdan emin oluyorum.

"Annem Büyükelçi Eileen Towers," diye başlıyorum. "Sveloriayı ziyaret ediyorum çünkü ailem beni bir ayımı onlarla birlikte kraliyet ailesinin yazlık sarayında geçirmem için davet etti."

Tepki vermiyor ama pasaportumu tekrar açıyor.

"Babamın soyadını taşıyorum," diye açıklıyorum.

"Çinli misin?" diye soruyor.

Alaycı bir *şekilde hayır, ben Amerikalıyım, tıpkı pasaportumda yazdığı gibi diyesim* geliyor ama yabancı bir gümrük memuruna ukalalık yapmamam gerektiğini iyi biliyorum. Özellikle de çantamda esrar varken.

"Büyükannem ve Güney Kore'den Amerika Birleşik Devletleri'ne göç etmişler," diyorum çünkü aslında sorduğu soruyu biliyorum.

Sadece homurdanıyor. Bunu devam etmem için bir davet olarak kabul ediyorum ve annemin dünyadaki en iyi hazırlanmış insan olabileceğini ve gelmeden önce ülke hakkında bir şeyler öğrenebilmem için bana Sveloria hakkındaki bu özeti gönderdiğini açıklıyorum.

Ayrıca işleri yarım yamalak yapmaya inanmıyor, bu yüzden kraliyet ailesinin fotoğrafları, kralın küçük konseyinin birkaç üyesi, kalacağım yazlık sarayın fotoğrafları ve hatta bir harita ile tamamlandı.

Velinsk, en yakın kasaba. Ve *elbette* yüksek kaliteli kağıda basılmış, içindekiler tablosuyla dikkatlice düzenlenmiş, resmi bir Dışişleri Bakanlığı klasöründe geldi ve Kiev'deki hostelime bir kurye tarafından elden teslim edildi.

Bitiriyorum ve o hiçbir şey söylemiyor. Sessizlik beni tedirgin etse de, kendimi orada oturmaya zorluyorum ve kağıtları incelemeyi bitirmesini bekliyorum. Görgü kuralları, Svelorian gelenekleri, mutfak ve trafik kurallarıyla ilgili birkaç sayfa çeviriyor.

Sonunda fotoğraflara ulaşıyor ve onları masanın üzerine yayıyor.

"Bir sürü Prens Konstantin Grigorovich" diyor.

Aşağıya bakıyorum. Ondan dört tane var, herkesten fazla ama *çok* değil.

Dürüst olmak gerekirse, sanırım annemin asistanlarından biri ondan hoşlanıyor ve ben de onu suçlamıyorum. Konstantin bir Disney filmindeki prens modeline benziyor, eğer Disney prensleri de çiğ ve sert bir seksapele sahip olsalardı. Kirli sarı saçları ve gri gözleri var ve her fotoğrafta kameraya şimdiye kadar gördüğüm en ateşli bakışlarla bakıyor.

Ciddi, düşünceli tipleri *sevmem* bile, ama prensin fazladan resimlerine aldırmadım. Hem de hiç.

Gümrük memuruna ve omuz silkiyorum.

"Belgeler bir kadın tarafından bir araya getirildi," diyorum. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum, ama benim aptal bir Amerikalı kız olduğumu ne kadar düşünürse o kadar iyi.

İlk defa gülümsüyor. Zar zor ama gülümsüyor.

"Prens kadınlar arasında çok popüler," diyor ve ben kaşlarımı biraz kaldırıyorum.

"Nedenini anlayabiliyorum," diyorum ve ona gülümsüyorum.

Sadece homurdanıyor ve fotoğrafları tekrar dosyaya koyuyor, sonra pasaportumu dosyanın üstüne koyuyor ve her ikisini de masanın üzerinden bana doğru itiyor. Onları aldım, rahatlamıştım.

"Rahatsızlık için özür dilerim," diyor yine taş suratıyla.

"Rahatsızlık vermedim," diyorum başımı sallayarak.

İkimiz de ayağa kalkıyoruz ve o kompartımanın kapısını işaret ediyor. "Otuz dakika içinde Velinsk'e varacağız," diyor.

"Teşekkür ," diyorum.

Derin nefesler alarak trene doğru yürüyorum. Bu şeyden inmek için sabırsızlanıyorum. On üç saattir biniyorum ve metal bir tüpün içinde olmaktan oldukça yoruldum.

Yerime dönmeden önce küçük banyoya gidiyorum. Yüzümü yıkıyorum, saçımı tarıyorum ve iki gündür yıkamadığım belli olduğu için topuz yapıyorum.

Acaba kıyafetlerimi değiştirsem mi diye düşünüyorum, çünkü tayt, büyük boy bir tunik, sweatshirt ve spor ayakkabı giyiyorum ama sahip olduğum diğer her şey kirli. Ayrıca, bu akşamki hoş geldin yemeğine kadar kraliyet ailesiyle resmi olarak tanışmayacağım, bu yüzden ondan önce üzerimi değiştirmek, yıkanmak ve yeniden insan gibi hissetmek için zamanım olacak.

Sonra koltuğuma geri dönüyorum ve *deli* gibi brifingi inceliyorum. Muhtemelen kendi kendime isimler ve cümleler mırıldanarak deli gibi görünüyorum ama bu kompartımandaki insanlar beni en kötü halimle zaten görmüşlerdi, bu yüzden gerçekten umurumda değil.

Sonunda tren küçük bir tren istasyonuna yanaşiyor. Kocaman çantamı omuzluyorum, omurgamı dikleştiriyorum ve sonunda trenden iniyorum.

Hava yazdan kalma ama hafif serin, tuzlu ve taze kokuyor. Derin bir nefes alıyorum, insan kokularıyla dolu trenden kurtulduğuma seviniyorum.

Yürümeye başladım ve yürürken cebimdeki telefonum çaldı.

Annemden mesajlar yağmaya başladı, hepsi de en az bir saat öncesine aitti. Menzil dışında falan olmalıydık. Yolumda durup hepsini hızlıca okuyorum, kalbim sıkışıyor. Stresli olduğumda hep yaptığım bir şeyi, bir tırnağımı çiğnemeye başladım.

Metinlerin özü şudur: *Kraliyet ailesi sizi tren istasyonunda karşılayacaktır, bu nedenle şık görünmelisiniz.*

En azından *bu* kirli kıyafetlerden olmayan kirli kıyafetleri çılgınca değiştirebileceğim bir banyo arıyorum. Onun yerine ailemin el salladığını görüyorum. Bir an bakakaldım, sonra tereddütle el salladım ve onlara doğru yürüdüm.

"Sveloria'ya hoş geldin tatlım!" diye bağırıyor annem ben ona sarılırken, sonra da babama.

Sonra o kibar ama biraz endişeli gülümsemesini takınıyor. "Mesajlarımı aldın mı?" diye soruyor.

"Yaklaşık yirmi saniye önce geldiler," diyorum. "Sanırım menzil dışındaydım ama yanımda başka kıyafetlerim var. Biraz kirliler ama daha iyi olarsa şimdi gidip üzerimi değiştirebilirim."

Siyah bir limuzin istasyonun dışındaki kaldırıma yanaşır. Siyah takım elbiseli iki adam iner ve diğer yolcular yoldan çekilir. Birkaçı işaret eder ve fısıldar.

Annem bir elini koluma koydu. Pek heyecanlı görünmüyor.
"Endişelenme tatlım," diyor.

Reign'i hemen alın - Kindle Unlimited'ta ücretsiz!

OceanofPDF.com

ROXIE HAKKINDA

Seksi, alfa erkekleri ve onların olduğu dik başlı kadınları yazmayı seviyorum.

Zayıf yönlerim arasında sakal, viski, hazine izleri olan güzel karın kasları, alaycılık, kediler, mutfakta hüner, yatak odasında hüner, ön kol dövmeleeri ve jelibonlar var.

Kaliforniya'da seksi, sakallı, viski seven kocam ve iki cehennem kedisiyle birlikte yaşıyorum.

Yeni çıkan kitaplardan ve ilk siz haberdar olmak ister misiniz? [Haber bültenime kaydolun](#) ve [okuyucu grubuma katılın!](#) _

www.roxienoir.com

roxie@roxienoir.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.